

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES-BESTSELLING AUTHOR

**PATRICIA
CORNWELL**

SCARPETTA

(Arka kapak)

Kay Scarpetta, New York Polis Teşkilatı'nın daveti üzerine Bellevue Hastanesi'nin ruh hastalıkları bölümünde yatmakta olan yaralı bir hastayı muayene etmek için New York'a gelir. Elleri kelepçeli bir şekilde yatmakta olan Oscar Bane, Scarpetta tarafından muayene edilmek istendiği konusunda ısrar etmiştir.

Hastanede zanlı olarak bulunan Bane, muayene sırasında kimi gerçekleri anlatmaya başlar:

Cinayete kurban giden sevgilisiyle, çok sık görüşmeler de bir yıldan fazladır ilişkisi olduğunu; ama kendisinin bir süredir izlendiği konusunda bazı şüpheler taşıdığını; sevgilisinin evine geldiğinde cinayeti işleyen asıl katille mücadele ettiğini ve bu sırada vücudundaki yaraları aldığını; katil kaçtıktan sonra korktuğu ve şüpheli durumuna düşeceğini bildiği için hastaneye yattığını; ama tahmin ettiği üzere kendisinin zanlı durumuna düştüğünü anlatır. Scarpetta adamın anlattıklarına bazı nedenlerden dolayı inanır. Cinayeti, adli psikiyatr olan kocası ve yeğeni Lucy ile araştırmaya başlar... Acaba su yüzüne çıkan gerçek kanıtlanabilecek midir? Yoksa Scarpetta bu paranoyak mahkûma inanarak büyük bir risk mi almaktadır?

Ruth'a (1920-2007)

her zaman minnetle Staci'ye...

Beyin dokusu, ıslak, gri keten lifleri gibi Doktor Kay Scarpetta'nın ameliyat önlüğünün kollarına yapışmıştı. Önlüğün ön tarafında kan lekeleri vardı. Elektrikli testere iniyor, su akıyor, kemik tozu un gibi havaya uçuşuyordu. Üç masa da doluydu. Daha fazlası ise yoldaydı. Günlerden 1 Ocak, salı, yeni yılın ilk günüydü.

Masada yatan cesedin ayak parmağıyla tetiği çekmeden önce sarhoş olduğunu bilmek için toksikoloji raporunu beklemesine gerek yoktu. Otopsiye başladığında adamın vücuduna yayılmakta olan içkinin acı, kekremsi kokusunu almıştı. Yıllar önce adli patoloji doktoruyken, çeşitli maddelere bağımlı olanlar için morgda bir tur düzenlense akılları başlarına gelir mi acaba, diye düşündüğü olurdu. Eğer onlara kırık bir yumurta gibi açılmış kafaları gösterip ölüm sonrası şampanya kokusunu almalarını sağlasa belki su içmeye başlardı. Keşke işler öyle olsaydı.

Scarpetta, yardımcısı Jack Fielding'in, ATM'de soyulup vurulan üniversite öğrencisinin göğüs kafesinden, titreşen organları çıkarmasını seyrederken her an patlamasını bekliyordu. Fielding, sabahki toplantıda can sıkıcı bir konuşma yapmıştı. Derslerinde çok başarılı, tıp fakültesinde öğrenci olan kurbanın kendi kızıyla aynı yaşta olduğunu söyleyerek vakayı kişi-selleştirmişti.

"Artık bıçakları bilemiyor muyuz?" diye bağırdı.

Elektrikli testerenin çığlıkları arasında morg asistanı bir kafatasını açıp karşılık verdi, "Sence dalga mı geçiyorum?"

Fielding neşteri gürültüyle ameliyat tepsisine fırlattı. "Burada bir işi bitirmem nasıl beklenebilir?"

"Tanrım, birisi şuna Xanax filan versin," diyen morg asistanı kafatası derisini kaldırdı.

Scarpetta akciğeri teraziye koydu. Ağırlığı akıllı kalemle akıllı not defterine kaydetti. Görünürde tükenmez kalem, mandallı dosya ya da kâğıt yoktu. Yukarı çıktığında bütün yapması gereken notlarını bilgisayarına aktarmaktı, ama teknoloji onun akıcı düşüncelerine henüz bir çare bulamadığı için işini bitirip eldivenlerini çıkardıktan sonra yaptıklarını dikte etmesi gerekiyordu hâlâ. Onunki modern bir adli tıp ofisiydi. O halkın televizyonda gördüğü her şiddet olayını toplumsal bir sorun olarak görmeyip de bunu artık normal kabul etmelerini anlayamıyordu.

Akciğeri kesmeye başlarken üzerinin pürüzsüz, parlak plevra zarıyla ve bulanık kırmızı parankimayla kaplı olduğunu zihnine not etti. Az miktarda pembe köpük vardı. Bunun dışında büyük bir lezyon ve damar yapısında bir sorun yoktu. İdari yardımcısı genç Bryce, yüzünde bir küçümseme ve çekingen bakışla içeri girdi. İçeride olanlar yüzünden tiksinti duymuyor, yalnızca herkesle aynı nedenlerden dolayı kırıyordu. Birkaç kâğıt havlu alıp eline doladı, duvardaki siyah telefonu aldı. Hat ışığı yandı.

"Benton, hâlâ orada mısın?" dedi telefona. "Evet, o burada. Elinde kocaman bir bıçak var. Eminim bugünkü spesiyali söylemiştir sana. Tufts öğrencisi en kötüsü. Hayatı iki yüz papel etmiyor. Adı Bloods mı Crips'mi ne, bildiğin bir çete işi. Kamera görüntülerini görmelisin. Bütün haberlerde var. Bu vaka Jack'e

verilmemeli. Ama bana soran var mı? Anevrizmayı patlatmak üzere. Evet, intihar. Irak'tan burnu bile kanamadan dönmüş. İyi. Mutlu tatiller ve iyi bir hayat diliyorum."

Scarpetta yüz maskesini geri itti. Kanlı eldivenlerini çıkarıp parlak kırmızı biyolojik atık kutusuna attı. Elleri derin, çelik lavaboda yıkadı.

"İçeride de dışarıda da hava çok kötü," dedi Bryce, sohbet etmekten pek hoşlanmayan Benton'a. "Morg ağzına kadar dolu, bir de Jack depresyonda insanın sinirini bozuyor. Bundan bahsetmiş miydin? Bence müdahale etsek iyi olur. Hafta sonu senin ünlü hastanene bir kaçamak filan yapsak? Aile planına dahil olabiliriz belki?..."

Scarpetta telefonu onun elinden kapıp kâğıt havluları çöpe attı.

"Jack'e takılmayı bırak," dedi Bryce'a.

"Sanırım o yine steroid alıyor. Bu yüzden bu kadar huysuz."

Scarpetta ona arkasını döndü.

"Ne oldu?" diye sordu Benton'a.

Gün doğarken konuşmuşlardı. Benton'm birkaç saat sonra, otopsi odasından kendisini araması hayra alamet değildi. "Korkarım bir sorun var," dedi Benton.

Scarpetta bir gece önce ATM cinayet alanından eve dönüp Benton'ı paltosunu giymiş, uçağı yakalamak için Logan Havaalanı'na giderken bulduğunda da ondan aynı sözleri duymuştu. NYPT'deki sorunun çözülebilmesi için ona ihtiyaçları vardı.

"Jaime Berger, buraya gelip gelemeyeceğini soruyor," diye ekledi Benton.

Onun adını duymak her zaman Scarpetta'mn sinirlerini bozardı. Böyle anlarda göğsü sıkıştırdı ama bunun sebebi New York savcısı ile aralarındaki kişisel bir durum değildi. Berger ismi her zaman Scarpetta'mn unutmak istediğı bir geçmişti hatırlatıyordu.

"Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olur," dedi Benton. "Bir uçağına ne dersin?"

Duvardaki saat neredeyse onu gösteriyordu. Üzerinde çalıştığı vakayı bitirip duş alması, üzerini değiştirmesi gerekiyordu. Bir de eve uğramak isterdi. Yemek, diye düşündü. Ev yapımı mozarella, nohut çorbası, köfte, ekmek. Başka? Benton'ın ev yapımı pizzada bayıldığı taze fesleğenli ricotta. Yeni yıl arifesini yalnız geçireceğini bilmeden bütün bunları ve daha fazlasını dün hazırlamıştı. New York'taki dairelerinde yiyecek bir şey bulunmazdı. Benton yalnızken genellikle dışarda yedi. ,

"Doğruca Bellevue'ya gel," dedi Benton. "Eşyalarını ofisime bırakabilirsin. Olay yeri çantan hazır, seni bekliyor."

Bir bıçağın uzun, saldırgan çekişlerle bilenirken çıkardığı sesin arasından Benton'ı zorlukla duyuyordu. Kapı zili çaldı. Güvenlik kamerasının monitöründe teslimat için gelen beyaz renkli minibüsün içinde şoför tarafındaki camdan çıkan siyah kolu gördü.

"Birisi şunu alabilir mi?" diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Modern Bellevue Tıp Merkezi'nin hapisane koşullarının bulunduğu katta, Benton'ın kulaklığının ince kablosu onu yüz elli mil ötedeki karısına bağlıyordu.

Benton bir gece önce adli psikiyatri birimine bir adamın yatırıldığını söyleyip, "Berger yaralarını senin incelemeni istiyor," dedi. "Neyle suçlanıyor?" diye sordu Scarpetta.

Benton arka planda morgun -ya da onun alaycı bir şekilde "parçalara ayırma alanı" dediği yerin- sesini duyuyordu.

"Henüz hiçbir şeyle," dedi Benton. "Dün gece bir cinayet işlendi. Sıra dışı bir cinayet."

Klavyesindeki aşağı okuna bastı, bilgisayar ekranını aşağıya indirdi.

"Yani muayene için mahkeme emri yok mu?"

"Henüz yok. Ama hemen bakılması gerekiyor."

"Şimdiye kadar çoktan bakılmış olmalıydı. Hastaneye alındığı ari. Eğer üzerinde bir iz veya kanıt varıysa bile şimdiye kadar çoktan silinmiş ya da kaybolmuştur."

Benton ok tuşuna basarak ilerliyor, ekrandakileri yeniden okuyordu. Ona konuyu nasıl açıklayacağını düşünüyordu. Ses tonundan Scarpetta'nın henüz bilmediğini anlamıştı ve kendisinden önce başka birinden duymamasını umuyordu. Yeğeni Lucy Farinelli, Benton'ın bu işi kendisinin halledeceğine inansa iyi ederdi. Gerçi Benton da şu ana kadar iyi iş çıkaramamıştı.

Jaime Berger birkaç dakika önce onu aradığında tamamen iş odaklı konuşmuştu ve Benton'ın anladığı kadarıyla internetteki iğrenç dedikodulardan habersizdi. Benton fırsatı varken ona neden bir şey söylemediğini bilmiyordu. Oysa söylemesi gerekiyordu. Berger'e karşı çok uzun zaman önce dürüst davranmalıydı. Bir yıl önce ona her şeyi anlatmalıydı.

"Yaraları yüzeysel," dedi Scarpetta'ya. "Yalıtılmış durumda, konuşmuyor, sen gelmezsen işbirliği yapmayacak. Berger kimsenin onu bir şeye zorlamasını istemiyor, bu yüzden muayenenin sen gelene kadar beklemesine karar verdi. Çünkü adamın istediği şey..."

"Ne zamandan beri mahkûmların istekleri önemli oldu?"

"Halkla ilişkiler, politik nedenler ve o bir mahkûm değil, çünkü buraya yatırıldıktan sonra kimse mahkûm olarak görülüyor. Onlar hasta olarak kabul ediliyorlar." Böyle endişeli konuşmak ona uymuyordu. "Dediğim gibi herhangi bir şeyle suçlanmıyor. Tutuklama emri yok. Hiçbir şey yok. Hastaneye öylece yatırılmış. Onu minimum süre olan yetmiş iki saat boyunca tutamayız, çünkü onay formunu imzalamamış. Ve dediğim gibi bir şeyle suçlanmıyor, en azından şimdilik. Belki sen onu gördükten sonra bu durum değişebilir. Ama şu anda istediği zaman buradan ayrılabilir."

"Polisin onu cinayetle suçlamasını sağlayacak bir şey bulmamı mı bekliyorsun? Peki, imzalamamış demekle ne demek istiyorsun?... Yani bu hasta kendini bir mahkûm koğuşuna istediği zaman ayrılabilme şartıyla mı kaydetmiş?"

"Seni gördüğüm zaman tüm ayrıntılarıyla açıklayacağım. Senin bir şey bulmanı beklemiyorum. Bir beklentim yok Kay. Yalnızca buraya gelmeni istiyorum, çünkü çok karmaşık bir durum. Ve Berger seni gerçekten istiyor."

"Ben gelene kadar adam gitmiş olsa bile mi?"

Benton, Scarpetta'nın sormadığı soruyu duyar gibiydi. Onun yirmi yıldır tanıdığı sakın, soğukkanlı adli psikolog gibi davranmıyordu, ama Scarpetta şu anda bunu söyleyecek değildi. Morgdaydı ve yajınız değildi. Ona neler olduğunu sormayacaktı.

"Sen gelmeden buradan gitmeyecek," dedi Benton.

"Neden orada olduğunu anlayamıyorum." Scarpetta bunun peşini bırakmayacaktı.

"Bundan tam olarak emin değiliz. Ama özet olarak söylemek gerekirse, polisler oraya vardığında adam Bellevue'ya götürülmesi için ısrar etmiş..."

"Adı ne?"

"Oscar Bane. Psikolojik değerlendirilme için izin vereceği tek kişi ben-mişim. Bu yüzden bana telefon geldi ve hemen New York'a geldim. Doktorlardan korkuyor. Panik atak geçiriyor."

"Senin kim olduğunu nereden biliyormuş?"

"Çünkü seni tanıyor."

"Beni mi tanıyor?"

"Polis giysilerini almış ama, durmadan vurguladığım gibi mahkeme emri olmadığından inceleme ve fiziksel kanıt toplanması için sadece seni bekliyormuş. Sakinleşeceğini, buradaki adli tabibin onunla ilgilenmesine izin vereceğini umuyorduk. Ama bu olmadı. Her zamankinden daha kararlı. Doktorlardan korktuğunu söylüyor. Odefinobisi™ ve dishabiliofobi-si(2> varmış."

"Acıdan ve elbiselerini çıkarmaktan mı korkuyor?"

"Ve bir de kaligaynefobisi0* var. Güzel kadınlardan korkuyor."

(1) Sancı çekmekten duyulan anormal korku.

(2) Birisinin karşısında soyunmaktan duyulan korku.

(3) Güzel kadın fobisi.

"Anlıyorum. Bu yüzden benim yanımda kendini güvende hissedecek."

"Bu bir espriydi. Senin güzel olduğunu düşünüyor ve senden korkmuyor. Korkması gereken kişi benim."

Aslında gerçek buydu. Benton onun hastaneye gelmesini istemiyordu. Hatta şu anda onun New York'ta olmasını bile istemiyordu.

"Bakalım anlamış mıyım? Jaime Berger, bir suçu olmadığı halde mahkûm koğuşunda kalan bir hastayı muayene etmem için bu kar fırtınasına rağmen oraya uçmamı istiyor..."

"Boston'dan uçarsan burada hava daha güzel. Yalnızca soğuk." Benton camdan bakınca griden başka bir şey görmüyordu.

Şimdi "Irak'ta yaralanan, ama evine dönene kadar bunu fark etmeyen yedek subayla işimi bitirmeme izin ver. Öğleden sonra görüşürüz."

"Güvenli uçuşlar. Seni seviyorum."

Benton telefonu kapatıp bilgisayarda okumaya devam etti sonra geriye doğru dönüp tekrar tekrar okudu. Sanki isimsiz dedikodu köşesini ye-terrince okursa o kadar iğrenç, çirkin ve nefret dolu gelmeyecekti. "Taşlar ve sopalar," derdi Scarpetta her zaman. Bu belki ilkokulda doğruydu, ama yetişkinlerin dünyasında değildi. Sözcükler can yakabiliyordu. Hem de çok kötü şekilde. Ne tür bir canavar bunları yazabilirdi? Canavar bunları nereden öğrenmişti?

Telefona uzandı.

Scarpetta, Logan Havaalam'na giderken Bryce'm anlattıklarıyla pek ilgilenmiyordu. Bryce onu evinden aldığından beri aralıksız konuşuyordu.

Esasen Doktor Jack Fielding'den şikâyet ediyor, geçmişe geri dönmenin tükürdüğünü yalamak gibi olduğunu tekrarlıyordu. Ya da Lut("un karısının geriye dönüp bakmasını ve tuz sütununa dönüşmesini anlatıyordu.

(1) Lut Peygamber ve ailesi Sodom yıkılırken kaçmayı başarmışlardı. Melekler onlara arkalarına bakmamayı şart koşmuşlardı. Ama bu uyarıyı dinlemeyen karısı arkasına dönüp bakınca tuzdan heykele dönüştü. Bryce'in İncil'den yaptığı bitmek bilmez alıntılar sinir bozucuydu ve dini inançlarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Hepsi bir edebiyat eseri olarak İncil üzerine yazdığı üniversite tezinden kalan incilerdi.

İdari asistanının asıl söylemeye çalıştığı şey daha önce birlikte çalıştığı insanlarla tekrar çalışılmaması gerektiği idi. Fielding, Scarpetta'nın çok eskilerden tanıdığı biriydi. Onun kendi sorunları vardı, ama zaten kimin yoktu ki? Scarpetta buradaki işi kabul edip kendisine bir yardımcı aramaya başladığında Fielding'in ne yaptığını merak etmiş, onun izini sürüp fazla bir şey yapmadığını öğrenmişti.

Benton'ın sözleri olağandışı şekilde etkisiz, hatta biraz koruyucu gelmişti, ama bunu anlayabiliyordu. Scarpetta'ya denge aradığını ve insanların büyük bir değişimle karşı karşıya kaldıklarında gelecek yerine geçmişe yöneldiklerini söylemişti. Bu işe başladığı ilk günlerinden beri tanıdığı birini tekrar işe almak istemesinin çok doğal olduğunu kabul ediyordu. Ama geçmişe bakarken en büyük tehlike yalnızca görmek istediklerimizi görmemizdir, diye de eklemişti. Kendimizi güvende hissetmemizi sağlayan şeyleri görürüz, demişti.

Benton, onun neden kendini güvende hissetmediğini çözmeye çalışmadı. Scarpetta'nın, her zamankinden daha karmaşık ve uyumsuz olan ev hayatını kendisiyle paylaşması konusunda ne hissettiğini öğrenmek istemiyordu. On beş yıldır devam eden bir ilişkileri vardı, geçen yaza kadar hiçbir zaman aynı yerde yaşamamışlardı. Her gün birlikte olmanın ne anlama geldiğini bilmiyorlardı. Scarpetta Güney Carolina Charleston'da evinin arka bahçesinde özel bir klinik açmış, fakat burasını kısa bir süre sonra kapatmak zorunda kalmıştı.

Daha sonra Benton'ın çalıştığı psikiyatri hastanesi Mc Lean'a ve Scarpetta'nın adli baştabipliği pozisyonu için çalışmayı kabul ettiği Watertown'ın kuzeydoğu bölgesindeki yeni merkezine yakın olmak için Belmont, Massachusetts'e taşınmışlardı. New York'a yakınlıkları yüzünden, Scarpetta, NYPT'ye, New York Adli Tabip Ofisi'ne ve Bellevue gibi adli psikiyatri birimlerine danışmanlık yapma görevini de içeren John Jay Kriminai Hukuk Fakültesi Adli Hukuk Bölümü'nde ders verme teklifini kabul etmenin iyi bir fikir olacağını düşünmüştü.

"...bunun senin ilgini çekecek türde bir şey olmadığını biliyorum, hatta senin için hiçbir önemi de yoktur, ama seni sinirlendirme pahasına söyleyeceğim." Bryce'm sesi düşüncelerine nüfuz etti.

"Neymiş o önemsiz olan şey?"

"Aloo? Bana hiç aldırma sen. Ben öyle kendi kendime konuşuyorum işte."

"Özür dilerim. Başa sar."

"Toplantıdan sonra bir şey söylemedim, çünkü bu sabah meydana gelen onca şeyden sonra dikkatini dağıtmak istemedim. İşini bitirdikten sonra ikimiz kapalı kapılar ardında konuşana kadar beklerim, diye düşündüm. Eğer birileri bir şeyler görmüş olsaydı sanırım benim de haberim olurdu. Bir ses çıkmaması iyi bir şey, değil mi? Üstelik Jack bu sabah çok sinirliydi. Gerçi o her zaman sinirli, bu yüzden egzaması var ve kafası kel. Bu arada kulağının arkasındaki kabuk bağlamış lezyonu gördün mü? Tatil için eve gitti. Tatil insanın sinirleri üzerinde harikalar yaratıyor."

"Bugün ne kadar kahve içtin?"

"Neden konu sonunda hep bana geliyor? Elçiye zeval olmaz. Anlatmaya çalıştıklarım tavan yapana kadar beni dinlemiyorsun bile, sonra buumm, birden kötü adam ben oluyorum. Elçiye elveda! New York'ta bir

geceden fazla kalacaksan bana hemen haber ver de gerekli ayarlamaları yapayım. O çok sevdiğin eğitimle bir randevu ayarlayayım mı? Neydi adı?"

Bryce parmağını dudaklarına koyup düşündü.

"Kit," diye kendi kendine cevap verdi. "Bir gün New York'ta cuma çocuğu olarak bana ihtiyacın olursa benimle de ilgilenebilir. Masaja bayılırım." Belini çimdikledi.

"Ama otuzunu geçtikten sonra en iyi yolun yağ aldırma olduğunu duydum," dedi. "Gerçek serumu zamanı geldi mi?"

Bryce omzunun üstünden ona baktı. Elleri sanki canlıymış ve onun bir parçası değilmiş gibi hareket ediyordu.

"Ona internette baktım," diye itiraf etti. "Benton'ın onu senin yanına yaklaştırmasına çok şaşıyorum. Bana Queer as Folk'taki şu adamı hatırlatıyor, adı neydi? Futbol yıldızı mıydı? Hummer kullanıyor ve EmmettTe birlikte olana kadar bayağı bir homofobikti. Bu arada Emmett'in bana benzediğini söylüyorlar ya da o ünlü olduğuna göre benim ona benzediğimi. Neyse sen zaten seyretmiyorsundur."

"Elçiye neden zeval olmaz?" diye sordu Scarpetta. "Ve lütfen tipide araba kullandığını unutma, en azından bir elin direksiyonda olsun. Bu sabah Starbucks'ta kaç kahve içtin? Masanda iki Venti bardağı gördüm. Umarım ikisini de bu sabah içmemişsindir. Kafein hakkındaki konuşmamızı hatırlıyor musun? Uyuşturucu olduğunu ve dolayısıyla bağımlılık yaptığını?"

"Sen baştan aşağı lanetlenmişsin," diye devam etti Bryce. "Daha önce hiç böylesini görmedim. Gerçekten çok garip. Genelde bu yalnızca ünlü bir kişi olmaz, bilirsin. Çünkü o köşeyi yazan her kimse şehri gizli ajan gibi dolaşır ve bir sürü ünlüye pislik atar. Geçen hafta Bloomberg'di ve oh, adı neydi? İnsanlara bir şeyler fırlattığı için tutuklanan şu manken? Ama bu kez ona Charlie Rose'a müstehcen bir şey söylediği için Elaine tarafından bir şeyler fırlatıldı. Hayır, bir dakika. Yoksa Barbara Walters'mıydı? Hayır. The View'de gördüğüm bir şeyle karıştırdım. Belki adı her neyse şu model American Idol'Geki şu şarkıcının peşine düştü. Hayır, o £7/e«'deydi, Elaine'de değil. Ve Clay Aiken ya da Kelly Clarkson da değil. Diğeri kimdi? TiVo beni öldürüyor. Sanki sen dokunmadan uzaktan kumanda kanalları tarıyor. Bu sana hiç oldu mu?"

Kar, beyaz bir sinek sürüsü gibi cama çarpıyor, silecekler bir işe yaramıyordu. Trafik yavaş, ama akıcıydı, Logan havaalanı birkaç dakika uzaktaydı.

"Bryce?" Scarpetta, bu uyarıcı ses tonuyla ona çenesini kapatıp soruyu cevaplamasını istiyordu. "Neymiş o önemli olmayan şey?"

"Gotham Gotcha... İğrenç online dedikodu köşesi.

Scarpetta New York otobüslerinin ve taksilerinin üzerinde, saldırgan-lığıyla nam salmış bu köşe yazarının reklamlarını görmüştü. Köşe yazarı hakkındaki tahminler, gerçekte böyle bir yazarın olmamasından, yaramazlık yapıp para kazanarak eğlenen Plutzer ödüllü bir yazara kadar uzanıyordu.

"Çir-kin," dedi Bryce. "Tamam, çirkin olması gerektiğini biliyorum, ama bu çirkin çok bel altı. Gerçi ben öyle saçmalıkları okumam. Ama senin internette görmeni istediğim bir şey var. Bir fotoğraf var ki en kötü kısmı o. Hiç hoş değil."

Benton masasının başında arkasına yaslanıp soluk kış ışığında çirkin, kırmızı tuğla manzaraya baktı. "Soğuk almış gibisin," dedi telefondakine.

"Bugün biraz keyifsizim. Bu yüzden seni daha önce aramadım. Bunu hak etmek için dün gece ne yaptığımızı sorma. Gerald yataktan çıkmıyor. Ama bunu iyi anlamda söylemiyorum," dedi Doktor Thomas.

Doktor Thomas Scarpetta'nın McLean'den arkadaşıydı. Aynı zamanda Benton'ın psikiyatridi. Bunda garip bir şey yoktu. Batı Virginia'nın kömür madenlerinin bulunduğu iç kesimlerinde doğan Doktor Thomas'ın söylediği gibi, "Ensest ilişkiler hastanelerde, köylülerin arasında olduğundan daha yaygın," idi. Doktorlar birbirlerini, ailelerini ve arkadaşlarını tedavi ediyorlar ve ilaç yazıyorlardı. Birbirleriyle yatıyorlardı, ama neyse ki aileleri ve arkadaşlarıyla değil. Ara sıra da evleniyorlardı. Doktor Thomas, Benton'ın ofisinin bulunduğu nörogörüntüleme laboratuvarında Scarpetta'nın yeğeni Lucy ile ilgilenen bir McLean radyoloğuyla evlenmişti. Doktor Thomas, Benton'ın yaptığı işi biliyordu. Benton aylar önce birisiyle konuşması gerektiğini fark ettiğinde aklına gelen ilk isim Doktor Thomas olmuştu.

"Sana gönderdiğim e-postaya baktın mı?" diye sordu Benton.

"Evet. Asıl soru şu: Kimin için daha fazla endişeleniyorsun? Bence cevap sen olabilir. Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence bu çok büyük bir bencillik olur," dedi Benton.

"Kendini boynuzlanmış, aşağılanmış hissetmek çok normal."

"Önceki hayatında Shakespeare aktörü olduğunu unutmuşum," dedi. "Birisinin bir başkası için boynuzlanmış ifadesini kullandığını duymayalı epey oldu. Ve bu durum için hiç uygun bir ifade değil. Kay yuvadan kaçıp başka bir erkeğin kollarına atılmadı. Saldırıya uğradı. Kendimi boynuzlanmış hissedecek olsam daha önce olay olduğunda hissederdim. Ama hissetmedim. Onun için çok endişeleniyordum."

"Olay sırasında herhangi bir tanık olmadığını biliyoruz," dedi Doktor Thomas. "Kimsenin görmemesi doğruluğundan şüphe etmemize mi sebep oluyor?" Ona internette olduğunu söyledin mi? Yoksa zaten görmüş mü?"

"Söylemedim ve eminim o da görmemiştir. Görse uyarmak için beni arardı. Çok garip bir tarzı vardır."

"Evet. Kay ve kırılğan kahramanları. Ona neden söylemedin?"

"Uygun zamanı bekliyorum."

"Senin mi onun mu?"

"Morgdaydı. Bekleyip şahsen söylemek istedim." "Biraz geriye dönelim Benton. Tahminimce onunla gün doğarken konuştunuz. Birbirinizden uzaktayken hep böyle yaparsınız, değil mi?" "Sabah erken saatlerde konuşuruz."

"Bu sabah onunla konuştuğunda internette olduğunu zaten biliyordun, çünkü Lucy seni aramıştı. Bu ne zamandı? Ben söyleyeyim, saat gece birdeydi, çünkü senin o hipomanik" yeğenin, arama motorları sanal dünyada önemli bir şey bulursa onu itfaiyeci gibi uyarması için bilgisayarına yüksek sesli bir program koymuş."

Doktor Thomas şaka yapmıyordu. Arama motorları onun bilmesi gereken bir şey bulduğunda Lucy'yi alarm sayesinde uyarıyordu.

(1) Aşırı neşeli ve aşırı sinirli ruh halleri arasında gidip gelme. Yaratıcı kişilerin çoğunda rastlanan bir durum. "O beni gece yarısı aradı. O lanet olası şey internete çıkar çıkmaz." "Ama Kay'i aramadı."

"Onun bu davranışını taktir ettim. Ve ben halledeceğimi söyleyince de her şeyi bana bıraktı." /

"Ve sen de halletmedin," dedi Doktor Thomas. "Tekrar bu konuya dönüyoruz. Bu sabah Kay'le konuştun. İnternete çıkan şeyi saatler öncesinden bilmene rağmen ona hiçbir şey söylemedin. Bunun ona şahsen söylemeyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Ne yazık ki olanları senden başkasından öğrenme olasılığı çok yüksek - şimdiye kadar öğrenmediyse tabii."

Benton derin bir nefes aldı. Dudaklarını birbirine bastırıp kendine ve çevresine karşı ne zaman duyarsızlaşmaya başladığını merak etti. Çünkü insanları tanımak konusunda sıra dışı bir yeteneğe sahipti. Scarpetta buna parti hilesi diyordu. Benton birisiyle tanışırdı ya da kısa bir konuşmasına tanık olurdu ve bu kadarı bile o kişiyi tanımasına yeterdi. Nadiren yanılırdı.

Ama bu kez kapısındaki tehlikenin hiç farkına varmamıştı ve nasıl bu kadar kalın kafalı olabildiğini hâlâ anlayamıyordu. Yıllardır Pete Marino'nun öfkesinin ve düş kırıklığının birikmesini izlemişti. Marino'nun kendine karşı olan nefret ve öfkesinin taşmasının an meselesi olduğunu çok iyi biliyordu. Ama Benton ondan korkmamıştı. Marino'yu küçümsemişti. Aslında onun için tehlike oluşturmadan önce Marino'nun bir organı olduğunu hayal bile etmemişti.

Geriye dönüp bakınca bu düşüncelerini çok mantıksız buldu. Çünkü Marino'nun kaba erkekliğini ve kolayca öfkelenen yapısını herkes fark ederdi. Bu iki özellik Benton için çok tanıdıktı. Tetiği çektiren sebep ne olursa olsun cinsel şiddet adli psikologun işiydi.

"İçimden onu öldürmek geçiyor," dedi Doktor Thomas'a. "Tabii ki bunu yapmam. Yalnızca aklımdan geçiyor. Bir sürü şey düşünüyorum. Onu bağışlayarak bu konuyu halletme biçimimle gurur duymuştum, hem de büyük bir gurur. Ben olmasam ona ne olurdu? Onun için yaptığım onca şeyden sonra. Şimdiyse onu öldürmek istiyorum. Lucy de onu öldürmek istiyor. Artık herkes öğrendi. Yaşananlar tekrarlanıyor gibi sanki.

"Belki de aslında ilk kez yaşanıyor gibi. Olay sana şimdi gerçekmiş gibi geliyor."

"Oh, hem de çok gerçek. Hep öyleydi," dedi Benton.

"Ama internette okuyup başka milyonlarca insanın da okuduğunu bildiğinde durum daha farklıdır. Bu farklı bir gerçeklik seviyesidir. Sonunda duygusal bir tepki veriyorsun. Daha önce zihinsel tepki veriyordun. Kendini savunma içgüdüleriyle olayı zihninde işledin. Bence bu bir gelişme Benton. Çok da nahoş. Bunun için üzgünüm."

"Marino, Lucy'nin New York'ta olduğunu bilmiyor ve eğer Lucy onu görürse..." Benton düşüncelerine ara verdi. "Şey, bu doğru değil. Onu gerçekten öldürmeyi düşünemez, çünkü bunu aşmıştı. Hem de uzun zaman önce. Bil diye söylüyorum, Lucy onu öldürmez."

Benton gri gökyüzünün yavaş yavaş penceresinin önündeki tuğlaların kırmızı rengine dönüşmesini seyretti. Sandalyesinde kıpırdanıp çenesini ovuştururken kendi erkeksi kokusunu ve Scarpetta'nın kum tanelerine benzettiği kısa sakallarını hissetti. Bütün gece uyanık kalmış ve hastaneden hiç ayrılmamıştı. Duş alması ve tıraş olması da gerekiyordu. Yemeğe ve uykuya da ihtiyacı vardı.

"Bazen kendimi hazırlıksız yakalıyorum," dedi. "Lucy hakkında böyle şeyler söylerken buluyorum kendimi. Bu kelimenin tam anlamıyla nasıl çarpık bir hayat yaşadığımı hatırlatıyor bana. Marino'yu kesinlikle öldürmek istemeyen tek kişi Kay. Hâlâ kendisinin de bir parça suçlu olduğunu düşünüyor ve bu beni deli ediyor. İnanılmaz derecede öfkeleniyorum. Onunla bu konuyu konuşmaktan kaçınıyorum ve herhalde bu yüzden henüz ona hiçbir şey söylemedim. Bütün dünya internetten okuyor. Çok yorgunum. Bütün geceyi bana büyük bir sorun olacak biriyle geçirdim ama sana onunla ilgili bir şey anlatmayacağım. Camdan dışarı bakmaktan vazgeçti.

"İşte şimdi bir yerlere varıyoruz," dedi Doktor Thomas. "Şu aziz tavrını ne zaman bırakacağını merak ediyordum. Felaket öfkелisin ve sen bir aziz değilsin. Bu arada aziz diye bir şey yoktur."

"Korkunç öfkeliyim. Evet, korkunç öfkeliyim." ,

"Kay'e karşı öfkелisin."

"Evet, ona karşı," dedi Benton ve bunu itiraf etmek onu korkuttu. "Bunun haksızlık olduğunu biliyorum. Sevgili Tanrım, incinen zaten o. Tabii ki böyle bir şeyi hak etmedi. Uzun yıllar boyunca Marino'yla çalışmıştı, bu yüzden sarhoş ve aklı başında değil diye evinin kapısını nasıl onun yüzüne kapatırdı? Arkadaşlık kötü günde belli olurdu. Marino'nun onun hakkında neler hissettiğini bilmesi Kay'ın suçu değildi."

"Marino ilk tanıştıklarından beri onu arzuluyordu," dedi Doktor Thomas. "O da âşık oldu, senin gibi. Acaba ona ilk kim âşık oldu? İkiniz de onunla aynı zamanlarda tanıştınız, değil mi? 1990 yılında.

"Marino'nun onu uzun zamandır arzuladığı doğru. Kay onun duygularını incitmemek için büyük bir gayret göstererek konudan uzak duruyor. Burada oturup istediğim kadar analiz yapabilirim, ama dürüst olayım mı?" Benton yine camdan dışarıya, tuğlalara bakıyordu.

"Kay doğru olanı yaptı." dedi. "Marino'nun yaptığı şey Kay'ın hatası değildi. Pek çok açıdan Marino'nun da hatası değildi. Ayık olsa böyle bir şeyi asla yapmazdı. Asla."

"Buna kesinlikle inanıyorsun," dedi Doktor Thomas.

Benton yüzünü camdan bilgisayar ekranına çevirdi. Sonra çelik gibi soğuk gökyüzü ona bir mesaj veriyormuş gibi tekrar dışarı baktı. Gözden geçirdiği makaledeki atası çıkarıp birden öfkelenerek sayfaları birbirine zımbaladı. Amerikan Psikoloji Derneği dış gruplara verilen duygusal tepkilerle ilgili yeni bir kahrolası araştırma makalesini kabul edecek değildi. Princeton'dan birisi Benton'ın teslim etmek üzere olduğu araştırma sonuçlarıyla aynı lanet olası sonuçları yayınlamıştı. Atası düzeltti. Amaç tek bir girinti bile bırakmadan düzleştirmeye çalışmaktı. Sonunda atasılar hep kırılırdı.

"Ben davranışlarımı hiç de normal bulmuyorum." dedi. Kendimi her-şeyin dışında tuttum. Ama ilk günden beri öyleyim. Her konuda akıldışı davrandım ve şimdi bunun bedelini ödeyeceğim."

"Arkadaşın Pete Marino'nun Kay'e yaptıklarını herkes öğrendi diye mi bedel ödeyeceksin?"

"O benim arkadaşım değil."

"Ben öyle olduğunu sanıyordum. Sen de öyle olduğunu sanıyordun," dedi Doktor Thomas.

"Birlikte bir şeyler yapmadık. Ortak bir şeyimiz yoktu. Bowling, balık, motosiklet, futbol ve bira. Dur, bira yok. En azından şimdi. Bu Marino. Ben değilim. Şimdi düşününce onunla ikimizin bir kez bile akşam yemeğine gittiğimizi hatırlamıyorum. Yirmi yıldır böyle bir şey olmadı. Ortak hiçbir şeyimiz yok. Hiç de olmayacak."

"O, seçkin bir New England aileden gelmiyor? Üniversiteye gitmedi, FBI profilcisi olmadı? Harvard Tıp Fakültesi'nin kadrosunda değil? Bunları mi demek istiyorsun?"

"Züppelik yapmaya çalışmıyorum," dedi Benton.

"Ortak noktanız Kay gibi görünüyor."

"Aramızda öyle bir ortak noktamız olmadı.

"Ortak nokta olması için ne gerekiyor?"

"Kay bana onun o kadar ileri gitmediğini söyledi. Marino başka şeyler yapmış. Scarpetta benim önümde soyunduğunda Marino'nun ona yaptıklarını gördüm. Kay bir iki gün mazeretler buldu. Yalan söyledi. Ama ben bagaj kapağının bileklerinin üstüne düşmediğini çok iyi biliyordum."

Benton fırtına bulutları kadar kara olan ve birisi ellerini başının üstüne bastırıp onu duvara yasladığında oluşacak türde olan morlukları hatırlıyordu. Benton sonunda onun göğüslerini gördüğünde Kay hiçbir tepki vermemişti. Daha önce hiç kimse ona böyle bir şey yapmamıştı ve üzerinde çalıştığı vakalar hariç böyle bir şeyi hiç görmemişti. Benton yatağa oturup ona bakarken, beyin özürlü bir canavarın bir güvercinin kanatlarını yolduğunu veya bir çocuğun narin tenine zarar verdiğini hissetmişti. Marino'nun onu yemeye çalıştığını hayal etmişti.

"Hiç onunla rekabet ettiğini hissettin mi?" diye sordu Doktor Thomas. Benton hatırlamak istemediği yara izlerini düşünürken Doktor Thomas'tan çok uzaklardaydı.

"Galiba en kötüsü onun hakkında fazla bir şey hissetmemiş olmam."

"Marino Kay ile senden daha fazla zaman geçiriyordu. Bu durum bazı insanların rekabet hissetmelerine neden olabilir. Tehdit edildiklerini hissederek."

"Kay hiçbir zaman onun çekici olduğunu düşünmedi. Gezegendeki son insan olsa da onu çekici bulmazdı."

"Gezegende bir tek ikisi kalana kadar bunu kesin olarak bilemeyiz. O zaman bile sen ve ben bundan emin olamayız."

"Onu daha iyi korumalıydım," dedi Benton. "Benim işim bu. İnsanları korumak. Sevdiklerimi, kendimi veya tanımadığım insanları. Kim olduğunun önemi yok. Bu benim uzmanlık alanım, yoksa uzun zaman önce ölmüş olurdu. Pek çok insan ölmüş olurdu."

"Evet, Bay Bond, ama dün gece evde değildin, buradaydın."

Doktor Thomas bir yumruk atsa canı bu kadar yanmazdı. Benton bu sözleri sessizce dinlerken nefes bile almıyordu. Atası ileri geri oynatıp kırana kadar bükü.

"Kendini mi suçluyorsun Benton?"

"Bu konuyu daha önce konuşmuştuk. Ve dün bütün geceyi uykusuz geçirdim." diye cevap verdi.

"Evet, her türlü gerçeğin ve olasılığın üstünden geçmiştik. Marino'nun Kay'e yaptığı şey karşısında kendine şahsen aşağılanmışlık duygusu hissetme fırsatı vermediğin gibi, onunla hemen evlendin. Belki de evlenmekte çok acele ettiniz. Çünkü her şeyi bir arada tutman gerektiğini hissediyordun, özellikle de onu korumadığın, bu olaya engel olmadığın için? Aslında bu yaptığın bir adli vaka üzerinde çalışırken yaptığından farklı bir şey değildi. Soruşturmayı ele alırsın, uğraşırsın, halletmeye çalışırsın tamamen duygusallıktan uzak olmaya dikkat edersin. Ama aynı kural özel hayatlarımız için geçerli değildir. Bana Marino'yu öldürmek istediğini söylüyorsun. Oysa yaptığımız son birkaç görüşmemizde senin Kay'e karşı cinsel dışavurumundan ve Kay'in bunun pek de farkında olmadığından ayrıntılı bir şekilde konuşmuştuk, öyle değil mi? Senin başka kadınları çekici bulduğundan haberdar değildi. Bunları hatırlıyorsun değil mi?"

"Erkeklerin uzaktan da olsa başka kadınları çekici bulmaları normaldir."

"Bunu yalnızca erkekler mi yapar?" "Ne demek istediğimi biliyorsun." "Kay neyin farkında?"

"Ben iyi bir koca olmaya çalışıyorum," dedi Benton. "Onu seviyorum. Ona aşığım."

"Başka bir ilişki yaşamaktan korkuyor musun? Onu aldatmaktan?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Bunu asla yapmazdım."

"Hayır. Olmaz. Asla. Sen Connie'yi aldattın. Kay için onu terk ettin. Ama bu uzun zaman önceydi, öyle değil mi?"

"Hiç kimseyi Kay'i sevdiğim kadar sevmedim," dedi Benton. "Bunun için kendimi asla affetmezdim."

"Benim sorum kendine sonuna kadar güvenip güvenmediğin."

"Bilmiyorum."

"Ona güveniyor musun? Çok çekici ve şimdi CNN sayesinde bir sürü hayranı var. Güçlü, güzel bir kadın seçenekleri çoğaldı. Özel eğitmenine ne dersin? Kay'e el sürmesi fikrine katlanamadığını söylemiştin."

"Kendisiyle ilgilenmesine seviniyorum ve bir eğitmeni olması iyi bir şey. Kendine zarar vermesini engeller, özellikle de daha önce hiç ağırlık çalışmadığı ve artık yirmi yaşında olmadığı düşünülürse."

"Sanırım adı Kit'ti."

Benton, Kit'ten hoşlanmıyordu. Scarpetta, Kit'le çalışıyorsa apartman-larındaki jimnastik salonunu kullanmamak için bir bahane buluyordu.

"Gerçek şu ki Kay'e güvensen de güvenmesen de bu onun davranışını değiştirmeyecek. Senin onun üzerinde bir etkin olmayacak. Ben senin kendine olan güveninle daha fazla ilgileniyorum."

"Beni neden bu konuda zorladığını bilmiyorum," dedi Benton.

"Evlendiğinden beri cinsel kalıpların değişti. En azından ilk konuşmamızda bana söylediğin şey buydu. Fırsatın olmasına rağmen onunla seks yapmamak için bahaneler buluyorsun ve sonra senin deyimle seks için uygun olmayan zamanda onu istiyorsun, Tekrar ediyorum, bunlar senin bana söylediklerin. Öyle değil mi?"

"Olabilir," dedi Benton.

"Bu ona bedel ödemenin bir yolu."

"Ona Marino için bedel ödemiyorum. Tanrı aşkına. O yanlış bir şey yapmadı." Benton sesinin öfkeli çıkmaması için çabalıyordu.

"Hayır," dedi Doktor Thomas. "Bence senin karın olduğu için ona bedel ödüyorsun. Sen bir eş istemedin. Hiçbir zaman da istemedin ve senin aşık olduğun şey bir eş değildi. Sen güçlü bir kadına aşık oldun, bir eşe değil. Sen, Kay Scarpetta'yı çekici buluyorsun, bir eşi değil."

"O Kay Scarpetta ve benim karım. Aslında o şimdi pek çok açıdan hayatında hiç olmadığı kadar güçlü."

"İkna edilmesi gereken kişi bizler değiliz Benton."

Doktor Thomas, ona hep özel davranırdı, bu da ona karşı başkalarıyla olduğu zamanki kadar agresif ve yüzleşmeci davranmaması anlamına geliyordu. O ve Benton'ın arasında doktor-hasta ilişkisinden daha fazla şey vardı. İkisi de bilgiyi nasıl kullanacaklarını biliyorlardı ve Doktor Thomas gerçeklerin kelimelerin ardında gizli olduğunu görebiliyordu. İnkâr, kaçınma ve pasif iletişim seçeneklerden değildi. Terapistin gergin hastasının açılmaya başlamasını beklediği uzun, sessiz seanslar yoktu. Bir dakikalık sessiz

İkten sonra Benton'ı son sefer olduğu gibi zorladı: Buraya Hermes kravatına hayran olmam için mi geldin? Yoksa aklında bir şey mi var? Belki gecen sefer kaldığımız yerden devam edebiliriz. Libidon ne durumda? "Ve Marino? Onunla konuşacak mısın?" dedi Doktor Thomas.

"Galiba hayır," dedi Benton.

"Görünüşe göre konuşmayacağın bir sürü insan var. Seni benim küçük, acayip teorimle baş başa bırakacağım. Yaptığımız her şeyi aslında bilinçli yaparız. Bu yüzden onlar bizim kökümüzü kazımadan niyetlerimizi bulup ortaya çıkarmamız çok önemlidir. Gerald beni bekliyor. İşlerim var. Sanki yeterince sıkıntımız yokmuş gibi bir de bugün yemekli bir parti veriyoruz."

Bu onun, "Yeter," deme tarzıydı. Benton'ın bunları düşünmesi gerekiyordu.

Masadan kalkıp ofis penceresinin önünde dikildi, dışarıda gördüğü kış mevsiminin bir öğleden sonrası manzarası idi. On dokuz katlı hastanenin küçük bahçesi çıplak, beton havuzu ise kupkuruydu.

3

GOTHAM GOTCHAİ Herkese Mutlu Yıllar!

Ben tamamen sizi düşünüyorum. Sizin gerçekten ilginizi çekecek bir şeyi ve bu konuyu düşünürken?... Neyse, yeni bir yıla girerken geçen yıl başımıza gelen bütün korkunç şeyleri tekrar hatırlayıp üzüntüden kahrolalım mı? Uğruna ölünesi dev ekranlı HD Samsung plazma televizyonda kimi izliyorum dersiniz? Uğruna ölünesi kraliçenin kendisi: Doktor Kay Scarpetta.

Yeni bir sansasyonel cinayet davasında tanıklık etmek için mahkemenin merdivenlerinden çıkıyordu. Yardımcısı Müfettiş Pete Marino da peşinde... Demek ki cinayet en az altı ya da yedi ay önce işlenmiş, doğru mu? Zavallı şişko solucanın artık onun yardımcısı olmadığını biliyoruz. Onu gören var mı? Modern bir hapishanede filan mı? Scarpetta gibi bir adli diva için çalıştığınızı düşünebiliyor musunuz? Ben olsam intihar eder ve otopsiyi onun yapmamasını dilerdim.

Her neyse, Scarpetta ve Marino'nun mahkeme merdivenlerinden çıkışına geri dönelim. Kameralar, medya, meraklılar, seyirciler her yerde. Çünkü o bir diva, değil mi? Amerika'dan italya'ya kadar tanınıyor, neden, çünkü ondan iyisi yok? Bu yüzden ben de bir kadeh Maker's Mark doldurup Coldplay'i dinlemeye başladım

Scarpetta

ve onu bir süre seyrettim. Çok azımızın küçük bir kızın baştan aşağı tecavüze uğradığından, hatta kulağında bile sperm bulunduğundan (bunun yalnızca telefonda seksle olduğunu sanırdım) ve kafasının yere çarpıldığından ve bu acımasız darbenin onu öldürdüğünden başka bir şey anlamamamız için patoloji diliyle tanıklık etmesini dinledim. Birden kafama dank etti:

Scarpetta denen kadın gekçekte kimdi ki?

Aldatıcı görüntüyü çıkarırsanız geriye bir şey kalır mıydı?

Küçük bir araştırma yapmaya başladım. Şunla başlayın. O bir politikacı. Adalet şampiyonu, artık konuşamayanların sesi. "İlk Amaç Zarar Vermemektir" sözüne inanan kadın doktor olduğu saçmalığına kanmayın. (Hipokrat yemininin ikiyüzlülük anlamına gelen hypocrite kökeninden gelmediğine emin miyiz?) Gerçek şu ki Scarpetta, bizi CNN'de etkileyerek kendi egosunu şişirirken, kendisini insanların iyiliğine adanmışına inandırmaya çalışan bir megalomandır...

Scarpetta'nın okudukları ona yeterli gelmişti. BlackBerry'sini çantasına atarken Bryce'ın böyle bir pisliği okumasını önermesinden tiksinti duyuyordu. Bryce'a bu yazıyı o yazmış kadar kızgındı. Black Berry'sinin ekranındaki fotoğrafa yaptığı eleştiri yersizdi. BlackBerry'sinin ekranı küçük olsa da fotoğrafın kötü olduğunu söylerken ne demek istediğini anlayabili-yordu.

Kanlı önlüğü, yüz maskesi, duş bonesini hatırlatan başlığıyla dişi-şeytanı çağırıyordu. Ağzı yarı açıktı, kanlı eldivenli eliyle birini tehdit ediyormuş gibi neşteri uzatmıştı. Lucy'nin 2005'te doğum günü hediyesi olarak verdiği siyah, kauçuk kronometreli saat fotoğrafın son üç buçuk yıl içinde çekildiğini gösteriyordu. Fotoğraf nerede çekilmişti?

Bunu bilmiyordu. Arka plan beyazlaştırılmıştı.

"Otuz dört dolar yirmi sent," dedi şoför, taksi birden dururken.

Arabanın penceresinden Bellevue'nin eski psikiyatri hastanesinin siyah demir kapılarına baktı. Onlarca yıldır hasta görmeyen iki yüz yıllık kırmızı tuğla bina ürkütücü duruyordu. Işık, araba, insan yoktu. Güvenlik kulübesi boştu.

"Burası değil," dedi şoföre yüksek sesle, cam bölmenin ardından. "Burası yanlış Bellevue."

La Guardia'da kendisini aldığı anda şoföre verdiği adresi tekrarladı. Ama o bunu yaparken adam daha da ısrarlı bir tavır takınıyor, parmağı ile girişte granite kazınmış olan Psikiyatri Hastanesi tabelasını işaret ediyordu. Scarpetta ona yaklaşıp adamın dikkatini birkaç blok ilerideki yüksek, gri binalara çevirdi, ama adam İngilizceyi kötü konuştuğu gibi bir de oldukça inatçıydı. Onu başka bir yere götürmeye niyeti yoktu ve onun hemen taksiden inmesi gerekiyordu. Scarpetta adamın bu eski ürkütücü binanın, korku filmlerinden fırlamış Bellevue Hastanesi olmadığını gerçekten bilmediğini anladı. Herhalde müşterisinin psikiyatri hastası, nöbet geçiren bir deli olduğunu düşünüyordu. Başka neden bavulu olsundu ki?

Scarpetta onunla uğraşmaktansa yolun geri kalanını buz gibi esen rüzgâra rağmen yürümeye karar verdi. Ücreti ödeyip taksiden indi, iki çantasını omzuna taktı, ev yemekleriyle dolu bavulunu kaldırımda sürüklemeye başladı. Konuşmak için kablosuz telefonun düğmesine bastı.

"Neredeyse geldim..." dedi Benton'a. "Kahretsin!" Bavulu birisi vurmuş gibi ters dönmüştü.

"Kay? Neredesin?"

"Az önce taksiden atıldım..."

"Ne? Taksiden mi atıldın? Sen..." dedikten hemen sonra şarjı bitti.

Bavulunu zorla taşıyorken kendini evsiz gibi hissediyordu. Bavulu her dakika ters dönüyor, onu düzeltmek için eğildiğinde ise omzundaki çantalar düşüyordu. Üşümüş ve sinirleri bozulmuş bir şekilde Birinci Cadde'yle Doğu 27. Sokak'ın kesiştiği yerde bulunan modern Bellevue'ya sonunda ulaştı. Burası girişi camlı, bir bahçesi olan, yenilenmiş travma birimi ve suçlan turnikenin üstünden atlamakla John Lennon'u öldürmek arasında değişen erkek hastaların yattığı adli psikiyatri birimiyle tam hizmet veren bir hastaneydi.

Scarpetta'yla konuşması kesilir kesilmez Benton'ın masasındaki telefon çaldı. Bunun Scarpetta olduğuna emindi. "Ne oldu?" diye sordu.

"Ben de sana soracaktım." diyen Jaime Berger'in sesiydi bu. "Özür dilerim. Senin Kay olduğunu sandım. Şu anda bir sorun yaşıyor da..."

"Ben de öyle tahmin ettim. Önceki konuşmamızda bundan bahsetmen çok hoştu doğrusu. Bu altı ya da yedi saat önce miydi? Neden bir şey söylemedin?"

Demek ki Berger de Gotham Gotcha'yı okumuştı. "Durum biraz karmaşık."

"Eminim öyledir. Uğraşmamız gereken bir sürü karmaşık durum var. Kafeteryada buluşalım."

Pete Marino'nun Harlem'de yaşadığı tek odalı düz ayak evi, kızarmış tavuk ve ızgara kaburga kokan Manna's Soul Food lokantasına çok yakındı. Bir adamın yeme içme mahrumiyetinin, yiyemeyeceği her şeye karşı doymak bilmez bir açlığa yol açması haksızlıktı.

Onun TV tepsisinden ve Beşinci Cadde'deki yoğun trafiğe bakan, düz arkalıklı koltuktan oluşan eğreti bir yemek alanı vardı. Hindi dilimini tam buğday ekmeğinin üstüne koydu, sonra ikiye katlayıp kâğıt tabaktaki Nathan's Coney Island hardalına batırdı. Sharp'ın alkolsüz birasını alıp iki yudumda kutunun üçte birini bitirdi. Charleston'dan kaçtığından beri yirmi beş kilo vermişti. Bu arada kişiliğinde de değişiklikler olmuştu. Aralarında etkileyici bir Harley-Davidson deri giysi koleksiyonunun da bulunduğu sayısız motosikletçi giysisini 116. Sokak'taki bit pazarına götürmüş, karşılığında hepsi Çin malı üç takım elbise, bir ceket, iki ayakkabı ve bir sürü gömlekle kravat almıştı.

Artık elmas küpesini de takmıyordu. Sağ kulak memesinde yoksul, sıra dışı hayatının sembolüymüş gibi duran minik bir delik kalmıştı. Kafasını bowling topu gibi tıraş etmeyi bırakmıştı. Kendisini henüz terk etmemiş olan kır saçları iri kafasının üstünde kulakları tarafından taşınan bir hale gibi duruyordu. Hazır olana kadar kadınlardan uzak durmak için bir anlaşma yapmıştı. Park edecek bir yeri olmayınca motosikletinin ve pikap kamyonetinin de bir anlamı kalmamış, bu yüzden onlardan da vazgeçmişti. Tedavi merkezindeki terapisti Nancy, gündelik hayatında diğer insanlarla ilişkisinde ne olursa olsun kendini kontrol etmenin önemi konusunda ona yardımcı olmuştu.

Alkolün öfkesini tutuşturan bir kibrit olduğunu, içki içme sebebinin her ödeme yapmaları gereken zamanda sarhoş olup şiddete başvuran eğitimsiz ve yetersiz işçi babasından aldığı ölümcül bir hastalık olduğunu açıklamıştı. Kısacası Marino bu ölümcül hastalığı miras olarak almıştı ve hızla yanlarından geçtiği barlara ve içki dükkânlarına bakılırsa bu bir salgındı. Marino içkinin Cennet Bahçesi'nden beri var olduğuna, yılanın Havva'ya verdiği şeyin elma değil, bir şişe burbon olduğuna karar vermişti. Havva da içkiyi Adem'le paylaşmış ve ardından gelen seksin sonucunda üzerlerinde incir yaprağından başka bir şey olmadan cennetten kovulmuşlardı.

Nancy, onun İsimsiz Alkolikler toplantılarına aksatmadan katılmaması halinde alkolden tamamen kurtulamayacağını günde altı kutu bira içmeden de öfkeli, huysuz ve kontrol dışı biri olması anlamına geleceğini söylemişti. İsimsiz Alkolikler'in ona en yakın toplanma yeri, Profesyonel Afrika Saç Örne Merkezi'nden çok uzak olmayan bir kiliseydi. Bu da Marino için çok uygundu. Ama hiçbir zaman oraya düzenli giden biri olmamıştı. Oraya ilk taşındığında üç gün boyunca toplantılarına katılmış, şaşırtıcı derecede nazik ve dostça davranan, etrafta dolaşıp kendilerini tanıtan, ona mah-kemedeymiş gibi ciddi bir şekilde yemin etmekten başka seçenek bırakmayan katılımcıların yanında kendini çok rahatsız hissetmişti.

Adım Pete ve ben bir alkoliğim. Merhaba Pete.

Nancy'ye gönderdiği maillerde özellikle bir oda dolusu yabancıların yanında bir şeyler itiraf etmenin bir polisin doğasına ve eğitimine aykırı olduğunu belirtmişti. Bu insanların her biri günün birinde Marino'nun içeri tıkmak zorunda kalabileceği potansiyel sarhoşlardan olabilirdi. Üstelik on iki seanslık terapiyi tamamlamasına yalnızca üç toplantıya katılması yetmişti. Ama zarar verdiği ve bu zararı telafi etmesi gereken insanların listesini yapmayı reddetmişti. Bunun nedeni dokuzuncu maddeydi. Bu madde zarar gören her kimse, telafi etmeye çalışırken o kişi daha fazla zarar görecektse alkoliğin bunu yapmaması gerektiğini açıkça söylüyordu. Marino da zarar verdiği herkesin bu kapsamda olduğuna karar vermişti.

Onuncu madde daha kolaydı. Hayatı boyunca kendisine yanlış yapan insanların listesiyle bütün bir defteri doldurmuştu.

Ancak garip bir tesadüf sonunda Scarpetta'yı iki listeye de eklemediğini fark etti. Şu anda yaşadığı daireyi bulduğunda ev sahibiyle bazı hizmetleri karşılığında kirayı ödeyebileceği seviyeye indirmesi için bir anlaşma yapmıştı. Bu hizmetlere binayı tahliye etmek de dahildi. Ama sonradan fark etmişti ki orası eski Başkan Bili Clinton'ın ofisine çok yakındı. 125. Sokak ve Lenox'un köşesindeki metro istasyonuna giderken sık sık bu on dört katlı binanın önünden geçiyordu. Bili Clinton'ı düşünmek Hillary Clinton'ı düşünmesine, bu da dünyada liderlik vasıfları taşıyan güçlü kadınları düşünmesine yol açmıştı. Böylece Scarpetta'yı düşünmeye başlamıştı.

Düşüncelerinin kontrolünü kaybetmiş, fantezilerinde ikisini neredeyse birbirine karıştırır olmuştu. CNN'de gördüğü Hillary mi yoksa Scarpetta mıydı bilmiyordu. Dikkatini dağıtmak için umutsuz bir çabayla ESPN'ye veya paralı kanaldaki filme çevirene kadar depresyona girmiş oluyordu. Kalbi apse yapmış bir diş gibi ağrıyordu. Scarpetta ve onun içinde olmadığı listeleri saplantı haline getirmişti. Adını önce bir listeye yazıyor, sonra silip

33

F:3

ötekine geçiriyordu. Scarpetta'nın başkan olduğunu hayal ediyor, hayatın nasıl olacağıyla ilgili fanteziler kuruyordu. Kendini birden Gizli Servis'in güvenlik tehdidi oluşturanlar listesinde bulup ve Kanada'ya kaçmak zorunda kalacağını düşünüyordu. t

Belki de Meksika'ya kaçardı. Güney Florida'da birkaç yıl kalmıştı ve İspanyolca konuşan insanlarla Fransızca konuşanlardan daha iyi baş edebiliyordu. Fransızca'yı hiç anlamıyordu ve yemeklerini de hiç sevmiyordu. Budvveiser, Corona, Dos Equis, Heineken veya Red Stripe gibi ulusal biraları bile olmayan bir ülke hakkında ne söylenebilirdi?

İkinci hindili dürümünü bitirip Sharp's'tan bir yudum daha aldı ve tek ilgi alanı Batı Hint yemekleri, butikler, meyve suyu barları, terzi dükkânları, yakındaki Apollo sineması, arabaların, kamyonetlerin gürültüsü olan Marino insanları umursamaz halde seyretmeye başladı. Sıcak havalarda camlarını toza dayanamaz hale gelene kadar açık tutuyordu. Onun kaçtığı şey sessizlikti. Rehabilitasyon sırasında uzun bir sessizlik dönemi yaşamıştı zaten. Müzik dinlemesine, televizyon seyretmesine izin verilmiyor, zihnini alkol ve uyuşturucu

bağımlılarının itiraflarından, kendi düşüncelerinden ve Nancy'yle paylaştığı utanç verici çıplak düşüncelerinin anılarından başka bir şeyle dolduramıyordu.

Sandalyesinden kalkıp kâğıt tabağı, peçetesini, boş sharp's şişesini aldı. Mutfak altı adım ötedeydi. Lavabonun üstündeki küçük pencereden yapay çim kaplı beton alan görünüyordu.

Tezgâhın üstünde bilgisayarı duruyordu. Masaüstüne kopyaladığı bu sabahki dedikoduyu okudu. Bunun arkasında kimin olduğunu ortaya çıkarmaya kararlıydı. Sonra o pislik çuvalına öyle bir şey yapacaktı ki beden parçaları yer değiştirecekti.

Bildiği bütün araştırma yöntemlerini kullanmasına rağmen hiçbir ipucu bulamamıştı. Google'a Gotham Gotcha yazmış, ama çıkan yazılar bilmediği bir şey söylememişti. Köşe yazarının izini, yiyecek, içecek, kitap, elektronik, film ve televizyon programların göstermek için para ödeyen reklam şirketlerinden sürmeye çalışması da bir işe yaramamıştı. Köşe yazarının izlediği belirli bir tarz yoktu. Yalnızca lanet olası dedikodu sütununun milyonlarca hayranı olduğunu biliyordu. Bu sabahki yazıda da Marino'nun hayatının en kötü dönemi tüm çıplaklığıyla ortaya dökülmüştü. Telefonu çaldı.

Arayan dedektif Mike Morales'ti.

"Ne var?" diye sordu Marino.

"Bilgi peşindeyim, kardeş," dedi Morales, tembelce.

"Ben senin kardeşin değilim. Bu tür konuşmaları kendine sakla."

Morales genellikle sakinleştirici ve ağır kesici etkisindeymişcesine yarı uykulu ve canı sıkılmış bir tarzda konuşurdu. Marino onun bu tür ilaçları kullanıp kullanmadığından emin değildi. Morales'in uyuşukluğunun ardında önce Dartmouth'a, ardından Johns Hopkins'e gidip tıp fakültesini bitiren, ama sonra New York'un en iyi polisi olmaya karar veren bir züppe vardı. Marino bu duruma şüphe ile bakıyordu. Doktor olabilecek hiç kimse polis olmazdı.

Üstelik kendisiyle ilgili her türlü garip hikâyeyi anlatıp diğer polisler ona inanınca da ölesiye gülüyordu. Güya kuzeni Bolivya başkanıydı, babası aileyi Amerika'ya getirmişti, çünkü kapitalizme inanıyordu ve lama sürüsü gütmekten bıkmıştı. Morales güya Chicago'da büyümüştü ve politikaya atılana dek Barack Obama'nın arkadaşıydı. Durumu bilmeyenler için bu makul görünüyordu. Hiçbir başkan aday kardeş gibi sözcükler kullanan ve bol pantolonu, kalın altın zincirleri ve mısır püskülü saçlarıyla sokak çetesinin bir üyesiymiş gibi görünen biriyle arkadaş olmak istemezdi.

"Bütün gün soruşturma yaptım," dedi.

"Hangi konuda?"

"Buradan Dollywood'a kadar her zamanki izler, bağlantılar, hareket tarzı, şikâyetlerin peşine düştüm. Ve sanırım bir şey buldum."

"Berger'den farklı ne buldun?"

"O ve Kay Scarpetta gibi kadınların nesi var? Ellerini üzerimde hissetmek ölmeye değer. Kahretsin. Onu ve Berger'i aynı anda yaptığını düşünebiliyor musun? Neyse, kime anlatıyorum ki? Sen tabii ki düşünebilirsin."

Marino'nun Morales'e karşı duyduğu hoşnutsuzluk hissi birden nefrete dönüştü. Durmadan Marino'yla uğraşüyor, onu küçük düşürüyordu. Marino'nun bunlar karşısında sessiz kalmasının tek nedeni kendi kendine uyguladığı şartlı tahliye idi. Benton, Berger'den bir iyilik istemişti. Eğer Berger kabul etmeseydi Tanrı

bilir Marino ne olurdu. Küçük bir kasabanın polis karakolunda bir telsizci filan olurdu herhalde. Ya da evsiz bir alkolik. Ya da bir ölü.

"Katilimizin daha önce öldürmüş olması mümkün," dedi Morales. "Araştırmalarımda buna benzer iki cinayet buldum. New York'ta değildi bunlar. Ama Oscar'ın kendine ait işi olduğunu ve ofise gitmediğini hatırlıyor musun? Arabası var. Ailesinden her doğum gününde yüklü bir çek aldığı için vergisiz geliri var ve en son 1200 papeldi. Kaçık oğullarından dolayı suçluluk duygusunu bastırmanın yolu buydu. Ona destek olacak hiç kimsesi yok. Onun nerelere yolculuk yaptığını ve nasıl yaşadığını bilmiyoruz, değil mi? Hazır bu işin üstündeyken bazı eski konuları temizleyebilirim."

Marino buzdolabını açıp bir Sharp's daha çıkardı. Kapağını açıp lavaboya fırlattı, metal hedefe çarpan mermilerinkine benzer sesler çıktı.

"Hangi iki cinayet?" diye sordu.

"Dosyalarda olası iki cinayet buldum. Dediğim gibi New York olayları değil, bu yüzden akla gelmemiş olabilir. İkisi de 2003 yazında, iki ay arayla olmuş. On dört yaşında uyuşturucu kullanan bir çocuk. Çıplak ve elleri bağlı olarak bulundu. İple boğulmuş ama ip olay yerinde bulunamadı. Gre-envvich, Connecticut'ta iyi bir aileden geliyor. Cesedi Bugatti galerisinin yakınına atılmış. Cinayet çözülmemiş ve hiç şüpheli yok."

"2003 yazında Oscar neredeymiş?" diye sordu Marino.

"Şu anda olduğu yerde. Aynı işte, aynı apartmanda berbat bir hayat yaşıyor. Bu da demek oluyor ki her yere gitmiş olabilir."

"Onunla bağlantısını kuramıyorum. Çocuk neymiş? Uyuşturucu için kendini satıyormuş da yanlış müşteri mi seçmiş? Bana öyle geldi. Peki, elinde Oscar Bane'in ergenlik çağındaki çocuklarla ilgilendiğini gösteren bir işaret var mı?"

"İnsanlar tecavüz etmeye ve öldürmeye başlamadan önceki zamanlarda ne yaptıklarını kesin olarak bilmediğimizi fark etmedin mi? Bu Oscar olabilir. Dediğim gibi araba kullanıyor. Geziyor ve bir sürü boş zamanı var. Korkunç güçlü. Zihnimizi olasılıklara karşı açık tutmalıyız."

"Ya diğer olay? Başka bir ergen mi?"

"Bir kadın."

"Peki, kim olduğunu ve Oscar'ın bunu yapma sebebini söyle." dedi Marino.

"Eyvah." Morales gürültüyle esnedi. "Kağıtlarımı karıştırıyordum. Hepsinin sırası karıştı, oh. Önce kadın, sonra çocuk. Güzel, yirmi bir yaşında, Kuzey Carolina'daki bir taşra kasabasından Baltimore'a yeni taşınmış. Bir radyoda önemsiz bir iş bulmuş. Televizyona geçmeyi umuyormuş, ama uyuşturucu alabilmek için ekstra işler yapıyormuş. Yani umutsuzca müşteri bekliyormuş. Çıplak ve elleri bağlı olarak bulunmuş. İple boğulmuş ama ip olay yerinde bulunamadı. Cesedi limanın yakınında bir çöp kutusunda bulunmuş."

"İki olayda da DNA bulunmuş mu?"

"İşe yarar bir kanıt yok. Cinsel saldırı yok. Sperm yok."

"Hâlâ bağlantıyı duymak için bekliyorum," dedi Marino. "İnsanların uyuşturucu için çeşitli numaralar yapmaları ve elleri bağlanıp boğulmuş şekilde çöpe atılmaları nadir görülen bir şey değildir."

"Terri Bridges'in sol ayak bileğinde altın bir zincir olduğunu biliyor muydun? Kimse nereden geldiğini bilmiyor. Başka bir mücevheri olmaması

biraz garip. Oscar'ı ayak bileğindeki zincir konusunda sıkıştırdığımda daha önce hiç görmediğini söyledi."

"Ve?"

"Ve diğer iki olayda da aynı şey var. Sol ayak bileğinde altın zincir hariç mücevher yok. Kalple aynı tarafta, doğru mu? Ayak zinciri gibi. Benim aşk kölemsin gibi. Katilin imzası olabilir. Oscar'ın imzası olabilir. Dava dosyalarını bir araya topluyorum, hâlâ bilgi topluyorum ve başka bilgiler arıyorum. Olağan şüpheliler için uyarıda bulunacağım. Buna senin geçmişteki arkadaşın da dahil."

"Benim geçmişteki hangi arkadaşım mış bu?" Marino'nun düşünceleri iyice bulanmıştı. Zihninde toplanan bulutların ardını göremiyordu.

"Benton Wesley. Ve eğer söylentilere inanılacak olursa ne yazık ki dokunulmazlığı olan o ateşli, genç, eski ajan-polis ya da her neyse. Tabii senin olay yerine benden izin almadan uğrayıp dizüstü bilgisayarlarla ilgili yaptığın o küçük keşif sayesinde ona bir kemik daha atmış oldun."

"Senin iznine ihtiyacım yok. Sen benim annem değilsin."

"Hayır. Annen Berger. Belki kimin sorumlu olduğunu ona sorabilirsin."

"Gerekirse sorarım. Şu anda işimi yapıyorum. Bu cinayeti araştırıyorum, hem de aynen onun benden beklediği gibi."

Sharp's'ın geri kalanını bitirip bir tane daha alırken buzdolabındaki camlar şingirdadı. Hesaplamalarına göre, her şişede sıfır nokta üç oranında alkol varsa en az on iki kutuyu arka arkaya içtikten sonra sarhoşluğun ilk belirtileri başladı. Bunu daha önce denemişti, ama acilen tualete gitme isteği dışında bir şey hissetmemişti.

Morales, "Berger, kızın adli bilgisayar şirketini kullanmayı çok istiyor. Lucy'nin şirketini. Hani Kay Scarpetta'nın yeğeni olan," dedi.

"Kim olduğunu biliyorum."

Marino, Lucy'nin Village'deki şirketinden dolayı Scarpetta ve Benton'ın John Jay'deki bağlantısından haberdardı. Morales veya bir başkasına söyleyemeyeceği öyle çok şey biliyordu ki. Bilmediği şey, Lucy, Benton ve Scarpetta'mn Teni Bridges davasıyla ilgilendiği, Scarpetta ve Benton'la şu anda aynı şehirde olduğuydu.

Morales'in sesi alaycıydı: "Belki bu seni rahatlatır. Kay'ın burada seninle karşılaşacak kadar uzun kalacağını sanmıyorum."

Hiç kuşku yoktu. Morales o lanet olası dedikodu köşesini okumuştı.

"Scarpetta buraya Oscar'ı muayene etmeye gelmiş," dedi Morales.

"Ne halt etmek için?"

"Görünüşe göre Oscar'ın mönüsündeki spesiyal o. Onu Oscar istemiş. Berger de o küçük adama, küçük kalbi ne istediye onu veriyor."

Marino, Scarpetta'mn Oscar Bane'le yalnız kalması düşüncesine dayanamazdı. Oscar'm özellikle onu istemiş olması sinirlerini bozmuştu, çünkü bunun yalnızca tek bir anlamı olabilirdi: Scarpetta'yı çok yakından tanıyordu.

"Oscar'm seri katil olabileceğini ima ediyorsun. O zaman ne demeye doktorla görüşüyor? Berger ya da bir başkasının onu bu işe bulaştırdığına inanmıyorum. Özellikle de her an dışarı çıkabilecekken. Tanrım." Odada dolaşıp duruyordu. Oda topu topu on iki adımdı.

"Belki doktor işini bitirdikten sonra hemen Massachusetts'e geri döner ve senin de endişelenmeni gerektirecek bir şey kalmaz," dedi Morales. "Bu iyi olurdu, değil mi? Çünkü zaten senin endişelenmen gereken bir sürü şey var."

"Öyle mi? Neden bana da söylemiyorsun?"

"Bunun hassas bir dava olduğunu sana hatırlatırım ve geçen ay Oscar Bane kalbini sana açtığına bunu pek kaldıramadm." "Her şeyi kitabına uygun yaptım."

"Komik olan ne biliyor musun? Bir sorun olduğunda bu kimsenin umurunda olmuyor. Söz konusu eski patronun Kay ise ondan uzak durmanı tavsiye ederim. Gerçi zaten onunla karşılaşman ya da beklenmedik bir şekilde Bellevue'ye gitmen için bir neden yok. Mesela yani."

Morales'in ona Kay dediğini duymak Marino'yu deli ediyordu. Marino onunla yan yana çalışmış, morgda, ofiste, arabada, olay yerlerinde, evinde, tatillerde, şehir dışı davalar üzerinde çalışırken bir iki kadeh içtikleri otel odasında onunla birlikte binlerce saat geçirmişti^ma yine de ona hiç Kay dememişti. Eğer kendisi ona Kay demiyorsa, Morales kendini kim sanıyordu ki?

"Benim tavsiyem, Kay Massachusetts'e geri dönene kadar ortalarda gözükmemen," dedi Morales. "Onun daha fazla sıkıntıya ihtiyacı yok, beni duyuyor musun kardeş? Bir daha onu yardıma çağırdığımızda senin yüzünden hayır demesini istemiyorum. Senin yüzünden John Jay'deki pozisyonunu bırakmasını, danışmanlığımızı yapmaktan vazgeçmesini istemiyorum. Sonra karısını mutlu etmek için Benton da ayrılır. Böylece senin yüzünden ikisini de kaybederiz. İkişisiyle de yıllarca çalışmak istiyorum. Üç Silahşör-ler gibi."

"Sen onları tanıımıyorsun." Marino o kadar öfkeliydi ki kalbi boynunda atıyor gibiydi.

"Eğer işi bırakırlarsa bu büyük bir haber olur." dedi Morales. "Ve gerisini artık sen düşün. Bu bir skandal olur, çünkü Post'un manşetleri, seks suçlarının bir numaralı savcısı Jaime Berger'in bir seks suçlusunu işe aldığını yazar ve belki bu yüzden kovulur. Her şeyi böyle mahvetmen inanılmaz bir şey olur. Her neyse, gitmeliyim. İnternette yazılanlara, Kay'le aranızda olanlara gelince. Burnumu sokmak istemem ama..."

"O zaman sokma, kahrolası."

4

Oscar Bane'in kılsız, prangalı bacakları psikiyatri koğuşundaki revirlerden birindeki muayene masasının kenarından sarkıyordu. Biri mavi, diğeri yeşil olan gözleri Scarpetta'ya iki kişinin kendisine baktığı hissini veriyordu.

İslahevi Birimin'den gelen bir memur, en yakın duvara dayanmış, sessizce duruyor ve Scarpetta'ya geniş bir çalışma alanı bırakıyor, ama pek olası görünmese de Oscar saldıracak olursa müdahale etmek için hazır bekliyordu. Oscar korkmuştu ve ağlıyordu. Muayene masasına otururken Scarpetta onda tehditkâr bir şey hissetmemişti. Üzerine uzun gelen, ama belindeki kravatin aşağısı sürekli açılan önlüğüyle utangaç bir görüntüsü vardı. Üzerini örtmek için prangalı ayaklarını ya da kelepçeli ellerini ne zaman oynatsa zincirler şingirdiyordu.

Oscar küçük bir adam, bir cüceydi. Uzuvarları ve parmakları orantısız derecede kısa olsa da ince önlük başka her yerinin iyi geliştiğini gösteriyordu. Birisi daha da ileri gidip Tanrı'nın eksik verdiği diğer uzuvları bu şekilde telafi ettiğini söyleyebilirdi. Scarpetta, Oscar'ın durumunun, kemik oluşumundan sorumlu olan ve özellikle kollar ve bacaklardaki uzun kemikleri hedef alan genin mutasyonunun neden olduğu akondroplazi olduğunu düşünüyordu. Göğsü ve başı uzuvlarıyla orantısız bir şekilde iriydi, kısa, ka

lin parmakları orta ve yüzük parmaklarının ortasında birbirinden uzaklaşıyor, ellerine çatalı andıran bir görüntü veriyordu. Bunun dışında, büyük acı ve masraf pahasına kendine yaptığı şey hariç, anatomik olarak normal görünüyordu. ,

Çarpıcı şekilde beyazlatılmış dişleri büyük olasılıkla kaplamaydı. Kısa saçları parlak, altın sarıydı. Cilalı tırnakları kare biçimindeydi. Scarpetta bunun için yemin edemese de pürüzsüz alnında Botoks olduğuna emindi. En çarpıcı olanı da vücudu. Mavimsi gri damarlı bej Carrara mermerinden yontulmuş gibiydi. Kas yapısı içinde mükemmel bir dengesi olan vücudunda neredeyse hiç kıl yoktu. Genel olarak görünüşü, birbirinden farklı renkteki gözleri ve Apollo'yu andıran ışığıyla birleşince gerçeküstü ve garip bir etki yaratıyordu. Benton'ın Oscar'ın fobileriyle ilgili olarak yaptığı yorum çok tuhaftı.

Benton'ın onun için ofisinde sakladığı olay yeri çantasını açarken mavi-yeşil bakışları üzerinde hissediyordu. Meslekleri neşter, kanıt zarfları, torbalar, kaplar, kamera ekipmanı, adli ışık kaynakları, keskin bıçaklar ve diğer şeyleri kullanmayı gerektirmeyenlerin tersine Scarpetta'nın malzeme bolluğu içinde bir hayat sürmesi gerekiyordu. Eğer bir şişe su havaalanı güvenliğinden geçmiyorsa olay yeri çantası kesinlikle geçmezdi ve adli tabip rozetini göstermesi daha fazla dikkat çekmesi anlamına gelirdi.

Bunu bir kere Logan Havaalanı'nda denemişti, ama bir odaya kapatılıp sorgulanmış, üzeri aranmış ve CNN'de gördükleri o kadın adli tabibe tıpatıp benzeyen bir terörist olmadığını kanıtlamak için yapılan bir dizi işleme maruz kalmıştı. Sonunda olay yeri çantasını uçağa sokmasına izin verilmemiş, çantayı bagaja vermeyi reddettiği için arabayla gitmek zorunda kalmıştı. Artık güvenlik tehdidi oluşturan olay yeri çantasının bir benzerini Manhattan'da da tutuyordu.

Oscar'a sordu. "Aldığımız bu numunelerin amacını ve neden bunları vermek zorunda olduğunu biliyor musunuz?"

Oscar muayene masasındaki beyaz kâğıt havlunun üzerine serilmiş olan zarflara, forsepslere, bantlara ve diğer adli nesnelere baktı. Sonra yüzünü duvara çevirdi.

Memur araya girdi. "Seninle konuşurken doktora bak, Oscar."

Oscar duvara bakmaya devam etti.

Gergin, tenor sesiyle, "Doktor Scarpetta, söylediğinizi tekrarlar mısınız lütfen?" dedi.

"Bir izin belgesi imzalarsınız, sizden biyolojik numune almamı kabul ettiniz," diye cevap verdi Scarpetta.

"Bu numunelerin sağlayacağı bilimsel verileri ve kimsenin sizi buna zorlamadığını anladığınızı doğrulamak istedim."

Oscar hâlâ bir şeyle suçlanmıyordu. Benton, Berger ve polis, onun hasta numarası yapmış olduğunu düşünüyor, Oscar'ın Scarpetta'ya bu cinayeti itiraf etmesini bekliyorlardı. Bu durum Scarpetta'yı savunulamaz ve daha önceden örneği görülmemiş bir pozisyona sokmuştu. Oscar tutuklu olmadığı için, kendisi hasta-doktor ayrıcalığından vazgeçmediği sürece, Scarpetta onun kendisine açıklayacağı hiçbir şeyi başkalarına anlatamazdı. Ve Oscar'ın şu ana dek imzaladığı tek belge biyolojik numune almasına izin veren formdu.

Oscar ona baktı. "Bunların DNA araştırması için olduklarını biliyorum. Saçıma neden ihtiyaç duyduğunuzu biliyorum."

"Numuneler analiz edilecek ve laboratuvar sizin DNA profilinizi çıkaracak. Saçınız bize madde bağımlısı olup olmadığınızı söyleyebilir. Polisin ve bilim adamlarının aradığı başka şeyler de var. İz kanıtlar..."

"Bunun ne olduğunu biliyorum."

"Anladığınızdan emin olmak istiyorum."

"Uyuşturucu kullanmıyorum ve kesinlikle madde bağımlısı biri değilim," dedi titrek bir sesle, tekrar duvara dönerek. "DNA'm ve parmak izlerime o kadının evinin her yerinde rastlayacaksınız. Kanım da var, parmağımı kesmişim."

Ona yara bandı taktığı parmağını uzattı.

"Beni buraya getirdiklerinde parmak izlerimi almalarına izin verdim," dedi. "Sabıka kaydım yok. Hiç suç işlemediğimi görecekler. Trafik cezam bile yok. Beladan uzak dururum."

Scarpetta'nın aldığı forsepe baktı. Uyumsuz gözleri korkuyla gölgelendi.

"Buna gerek yok. Ben kendim yaparım."

"Buraya geldiğinizden beri duş aldınız mı?" diye sordu forsepsi bırakarak.

"Hayır. Siz bana bakana kadar almayacağımı söyledim." "Ellerinizi yıkadınız mı?"

"Hayır. Mümkün olduğunca az şeye dokundum. Bir tek psikolojik testler sırasında kocanızın bana verdiği kurşun kalemle resim çizdim. Yemek yemeyi reddettim. Siz bakana kadar vücuduma hiçbir şey yapmamaya çalıştım. Doktorlardan korkuyorum. Acıyı sevmiyorum."

Scarpetta, Oscar'ın bakışları altında pamuk ve aplikatör paketlerini açtı. Oscar her an canını yakacak bir şey yapmasını bekliyormuş gibiydi.

"Tırnaklarınızın içini kazımak istiyorum," dedi. "Eğer sizin için uygunsa. Tırnak altlarından DNA ve iz kanıt bulabiliriz."

"Ne yapmaya çalıştığınızı biliyorum. Ona bir şey yaptığımı gösterecek bir kanıt bulamayacaksınız. Onun DNA'sını bulmanızın bir anlamı yok. Benim DNA'm onun dairesinin her yerinde var."

Scarpetta plastik bir kazıcıyla tırnak altlarını kazırken Oscar hareketsizce oturuyordu. Scarpetta onun bakışlarını hissedebiliyordu. Mavi-yeşil gözlerinin sıcak bir ışık gibi başına ve vücudunun başka noktalarına dokunduğunu hissetti. Sanki o Oscar'ı muayene ederken o da kendisini inceliyordu. Kazıma işini bitirip ona baktığında Oscar gözlerini duvara dikmişti. Kendi saçını koparıırken Scarpetta'dan ona bakmamasını istedi. Scarpetta kılı kanıt torbasına koymasına yardım etti. Ardından aynı şeyi kasık kılı için yaptılar. Acıdan bu kadar korkan biri olarak Oscar, irkilmemişti bile, ama yüzü gergin, alnı ter damlalarıyla kaplıydı.

Scarpetta yanak fırçasını açtı. Oscar fırçayı yanağının iç kısmına sürerken elleri titriyordu.

"Şimdi lütfen ona gitmesini söyleyin." Polis memurunu kastediyordu. "Onun burada olması gerekmiyor. Onun yanında konuşmayacağım."

"İşler bu şekilde yürümüyor," dedi memur. "Senin böyle bir tercih hakkın yok."

Oscar sessizdi. Duvara bakıyordu. Memur, Scarpetta'ya baktı, ne tepki vereceğini görmek için bekliyordu. "Peki," dedi Scarpetta. "Sanırım bir sorun olmaz."

"Bunu yapmamayı tercih ederim Doktor. Oldukça heyecanlı görünüyor."

Oscar heyecanlı görünmüyordu, ama Scarpetta bir yorumda bulunmadı. Oscar dalgın ve endişeli görünüyordu ve isteri nöbetinin eşliğindeydi.

"Houdini gibi zincirlendim," dedi Oscar. "Hapse tıklılmayı anlayabilirim, ama seri katilmişim gibi zincirlenmem gerekmiyor. Beni Hannibal Lecter kafesine tıkmamalarına şaşırdım. Buradaki ekip psikiyatri hastanelerindeki işkence aletlerinin on dokuzuncu yılın ortalarında kaldırıldığından habersiz herhalde. Bunu hak edecek ne yaptım ben?"

Kelepçeli ellerini kaldırdı. Kekeleyerek konuşurken çok öfkeliydi.

"Çünkü sizin gibi cahil insanlar benim sirkte çalışan bir hilkat garibesi olduğumu sanıyor."

"Hey Oscar," dedi memur. "Sana bir haberim var. Sen normal bir psikiyatri hastanesinde değilsin. Burası senin gelmeyi tercih ettiğin mahkûm koğuşu." Scarpetta'ya döndü. "Kalmayı tercih ederim doktor."

"Hilkat garibesi. Senin gibi cahiller öyle düşünüyor."

"Biz iyiyiz," diye tekrarladı Scarpetta memura bakarak. Berger'in neden bu kadar tedbirli davrandığını anlayabiliyordu.

Oscar hızlı bir şekilde gördüğü her şeyin haksızlık olduğunu işaret etti. Onlara diğerlerinden tek farkının boyu olduğunu hatırlattı, ama aslında insanların onu ilk gördüğünde fark ettiği şey bu değildi, özellikle de ayakta değilse. Nitekim revire ilk girdiği anda Scarpetta'nın dikkatini çeken şey bu olmamıştı. Dikkatini farklı renkteki gözleri çekmişti. Dişlerinin ve saçlarının parlaklığı gözlerini daha da belirgin hale getiriyordu. Yüz hatları kusursuz olmasa da kendi içindeki uyumu insanı bakmaya, incelemeye davet ediyordu. Scarpetta, Oscar Bane'in kendisine neyi hatırlattığını bulmaya çalışıyordu. Eski bir madeni paranın üstündeki bir erkek figürü olabilirdi.

"İhtiyacınız olursa dışarıda olacağım," dedi memur.

Dışarı çıkıp koğuştaki bütün kapılar gibi kolu olmayan kapıyı kapattı. Yalnızca gardiyanlarda anahtar vardı, bu yüzden çift silindirli anahtar deliğini kilit pozisyonunda tutmak çok önemliydi. Kilidin dışarıda olması, kapı tamamen kapanıp çalışanlardan birini ya da bu doktor gibi bir ziyaretçiyi barda tanıştığı bir kadını paramparça eden bu adamla baş başa bırakmıyordu.

Scarpetta ölçüm için mezurayı alıp Oscar'a, "Kol ve bacak boyunuzu ölçerek, tam olarak boyunuzu ve ağırlığınızı tespit edeceğim." dedi.

"Bir yirmi boyunda ve elli kiloyum. Otuz beş numara ayakkabı giyiyorum, bazen otuz dört de olabiliyor. Eğer bir kadın ayakkabısıysa otuz altı. Bazen otuz beş buçuk. Tamamen ayakkabıya bağlı. Geniş bir ayağım vardır."

"Sol kolunuz, omuz başından üçüncü parmağınızın ucuna kadar. Lütfen kolunuzu olabildiğince düz tutun. Harika. Sol kol kırk bir nokta bir santim. Sağ kol kırk bir nokta üç santim. Bu garip bir durum değil. Çoğu insanın iki uzvu aynı değildir. Şimdi bacaklarınızı dümdüz uzatın. Kalça eklemimizden ölçeceğim."

Üzerindeki ince kumaşın üstünden kalça eklemine bulup ayak parmaklarına kadar ölçtü. Ayağındaki kelepçeler hafifçe şmgırdadı. Hareket ederken kasları şişiyordu. Bacakları kollarından yalnızca beş santim uzun ve hafifçe çarpıktı. Ölçümleri yazıp tezgâhın üstünde duran diğer kâğıtları aldı.

"Buraya geldiğimde bana verdiğiniz bilgileri doğrulamam gerek," dedi. "Otuz dört yaşındasınız, ikinci isminiz Lawrence. Burada yazılanlara göre sağ elinizi kullanıyorsunuz." Sıra doğum tarihi ve adresine geldiğinde Oscar sözünü kesti.

"Neden özellikle sizi buraya çağırdığımı merak etmiyor musunuz? Neden Jaime Berger'e siz gelmeden işbirliğine yanaşmayacağımı söylediğimi? Onun canı cehenneme." Gözleri sulanıyor, sesi titriyordu. "O olmasaydı Terri hâlâ burada olacaktı."

Yüzünü çevirip duvara baktı.

"Beni duymakta zorlanıyor musun Oscar?" diye sordu Scarpetta. "Sağ kulağında bir sorun var." dedi titrek sesle. "Ama sol kulağıyla beni duyabiliyorsun?"

"Çocukken defalarca kulak enfeksiyonu geçirdim, bu yüzden sağ kulağım duymuyor.

"Jaime Berger'i tanıyor musun?"

"O çok soğukkanlı biri, hiç kimse umurunda değil. Siz onun gibi değilsiniz. Kurbanları önemsiyorsunuz. Ben de bir kurbanım. Benimle ilgilenmeniz gerekiyor. Bana sadece siz yardım edebilirsiniz."

"Ne bakımdan kurbanınız?" Scarpetta zarfları yapıştırdı.

"Hayatım mahvoldu. En çok önemseydiğim insan artık yok. Onu bir daha göremeyeceğim. O gitti. Güvenebileceğim hiçbir şey kalmadı. Ölmek bile umurumda değil. Kim olduğunuzu ve ne yaptığınızı biliyorum. Ünlü olmasanız bile kim ve ne olduğunuzu bilirdim. Çok, çok hızlı düşünmeliydim. Onu... Terri'yi bulduktan sonra..." Sesi çatallaştı. Gözlerini kırıştırıp gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. "Polise beni buraya getirmelerini kendim istedim. Burada güvende olacaktım."

"Neye karşı güvende?"

"Kendime zarar vermekten korkuyordum. 'Peki ya diğerlerine?' diye sordular. Hayır, dedim. Yalnızca kendime. Ben suçlu değilim ki bu yüzden diğerlerinden ayrı tek başıma bir yere konmayı istedim. Bana burada Cüce Katil diyorlar. Herkes bana gülüyor. Polisin elinde beni tutuklamak için bir kanıt yok, ama aklımı kaçırdığımı düşünüyor ve ortadan kaybolmamamı istiyorlar. Connecticut'ta iyi bir aileden geldiğim için, param ve pasaportum da var. Gerçi ailem çok nazik değildir. Ölmek umurumda bile değil. Polis ve Jaime Berger'in gözünde ben suçluyum."

"Senin için ellerinden geleni yapıyorlar, seni koruyorlar. Doktor Wes-ley seninle ilgilendi ve şimdi ben de buradayım," diye hatırlattı Scarpetta. "Sizi yalnızca kullanıyorlar. Ben umurlarında bile değilim." "Kimsenin beni kullanmasına izin vermem."

"Zaten kullanıyorlar. Kendi kışkırlarını korumak için hem de. Beni mahkûm ettiler, başkasını aramıyorlar bile. Gerçek katil dışarıda bir yerlerde. Kim olduğumu biliyor. Sırada yeni biri var. Bunu yapan her kimse yaptıklarına devam edecek. Bir nedenleri var. Beni uyardılar, ama Terri olduğunu anlamadım. Terri'ye zarar vereceklerini hiç düşünmedim."

"Seni uyardılar mı?"

"Benimle iletişime geçtiler. Bu görüşmeler bende kayıtlı." "Bunu polise söyledin mi?"

"Kim olduklarını bilmiyorsanız bildiklerinizi kime anlattığınızı konusunda dikkatli olmalısınız. Bir ay önce bildiklerimi açıklamanın benim için ne kadar tehlikeli olacağını Jaime Berger'e söylemiştim. Ama Terri'yi riske attığımı hiç düşünmedim. Benimle Terri hakkında hiç konuşmadılar. Bu yüzden onun tehlikede olduğunu hiç düşünmedim."

Elinin tersiyle gözyaşlarını silerken zincirleri şingirdadı.

"Jaime Berger'i nasıl uyardın? Ya da uyarmaya çalıştın?"

"Ofisini aradım size anlatacaktır. Size ne kadar soğukkanlı biri olduğunu anlatsın. İnsanları ne kadar umursadığını söylerse söylesin. Hiç umursamadı." Gözyaşları yanaklarından aşağıya süzüldü. "Bu yüzden Terri öldü. Kötü bir şey olacağını biliyordum, ama ona bir şey olacağını bilmiyordum. İnsan neden bunlar oldu, diye düşünüyor. Bilmiyorum. Belki küçük insanlardan nefret ediyor, bu gezegenden silmeye çalışıyorlardır. Nazilerin Yahudilere, homoseksüellere, Çingenelere, sakatlara, akıl hastalarına yaptıkları gibi. Hitler'in Üstün ırkını tehdit edenlerin sonu gaz odaları ve fırınlar oldu. Bir şekilde kimliğimi, nasıl yaşadığımı ve hakkımda her şeyi biliyorlar. Bunu Berger'e rapor ettim, ama o umursamadı. Ondan beni dinlemesini istedim, ama benimle telefonda bile konuşmadı."

"Bana zihin adaletinden bahset."

"Zihnin çalışmadığında, adalet öcüsü oldu. Bu onun hatası. Olayları durdurabilirdi. Hiçbir şey düşünemez haldeyim. Teri de yok artık. Sadece sı/c güvenebilirim. Lütfen bana yardım edin."

Scarpetta eldivenli ellerini önlüğünün cebine sokarken gittikçe daha Cazla belaya battığını düşünüyordu. Oscar Bane'in doktoru olmak istemiyordu. Şu anda ona bu davayla ilgilenmek istemediğini söylemeliydi. Bej rengi kapıdan çıkıp bütün bu olanları unutmali bir daha arkasına hiç bak-mamalıydı.

"Onu öldürdüler, bunu biliyorum," dedi Oscar. "Kim olduklarını biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Beni aylardır takip ediyorlardı. Özel bir davaya hizmet eden özel bir grup. Hedefleri benim. Terri nasıl ölebilir? Belki ben kendim için de tehlikeliyimdir. Belki ölmek istiyorumdur." Ağlamaya başladı.

"Onu hayatımdaki... herkesten fazla sevdim. Durmadan bunun kabus olduğunu ve uyanacağımı düşünüyorum. Bu doğru olamaz. Gerçekten burada değilim. Jaime Berger'den nefret ediyorum. Belki onun da sevdiği birini öldürürler. O zaman neler hissettiğimi belki anlar. O cehennemi yaşaması gerek. Umarım böyle bir şey yaşar. Umarım birisi onun en sevdiği kişiyi öldürür."

"Onun sevdiği birini öldürmeyi mi isterdin?" diye sordu Scarpetta.

Oscar'ın kelepçeli ellerine birkaç tane kâğıt mendil sıkıştırdı. Oscar'ın gözyaşları süzülürken burnu akıyordu.

"Kim olduklarını bilmiyorum. Eğer buradan çıkarsam beni yine takip ederler. Şu anda nerede olduğumu biliyorlar. Beni korku yoluyla taciz edip kontrol etmeye çalışıyorlar.

"Bunu nasıl yapıyorlar? Birisinin seni takip ettiğine inanman için bir nedenin var mı?"

"İleri teknoloji yoluyla yapıyorlar. İnternette sipariş edebileceğiniz sayısız alet var. Beyne kimse anlamadan gönderilen mikrodalgalar, duvardan geçen radarlar... Zihin-kontrol hedefi olarak seçildiğime inanmanı

49

F:4

için sayısız neden var. Eğer söylediklerime inanmıyorsanız, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra hükümet tarafından insanlar üzerinde yapılan radyasyon deneylerini düşünün. O insanlara gizlice radyoaktif materyal yediril-di, nükleer savaş araştırmaları için plütonyum enjekte edildi. Bunların hepsi gerçek ben uydurmuyorum."

"Radyasyon deneylerini biliyorum," dedi Scarpetta. "Bunları inkâr eden yok."

"Benden ne istediklerini bilmiyorum. Bu Berger'in hatası. Hepsi onun hatası."

"Bunu bana açıkla."

"Bölge Savcılığı kimlik hırsızlığını, takip ve taciz olaylarını soruşturur. Ben de arayıp onunla konuşmak istedim. Bana izin vermediler. Sersem bir polisle konuşturdular beni. Tabii ki benim deli olduğumu düşündü ve kimse bir şey yapmadı. Soruşturma filan olmadı. Kimsenin umurunda değil. Ama ben size güveniyorum. İnsanları önemseydiğinizi biliyorum. Bunu kendi gözlerimle gördüm. Lütfen bana yardım edin. Lütfen. Tamamen korunmasızım. Burada güvende değilim."

Scarpetta onun boynunun yan tarafındaki sıyrıklara baktı. Yaraların yeni kabuk tuttuğunu fark etti.

"Bana neden güveniyorsun?"

"Bunu sorduğunuza inanamıyorum. Beni nasıl manipüle etmeye çalışıyorsunuz?"

"Ben insanları manipüle etmem. Seni manipüle etmek gibi bir niyetim yok."

Scarpetta sıyrıkları incelerken Oscar da onun yüzünü inceliyordu.

"Tamam," dedi. "Söyledikleriniz konusunda dikkatli olmak zorunda olduğunuzu biliyorum. Önemli değil. Bütün bunlardan önce de size saygı duyuyordum. Kim olduklarını siz de bilmiyorsunuz. Dikkatli olmak zorundasınız."

"Bütün bunlardan önce derken neyi kastettin?"

"Büyük bir cesaret göstererek Butto'nun suikastını konuştunuz. Ter-ı i ve ben sizi CNN'de seyrettik. CNN'de neredeyse yirmi dört saat bu konuda konuştunuz. Korkunç trajediden bahsederken çok şefkatli ve saygılıydınız. Cesur ve duygusuz tavırlar sergilemeniz de aslında yüreğinizden ne geçtiğini biliyordum. Sizin de bizler kadar yıkılmış olduğunuzu görebiliyordum. Yıkılmıştınız ve rol yapmıyordunuz. Bunu gizlemek için olağanüstü bir çaba gösteriyordunuz. O an size güvenebileceğimi anladım. Ter-ri de anlıyordu elbet. Ama düş kırıklığına uğramıştı. Terri'ye durumu sizin bakış açınızdan değerlendirmesi gerektiğini söyledim. Çünkü size güvenebileceğimi biliyordum."

"Beni sadece televizyonda bir kere görmekle mi güvendiğini söylüyorsun, anlayamıyorum.

Olay yeri çantasından bir kamera çıkardı.

Oscar sorusuna cevap vermeyince başka bir soru sordu. "Terri neden düş kırıklığına uğradı?"

"Nedenini biliyorsunuz ve bu çok açık aslında. İnsanlara saygı duyuyor, onları önemsiyor ve yardım ediyorsunuz. Ben eğer mecbur değilsem doktorlardan uzak dururum. Çünkü acıya dayanamam. Bana Demerol'ı en-jekte etmelerini, işlem acıtacaksa ne gerekiyorsa yapmalarını söylerim. İtiraf ediyorum. Doktordan da acıdan da korkuyorum. Enjeksiyon yapılacaksa iğneye bakamam, yoksa bayılırım. Gözlerimi kapatmalarını veya göremeyeceğim bir yerden iğne yapmalarını söylerim. Canımı acıtmayacaksınız, değil mi? Yoksa iğne mi yapacaksınız?"

"Hayır. Benim yaptığım hiçbir şey senin canını acıtmayacak," dedi sol kulağının altındaki sıyrıklara bakarken.

Bunlar, kenarlarında epitelyum yani doku yenilenmesi olmayan sığ sıyrıklardı. Kabuklar tazeydi. Oscar onun söyledikleriyle rahatlamış, doku-nuşuyla gevşemiş gibiydi.

(1) Damardan alınan tehlikeli bir ağır kesici.

"Beni takip eden her kimse beni gözetliyor," diye tekrar başladı. "Belki hükümettir, ama hangi ülkenin hükümeti? Belki bir nefret grubu ya da bir tarikattır. Sizin hiçbir hükümetten, gruptan ya da tarikattan korkmadığınızı biliyorum, yoksa televizyonda o kadar cesur konuşmadınız. Terri de aynı şeyi söyledi. Siz onun kahramanıydınız. Keşke bu odada oturup sizinle onun hakkında konuştuğumu bilseydi. Kim bilir belki de biliyordur. Ölümünden sonra hayata inanır mısınız? Sevdiğiniz birinin ruhunun sizden ayrılmadığına?" Kan çanağı gözlerini Terri'yi arıyormuş gibi yukarı dikti. "Ne yapacağım bilmiyorum."

"Bir şeyi anladığından emin olmak istiyorum," dedi Scarpetta. Scarpetta plastik sandalyeyi onun yanına çekip oturdu. "Bu dava hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi. Bir şeyle suçlanıp suçlanmadığını bilmiyorum. Terri'nin kim olduğunu da bilmiyorum."

Oscar'ın yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ne diyorsunuz

siz?"

"Buraya yaralarını incelemek için çağrıldım ve benim işim burada bitiyor. Diğer konuları konuşman gereken kişi ben değilim. Senin sağlığın benim için çok önemli, bu yüzden benimle Terri ve olanlar hakkında konuşmak senin için riskli olabilir.

"Ben sadece sizinle konuşacağım."

Burnunu ve gözlerini sildi. Çok önemli bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi Scarpetta'ya baktı.

"Sizin de kendi nedenleriniz olabilir. Belki bir şeyler biliyorsunuzdur."

"Bir avukata ihtiyacın var. O zaman söylediğin her şey koşulsuz olarak dikkate alınır."

"Siz doktorsunuz. Konuştuğumuz her şey zaten dikkate alınır. Polisin benim tıbbi durumuma karışmasına izin veremezsiniz ve ben izin vermezsem ya da mahkeme izni olmazsa benimle ilgili bir şey öğrenmeye hakları olamaz. İtibarımı korumalısınız. Kanun böyle diyor."

"Kanun, aynı zamanda eğer mahkûm olursanız savcılık veya savunma makamının mahkeme celbiyle benim kayıtlarımı isteyebileceğini de söylüyor. Benimle Terri hakkında konuşmaya devam etmeden önce bunu iyice düşünmelisin. Mahkeme de bildiğim her şeyi anlatmam istenebilir," diye vurguladı.

"Jaime Berger'in elinde benimle konuşma şansı vardı. O sizin gibi değil. Kovulmayı hak ediyor. Benim gibi acı çekmeyi ve en sevdiği şeyi kaybetmeyi hak ediyor. Bu onun hatası."

"Jaime Berger'e zarar vermek istiyor musun?" diye sordu Scarpetta.

"Ben kimseye zarar veremem. Ama o kendine zarar verdi. Bu onun hatası. Evren her şeye karşılık verir. Eğer sevdiği birini kaybederse bu onun hatası olacak."

"Sana tekrar anlatmaya çalışayım. Eğer suçlu bulunup mahkûm olursan, mahkeme beni çağırır ve burada gördüğüm her şeyi anlatmamı isteyebilir. Evet. Jaime Berger bana mahkeme celbi gönderebilir. Bunu anlıyor musun?"

Oscar'ın farklı renkteki gözleri ona bakarken vücudu öfkeden kaskatı kesilmişti. Scarpetta bu durumda ağır çelik kapıdan artık çıkıp gitme zamanı geldi mi diye düşünmeye başladı.

"Bu işi bana yıkacak makul bir neden bulamazlar," dedi. "Giysilerimi, arabamı almalarına izin verdim. Gizleyecek bir şeyim olmadığı için daireme girmelerine izin verdim. Burada nasıl şartlar altında tutulduğumu kendiniz de görüyorsunuz. Bütün bunlara tanık olmanız için ısrar ettim yoksa onlara içeri giremeyeceklerini söyledim. Eğer onlar sahte kanıtlar yaratmazlarsa Terri'ye zarar verdiğime dair bir kanıt bulamazlar. Belki de böyle bir kanıt yaratırlar. Ama siz beni kurtarırsınız, çünkü benim tanığımı-sınız. Nerede olursam olayım beni korursunuz ve bana bir şey olursa bunun da planın bir parçası olduğunu anlarsınız. Ve söylediklerimin yalnızca aramızda kalacağını da biliyorum. Eminim ki şu anda yasal olarak aramızda geçenleri kimseye açıklayamazsınız, kocanıza bile. Onun psikolojik muayenemi yapmasına izin verdim. Akıl sağlığımın yerinde olduğunu size söyleyecektir. Onun deneyimine güveniyorum. Daha da önemlisi size ulaşabileceğini biliyorum."

"Bana söylediklerini ona da söyledin mi?"

"Sadece beni muayene etmesine izin verdim. Hepsi bu. Onun zihnimi, sizin de fiziki muayeneyi yapmanızı istediğimi söyledim. Yoksa işbirliği yapmazdım. Size söylediklerimi kimseye anlatamazsınız. Ona bile. Eğer bu durum değişir ve ben yanlışlıkla suçlanırsam ve size de mahkeme celbi gelirse? Zaten o zamana kadar bana inanmış olacaksınız ve benim için mücadele edeceksiniz. Bana inanmalısınız. Sanki adımı daha önce hiç duymamış gibisiniz."

"Neden adını duymuş olayım ki?"

"Anlıyorum." Bakışlarında kızgınlık ifadesi vardı. "Size konuşmamanız için talimat verildi. Tamam. Bu oyundan hoşlanmadım. Yine de kabul ediyorum ama bütün istediğim beni dinlemeniz, bana ve yemininize ihanet etmemeniz."

Scarpetta artık buna bir son vermeliydi. Ama Berger'i düşünüyordu. Oscar Berger'i tehdit etmemiştir. Şimdilik. Bunun dışında Scarpetta onun anlattığı tek kelimeyi bile kimseye söyleyemezdi, ama bu onun Berger ve Berger'e yakın olan herkes için endişelenmesini engellemiyordu. Oscar'ın çıkıp açıkça Berger ve ona yakın olanlara tehdit savurduğunu duymak istiyordu. Ondan sonra gizlilik sona erer ve Oscar en azından tehdit savurmaktan tutuklanırdı.

"Notlar alıp danışman olarak dosyada saklayacağım," dedi Scarpetta.

"Evet, notlar. Gerçeklerin kaydının sizin ellerinizde olmasını istiyorum. Eğer bir şey olursa diye." Scarpetta önlüğünün cebinden kalem kâğıt çıkardı.

"Yani eğer ölürsem. Zaten bundan kaçış yok gibi görünüyor. Büyük olasılıkla beni ele geçirecekler. Bu herhalde benim son Noel'im olacak. Ama umurumda bile değil."

"Neden böyle söylüyorsun?" "Ne yaparsam yapayım, nereye gidersen gideyim bilecekler." "Peki şu anda?"

"Belki. Ama biliyor musunuz?" diyerek kapıya baktı. "Aşmaları gere-ki'i bir sürü çelik var. Bu kadar çeliği aşabileceklerini sanmıyorum, ama yine de söyleyeceklerim konusunda dikkatli olacağım. Sizin de dikkatle- (linlemeniz gerekiyor. Mümkün olduğunda zihnimi okumanız gerekecek. Sonunda özgür irademden, düşüncelerimden geriye kalanı tamamen kont-ı ol altına alacaklar. Belki deney yapıyorlardır. Her zaman kobaylara ihtiyaçları vardır. CIA'in elinde yarım yüzyıldır gizlice yapılan davranış değiştirme nöro-elektromanyetik programları olduğunu biliyorsunuz. Kimin üzerinde deney yaptıklarını sanıyorsunuz? Ve polise giderseniz ne olduğunu sanıyorsunuz? Esrarengiz bir şekilde hiç kayıt bulunmuyor. Ben Berger'e başvurduğumda da aynı şey oldu. Kimse beni umursamadı. Ve şimdi Terri öldü. Ben paranoyak değilim. Şizoid, psikotik bir nöbet geçirmiyorum. Kişilik bozukluğum yok, hayal görmüyorum. Ellerinde cehennem silahlarıyla Air Loom Çetesi'nin peşimde olduğunu söylemiyorum, gerçi insan politikacıları düşününce bu yüzden mi Orta Doğu'da sürekli savaş olduğunu merak etmiyor değil... Şaka yapıyorum, ama artık hiçbir şey beni şaşırtmaz."

"Anlaşılan psikoloji ve psikiyatri tarihini çok iyi biliyorsun."

"Doktoram var. Gotham Kolej'i'de psikiyatri tarihi okutuyorum."

Scarpetta daha önce böyle bir kolej adı hiç duymamıştı. Nerede olduğunu sordu.

"Hiçbir yerde," diye cevap verdi Oscar.

5

Kullanıcı adı Şirret'ti, çünkü eskiden kocası ona böyle seslenirdi. Ama bunu her zaman hakaret olarak söylemezdi, bazen sevgi sözcüğü olarak da kullanırdı.

Puroları ve dağınıklığı yüzünden söylendiği zaman kelimenin gerçek anlamıyla, "Bu kadar şirret olma," derdi. "Hadi bir içki içelim, benim küçük şirret sevgilim," dediğinde bu genellikle işlerin yolunda gittiği, haberleri seyretnmek istediği ve saatin beş civarlarında olduğu anlamına gelirdi.

İçecekleri ve kuruyemiş kasesini içeri götürür, kocası kadife kanepenin üzerindeki mindere vurur, yanına oturmasını işaret ederdi. Kocas, her zamanki gibi yine iç açıcı olmayan haberleri yarım saat seyrettikten sonra sessizleşir, ona şirret demez, hatta hiç konuşmazdı. Akşam yemeğinde sofrada yine tek kelime konuşulmaz, ondan sonra da kocası odasına çekilip kitap okurdu. Bir gün evden işlerini halletmek için çıkan kocası, bir daha da geri dönmemişti.

Eğer kocası şimdi yanında olsaydı yaptığı iş hakkında ne söyleyeceğini tahmin etmesi hiç de zor olmazdı. Gotham Gotcha sitesinin adı gizli tutulan sistem yöneticisi olmasını onaylamazdı. Yaptığı şeyin insanları sömürmeyi ve onları hasta etmeyi amaçlayan iğrenç bir çöplük olduğunu, iş arkadaşlarını bile tanımadığı bir işte çalışmasının delilik olduğunu söyler

di. Şirret'in isimsiz köşe yazarının kim olduğunu bilmemesini çok şüpheli bulurdu.

En çok da Amerikalı olmayan bir "temsilci" tarafından telefonda işe M 11 ndiğini duysa dehşete kapılırdı. Arayan kişi İngiltere'de yaşadığını söyle-mişti, ama aksanı nedense İngiliz'e benzemiyordu. Şirret'i daha kendi avukatı görmeden bir sürü yasal belge imzalamaya zorlamıştı. Şirret, kendisinden istenen her şeyi yaptıktan sonra ücretsiz bir aylık deneme süresine tabi tutulmuştu. Bu dönemin sonunda kimse onu arayıp ne kadar harika bir iş çıkardığını ya da patronun (Şirret onun isimsiz bir köşe yazarı olduğunu düşünüyordu) onu işe almanın çok doğru bir seçim olduğunu söylememişti. Tek kelime bile duymamıştı.

Bu durum böylece devam etmiş, iki haftada bir maaşı hesabına yatmıştı. Vergi kesilmiyor, prim almıyor, hatta masrafları bile karşılanmıyordu. Birkaç ay önce yeni bir bilgisayara ve kablosuz ağının kapsama alanını genişletmeye ihtiyacı olduğunda tüm masrafları kendi karşılamıştı. Hastalık izni, mesai ücreti yoktu, ama temsilcinin açıkladığına göre "yedi-yirmi dört işbaşında olmak" iş tanımının içinde vardı.

Şirret'in eskiden çalıştığı şirketler normal şirketlerdi. Son işinde bir danışmanlık firmasında veri tabanı pazarlama müdürü olarak görev almıştı. Bu bakımdan oldukça iyi bir iş tecrübesine sahipti. Mevcut işinin şüpheli olduğunu ve eğer kimin için çalıştığını bilse şirketi dava edebileceğinin farkındaydı. Ama şikâyet etmeyi düşünmüyordu bile. Maaşı iyiydi ve bütün ülkenin olmasa da New York'un hakkında en fazla konuştuğu köşe yazarı için çalışmak bir onurdu.

Tatiller Şirret için en yoğun zamanlardı. Ama bu tatilin keyfini çıkardığı anlamına gelmiyordu. Web trafiği kaçınılmaz şekilde artıyordu. Ana sayfadaki manşet müthiş bir meydan okumaydı. Şirret zekiydi, ama itiraf etmeliydi ki çok yetenekli bir grafik sanatçısı değildi.

Yılın bu zamanı yayın programı da yoğunlaşıyordu. Patron hayranlarını ve sponsorlarını memnun etmek için haftada üç olan sütun sayısını çoğaltarak onları ödüllendiriyordu. Noel arifesinden başlamak üzere Şirret'in her gün bir sütun yayımlaması gerekiyordu. Bazen şans yaver gidiyor ve bir kerede birkaç sütun hazırlıyordu, gerekli ayarlamaları yaptıktan sonra sütunlar otomatik olarak yayımlanmak üzere sırada bekliyordu. Böylece biraz mola veriyor, bir iki işini halletmek için ya da kuaföre gitmek için deli gibi koşturuyor ya da patronun işlerini bitirmesini beklemek yerine yürüyüşe çıkıyordu. Patron bir kez bile Şirret'in sıkıntısıyla hiç ilgilenmemişti, ama gerçek şu ki durum bundan daha kötü de olabilirdi.

Şirret, patronun sütunları birkaç gün öncesinden hazırlasa da bilerek teker teker gönderdiğinden şüpheleniyordu. Bu durum iki şeyi aklına getiriyordu.

Birincisi, Şirret'in tersine patronun başka bir hayatı vardı ve sütunlarını stok yapıp başka işlerle ilgilenebiliyordu. Belki yolculuğa çıkıyor, arkadaşlarıyla veya ailesiyle buluşuyor ya da dinleniyordu. İkincisi,

patron onun önemsiz ve küçük biri olduğunu, sahibi tarafından kontrol edildiğini hatırlatmak istiyordu. Şirret önemsiz biriydi ve iş bittikten sonra işi düşünmeden bir iki gün nefes almak hakkı değildi. Patronu beklemek ve onun keyfine hizmet etmek zorundaydı. Patron, bir tuşa basarak Şirret'in dualarını kabul ya da reddediyordu.

Aslında tatille çıkma fırsatı verilse bile Şirret tatillerden korkardı, çünkü tatiller aslında onu bir yıldan diğerine taşıyan, sahip olmadıklarını, umutsuz geleceğini ve biyolojinin kaba olduğunu ve insan zihni üzerinde yaramaz numaralar yaptığını hatırlatan boş bir gemiden başka bir şey değildi. Mantığın her zaman söylediği gibi bu sürecin kademeli bir süreç olduğunu düşünmüyordu - şurada burada bir iki kır saç, kırışık veya eklemlerde katılaşma.

Bir gün aynaya bakmış ve karşısında otuz yaşında bir kadın yerine bir enkaz görmüş ve onu tanıyamamıştı. Bugünlerde ne zaman gözlüğünü taksa her yeri sarkık, buruşuk derilerle kaplıymış gibi geliyordu. Tüm vücudunu kahverengi lekeler kaplamıştı ve saçları ihmal edilmiş bir arazi gibi ait oldukları yerden kalkıp bahçenin dışındaki alanlara taşmıştı. Ölmekte olan hücrelere kan yetiştirmek için değilse neden bu kadar çok damarı olduğunu anlayamıyordu.

Noel arifesiyle yeni yılın ilk günü arasındaki keyifsiz yolculuk sırasında kendine bir dakika bile ayıramamış olması, kaç tanesi bitmiş olursa olsun sürekli bir sonraki sütunu beklemesini dert etmiyordu. Patronun gün içinde iki kez sütun yayımladığı yeni yılın ilk gününde heyecan doruğa çıkmıştı. Bunlar genellikle patronun en sansasyonel yazıları olurdu.

Şirret ikinci sütunu bir süre önce almıştı ve çok şaşkındı. Patron aynı ünlüyü asla arka arkaya iki kez manşet yapmazdı, özellikle de Çift Günlük'te. Bu ikinci sütun da birincisi gibi tamamen Doktor Kay Scarpetta'ya ayrılmıştı. Haberin içinde seks, şiddet ve Katolik kilisesinin geçmesi büyük ses getireceğine işaretti.

Şirret hayranlardan bol miktarda yorum ve bir Zehirli Kalem Ödülü daha bekliyordu. Kimse ödülü almaya gelmeyince geçen seferki gibi herkes merak içinde kalacaktı. Ama bu kez biraz endişeli bir şaşkınlık yaşıyordu. Herkesin çok saygı duyduğu kadın adli tabip patronu böyle kızdıracak ne yapmış olabilirdi ki?

Şirret yeni sütunu dikkatle tekrar okudu, atladığı bir hata olup olmadığını kontrol etti. Patronun kırmızıyla işaret ettiği bunca kişisel bilgiyi nereden bulduğunu merak ederken formatı ayarladı. Daha önce hiç duyulmamış oldukça kişisel bilgiler vardı. Nadir istisnalar dışında bütün dedikodular anekdotlardan, söylentilerden, anlatılanlardan ve hayranların yazdıkları uydurmalarından gelirdi. Şirret hepsini ayırıp patronun girdiği elektronik araştırma dosyasına aktarırdı. Ama Doktor Scarpetta'yla ilgili NBS(.) bilgisinin tamamını patron hazırlamıştı.

Peki, patron bütün bu bilgilere nasıl ulaşmıştı?

Eğer bunlar doğruysa Doktor Kay Scarpetta yoksul, eğitimsiz bir İtalyan ailesinde dünyaya gelmişti: ergenlikten önce erkeklerle yatıp kalkma-

1) National Battlefield Site: Ulusal Savaş Alanı Sitesi.

ya başlayan bir kız kardeşi, aptal bir annesi ve küçük Kay'ın dükkânda yardım ettiği bir babası vardı. Babası yatak odasında kanserden ölürlen Kay yıllarca onunla doktorculuk oynamıştı. Ölümüne bağımlılığı buradan geliyor olmalıydı. Mensubu olduğu kilisenin papazı ona acımış ve Miami'de kiliseye bağlı bir okulda ona diğer öğrencileri gammazlayan, sürekli her şeyden şikâyet eden Kay'den kızlar nefret ediyorlardı.

Yazının bu noktasında patron hikâyenin tarzını değiştirmişti. Yazının en vurucu yeri de burasıydı.

...İşte o öğleden sonra küçük Florida fıstığı Kay, kimya labo-ratuvarında notlarını yükseltmek için tek başına çalışırken Rahibe Polly içeri girdi. Başında siyah başlığı, yüzünde peçesiyle pelerininin eteklerini savurarak hızla ilerledi ve sert bakışlarla Kay'i süzdü.

Rahibe Polly ellerini kalçalarının üstüne koyup, "Babamız bize bağışlanmak hakkında ne der Kay?" diye sordu.

"Onun bizi bağışladığı gibi bizim de başkalarını bağışlamamızı ister."

"Peki, sen O'nun sözlerine itaat ettin mi? Ne dersin?" "Etmedim."

"Çünkü boşboğazlık yaptın."

"Ben matematik problemini çözüyordum ve kalemim masam-daydı Rahibe Polly, Sarah kalemimi kırdı. Başka kalem almak zorunda kaldım. O ailemin yoksul olduğunu biliyor..."

"Bak yine boşboğazlık yaptın." Rahibe Polly cebine uzandı. "Tanrı tazmin etmeye inanır." Kay'in yüzüne bir tokat atmadan önce Kay'in avucuna bir çeyreklik sıkıştırdı.

Rahibe Polly ona düşmanları için dua etmesini ve onları bağışlamasını söyledi. Kay'i dedikoducu bir günahkâr olduğu için ciddi bir şekilde azarlayıp Tann'nın küçük dedikoducuları sevmediğini nazik bir şekilde hatırlattı.

Rahibe Polly koridorun sonundaki tuvalette siyah deri kemerini çözdü. Küçük Kay'e tuniğini, yakası fırfırlı bluzunu ve altındaki her şeyi çıkarmasını, eğilip dizlerini tutmasını söyledi...

Sütunun basılmaya hazır olduğuna karar veren Şirret, web sitesi prog-ı.mıına girmek için sistem yöneticisi şifresini tuşladı. Biraz endişeyle de nisa sütunu gönderdi.

Doktor Scarpetta dedikleri her kim ise son zamanlarda patronu kızdı-lacak bir şey mi yapmıştı acaba?

Şirret bilgisayarın arkasındaki camdan dışarı baktı. Bir an için bir po-1 ı arabasının gün boyu caddenin tam karşısındaki kahverengi taşlı apartmanın önünde durduğunu fark etti. Oraya bir polisin taşınmış olduğunu düşünse bile, sıradan bir polisin Murray Hill'deki kiralari karşılayabileceğini sanmıyordu. Polisin takipte olabileceğini düşündü. Belki de ortalarda kaçak bir hırsız ya da deli vardı. Düşünceleri tekrar patronun, kendisinin her zaman hayranlık duyduğu kadın adli tabibin yeni yılını açık bir şekilde mahvetme gayretine yoğunlaştı.

Doktor Scarpetta'yı Noel'den birkaç gün sonra televizyonda Benazir Butto suikastı hakkında konuşurken görmüştü. Doktor Scarpetta bir şarapnel, mermi ya da şiddetli bir çarpmanın beyin ya da omurilikte yol açabileceği hasarı, diplomatik ve güzel bir şekilde anlatıyordu. Patronun bu sabah yayınladığı ilk sütunun ve şimdi de bu ikramiye gibi sütunun nedeni Scarpetta'mn bu söyledikleriyle bir bağlantısı olabilir miydi? Belki de Doktor Scarpetta bilmeden onun damarına basmıştı. Eğer öyleyse Şirret kim için çalışıyordu? Pakistanlılardan, İslam'dan, demokrasiden, insan haklarından ya da yönetimdeki kadınlardan nefret eden biri miydi patron? Belki de zamanlama tesadüfiydi ve bunların birbiriyle ilgisi yoktu.

Ama Şirret nedense öyle düşünmüyordu ve sezgileri aklına daha önce hiç düşünmediği bir şeyi getirdi. Patronun, fanatik sempatizanlarla gizlice iletişim kurmak, propaganda yaymak ve en önemlisi de terörist

faaliyetlere para aktarmak için adı kötüye çıkmış, son derece kazançlı bu dedikodu sütununu kullanan bir terör örgütü için çalışmadığını nereden biliyordu?

Bilmiyordu. Ama eğer haklıysa Ülke Güvenliği'nden birinin ya da Şirret'in bu çok gizli ve açıkçası şüpheli işinin arkasındaki terör örgütünün bir üyesinin onun peşine düşmesi an meselesiydi.

Şirret işi konusunda kimseye tek kelime bile etmemişti. Gotham Gotc-ha için çalıştığını bilen bir tek onu telefonda işe alan İtalyan temsilci (adamları hiç tanışmamıştı ve adını bile bilmiyordu) ve sütunları yazıp düzenlemesi için Şirret'e gönderen isimsiz ünlüydü. Şirret bu yazıları siteye gönderiyor, program işin gerisini tamamlıyor, sütun gece yarısını bir gece yayınlanıyordu. Eğer işin içinde teröristler varsa Doktor Scarpetta hedef demekti. Onu profesyonel ve kişisel olarak yok etmeye çalışıyorlardı. Hayatı tehlikede olabilirdi. Şirret'in onu uarması gerekiyordu.

Acaba gerçek kimliğini açıklamadan onu nasıl uyatabilirdi? Bu mümkün değildi.

Bilgisayarın önünde oturup pencereden polis arabasını seyrederken Doktor Scarpetta'ya isimsiz bir mesaj göndermenin mümkün olup olmadığını düşünüyordu.

Zihni bu paranoyak ve nahoş düşüncelerle doluyken birisi kapıyı yum-ruklayıp ödünü kopardı. Belki de gelen kişi karşı dairede oturan şu garip, genç adamdı. Güçlü bağlan olan aileler gibi o da tatillerde uzakta olan ailesinin yanına gitmişti. Belki geri dönmüş ve ondan bir şey ödünç almak ya da bir şey sormak istiyordu.

Delikten bakınca iri, haşın bir yüzü, kel kafayı, modası geçmiş tel çerçeveli gözlüğü görünce şok oldu. Oh Tanrım.

Hemen telefonu kapıp 91 l'i aradı.

Benton Wesley ve Jaime Berger, Bellevue'nin kafeteryasının arka taraflarında gözlerden uzak konuşabilecekleri pembe locada oturuyorlardı. Berger yabancı bir ortamda bile hemen fark edilirdi.

Çekici bir görüntüsü vardı. Orta boylu ve zayıftı, derin mavi gözleri ve gür siyah saçları vardı. Her zaman çok şık giyinirdi. Bugün de koyu gri kaşmir bir ceket, siyah bir süveter, arkasında yırtmacı olan siyah bir etek, yanda küçük, gümüş tokaları olan siyah ayakkabılar giymişti. Berger kışkırtıcı değildi, ama kadın gibi görünmekten korkmazdı. Eğer avukatların, polislerin veya suçluların dikkatinin kendisi üzerinde yoğunlaştığını fark ederse onlara doğru eğilip, "Buraya bak. Seninle konuşurken gözlerime bak," dediği çok iyi bilinirdi.

Benton'a Scarpetta'yı hatırlatıyordu. Bunu talep ederken sesindeki alçak tını dikkat çekiciydi. Yüz hatlarının keskinliği ona benziyordu. Fiziksel yapısı tam da Benton'ın hoşlandığı gibi cömert kıvrımlarla basit hatlardan oluşuyordu. Benton bazı fetişleri olduğunu kabul ediyordu. Ama bir süre önce telefonda Doktor Thomas'a da söylediği gibi Scarpetta'ya sadıktı ve her zaman öyle olacaktı. Hayallerinde bile ona sadıktı. Fantezileri baş rolde Scarpetta'mın oynamadığı erotik dramalara kaydığında kanalı hemen değiştiriyordu. Onu asla aldatmazdı. Asla.

Ama davranışlarının her zaman bu kadar erdemli olduğu söylenemez. Doktor Thomas'ın söylediği doğrudu. İlk karısı Connie'yi aldatmıştı ve eğer bu konuda dürüst olacaksa, ihanet erken olmuştu. Yani diğer erkeklerle aynı dergilerden ve filmlerden hoşlanmanın son derece doğal ve hatta sağlıklı olduğuna karar verdiği zaman başlamıştı. Bu kararı geceleri birkaç bira içip stresli hayatından kısa bir süre için kurtulduğu yatakhaneğine dönmekten başka bir şey yapmadığı, dört ay boyunca keşiş hayatı yaşadığı FBI Akademisi'nde vermişti.

Bu gergin, ama sağlıklı cinsel rutini mantıklı evliliğinde de sürdürmüştü, ta ki o ve Scarpetta çok fazla vakada birlikte çalışıp kendilerini Travel-Eze Motel'inde bulana kadar. Karısını ve büyük bir mirasın yarısını kaybetmişti. Üç kızı onu görmek bile istemiyordu. FBI geçmişinden kalan bazı eski meslektaşları ona bugün bile saygı duymuyor, en azından ahlaki değerlerini sorguluyorlardı. Ama umurunda bile değildi.

Bunları ne umursuyor ne de pişmanlık duyuyordu, fırsatı olsa yine aynı şeyi yapardı. Ve sık sık otel odasındaki o sahneyi zihninde yeniden canlandırıyordu. Dikiş gerektiren kesikleri kanıyor ve Scarpetta onunla ilgileniyordu. Scarpetta onun yaralarını henüz sarmıştı ki, Benton onu soymaya başlamıştı. Bu bütün fantezilerinin ötesinde bir şeydi.

Benton'ı bugün bile en çok şaşırtan şey Scarpetta'yla birlikte beş yıldan uzun süre çalışmasına rağmen ona karşı direnmeyi çok daha önce bırakmamış olmasıydı. Doktor Thomas'la konuşurken hayatının sayfalarını çevirdikçe daha fazla şey onu şaşırtır olmuştu. Scarpetta'nın hiçbir şeyden etkilenmez oluşu da bunlardan biriydi. Scarpetta onun neler hissettiğini bilmiyordu, sadece kendi duygularının farkındaydı. Ya da en azından Benton, nadiren de olsa kendisini kucağında evrak çantasıyla gördüğünde bunun nedeninin ereksiyonunu gizlemek olduğunu itiraf ettiğinde ona söylediği buydu.

ilk tanıştığımız zaman da buna dahil mi?

Olabilir.

Morgda da mı?

Evet.

Quantico'daki o korkunç konferans salonunda raporları, fotoğrafları gözden geçirip bitmek bilmez, sonu gelmez ciddi tartışmaları yaparken de mi?

Özellikle o zamanlar. Daha sonrasında senin arabana kadar eşlik ettiğimde arabaya binmemek için kendimi zor tutmuştum...

Eğer o zamanlar bilseydim, demişti Scarpetta, bol şarap içtikleri bir gece, beş yıl solo şarkı söylemek yerine seni hemen baştan çıkarırdım.

Solo şarkı söylemek mi? Yani sen?... Ölümler üzerinde çalışmam benim de bir ölü olduğum anlamına gelmez.

"Kalıyor olmamın esas nedeni bu," diyordu Jaime Berger, Benton'a. "Politik dürüstlük. Politik hassasiyet.

Beni dinliyor musun sen?" "Evet. Dalgın görünüyorsam nedeni hâlâ uykusuz olmamdır." "İstediğim son şey

önyargı algısı. Özellikle şimdi, cücelik ve onunla ilgili yanlış anlamalar ve tarihsel önyargılarla ilgili bu kadar

halk farkında-lığı varken. Örneğin bu sabahki Post'un manşetine bakar mısın? Cüce Katil. Bu korkunç bir

şey. Eğer başka kaynaklar da bunu alıp kullanır ve her yere yayılırsa bunun geri dönüşü pek de iyi olmaz."

Gözlerini onunkilere dikip durdu. "Ne yazık ki ben de basını kontrol etme konusunda senden yetenekli değilim."

Bunu başka bir şeyi kastediyormuş gibi söylemişti. Benton'ın beklediği de bu başka bir şeydi. Berger'in tek gündeminin Terri Bridges vakası olmadığı çok iyi biliyordu. Benton taktik bir hata yapmıştı. Fırsatı varken Gotham Gotcha konusunu açmalıydı.

"Çağdaş gazeteciliğin zevki. Gerçeğin ne olduğunu hiç bilemiyoruz." Benton'ı bildiklerini anlatmayarak yalan söylemekle suçlardı. Ama teknik olarak Benton yalan söylememişti, çünkü Pete Marino teknik olarak bir suç işlememişti. Doktor Thomas'ın söylediği şey doğrudu. Olay sırasında Benton, Scarpetta'nın evinde değildi ve Charleston'da geçen mayıs ayında sıcak ve nemli bir gecede Marino'nun ne yaptığının ayrıntılarını

bilemezdi. Marino'nun sarhoşken yaptığı son derece uygunsuz davranış polise bildirilmemiş ve konu hakkında hiç konuşulmamıştı. Benton'ın bu konuyla ilgili en ufak bir imada bile bulunması Scarpetta'ya ve aslında Marino'ya da ihanet olurdu. Berger'in başka şartlar altında asla hoşgörü göstermeyeceği söylentilere yol açardı.

"Ne yazık ki koğuştta da benzeri sözler dolaşıyor. Öteki hastalar Oscar'a isimler takıyor."

65

F:5

"Vodvil, karnaval, Oz büyücüsü," dedi Berger.

Berger kahvesine uzandı. Elleri ne zaman hareket etse Benton iri elmas yüzüğün ve ona eşlik eden alyansın yokluğunu fark ediyordu. Yıllar sonra ilk kez karşılaştıkları geçen yaz ona bunu sormak istemiş, ama Berger mul-timilyoner kocası ve üvey çocuklarından hiç söz etmeyince Benton da sormaktan vazgeçmişti. Berger özel hayatından bahsetmeyi hiç sevmezdi. Polisler kendi aralarında konuşurken bile.

Belki konuşacak bir şey yoktu. Belki evliliği sağladı. Belki metale karşı alerjisi vardı veya soyulmaktan korkuyordu. Ama eğer ikincisi doğruysa Blancpain takarken bir daha düşünmeliydi. Binlerce dolar değerinde çok ender sayıda üretilen bir saatti bu.

"Medyada, eğlence sektöründe olumsuz portreler çiziliyor," diye devam etti Berger. "Aptallar, ahmaklar. Şimdi Bakma adlı film. Masallardaki cüceler, saraylardaki cüceler. Jül Sezar'ın zaferinden Musa'nın sazların arasındaki keşfine kadar her şeye tanık olan, her zaman her yerde var olan cüceler. Oscar Bane bir şeye tanık oldu ve aynı zamanda diğerlerini her şeye tanık olmakla suçluyor. Takip edildiği, gözetlendiği, elektronik tacize maruz kaldığı, CIA'in işin içinde olabileceği ve kendisinin bir deney için kullanıldığı, elektronik işkence yapıldığı iddialarında bulunuyor."

"Benimle bu kadar ayrıntılı konuşmadı," dedi Benton.

"Oscar bir ay önce ofisimi aradığında bunları bana rapor etti. İlk olarak sormak istediğim bir soru var. Sen onun zihinsel durumunu nasıl yo-rumluyorsun?"

Minnesota Multiphasic Personality Inventory: Minnesota Çok Yönlü Kişilik Envanteri: Genellikle ruh sağlığı muayenelerinde kullanılan kişilik testleri.

Thematic Apperception Test: Tematik kavrama testleri.

"Değerlendirme sonuçları şaşırtıcı derecede çelişkili. MMPI-2(1) sosyal içedönüklük özellikleri gösteriyor. Psikolojik test sırasında binalar, çiçekler, göller ve dağlarla ilgili şeyler algıladı, ama hiç insan yoktu. TAT'(2)'de de benzeri durum vardı. Gözleri olan bir orman ve yapraklarda bulunan yüzler, insanlarla bağı olmayan, son derece kaygılı ve paranoyak birini gös-Iniyor. Yalnızlık, düş kırıklığı, korku. Resim çizimleri gelişmiş, ama insan l lgürü yok, yalnızca boş gözleri olan yüzler görülüyor. Bu da paranoya göstergesi. İzlenme korkusu. Ama paranoyasının uzun süreli olduğunu göste-ıcı bir şey yok. Çelişki burada. Şaşırtıcı olan şey bu. O paranoyak, ama pa-lanoyasının uzun süreli olduğunu sanmıyorum," diye tekrarladı.

"Şu anda ona göre gerçek olan bir şeyden korkuyor."

"Benim fikrimce evet. Korkuyor ve depresyonda."

"Bu onun paranoyası," dedi. "Deneyimlerine ve onunla geçirdiğin zamana dayanarak söyleyebilir misin, paranoyası onun mizacının bir parçası mı? Çocukluğuna dayanıyor mu? Yani ufak biri olduğu için her zaman mı paranoyaktı? Belki alay edildi, kötü muameleyle karşılaştı, ayrımcılık yapıldı?"

"Bu tür deneyimleri yaşamış gibi görünmüyor. Polisle yaşadıkları hariç. Durmadan polisten nefret ettiğini söylüyor. Senden de nefret ediyor."

"Ama polisle işbirliği yapıyor. Hem de ne işbirliği. Bir tahminde bulunayım. Aşırı işbirliği işe yaramayacak." Oscar'ın kendisinden nefret ettiğini duymamış gibiydi.

"Umarım onunla konuşma fırsatı bulursun."

Söylentilere göre Berger taşı bile konuşurabilirdi.

"Güvenmediği insanlarla böyle işbirliği yapması beni çok etkiliyor," dedi. "Ama dizginleri serbest bıraktı. Kay'ın alması koşuluyla biyolojik örnekler ve ifade verdi. Kay orada olduğu sürece gıysileri, arabası ve dairesinin incelenmesine izin verdi. Neden?"

"Korkularına dayanarak söyleyebilirim ki kendisinin Terri Bridges'in ölümüyle ilgisinin olmadığını kanıtlamak istiyor. En önemlisi de bunu Kay'e kanıtlamak istiyor."

"Bunu bana kanıtlamaya çalışsa daha iyi eder."

"Sana güvenmiyor. Kay'e güveniyor. Ona karşı anlayamadığım bir güveni var ve bu beni çok endişelendiriyor. Ama zihinsel durumuna geri dönecek olursak. Kay'e iyi bir adam olduğunu kanıtlamak istiyor. Yanlış bir şey yapmak istemiyor. Kay ona inandığı sürece güvende olduğunu hissediyor. Hem fiziksel olarak, hem de kendisini nasıl gördüğü konusunda. Bu noktada Kay'ın onayına ihtiyacı var. Kay olmadan neredeyse kim olduğunu bile bilmiyor."

"Bir tahmin et. Kim olduğunu ve ne yaptığını biliyoruz"

"Zihinsel kontrol korkusunun, zihin silahlarının kurbanı olduğuna inanan binlerce insan için gerçek olduğunu anlamalısın. Hükümetin onları izlediğini, yeniden programladığını, filmler, bilgisayar oyunları, kimyasallar, mikrodalga, aşılama yoluyla düşüncelerini ve bütün hayatlarını kontrol ettiğini düşünüyorlar. Son sekiz yılda bu korku kat be kat arttı. Kısa bir süre önce Central Park'ta yürüyordum. Sincaplarla konuşan bir adam gördüm. Onu bir süre seyrettim. Bana dönüp şu anda konuştuğumuz şeyin kurbanı olduğunu söyledi. Bununla başa çıkmasının tek yolu gelip sincaplarla konuşmaktır ve eğer sincapları elinden fıstık yemeye ikna ederse hâlâ ayaklarının yere bastığını anlıyordu. O serserilerin kendisini ele geçirmelerine izin vermeyecekti."

"Orası New York. Ve güvercinler evlerinin yolunu gösteren aygıtlar taşıyorlar."

"Ve Tesla yerçekimi radar dalgaları ağaçkakanların beynini yıkamak için kullanılıyor," dedi Benton. Berger kaşlarını çattı. "Burada ağaçkakan var mı?"

"Lucy'ye teknolojiye ilerlemeleri, şizofrenik kötü rüyalar gibi görünen deneyleri bir sor," dedi. "Ama bu şeyler gerçek. Oscar'ın da söylediklerinin doğru olduğuna inandığından şüphem yok."

"Bundan kimsenin şüphesi olduğunu sanmıyorum. Yalnızca onun deli olduğuna inanıyorlar. Ve bu deliliğin kız arkadaşını öldürmesiyle sonuçlanmış olmasından endişeleniyorlar. Biraz sıra dışı olan koruma aygıtları kul-

l,iniyor. Cep telefonunun arkasına yapıştırılmış plastik bir kalkan var. Kot jilemiolonunun arka cebinde başka bir plastik kalkan. Arabasında bir işlevi yokmuş gibi görünen, ucunda mıknaş takılı olan bir anten de var.

Müfet-11 Morales -sen onunla henüz tanışmadın- bunun anti-radyasyon zimbirtı-II olduğunu söylüyor. O ve -bakayım doğru hatırlayacak mıyım? - Üç metildik alanı mı kapsıyordu?"

"ELF ve VLF menziliindeki frekans yüklü elektrik sahalarım tespit etmek için kullanılıyor. Başka bir deyişle bir dedektör. Elektromanyetik ölçüm aygıtı," dedi Benton. "Elektronik olarak izlenip izlenmediğini öğrenmek için bu aygıtı odanın ortasında havaya kaldırıp belli değerlere ulaşip ulaşmadığına bakıyorsun."

"İşe yarıyor mu?"

"Hayalet avında çok popüler," dedi Benton.

6

Müfettiş Marino çay, kahve, soda ve suyu üçüncü kez reddetti. Kadın bir kez daha denedi.

"Saat bir yerlerde beş oldu," diye kocasının eski esprisini tekrarladı. "Bir bardak burbona ne dersiniz?"

"Ben iyiyim," dedi Marino.

"Emin misiniz? Sorun değil.. Ben de biraz tadabilirim." Kadın oturma odasına geri döndü. "Hayır, teşekkürler."

Kadın tekrar oturdu. Tatmanın da ötesinde kendisine büyük bir kadeh burbon doldurdu. Kadehi bırakırken buzlar şingirdadı.

"Genellikle böyle değildir," dedi kadın oturduğu kadife kanepeden öne eğilerek. "Sarhoş değilim."

"Ben insanları yargılamam," dedi Müfettiş Marino. Güzel bir kadını süzer gibi kadının elindeki içkiyi süzüyordu.

"Bazen insan gergin olduğu zamanlar sakinleşmek için bir şeylere ihtiyaç duyuyor," dedi. "Beni biraz korkutmadığınızı söylesem yalan olur," diye ekledi Marino'ya bakarak.

Onun gerçekten polis olduğuna karar verene kadar on dakika bir ileri bir geri gidip gelmişti. Hâlâ biraz titriyordu. Gözetleme deliğinden rozet

göstermek filmlerde gördüğü bir sahneydi ve 911 görevlisi kimliğini doğru-lamasaydı adam şu anda oturma odasında oturuyor olamazdı.

Müfettiş Marino iriyarı bir adamdı. Kırıkmış yüzündeki kırmızılık tansiyon sorunu olduğunu düşündürüyordu. Birkaç tutam bir saç başının etrafında adeta bir hale oluşturunuyordu. Her şeyi zor yoldan yapan, kimseyi dinlemeyen ve kesinlikle hafife alınacak biri olmadığını belirten bir görünüme sahipti. Şirret, onun iki haydudu yakalarından yakalayıp birer saman balyası gibi karşıya fırlatabileceğinden emindi. Gençliğinde onun çok etkileyici bir tip olduğunu düşündü. Ayrıca onun şu anda bekâr olduğunu da düşünüyordu, çünkü eğer bir sevgilisi varsa ve onu bu halde kapıdan dışarı bırakıyorsa ya onu hiç umursamıyordu ya da aklından zoru vardı.

Şirret, ona giyim tarzı konusunda bir iki ipucu verebilmeyi ne kadar çok isterdi. Eğer iriyarı biriyseniz ucuz, dar kesimli, özellikle siyah takım elbise, kravatsız beyaz pamuklu gömlek, kauçuk tabanlı, siyah deri botlar onu Herman Munster gibi gösterirdi. Ama Şirret, ona giyim konusunda akıl vermeyecekti, çünkü onun da kocası gibi şiddetle karşılık vermesinden korkuyordu. Müfettişi çok yakından incelememeye çalışıyordu.

İçkisine uzanıp endişeli yorumlar yapmaya devam etti ve ona yine bir şey isteyip istemediğini sordu. Şirret konuşup içkisine uzandıkça, kocasının en sevdiği koltukta oturan Müfettiş Marino da çok az konuşuyordu.

Müfettiş Marino daha ona ziyaretinin nedenini bile açıklamamıştı.

Sonunda Şirret, "Eh, benim hakkımda yeterince konuştuk sanırım. Eminim çok meşgulsünüzdür. Hangi bölümde olduğunuzu söylemiştiniz? Hırsızlık herhalde. Yılın bu zamanında hırsızlık olaylarında artış görülür. Mümkün olsa kapıcısı olan daha lüks bir apartmanda otururdum. Sanırım karşıdaki apartmanda meydana gelen olayı soruşturmaya geldiniz?"

"Bu konuda söyleyebileceğiniz her şeyin bize yardımcı olacaktır," dedi Müfettiş Marino. Müfettişin devasa varlığı orada oturan kocasının hayalini küçültüyor gibiydi. "Post'tan mı öğrendiniz yoksa bir komşunuz mu söyledi?"

"İkisi de değil."

"Merak ediyorum, çünkü henüz basına fazla bir bilgi verilmedi. Ayrıntıları gizliyoruz. Şu anda ne kadar az şey bilinirse o kadar iyi. Bunun mantığını anlayabiliyorsunuz, değil mi? Bu yüzden şu anda yaptığımız bu küçük sohbet ikimizin arasında kalacak. Komşulara ya da başka birine bir şey söylenmeyecek... Ben başsavcılık ofisinde çalışan özel bir dedektifim. Yani yargı adına çalışıyorum. Mahkemedeki bir davayı etkileyecek bir şey yapacağınızı sanmıyorum. Jaime Berger'in adını hiç duydunuz mu?"

"Evet, elbette," diye cevap verdi Şirret. Bir şey biliyormuş imasında bulunduğu için pişmandı. Başına nasıl bir bela açtığını merak ediyordu. "Hayvan haklarını korumasını destekliyorum."

Marino sessizce ona baktı. Şirret de aynı şekilde ona baktı, ama bir süre sonra buna dayanamadı. "Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sorup içkisine uzandı.

Tıpkı bir fenerin ışığı gibi parıltıyan gözlük camlarının ardında, bakışları etrafı tarıyordu. Müfettiş özellikle zengin porselen ve kristal köpek koleksiyonuyla kadının kocası ve sahip oldukları köpekleriyle çekilmiş fotoğraflarla ilgilenmiş gibiydi. Şirret köpekleri çok severdi. Çocuklarından çok daha fazla.

Müfettiş daha sonra eski sehpanın altındaki bej-mavi renkli kilime baktı.

"Köpeğiniz var mı?" diye sordu.

Belli ki kilime gömülmüş siyah-beyaz köpek tüylerini fark etmişti. Ama bu onun hatası değildi. Tüyleri elektrik süpürgesiyle çekmeyi başaramamıştı ve Ivy'nin zamansız ölümü için yas tutarken ellerinin ve dizlerinin üstüne çöküp tek tek bu tüyleri toplayacak değildi.

"Kötü bir ev sahibi değilimdir," dedi. "Köpek tüyleri her şeyin içine giriyor ve onları temizlemek hiç kolay olmuyor. Kalbinize girdikleri gibi yani. Bir yolunu buluyorlar. Köpeklerde nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum, ama Tanrı'nın eli olmalı. Köpeklerin yalnızca hayvan olduğunu söyleyenlerin ruhu yok. Köpekler yeryüzüne inmiş meleklerdir, kedilerse bu dünyada yaşamıyor. Yalnızca ziyaret için buradalar. Çıplak ayakla yürürseniz köpek tüyleri diken gibi ayağınıza bataabilir. Her zaman köpeğim olmuştur. Yalnızca şu an yok. Bayan Berger'in hayvanlara acımasız davrananlara karşı başlattığı savaşı biliyor musunuz? Korkarım burbon etkisini gösteriyor."

Marino, "Hayvan derken neyi kastediyorsunuz?" diye sordu. Belki gerilimi azaltmaya çalışıyordu, ama Şirret bundan emin olamadı. "Dört ayaklı mı, iki ayaklı mı olanlarından söz ediyorsunuz?"

Onu ciddiye almanın en iyisi olacağına karar verdi. "Eminim siz de iki ayaklılarla bol bol uğraşıyorsunuzdur, ama benim kitabımda onlarla uğraşmak yazmaz. Hayvanların soğuk kalpleri ve acımasız

hayal güçleri yoktur. Kuduz değillerse, başka bir sorunları yoksa ya da aç kalmanışlarsa yalnızca sevmek isterler. Öyle olduğunda bile kimseyi soyup masum insanları öldürmezler. Tatile giden insanların evlerini soymazlar. Eve dönüp böyle korkunç bir şeyle karşılaşmanın nasıl bir şey olacağını tahmin edemiyorum. Bana sorarsanız buralardaki evler kolay av. Kapıcı yok, güvenlik yok, alarm sistemi yetersiz. Benim de yok, eminim fark etmişsinizdir. Dikkatli olmak sizin işiniz, eğitiminizin bir parçası ve görünüşe göre bir süredir bu işi yapıyorsunuz. Ben dört ayaklıları kastetmiştim."

"Hangi dört ayaklı tür?" Müfettiş Marino, onu eğlenceli bulmuş gibiydi.

Belki de bu onun hayal gücüydü. Ya da burbonun etkisi.

"Mantıksız sözlerimi bağışlayın. Jaime Berger'le ilgili bir haber okumuştum. Ne iyi bir kadın. Hayvanları savunan herkes benim kitabımda iyi biridir. Hastalıklı ve genetiği bozulmuş yaratıkları satan o korkunç hayvan dükkânlarını kapattı. Belki siz de ona yardım etmişsinizdir. Eğer öyleyse size çok teşekkür ederim. Birinden yavru bir köpek almıştım."

Marino ifadesizce onu dinliyordu. Şirret ise Marino'nun onu dikkatlice dinlediğini gördükçe daha çok konuşuyor, arada burbonuna uzanıyordu. Kadehi alıp içmeden önce genellikle üç kere uzanıp geri çekiliyordu. Müfettişin onu ilginç bulduğunu düşünmekten vazgeçip ondan şüphelendiğini düşünmeye başlamıştı. Bu karara varması bir iki dakika sürmüştü.

"Boston terrier, adı Ivy," dedi kucağındaki mendili elinde sıkarak.

"Köpeği sordum, çünkü dışarı fazla çıkıp çıkmadığınızı merak ediyordum," dedi Marino. "Hani köpeği dolaştırmak için filan. Mahallenizde ilginizi çeken bir şey görüp görmediğinizi bilmek istiyorum. Köpek gezdiren insanlar etraflarında olup bitenin farkındadırlar. Hatta bebek arabası dolaştıran insanlardan daha çok. Bu çok az bilinen bir gerçektir." Bakışlarını ona çevirmişti. "Kaç kişinin önde bebek arabası kendileri arkada olduğu halde karşıdan karşıya geçtiğine hiç dikkat ettiniz mi? Araba önce hangisine çarpar? Köpek sahipleriye daha dikkatlidir."

"Kesinlikle," dedi. İnsanların kalabalık New York caddelerinde bebek arabalarıyla karşıdan karşıya geçmeye çalışmalarını kendisinden başka fark edenlerin de olduğunu görmek onu sevindirmişti. "Ama hayır. Şu anda köpeğim yok."

Yine uzun bir sessizlik oldu. Bu kez sessizliği Marino bozdu. "Ivy'ye ne oldu?"

"Onu köşedeki şu dükkândan alan ben değildim. Dükkânın adı Pup-pingham Sarayı. 'Köpeklere krallar gibi davranılan yer.' Aslında şöyle demeli: 'Veterinerlere krallar gibi davranılıyor.' Çünkü buralardaki veterinerlerin işlerinin çoğu o dükkândan geliyor olmalı. Ivy caddenin karşısında oturan bir kadına hediye olarak gelmiş, ama o da köpeğe bakamayıp panik içinde bana verdi. Bir hafta sonra Ivy parvovirüs enfeksiyonu yüzünden öldü. Kısa bir süre önce, Şükran Günü arifesiydi."

"Caddenin karşısındaki hangi kadın?"

Birden Şirret'in kafasına dank etti. "Lütfen bana soyulanın Terri olduğunu söylemeyin. Tatile gitmeyip evde kalan tek kişi o olduğu için aklıma hile gelmedi. Üstelik ışıkları açtı, bu yüzden hırsızların içeride birileri olduğunu görerek eve gireceklerini hiç düşünemedim." Kadehine uzanıp eline aldı.

"Herhalde yeni yıl arifesinde çoğu insan gibi o da dışarıdaydı." Şirret içkisinden büyük bir yudum aldı.

"Bilemem," diyen Şirret konuşmaya devam ediyordu. "Ben hep evde kalıp yatak odama çekilirim. Topun düşmesini beklemem. Gerçekten hiç ilgilenmiyorum. Benim için bütün günler aynıdır."

"Dün gece kaçta odanıza çekildiniz?" diye sordu Müfettiş Marino.

Şirret, müfettişin bu soruyu, onun hiçbir şey görmediğini ima ettiğini bildiği ve buna bir an bile inanmadığı için sorduğuna emindi.

"Elbette nereye varmaya çalıştığınızı anlıyorum," dedi. "Önemli olan ne zaman yattığım değil. Söylemek istediğim şey bilgisayarımın başında ol-madığımdı."

Bilgisayar, Terri'nin birinci kattaki dairesini mükemmel bir şekilde gören camın tam önündeydi. Marino dikkatle bilgisayara baktı.

"Zaten her dakika camdan dışarı, caddeye bakıyor değilim. Akşam yemeğimi her zamanki gibi saat altı civarında mutfakta yedim. Bir gün önceden kalmış tonbalığı kaseroldu. Sonra yatak odamda bir süre kitap okudum. Odamda perdeler her zaman kapalıdır."

"Ne okuyorsunuz?"

"Tamam, sanırım beni sınıyorsunuz. Ian McEvan'm Chesü Beach'mı okuyorum hem de üçüncü kez. Sonunda yine birbirlerini bulacaklarını umuyorum. Bunu yaptınız mı hiç? Bir kitap okuyup ya da film seyredip sonunun istediğiniz gibi biteceğini düşündüğünüz oldu mu?"

"Reality şov değilse hepsi bitmesi gereken şekilde bitiyor. Suç ve trajediye çok benziyor. Yüzlerce yıl konuşabilirsin, ama insanlar soyulmaya, korkunç kazalarda ölmeye, daha da kötüsü öldürülmeye devam eder."

Şirret kanepeden kalktı.

"Artık bitiriyorum. İstemediğinize emin misiniz?" Kırk yıldır değişmeyen minik mutfağına gitti.

"Demek dün gece sizin apartmanda ve karşınızdaki apartmanda kimsenin olmadığından eminsiniz?" Marino o mutfaktayken konuşmaya devam etti. "Yani siz hariç herkes Noel'den beri tatilde."

Şirret onun araştırma yaptığını, kendisi dahil herkes hakkında her şeyi bildiğini düşündü kadehine biraz daha içki koyarken. Ee, ne olmuştu? Kocasaygın bir muhasebeciydi ve ikisinin de başı hiç derde girmemişti, kötü insanlarla hiç ilişkileri olmamıştı. Gizli profesyonel hayatı dışında, ki polis müfettişi bile bu konuda bir şey biliyor olamazdı, gizleyecek bir şeyi yoktu.

"Lütfen hatırlamaya çalışın bu çok önemli," dedi. "Dün gördüğünüz ya da duyduğunuz ilginç bir şey var mı? Belki civarda dikkatinizi çeken biri olmuştur. Geçen haftalarda ya da günlerde bir şey görmüş olabilirsiniz. Etrafta şüphe uyandıracak birini gördünüz mü? Ya da hani insana o duyguyu hissettiren biri. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Şurada bir his."

Karnını işaret ediyordu. Şirret karnının eskiye oranla daha küçülmüş olduğunu düşünüyordu. Sarkık gıdısını görünce bu karara varmıştı. Eskiden daha şişman olmalıydı.

"Hayır," dedi. "Burası sessiz bir sokaktır. O tipler buraya gelmez. Karşı dairemde oturan genç adam Bellevue'da doktor. Esrar içiyor ve o esrarı bir yerlerden temin ediyor olmalı. Ama buralardan aldığını hiç düşünmedim. Hastanenin civarında bir yerden alıyordur. Orası pek iyi bir bölge sayılmaz. Onun hemen altındaki dairede oturan kadının dairesi de benimki gibi sokağa bakıyor..."

"İkisi de dün gece evde değilmiş."

"Kadın pek dost canlısı değil. Erkek arkadaşıyla çok kavga ediyor. Ama adamı bir yıldır görüyorum, o yüzden suçlu olduğundan şüpheliyim." "Ya çalışanlar ya da servis elemanlarına ne diyorsun?"

"Ara sıra kablolu televizyon şirketinin adamları gelir." Bilgisayarının arkasındaki cama baktı. "Çatıda uydu var. İyi durumda görünüyor. Bazen birilerinin tamirat yaptığını görüyorum orada."

Ayağa kalkıp camdan dışarı, polis arabasının park ettiği binanın düz çatısına baktı. Ceketi omuzlarında gergin bir şekilde duruyordu, oysa düğmeleri ilikli bile değildi.

Ona yüzünü dönmeden. "Eski bir yangın merdiveni görüyorum. Acaba servis elemanları çatıya oradan mı çıkıyor? Oradan birinin yukarı çıktığını gördünüz mü? Anteni o merdivenden nasıl yukarı çıkardılar acaba? Bana göre bir iş değil. Yeterli parayı ödeyemezler."

Camdan dışarı, karanlığa baktı. Yılın bu zamanında hava dörtte karalıyordu.

"Merdiveni bilmiyorum. Birinin oradan çıktığını hiç görmedim. Galiba çatıya çıkmak için başka bir yol daha var. Hırsızın çatıdan girdiğini mi düşünüyorsunuz? Eğer öyleyse bu çok endişe verici. Bu bina için de endişelenirim."

Alçı tavana bakıp arkasında ne olduğunu merak etti. "İkinci katta oturuyorum ve bu da evimi davetsiz misafirlere açık hale getiriyor. Giriş kapılarını kilitlemek lazım." Telaşlı gibi görünüyordu.

"Bu binanın da yangın çıkışı var biliyorsunuz," dedi Şirret.

"Size köpeği veren kadından biraz bahseder misiniz?"

Müfettiş oturduğunda, altındaki sandalye kırılacak gibi çatırdadı.

"Yalnızca adını biliyorum. Tarif etmesi çok kolay, çünkü en uygun şekilde söylersem küçük biridir. Cüce sözcüğünü kullanmıyorum. Bunu kullanmamam gerektiğini öğrendim. Küçük insanlarla ilgili bir sürü program var. Ben de ilgiyle seyrederim, çünkü karşımda öyle biri oturuyor. Ve erkek arkadaşı da küçük biri. Sarışın, yakışıklı, yapılı bir adam, ama son derece küçük. Kısa bir süre önce marketten dönüyordum ve arabasından inerken onu yakından gördüm. Merhaba, dedim, o da karşılık verdi. Elinde uzun saplı tek bir sarı gül vardı. Bunu açık bir şekilde hatırlıyorum. Nedenini biliyor musunuz?"

Müfettiş bütün dikkatini ona vermiş cevabı bekliyordu.

"Sarı hassasiyet demektir. Kırmızı gülden farklıdır. Çok tatlıydı. Neredeyse sarı gül, saçıyla aynı renkteydi. Sanki ona yalnızca erkek arkadaşı değil, aynı zamanda dostu olduğunu da söylüyordu. Bu durum yüreğime dokunmuştu. Hayatımda hiç sarı gül almadım. Bir kere bile. Sarı gülleri Sevgililer Günü'ndeki kırmızı güle tercih ederim. Pembe gülü pek sevmem. Soluk renklidir. Sarı güçlüdür. Sarı gül görmek yüreğimi gün ışığıyla doldurur."

"Bu tam olarak ne zaman olmuştu?"

Şirret iyice düşündü. "Ballı hindi göğsü almıştım. Fişi aramamı ister misiniz? Eski alışkanlıklar zor kaybolur. Kocam muhasebeciydi." "Tahmin etmeye ne dersin?"

"Şey, tabii. Terri'yi görmeye cumartesi gelir. Bundan eminim. Demek geçen cumartesi filan olmalı, öğleden sonra geç saatte. Ama başka zamanlarda da onu bu civarda gördüğüm olmuştur."

"Yani araba kullanırken filan mı? Ya da yürürken mi? Yalnız mı?"

"Yalnız. Arabayla geçerken gördüm. Geçen ay iki kez gördüm. Biraz egzersiz yapmak ve işlerimi halletmek için günde en az bir kez dışarı çıkarım. Hava çok kötü değilse çıkmak zorundayım. Bir şey istemediğinizden emin misiniz?"

İkisi de Şirret'in içkisine aynı anda baktı.

"Onu bu civarda en son ne zaman gördüğünüzü hatırlıyor musunuz?"

"Noel salı günüydü. Sanırım onu o gün gördüm. Ve ondan birkaç gün önce de. Şimdi düşününce hatırladım geçen ay onu üç ya da dört kez gördüm. Öyle arabayla geçerken. Belki de bunu sık sık yapıyordur, benim görmediğim zamanlarda. Bu çok kötü bir ifade oldu. Demek istediğim şey..."

"Binaya mı bakıyordu? Geçerken yavaşlıyor muydu? Hiç kenara çekip durdu mu? Ve evet, ne demek istediğinizi anladım. Eğer siz onu bir kere gördüyseniz, görmediğiniz yirmi kez daha olabilir."

"Yavaş gidiyordu. Ve evet." İçkisinden bir yudum aldı. "Tam düşündüğüm gibi ifade ettiniz."

Bu müfettiş görüldüğünden ve konuştuğundan çok daha zekiymiş. Onunla başının derde girmesini istemezdi. İnsanları farkında bile olmadan yakalayan bir tipti. Bir kez daha aynı şey aklına geldi. Ya bu adam teröristlere para akıtan kişileri araştıran bir müfettişse? Ve bu yüzden oradaysa?

"Günün hangi saatlerinde görüyordunuz?"

"Farklı zamanlarda."

"Tatillerde evde olduğunuzu söylüyorsunuz. Aileniz yok mu?"

Bunu söyleyiş tarzı Ortabatı'da yaşayan iki kızı olduğunu bildiğini gösteriyordu. İkisi de çok meşguldü ve onunla ilgilendiklerinde de samimiyetten çok uzak olurlardı.

"İki çocuğum benim gidip onları görmemi tercih eder, ama ben seyahat etmeyi sevmem, özellikle de yılın bu zamanında. Onlar da New York'a gelip para harcamak istemezler. Özellikle de yılın bu zamanında. Kanada dolarının bizim paramızdan değerli olduğunu göreceğimi hiç sanmazdım. Eskiden Kanadalılarla alay ederdik. Şimdi onların bizimle alay ettiğini düşünüyorum. Sanırım söyledim, kocam muhasebeciydi. Artık öyle olmadığına seviniyorum. Bu durum onun kalbini kırardı."

"Kızlarınızı hiç görmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

Kocası hakkındaki hiçbir yorumuna ilgi göstermemişti henüz. Ama müfettişin onu da bildiğinden emindi.

"Size seyahat etmediğimi söyledim," dedi. "Onları ara sıra görüyorum. Birkaç yılda bir, yazları birkaç günlüğüne buraya gelir ve Shelburne'de kalırlar."

"Empire State Binası'nın yanındaki yer değil mi?" "Evet. Otuz Yedinci Sokak'taki Avrupalı görünümlü o güzel otel. Buraya yürüme mesafesinde. Ama orada hiç kalmadım." "Neden yolculuk yapmıyorsunuz?"

"Yapmıyorum işte."

"Büyük bir kayıp değil. Bugünlerde seyahat çok pahalı, uçaklar her zaman gecikiyor ya da iptal oluyor. Pistte kalmaktan ve tuvaletin taşmasından söz etmiyorum bile. Bu hiç başına geldi mi? Çünkü benim başıma geldi."

Şirket kâğıt mendili paramparça etmişti. Shelburne'ü ve orada kalmanın harika olacağını hayal ettiği zamanları düşünürken kendini aptal gibi hissediyordu. Şimdi hayalleri bir kenara bırakmalıydı. İşinden uzak kalması mümkün değildi. Ve neden bu zahmete girsindi ki?

"Yalnızca seyahati pek tercih etmiyorum, o kadar."

"Bunu söyleyip duruyorsunuz."

"Belli bir yere bağlanmayı severim. Ve artık beni rahatsız ediyorsunuz, sanki beni bir şeyle suçluyor gibisiniz. Ve sanki bir şey biliyormuşum gibi beni konuşturmak için dostça davranıyorsunuz. Ama bir şey bilmiyorum. Sarhoşken sizinle konuşmamalıyım."

"Sizi bir şeyle suçlayacak olsam bu ne olurdu?" diye sordu o kaba New Jersey aksanıyla. Şirket'e odaklanmıştı.

"Kocama sorun." Kocasını odadaymış gibi başıyla onun koltuğunu işaret etti. "Doğruca gözlerinizin içine bakıp bütün ciddiyetiyle dırdırın suç olup olmadığını öğrenmek isterdi. Eğer öyleyse beni hapse gönderip anahtarı da denize atmanızı isterdi."

"Bak şimdi." Marino öne doğru eğilirken sandalye çatırdadı. "Dırdırcı bir tipe benzemiyorsun. Tatillerde yalnız kalmaması gereken hoş bir bayan gibi duruyorsun. Hiçbir şeyi kaçırmayan zeki biri."

Şirret'in içinden nedense ağlamak geliyordu. Sarı gül taşıyan küçük, sarışın adamı hatırladı. Ama onu düşünmek kendini daha kötü hissetmesine neden oldu.

"Onun adını bilmiyorum," dedi. "Terri'nin erkek arkadaşı Terri için deli olmalı. Terri'nin bana getirdiği köpeği o hediye etmişti. Belli ki adam Terri'yi bununla şaşırttı, ama Terri ona bakamıyordu ve dükkân da geri almıyordu. Şimdi düşününce bana biraz garip geliyor. Ara sıra sokakta gördüğüm birisi ve bir gün birdenbire sepetin içinde havluya sarılmış bir köpek kapımda beliriyor. Sanki bana yeni pişirdiği bir şeyi getirmiş gibiydi ima bu bile mantıklı görünmüyor, çünkü dediğim gibi onu tanıımıyordum ır daha önce bana dostça bir yaklaşımda bulunmamıştı. Yavru köpek için bir yuva bulması gerektiğini söyledi ve onu alıp alamayacağımı sordu. Yalın/ yaşadığımı ve evde çalıştığımı biliyordu. Başka kime gideceğini bilmiyordu."

"Bu ne zaman oldu?"

"Şükran Günü arifesinde. Bir hafta kadar sonra sokakta ona rastladığımda köpeğin öldüğünü söyledim. Buna üzüлüp özür diledi. Benim seçmem şartıyla bana yeni bir köpek almak için ısrar etti. Parasını kendisinin vereceğini söylemişti, bence bu hiç özel bir şey olmazdı. Zihninizde dönen çarkları görebiliyorum. Evine gidip gitmediğini merak ediyorsanız, hayır gitmedim. Binasına hiç girmedim ve evinde hırsızın peşine düşeceği ne vardı hiç bilmiyorum. Mesela mücevheri var mıydı? Gerçekten onun mücevher taktığını hiç görmedim. Garantisi olsun olmasın neden erkek arkadaşının Ivy'yi aldığı dükkândan bir köpek daha almak isteyeyim ki diye sordum ona. Bir garanti olmadığını ve o dükkândan bir şey almayı düşünmediğini söyledi, ama önyargılı olmamalıyım. Her yer o korkunç Popping-ham Sarayı kadar kötü olacak diye bir şey yok. Örneğin, Tell-Tail Hearts'ın harika olduğunu ve eğer oradan, yani New York ya da New Jersey'deki dükkânlarının birinden bir köpek almak istersem bana memnuniyetle para verebileceğini söyledi. Tell-Tail Hearts hakkında güzel şeyler okumuştum ve yeniden denemeyi ciddi şekilde düşünüyorum. Açıkça konuşmak gerekirse yaşanan olayları göz önünde bulunduruyor olabilirim. Evimde havlayan ya da hırlayan herhangi bir şeyin varlığı beni rahatlatır. Eğer içeride köpek varsa hırsızlar girmez."

"Yalnız köpeği gezdirmek gerekir," dedi Müfettiş Marino. "Gece yarısı olsa bile. Bu da seni gaspa karşı savunmasız hale getirir veya birisi apartmana ya da dairene zorla girebilir."

"Güvenlik konusunda biraz acemiyim," dedi Şirret. "Küçük bir şeyse köpeği dışarı çıkarmaya gerek yok. Wee Wee Pads işe yarar. Uzun zaman önce bir Yorkie'm vardı ve ona lazımlık kullanmayı öğretmiştim. Avucu-ma sığıyordu ama havlamasını duymazı isterdim. Doğruca insanın ayak bileklerine saldırırdı. Asansöre bindiğimizde ya da evime birileri geldiğinde onu kucağıma almak zorunda kalırdım ta ki o insanlara alışana kadar. Ivy'yi dışarı çıkarmadım tabii. O kadar küçük ve hasta bir köpeği o pis kaldırımlara çıkaramazdım. Terri'nin erkek arkadaşı onu o korkunç Pup-pingham Sarayı'ndan aldığında zaten onun parvovirüslü olduğuna hiç kuşum yok."

"Köpeği Terri'nin erkek arkadaşının aldığını nereden biliyorsun?" "Tanrım," dedi Şirret.

İçisini iki eliyle tutup Marino'nun söylediğini düşündü. Marino beklerken koltuk çatırdadı.

"Kendi kendime sonuç çıkarıyorum. Kesinlikle haklısınız." "Yapacağın şey şu. Konuştuğum her tanığa bunu söylerim." "Tanık mı?"

"Onu tanıyordun. Sokağın karşısında oturuyorsun."

Neye tanık olmuştu ki? Elindeki mendili paramparça yapıp arkasında bir giriş kapısı olmadığını umarak tavana baktı.

"Bir film senaryosu yazdığını var say," dedi Marino. "Kalem ve kâğıdın var mı? Terri sana küçük Ivy'yi veriyor. Bana bununla ilgili bir senaryo yaz. Sen yazarken ben burada oturup bekleyeceğim, sonra da bana yazdıklarını okuyacaksın."

7

11 Eylül'den sonra şehir yönetimi, Adli Tabip Ofisi'nin, mavi camlı ofis gökdelenine benzeyen on beş katlı DNA Araştırma Merkezi'ne taşınmasına karar vermişti.

STR^'ler ve SNP2)'ler dahil teknoloji o kadar ilerlemişti ki bilimadam-ları on yedi insan hücresi kadar küçük bir numuneyi bile analiz edebiliyordu. İşlerin birikmesi söz konusu değildi. Eğer Berger öncelikli bir davada DNA istiyorsa, teorik olarak sonuçları birkaç saat içinde alırdı.

"Dumanı tüten silah yok," dedi Berger.

Garson kahvelerini doldururken Benton'a raporun kopyasını uzattı.

"Yalnızca bir sürü duman var," dedi. "Aslında Terri Bridges'in vajina-sından alınan örnekler diğer yakalardaki kadar kafa karıştırıcıydı. Sperm sıvısı yoktu, birkaç kişiye ait DNA örnekleri vardı. Bu konuda Doktor Les-ter de pek yardımcı olmadı. Kay'ın söyleyeceklerini sabırsızlıkla bekliyorum."

Synchronous Transmitter Receiver: Aynı yörüngede hareket eden alıcı.

Soluble Nucleo Protein: Protein hücre eriyiği.

Combined DNA Index System: Kombine DNA İndeks Sistemi.

"Bütün profiller CODIS(3)'te tarandı mı?" diye sordu Benton. "Bir eşleme çıktı. İş gittikçe garipleşiyor. Bir kadınıkiyle eşleşti."

"O kadının örneği hangi nedenle veri tabanında bulunuyor?" diye sordu Benton raporu tararken.

Rapor fazla bir şey anlatmıyordu yalnızca Doktor Lester'in numuneleri ve Berger'in sözünü ettiği sonuçları teslim ettiğini yazıyordu.

"2002'de birine çarpmış," dedi Berger. "Direksiyonda uyuyakalmış ve bisikletli bir çocuğu ezmiş. Mahkûm olmuş ama cezası ertelenmiş. Olay burada olmamış. Burada olsaydı bile kadının yaşlı ya da sarhoş olup olmadığına bakmazdık. Olay Palm Beach, Florida'da olmuş, ama kadının Park Caddesi'nde bir dairesi var ve kendisi şu anda burada. Kadının olayla bir ilgisi olduğundan bir saniye bile şüphelenmiş değilim, ama dün gece Terri Bridges öldürüldüğü sırada yeni yıl partisine katılmış. Palm Beach'teki yargıcın bu kadar bağışlayıcı olmasının bir başka nedeni ne biliyor musun? Çocuğa vurduğunda kendisinin de beli kırılmış. Yani yarı felçli, yetmiş sekiz yaşında bir kadının DNA'smm bir sürü insanmkiyle birlikte Terri Bridges'in vajinasında ne aradığına dair parlak bir fikrin var mı?"

"Örneklerin analizinde garip bir hata yapılmış olabileceği haricinde aklıma gelen bir şey yok."

"Böyle bir olasılık olmadığı söylendi bana. Aslında hepimizin Doktor Lester'in yeterliliğine derin bir saygımız olduğunu biliyorsun. Tanrım, neden kahrolası otopsiyi o yapmak zorundaydı ki? Bunun farkındasın değil mi?"

"Morales bana ön raporu görmemde yardımcı oldu. Onun hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Sen de onun benim hakkımda ne hissettiğini biliyorsun. Bir kadının, kadın düşmanı olması mümkün mü? Çünkü kadınlardan gerçekten nefret ettiğine inanıyorum."

"Bu kıskançlık veya öteki kadınların o kişinin statüsünü düşürdüğü hissi olmalı. Kadınlar kadınlardan nefret edebilir. Bu son zamanlarda çok görülen bir durum."

"Terri'den alınan numunelerle başka birinden alınmış numuneler karışmış veya yanlış etiketlenmiş olabilir diye laboratuvar görevlileri bu sabah morgda otopsi yapdan bütün vakalarda DNA taraması yaptı," dedi Berger. "İlatta Adli Tabip Ofisi'nde çalışan herkesin DNA örnekleriyle birlikte şef ve dün gece olay yerinde bulunan bütün polislerin DNA örnekleri karşılaştırıldı. Hepsinin örnekleri veri tabanında zaten bulunuyor. Olaya müdahale eden adli tabip hariç, ki bu Doktor Lester değil, bütün insanlar için sonuç negatif çıktı. Ayrıca Morales ve cesedi morga getiren iki adamın da sonuçları pozitif. Bu günlerde DNA çok hassas. Olay yerinde nefes alsan cesette senin DNA'na rastlanabilir. Bu iyi olduğu kadar kötü bir şey."

"Palm Beach'teki bu bayana Oscar Bane'i tanıyıp tanımadığı ya da onunla bir bağlantısı olup olmadığı soruldu mu?" diye sordu Benton.

"Bu nahoş işle ben ilgilendim ve onu kendim aradım," dedi Berger. "Post'u okumadan önce adını hiç duymamış. Diplomatik olarak ifade edecek olursam, onunla bir ilgisi olabileceği imasına karşı sinirlenip mutsuz oldu. Bir cüceyle aynı bekleme odasında otursa bile sırf onu utandıracağı korkusuyla ne konuşulacak ne de bakacaktı."

"Onun Oscar'la bağlantısı olabileceğini neden düşündüğümüzü biliyor mu? DNA'dan söz ettin mi?"

"Kesinlikle hayır. Adının geçtiğini söyledim. Bentley'yle giderken kazayla çarptığı on altı yaşındaki Eagle Scout adındaki öğrencinin anne babasının durmadan ona sorun çıkarmaya çalıştığı sonucuna vardı hemen. Bilirsin, sigortanın kapsamadığı tıbbi faturaları ödemesi için dava açmak gibi şok edici davranışta bulunmuşlar, ama bu nasıl onun hatası olabilir ki? Ve medyaya verilen dramatik hikâyelerden de şikâyet etti. Çocuğun anne babasının Cüce Cinayet'ini duyduğundan ve onu halkın gözünde küçük düşürmeye çalıştığından emindi."

"Ne iğrenç bir kadın."

"Hâlâ numunelerin karışmış olabileceğini düşünüyorum," dedi Berger. "DNA konusunda başka nasıl açıklanabilir ki? Belki Kay benim gözümde kaçan bir şey görür. Ve umarım yarın Oscar'ın DNA'sı elimizde olur. Ama onun DNA'sına her yerde rastlarsak benim için sürpriz olmaz. Fakat sonucun pozitif çıkması pek işimize yaramayacak."

"Ya e-postayı? Onun onayı olsa da olmasa da elektronik postalarına girebiliyorsunuz, değil mi? Herhalde Terri'ye e-posta göndermiştir."

"E-maillerine girebiliyoruz ve gireceğiz. Bundan Oscar'ın haberi olmayacak. Sanırım özet olarak şunu söyleyebiliriz? O, aslında görüldüğü kadar işbirliği içinde değil. Tutuklanması için mantıklı bir neden bulamazsak bu durum değişmeyecek. Bu benim için çok zor bir durum. Çok dikkatli olmalıyım, ama Kay'ın bildiklerini öğrenmek zorundayım. Oscar revirde ona bir şeyler anlatıyor. Kay bildiklerini mevcut şartlarda bize açıklayamaz. Bunu sormama gerek olmadığını biliyorum, ama Kay'ın Oscar Bane'le bir geçmişi var mı?"

"Varsa bile Kay bunu bilmiyor ya da hatırlamıyor, yoksa onu aradığımda adını söyler söylemez farklı bir tepki gösterirdi. Ama Oscar tutuklanana ya da hasta-doktor gizliliğinden feragat edene kadar bir şey öğrenemeyeceğiz. Kay'i tanırım. Bilirsin her şeyi kuralına uygun yapar."

"Ya Terri BridgesTe bir bağlantısı olabilir mi?"

"Sanmıyorum. Eğer Oscar onunla Terri hakkında konuşursa ve Kay arada bir bağlantı olduğunu fark ederse kendini hemen davadan çeker ya da ne yapacağımıza karar vermemiz için bizi uyarır."

"Onu böyle bir duruma sokmak hiç hoş değil," dedi Berger. "Aslında ikiniz için de hoş bir durum değil. Alışık olmadığınızı tahmin ediyorum. Profesyonel tartışmalar akşam yemeğinizin, hafta sonlarının, tatillerin sohset konusudur. Hatta belki kavgalarınızın bile nedenleridir." Gözleri Benton'ın üstündeydi. "Eğer sen aynı mahkemede karşı tarafın uzman tanığı değilsen ki bu neredeyse hiç olmaz, aranızda konuşulmayacak hiçbir şey yoktur. İkiniz iyi bir ekipsiniz. Aranızda hiç sır yoktur. Profesyonel olarak ayrılmaz ikili. Şimdi kişisel olarak da ayrılmaz. Umarım her şey iyi gidiyordur."

"Haklısın, bu hiç hoş bir durum değil," dedi Benton. Berger'in imalarından hoşlanmıyordu. "Oscar, kız arkadaşını öldürmekle suçlansa her şey daha kolay olacak. Böyle bir şeyi umut etmek ne korkunç."

"İtiraf etmek istemediğimiz bir sürü şeyi umut ederiz," dedi. "Ama işin güzel yanı eğer Oscar, Terri Bridges'i öldürdüyse, başka birini aramak zorunda kalmayacağız."

Isırgan otu gibi yakan karı hatırlıyordu. Sert bir kahveye ihtiyacı vardı, ama dışarı çıkmak istemiyordu. Aslında genel olarak bugün hakkında söylenecek güzel hiçbir şey yoktu.

Şirret göndermesi gereken sütun konusunda her zamankinden daha fazla zorluk çekmişti. Özellikle de "Eski Dosya" gibi kötü isimli olan sütun konusunda zorlanmıştı. Şirret, Müfettiş Marino için senaryo yazarken bu kısmı atlamıştı tabii ki. Atlaması gereken bir sürü şey olmuştu. Örneğin, bilgisayarının ekranında Gotham Gotcha web sitesinin açık durduğunu fark etmeden Terri'yi içeri aldığında yaşadığı dehşeti anlatamazdı.

Şirret Terri'nin sepeti sehpaye koyup doğruca masaya gittiğini hatırlıyordu, ama bunları yazmayacaktı.

Terri ekrana bakarken, Şirret Gotham Gotcha sütununu nasıl açıklayacağını düşünüyordu.

Bu ne? Terri o kadar kısaydı ki masanın üstündeki bilgisayar ekranı göz hizasında kalıyordu.

Gotham Gotcha sütununu okuduğumu itiraf ediyorum.

Neden böyle görünüyor? Sen bilgisayar programcısı mısın? Çalıştığını bilmiyordum.

Sütunun penceresi açık, çünkü ben bir ahmağım. Lütfen otur. Şirret programı kapatabilmek için onu neredeyse itmişti. Hayır, kesinlikle çalışmıyorum. Bu konuya hemen açıklık getirmişti.

Terri kanepeye oturmuş, bacakları çok kısa olduğu için ayakları minder kenarından sarkmıştı. E-posta kullandığını, ama onun dışında bilgisayardan hiç anlamadığını söylemişti. Tabii ki Gotham Gotcha sütununu biliyordu, çünkü her yerde ilanını görüyor ve sürekli hakkında konuşulduğunu duyuyordu, ama hiç okumamıştı. Üniversitede okuduğu için zevkine bir şeyler okumaya fırsat bulamıyordu, ama bir dedikodu köşesini zaten okumazdı. Bu ona göre bir şey değildi. Aslında çok iğrenç olduğunu ve entelektüel olmayanlara hitap ettiğini duymuştu. Şirret'in bu konudaki düşüncelerini merak ediyordu.

"Film senaryosunun nasıl yazıldığını bilmiyorum," dedi Şirret, Müfettiş Marino'ya bakarak. "Özel bir dil ve format kullanılması gerekiyor. Senaryo yazan insanlar özel bir yazılım kullanıyor. Vassar'da tiyatro kursuna giderken oyun ve müzikaller için yazılmış birçok senaryo okumuştum. Ve senaryoların okunmak için

yazılmadığını biliyorum. Umarım alınmazsınız, ama düz yazı şeklinde anlatsam daha iyi olur. Her neyse yazdıklarımı okuyayım."

Boğazı gıdıklanıyordu. Anılar ve burbon onu duygusallaştırıyordu. Müfettiş Marino'nun da yapacak daha önemli bir işi olsa orada oturmayacağını düşünüyordu. Marino'nun yapacak daha önemli işleri vardı. Ondan senaryo yazmasını istemesi ve diğer her şey, sokağın karşısında çok daha büyük ve tehdit edici bir sorunun olduğunu gösteriyordu. Diğer bir seçenek ise Marino ajan olabilirdi. Belki federal hükümet için çalışıyordu ve İngiltere'den para havalesi gibi sıra dışı banka hareketleri, kâğıt üstünde Sosyal Güvenlik yardım parası ve diğer önemsiz girdileri dışında geliri olmadığı için vergi ödememesi gibi nedenlerle onun teröristlerle bağlantısı olduğuna inanıyordu.

Yazdıklarını okudu. "Terri sepeti sehpa koyup hiç tereddüt etmeden ondan beklenmeyen bir çeviklikle kanepeye çıktı. Kısa kollarını ve bacaklarını çalıştırmaya alışık olduğu belliydi. Bunun için fazla çaba göstermedi, ama onun oturduğunu daha önce hiç görmemiştim, bu yüzden ayakları bir çizgi film karakteri ya da beş yaşında bir çocuğunkiler gibi yukarıda kalınca irkildim. Ne söylerse söylesin, ne yaparsa yapsın kapıyı açtığım andan itibaren çok üzgün görüldüğünü eklemeliyim. Oldukça telaşlı gibiydi, sepeti istemediği ve varlığından rahatsızlık duyduğu bir şeymiş gibi tutuyordu.

"Nasıl giyindiğini söylemeliyim, çünkü bu da senaryonun bir parçası. Kot pantolon ve kısa botlar giymişti. Çorapları ve pamuklu gömleği lacivertti. Mont giymemişti, ama ellerinde bulaşık eldivenleri vardı, çünkü evden yangın var gibi koşarak çıkmıştı. Gerçek bir krizin tam ortasında olduğuna hiç kuşku yok.

"Ne oldu?" diye sordum ona ve içecek bir şey teklif ettim, geri çevirdi."

"Hayvanları sevdiğini biliyorum," dedi. "Özellikle köpekleri," dedi evimdeki kocamın armağanı olan kristal ve porselen köpeklere bakarak.

"Doğru, ama bunu senin nereden bildiğini anlamıyorum. Sen buraya (aşındığından beri köpeğim olmadı," dedim.

"Sokakta konuşurken köpeklerden söz ediyordun ve köpek gezdiren insanları fark ediyordun. Üzgünüm. Bu çok acil. Başka kime gideceğimi bilmiyorum," dedi.

"Havluyu kaldırınca kalbimin duracağını sandım. Ivy minicik bir hayvandı ve o kadar sessizdi ki ölü olduğunu sandım. Terri, onun kendisine hediye verildiğini ama ona bakamayacağını, erkek arkadaşının da hayvanı dükkâna geri vermeye çalıştığını söyledi. Ama dükkân köpeği geri almıyordu. Ivy büyüyordu ve içimden bir ses onunla fazla uğraşamayacağı-nı söyledi. Ben onu alıp kalbimin üstüne koyana kadar kıpırdamadı, sonra küçük başını boynuma gömdü. Ona Ivy adını verdim, çünkü insana şey gibi tutunuyordu..."

Şirret gözlerini kurulayıp Müfettiş Marino'ya döndü. "Yapamıyorum, üzgünüm. Bu kadar oluyor. Çok acı verici. Ve hâlâ çok kızgınım. Neden beni böyle üzüyorsunuz? Eğer benimle oynuyorsanız Jaime Berger'in ofisine hakkınızda şikâyet dilekçesi göndereceğim. Polis olmanız umurumda değil. Sizi yine de şikâyet edeceğim. Ve eğer hükümet için çalışan gizli bir ajansanız açıkça söyleyin de bitsin bu iş."

"Seninle oynamıyorum ve kesinlikle ajan falan değilim," dedi Marino. Şirret onun kararlı sesindeki nezaketi hissetti. "Yemin ederim, çok önemli olmasaydı bütün bu konuları açmazdım. Terri'nin hasta köpeğini buraya getirmiş olması bilmem gereken bir şey, çünkü sıra dışı bir durum ve bildiğim başka şeylerle uyuşmuyor. Bugün onun evindeydim. Anne babasıyla konuştuktan sonra oraya girdim. Arizona'da yaşıyorlar. Belki bunu bili-yorsundur."

"Bilmiyordum. Dairesinin nasıl karışıklık içinde olduğunu tahmin bile edemiyorum."

"Evine hiç girmediğini söyledin." "Girmedim."

"Şöyle açıklayayım. Evinde evcil hayvan besleyecek birine benzemiyor o. Evinin her yeri yer pırıl pırıl. Temizliğe ve düzene onun kadar önem veren biri evcil hayvan sahibi olamaz. Ve zaten onun da evcil hayvanı yoktu. Bunu kesin olarak biliyorum, çünkü dairemini ve bütün o antibakteriyel sabunları filan görünce ailesini arayıp birkaç soru sordum. O zaman evcil hayvan konusu açıldı. Onun çocukken bile hayvanının olmadığını, başka insanların hayvanlarıyla da ilgilenmediğini söylediler. Bir köpek ya da kediye dokunamazmış ve korkarmış. Kuşlardan nefret edermiş. Belki bana anlattığın sahneye geri dönersen, birkaç ayrıntıya yakından bakar ve farklı ışık altında değerlendirebilirsin. Üzerinde montu yoktu, ama ellerinde bulaşık eldiveni vardı. Bulaşık yıkarken birisi hediye olarak hasta bir köpek getirince panik halde evden çıkıp sana koştuğunu düşünüyorsun."

"Evet."

"Neden elinde eldivenler olduğunu sordun mu?"

"Sordum. Bana öyle söyledi. Biraz mahcup olmuş gibiydi. Eldivenleri çıkarıp çöpe atmamı söyledi."

"Eldivenleri çıkardıktan sonra köpeğe dokundu mu?"

"Köpeğe hiç dokunmadı. Bunu açıkça söylemeliyim. Eldivenleri gitmeye yakın çıkardı."

"Doğru. Eldivenleri mikroplardan korktuğu için takmıştı. Mont giymemişti, çünkü hasta köpeğin ya da senin evindeki mikropların üzerine bulaşmasını istemiyordu. Bir tişörtü yıkamak montu yıkamaktan daha kolaydır. Sepeti ve havluyu da senin evinde bıraktığına bahse girerim." "Kesinlikle."

"Köpeği sana verirken hasta olduğunu ve öleceğini çok iyi biliyordu." "Size bu konunun beni öfkeliendirdiğini söylemiştim." "Evet haklısın. Köpeğin öleceğini biliyordu, bu yüzden sana bıraktı. Bu çok çirkin bir şey. Özellikle de hayvanları seven birine yapılmayacak bir hareket. Merhametli biri olduğun için senden faydalandı. Ama önemli olan soru şu, Ivy'yi nereden buldu? Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Kesinlikle," dedi Şirret, iyice öfkelenerek.

Ivy'yle geçirdiği o birkaç gün cehennem gibiydi. Ivy'yi kucağına alıp su içirmeye ve bir şey yedirmeye çalışırken yapabildiği tek şey ağlamaktı. Ivy'yi veterinerine götürdüğünde ise artık çok geç olmuştu.

"Terri'yi tanıyan hiç kimse ona köpek vermenin iyi bir fikir olduğunu düşünmezdi," dedi Müfettiş Marino.

"Hele hasta bir köpeği. Eğer onun canını yakmaya çalışan acımasız bir serseri değilse bunu erkek arkadaşının yaptığını sanmıyorum."

"Terri gerçekten çok üzgündü. Kendinde değildi."

"Okulda küçük oğlanların küçük kızlara yaptığı şakaları hatırlatıyor bana. Kızları örümcekle, yılanla korkutmak gibi. Terri çok korkmuş olmalı. Pislikten, mikroplardan, hastalıktan ve ölümden korkuyordu. Bu yüzden ona hasta bir köpek vermek iğrenç bir şey olmalı."

"Söyledikleriniz doğruysa bu çok zalimce."

"Terri ve sen, ne kadar zamandır böyle karşılıklı binalarda oturuyorsunuz?" diye sordu. Marino.

Bacaklarını ileriye uzatırken koltuk çatırdadı.

"İki yıl kadar önce taşındı buraya. Soyadını bilmiyordum. Arkadaş değildik, bunu açıkça ifade etmeliyim. Ara sıra karşılaşıyorduk. Dışarı çıkar ya da eve girerken kaldırımda karşılaştık, ama onun dışarı fazla çıkıp çıkmadığını bilemiyorum. Arabası olduğunu sanmıyorum. Hep benim gibi yürürken gördüm. Yıllar içinde ona birkaç yerde daha rastladım. Bir keresinde Lands'End'de karşılaştınca ikimizin de ayakkabı sevdiği anlaşıldı."

Onun siyah bağcıklı rugan ayakkabılar aldığını hatırlıyorum. Bir keresinde de ona Guggenheim'de rastladım. Galiba oraya Jackson Pollock sergisi için son gidişimdeydi. Karşılaşınca durup biraz sohbet ettik." "Müze mi gidiyordu?"

"Sanmam. Dışarı çıkıyordu. Ama yüzünün kırmızı ve şiş olduğunu hatırlıyorum. Hava bulutlu olmasına rağmen şapka ve güneş gözlüğü takmıştı. Alerjisinin olduğu bir şeyle mi karşılaştığını merak etmiştim, belki de ağlıyordu. Meraklı bir insan olmadığım için ona bir şey sormadım."

"Soyadı Bridges," dedi Müfettiş Marino. "Bugünkü Posfta var. Demek kimse bahsetmedi bundan."

"Post okumam. Haberleri internetten okuyorum." Birden bunu söylediğine pişman oldu.

İsteddiği en son şey müfettişin bilgisayarda onun ne yaptığı konusunda ilgisini çekmek olurdu.

"Şey, haberleri çoğunlukla televizyondan takip ederim," diye ekledi. "Sormamın bir sakıncası yoksa durum ne kadar kötü? Yani hırsızlık? Polis arabası bütün gün oradaydı ve siz de buradasınız. Terri'yi de görmedim. Eminim ailesinin ya da erkek arkadaşının yanına gitmiştir. Böyle bir şeyden sonra ben gözümü bile kırpamazdım. Terri artık orada kalmayacakmış gibi birkaç kez geçmiş zaman kullandığınızı fark ettim. Ve ailesiyle konuşmuşsunuz. Demek durum o kadar kötü. Arizona'daki ailesi size nasıl yardımcı olabilir bilmiyorum... yani neden onlarla konuştunuz ki? Durum çok kötü, değil mi?"

"Korkarım daha kötüsü olamaz," dedi Marino.

Şirret midesinde bir sancı hissetti.

Marino öne doğru eğilirken koltuk çatırdadı, ona biraz daha yaklaşıırken, "Olayın hırsızlık olduğunu nereden çıkardın?" diye sordu. "Ben yalnızca düşündüm ki..." Konuşamıyordu.

"Üzgünüm ama hırsızlık değil. Komşun dün gece öldürüldü. Sokağın hemen karşısındaki o kargaşayı, polis arabalarını, Adli Tabip Ofisi'nden gelen minibüsü fark etmediğinize inanmak biraz zor."

Şirret, Doktor Scarpetta'yı düşündü.

"Onca yanıp sönen polis sirenleri, çarpan araba kapıları ve konuşan insanlar. Ve sen hiçbir şey görmedin ya da duymadın," dedi tekrar.

"Doktor Scarpetta olay yerine geldi mi?" diye soruverdi, gözlerini silerken. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

Marino'nun yüzündeki ifade sanki Şirret, ona parmak hareketi çekmiş gibiydi.

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" diye sordu hiç de nazik olmayan tavırla.

Şirret durumu biraz geç fark etti. Aradaki bağlantıyı anlayamamıştı, en azından bilinç düzeyinde. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Marino? Kendisinin düzenleyip yayımladığı sütündeki Pete Marino gibi. İkisinin aynı kişi olması mümkün müydü? O Marino Güney Carolina'da yaşıyordu, değil mi? Jaime Berger için çalışmıyordu. Bayan Berger gibi bir kadın onun gibi birini işe almazdı, değil mi? Şirret paniğe kapılmak üzereydi. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki sanki yerinden fırlayacak gibiydi. Eğer bu Marino, patronunun yazısında bahsettiği Marino'ysa Şirret'in oturma odasında, özellikle kocasının koltuğunda hiç işi olamazdı. Ona kalırsa sokağın karşısındaki savunmasız küçük kadını öldüren manyak oydu.

Boston Katili de kurbanlarını böyle avlıyordu. Önce iyi ve sorumlu biriymiş gibi davranıyordu. Bir fincan çay ve güzel bir sohbetten sonra...

"Ne olmuş Doktor Scarpetta'ya?" Müfettiş Marino, ona aşağılar gibi bakıyordu.

"Onun için endişeleniyorum," dedi olabildiğince sakin bir şekilde. Elleri o kadar kötü titriyordu ki kucağına bastırmak zorunda kaldı. "Bu kadar dikkat çekmesi ve işinin... tehlikeli olmasından dolayı onun için endişeleniyorum. Bu kadar dikkat çekmesi onu hedef haline getiriyordu."

Şirret derin bir nefes aldı. Doğru şeyi yapmıştı. İnternette Doktor Scarpetta hakkında herhangi bir şey, özellikle de sabah yayımladığı şeyi okuduğuna dair bir imada bulunmamalıydı.

"Neden bu kadar düşünceli davranıyorsun," dedi Marino. "Söyle bakalım."

"Bence o tehlikede," dedi Şirret. "Bunu hissediyorum." "Neye dayanarak söylüyorsun bunu?" Yüzünde donuk bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Teröristler."

"Teröristler mi?" Marino'nun ifadesi yumuşamıştı. "Hangi teröristler?" O kadar kızgın görünmüyordu.

"Bugünlerde hepimizin korktuğu şey bu." Şirret konuşmanın yönünü değiştirerek kendini kurtarmıştı.

"Bak ne diyeceğim?" dedi Marino. Ayağa kalkıp tepesinde bir dev gibi yükseldi. "Sana kartım bırakıyorum ve düşümenı istiyorum. Aklına gelen en önemsiz şey için bile beni arıyorsun. Saatin kaç olduğu umurunda değil."

"Böyle bir şeyi kim yapar bilmiyorum." Ayağa kalkıp onu kapıya kadar geçirdi.

"Her zaman tahmin edilemeyen biridir," dedi. "Kurbanı öldürmeleri için tanıyıp tanımamalarının bir önemi yoktur."

8

Sanal dünya, kendine güvensiz kişilerin gizlenebileceği en mükemmel ortam.

Gotham online bir üniversiteydi. Öğrencilerin gördüğü Oscar Bane'in yetenekleri ve zekâsıydı, cüce bedeni değildi.

"Bir öğrenci ya da öğrenci grubu olabilir," dedi Scarpetta'ya. "Beni tanımıyorlar. Adresim ve telefonum rehberde kayıtlı değil. İnsanların gideceği bir üniversite yok. Fakülte öğrencileri, birkaç yılda bir Arizona'da toplanıyor. Birbirimizi görebildiğimiz en fazla buydu."

"Ya e-posta adresiniz?"

"Üniversitenin web sitesinde olmak zorunda. Herhalde her şey böyle başladı. İnternette. Kimliğinizi çalmanın en kolay yolu. Başsavcılığa bildirdim. Bana böyle ulaştıklarını söyledim. Benim sözlerimin önemi yoktu. Bana inanmadılar ve bunun zihin hırsızlığının bir parçası olabileceğini fark ettim. Olan şey bu. Zihnimi çalmaya çalışıyorlar."

Scarpetta sandalyesinden kalktı. Defterini ve kalemini önlüğünün cebine soktu.

"Sırtına bakmak için masanın arkasına geçiyorum. En azından bazen evden dışarı çıkıyor olmalısın."

"Her şey başlamadan önce rutin olarak markete, ATM'ye, benzin istasyonuna, doktor muayenehanesine, dişçiye, tiyatroya, restoranlara gidiyor

dum. Sonraları bilerek her şeyi farklı günlerde farklı yerlerde ve farklı zamanlarda yaptım."

"Ya jimnastik salonu?"

Scarpetta onun önlüğünü çözüp yavaşça yukarı kaldırdı. "Dairemde çalışıyorum. Haftanın altı günü açık havada dört beş kilometre yürüyorum."

Scarpetta onun yaralarını görünce kendini kötü hissetti. "Yürüyüş yaptığım saatler sürekli değişiyor."

"Ait olduğun ya da katıldığın gruplar, kulüpler, organizasyonlar var mı?"

"Amerika'nın Küçük İnsanları. Olanların AKİ'yle bir ilgisi yok. Dediğim gibi elektronik taciz üç ay kadar önce başladı. Tabii bildiğim kadarıyla."

"Üç ay önce sıra dışı bir şey oldu mu? Hayatınızda bir değişiklik filan?"

"Ah, evet Terri. Terri'yle çıkmaya başladım. Ve beni takip etmeye başladılar. Kanıtım var. Dairemde gizli bir CD var. Eve girseler bile onu bulamazlar. Oraya gittiğinizde onu almanızı istiyorum."

Scarpetta onun belindeki sıyrıkları ölçtü.

"Siz daireme girdiğinizde," diye Oscar devam etti. "O dedektife yazılı onay verdim. Ondan hoşlanmadım. Ama benden istedi, ben de onay vermek zorunda kaldım. Anahtarımı ve alarmin şifresini de verdim, çünkü saklayacak bir şeyim yok. Sizin de daireme girmenizi istiyorum. Ona sizin de orada bulunmanızı istediğimi söyledim. Onlar eve girmeden hemen önce girin. Belki girmişlerdir bile."

"Polis mi?"

"Hayır. Diğerleri."

Scarpetta'nın eldivenli parmakları ona dokunurken Oscar'ın vücudu gevşedi.

"Yeteneklerini aşacak bir şey düşünemiyorum," dedi Oscar. "Ama içeri girdilerse bile CD'yi bulmalarına imkân yok. Bu mümkün değil. CD,

I mleton Winslow'un yazdığı Bir Akıl Hastanesi Doktorunun Deneyimleri adlı kitabın içinde. 1874'te Londra'da basılmış. Misafir odasında, kapının solundaki ikinci kitaplıkta, dördüncü rafta duruyor. Bunu bilen tek kişi sizsiniz."

"Terri'ye takip edildiğinizi ya da gözetlendiğinizi söylediniz mi? CD'yi biliyor muydu?"

"Uzun süre bu konuyu açmadım. Onu endişelendirmek istemedim. Fazla vesveseliydi. Sonra başka çarem kalmadı. Birkaç hafta önce dairemi görmek istediğini söylediğinde ona açıklamak zorunda kaldım. Beni ondan bir şey gizlemekle suçluyordu, bu yüzden anlattım. Elektronik tacize uğradığım için onu evime götürmemin güvenli olmadığını anlamasını sağlamak zorundaydım."

"CD konusu ne oldu?"

"Nerede olduğunu söylemedim. Yalnızca içinde ne olduğunu söyledim."

"Onu da riske attığından endişelendi mi?"

"Onun evine giderken hiç takip etmedikleri çok açık."

"Nasıl açık?"

"Onlar beni takip ettiklerinde söylüyorlar. Terri'ye onu bilmediklerini ve güvende olduğunu söyledim." "Sana inandı mı?" "Gergindi, ama korkmadı."

"Fazla vesveseli biri için biraz olağanüstü bir durum," dedi Scarpetta. "Korkmamasına şaşırdım."

"Benimle iletişim kurmayı kestiler. Haftalar olmuştu ve artık benimle ilgilenmediklerini umut etmeye başladım. Ama aslında bana zalimce bir tuzak hazırlıyorlarmış."

"Seninle nasıl iletişim kuruyorlardı?"

"E-posta yoluyla."

"Eğer Terri'ye onları anlattıktan sonra iletişimi kestilerse bu e-posta-ların ondan geliyor olabileceğini göstermez mi? Taciz edildiğini, gözetlendiğini hissetmene neden olan e-postaları o gönderiyor olabilir miydi? Sen bu konuda bir şey söyleyince de e-postaları göndermeyi kesmiştir."

"Kesinlikle olamaz. Terri böyle haince bir şeyi asla yapmaz. Özellikle de bana. Bu mümkün değil."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Onun yapması mümkün değil. Örneğin, ona söylemediğim halde yürürken yolumu değiştirip Columbus Meydanı'na çıktığımı ya da süt almak için markete gittiğimi nereden bilebilir?"

"Seni takip ettirmesi için birini tutması için bir neden var mı?"

"O böyle bir şey yapmazdı. Ve olanlardan sonra onun bu işle bir ilgisi olduğunu düşünmek çok saçma. O öldü! Onu öldürdüler!"

Çelik kapı hafifçe oynadı ve aralıktan gardiyan belirdi. "İyi miyiz?"

"İyiyiz," diye cevap verdi Scarpetta.

Gardiyan gözden kayboldu.

"Ama e-postalar kesildi," dedi Oscar'a.

"Gizlice dinlenmiş olamaz mıym?"

"Sesini yükseltiyorsun Oscar. Sakin olmalısın, yoksa gardiyan tekrar gelecek."

"Bilgisayarımdaki her şeyin bir kopyasını aldım ve sonra tüm bilgileri sildim. Böylece her şeyi değiştirip beni yalan söylüyormuş gibi gösteremezler. Orijinal e-postaların tek kopyası kitaptaki CD'nin içinde. Bir Akıl Hastanesi Doktorunun Deneyimleri isimli bir kitap ve yazarı Little Winslow. Eski kitapları ve belgeleri toplamayı severim."

Scarpetta sıyrık ve tırnak izlerinin fotoğraflarını çekti. Hepsı sırtının sağ alt kısmında toplanmıştı.

"Psikiyatri ve onunla ilişkili konular. Bellevue'dakiler dahil bir sürü şey var. Burası hakkında burada çalışanlardan bile daha fazla şey bilirim. Siz ve kocanız Bellevue koleksiyonumu çok ilginç bulacaksınız. Belki bir gün size gösterebilirim. Ödünç alabilirsiniz. Psikiyatri tarihi her zaman Terri'nin ilgisini çekmiştir. İnsanlar onu büyülerdi. İnsanları önemser ve neyi neden yaptıklarıyla ilgilenirdi. Havaalanında, parkta bütün gün oturup insanları seyrederdi. Neden eldiven takıyorsunuz? Akondroplazi¹ bulaşıcı değildir."

"Seni korumak için takıyorum."

Aslında bu doğru değildi. Onun teniyle kendi eli arasında lastik bir bariyer olmasını istemişti. Oscar onunla arasındaki çizgiyi zaten aşmıştı. Daha onunla tanışmadan önce aşmıştı.

"Nereye gittiğimi, bulunduğum yerleri ve yaşadığım yeri biliyorlar," dedi. "Ama Terri'nin dairesini bilmiyorlardı. Murray Hill'i de. Onun hakkında bir şey bildiklerini düşünmem için hiçbir neden yok. Onun evinde olduğum zamanlardan hiç bahsetmediler. Oysa her cumartesi onu ziyaret ediyordum."

"Her zaman aynı saatte mi?"

"Beşte."

"Murray Hill'in neresi?"

"Buraya çok yakın, yürüyerek gidebilirsiniz. Loews tiyatrosunun yakınında. Bazen, savurganlık yaptığımızda sinemaya gidip sosisli sandviç ve peynir kızartması yedik."

Scarpetta dokununca sırtı titremeye başladı. İçindeki acı giderek artıyordu.

(1) Cücelik, bodurluk.

"İkimiz de kilomuza dikkat ederdik," dedi. "Beni Murray Hill'e ya da birlikte gittiğimiz herhangi bir yere kadar takip ettiklerini düşünmem için hiçbir neden olmadı. Hiçbir fikrim yoktu. Yoksa onu korumak için elimden geleni yapardım. Yalnız yaşamasına izin vermezdim. Belki şehri terk etmeye ikna ederdim onu. Bunu yapmadım. Ona asla zarar vermezdim. O benim hayatımın aşkıydı."

"Şunu sormayı hep düşünüyordum," dedi Berger güzel yüzüyle Benton'ı inceleyerek. "Eğer Kay, Lucy'nin teyzesiye bu seni Lucy'nin eniştesi mi yapar? Gerçekten eniştesi mi oluyorsun? Sana enişte diye hitap eder mi?"

"Lucy, teyzesini ya da eniştesini dinlemiyor. Umarım seni dinler." Benton, Berger'in ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Onu irdeliyordu. O lanet olası dedikodu konusunu açmasını, itiraf edip kendisini Berger mahkemesinin merhametine teslim etmesini bekliyordu. Ama Benton kararını vermişti. Hesap vermesini gerektirecek yanlış bir şey yapmamıştı, zamanı geldiğinde kendini kolayca savunurdu. Sessizliğini açıklayabilir ve Marino'nun yasal olarak bir şeyle suçlanmadığını, Scarpetta'nın mahremiyetini ihlal edemeyeceğini ona hatırlatabilirdi. "Lucy dizüstü bilgisayarları aldı mı?" diye sordu Benton.

"Henüz almadı, ama alacak. Onun ve Oscar'ın e-posta hesaplarını kontrol etmek için şifrelerini alacağız." "Ne yapacağı hakkında konuşmak için onunla buluştuğunda..."

"Onunla henüz buluşmadım," diye sözünü kesti Berger. "Yalnızca kısa bir telefon konuşması yaptım. Bana onun şehre taşındığını söylememene şaşırdım. Ama bir daha düşününce sürpriz olmadığına karar verdim." Kahvesine uzandı. "Buraya taşınıp kendi şirketini kurduğunu birkaç kaynaktan öğrenmek zorunda kaldım. Ünü çabuk yayıldı. Bu olayda bu yüzden onun yardımını istemeye karar verdim." Berger kahvesini içip fincanı bıraktı. Her hareketi bilinçli ve planlıydı.

"Onunla rutin bir temasım olmadığını bilmelisin," dedi.

Marino'yu kastediyordu. Çapraz sorgulama başlamıştı.

"Bu işleri bilen biri olarak, içinde biraz doğruluk payı olduğunu varsayarak düşünüyorum da Lucy Marino'ya burada olduğunu söylememiştir, hatta onunla herhangi bir şekilde iletişime geçtiğini bile düşünmüyorum," dedi. "Belki de Marino'nun burada olduğunu bile bilmiyordur. Acaba sen neden Lucy'ye söylemedin? Yoksa sana haksızlık mı ediyorum? Söyledin mi?"

"Hayır."

"Bu çok ilginç. Lucy, New York'a taşınıyor ve sen Lucy'ye onun burada olduğunu söylemiyorsun. Benim Bölge Savcılığı ekibimde aktif bir görevde çalışıyor. Belki de geçen ay Oscar'ın son çağrısını alma şanssızlığını yaşamasa Marino'nun sırrı daha uzun süre bilinmeyecekti."

"Lucy hâlâ yeni işini kurmakla meşgul ve fazla davaya çağrılmıyor," dedi Benton. "Bronx ve Queens'de bir iki dava. Bu hem Manhattan'dan hem de senin ofisinden aldığı ilk vakası olacak. Kuşkusuz o ve Marino sonunda birbirlerinden haberdar olacak. Bunun doğal ve profesyonelce olmasını bekledim."

"Öyle bir şey beklemedin Benton. İnkâr etme. Hatalı bir karar verdin, kaçınılmaz sonuçları mantıklı bir şekilde düşünmedin. Şimdi iki derecelik farkın birbirinden uzaklaştığını görüyorsun. İnsanları piyon gibi oynatmak tarif edilemez bir duygu olmalı, ama bir sabah uyanıyorsun ve seviyesiz bir dedikodu sütunu yüzünden piyonlarının birbiriyle karşılaşacağını ve birbirlerini satranç tahtasından atacaklarını fark ediyorsun. Olanları özetleyeyim."

Kahve ikram etmek isteyen garsonu küçük bir el hareketiyle uzaklaştırdı.

"Senin orijinal planların arasında New York'ta bir ev sahibi olmak yoktu," dedi Berger.

"John Jay'in şey yapacağını bilmiyordum..."

"İkinize de danışmanlık önereceğini mi? Bahse girerim Kay'i vazgeçirmeye çalışmışsındır."

"Bunun akıllıca bir iş olmayacağını düşündüm." "Elbette."

"Kay, şefliğe yükselmışti ve bu bütün hayatını değiştirmişti. Daha fazla iş ve stres yüklenmesini istemedim. Bunu yapmaması gerektiğini söyledim ona."

"Elbette."

"Ama o bu konuda ısrar etti. Yardımcı olmamızın iyi olacağını söyledi. Ve elinden geleni yapmak istediğini söyledi."

"Tam Kay'e göre bir davranış," dedi Berger. "Mümkün olan her durumda yardım eder ve kendini buna göre ayarlar. Dünya onun sahnesidir. Onu Massachusetts köşelerinde hapsedemezdin. Ama onu fazla zorlayamazdın da, yoksa neden New York'a taşınmasını istemediğini söylemek zorunda kalırdın. Sorun senin ellerine kaldı. Marino'nun New York'a taşınmasını sağlamıştın, hadi dürüst olalım beni onu işe almaya ikna ettin. Ve şimdi Kay, New York'a gelip gidecek ve büyük olasılıkla bu vakada benimle işbirliği içinde olacak. İkiniz de New York'a gelip gideceğinize göre neden olmasın? Lucy de büyük fırsatlar kentine taşındı. Gezegende onun için Village'den daha iyi bir yer olabilir miydi? Büyük planını yaptığında bütün bunların olacağını bilemezdin. Ve bunu beklemediğine göre, Marino'yu benim ofisime sokmanın gerçek nedenini öğreneceğimi de beklememiştir."

"Bu konuda hiç endişelenmediğimi söylemeyeceğim," diye cevap verdi Benton. "Yalnızca yakında olmayacağını umuyordum. Ve şeyi tartışmak benim işim değildi..."

Berger sözünü kesti. "Marino'ya hiç söylemedin, değil mi? John Jay'i, buradaki daireni?"

"Ona Kay'in New York'a gelip gittiğini söylemedim. Lucy'nin buraya taşındığını da söylemedim."

"Başka bir deyişle hayır."

"Onunla en son ne zaman konuştuğumu hatırlamıyorum ve bunları nasıl öğrenebileceği konusunda hiçbir fikrim yok. Ama haklısın. Onu işe almanı önerdiğimde böyle bir şey olmasını beklemiyordum. Ama yine de açıklama yapmak benim işim..."

Berger yine sözünü kesti. "Açıklama yapmak mı? Gerçek hariç, bir sürü şeyden bahsediyorsun."

"Bu söylenti olurdu..."

"Marino'nun dramatik bir hikâyesi vardı. Ve açığız bir savcı olduğum için hiç sorgusuz ona kandım. Marino'nun alkol sorunu vardı. Kay'le nişanlanmana dayanamadığı için işi bırakması, depresif ve kendine zarar verici durumdayken tedavi merkezinde geçirdiği bir aydan sonra tertemizdi. Onu işe alabilirdim. Ne de olsa kariyerine NYPT'de başlamıştı ve benim için bir yabancı değildi. Senin karşılıklı çıkarlar sözünü kullandığımı hatırlıyorum."

"O çok iyi bir müfettiş. En azından bunun için beni takdir edebilirsin."

"Bir an olsun onun bu durumu öğrenemeyeceğine gerçekten inandın mı? Tanrı aşkına! Lucy ve Kay'in hiç öğrenemeyeceğini mi sandın? Kay her an Marino'nun da üzerinde çalıştığı bir vakanın otopsi raporu için benim ofisime çağrılabilir. Bu zaten kaçınılmaz bir durum. Danışman olarak morga girip çıkıyor. On beş günde bir CNN'e çıkıyor."

"Marino onun CNN'e Boston'dan uydu aracılığıyla katıldığını sanıyor."

"Oh, lütfen. Marino onu son gördüğünden bu yana beynini filan aldırmadı. Ama senin aldırması olmandan endişeleniyorum."

"Bak," dedi Benton. "Yeterince zaman geçerse... şey, bu konuyu halledebileceğimizi umuyordum. Ve dürüst olmam gerekirse tamamen dedikodudan ibaret hikâyeleri başkalarına anlatmam."

"Saçma. Senin istediğin şey gerçeklerden kaçmaktı. Bu yüzden sorun giderek büyüdü."

"Gerçeklerle yüzleşmekten kaçıyordum. Evet."

"Ne zamana kadar kaçacaktın? Ölene kadar mı?"

"Bu konuda ne yapacağımıza karar verene kadar. Ama kontrolü kaybettim."

"Şimdi olay gün ışığına çıkıyor. Bu dedikoduyla ilgili bir şey değil ve sen bunu biliyorsun. Sorun başının kuma gömülü olması."

"Jaime, bütün istediğim biraz medeni şekilde bir şeyleri düzeltmekti Kimse zarar görmeden bunu halletmek istedim."

"Mucizevi bir şekilde herkesin yeniden arkadaş olmasını istedin. Geçmiş düzeltmek istedin. Eski güzel günleri geri istiyordun, hayalleri ve peri masallarını da... Lucy ondan nefret ediyordur herhalde. Ama Kay etmiyordur. O hiç kimseden nefret edecek biri değil."

"Lucy onu gördüğünde ne halt eder bilmiyorum. Ve bir şey yapacaktır. Sonra ne olacak? Bu durum beni endişelendiriyor. Ve hiç komik değil."

"Gülmüyorum zaten."

"Onu hareket halindeyken gördün. Bu çok ciddi bir durum."

"Artık onun büyüdüğünü ve iş sırasında adam öldürmeyi görev saymaktan vazgeçtiğini umuyordum."

"Sen onun adli bilgisayar becerilerinden yararlanmaya karar verdiğine göre Lucy onu eninde sonunda görecek ya da en azından onunla ilgili bir şeyler duyacaktır," dedi Benton.

"Bu arada onun bu becerilerini Queens Bölgesi Başsavcısından ve birkaç polisten öğrendim. Senden değil. Çünkü onun burada olduğunu öğrenmemi istemedin, onunla çalışmamı da. Sen çok iyi bir eniştesin. Çünkü eğer onunla çalışırsam bir gün ofisime geldiğinde bil bakalım kiminle karşılaşabilirdi?"

"Onunla telefonda ne konuştunuz?" diye sordu Benton. "Marino hakkında bir şey mi söyledin?"

"Bildiğim kadarıyla Lucy, Marino'yu henüz bilmiyor. Ondan bahsetmedim. Dün gece öldürülen kadını ve Lucy'nin onun bilgisayarında bulacağı şeyleri düşünüyordum. Ayrıca Polonya'dan dönen Lucy'yi en son kendi dairemde gördüğüm zamanı düşünmekle çok meşguldüm. Sen ve ben onun orada ne yaptığını çok iyi biliyoruz. O zeki, pervasız ve sınırlara hiç aldırmayan, kendini huzuru sağlamaya adanmış yasa dışı örgüt üyesi. Şimdi de bu Connexions adlı bu adli bilgisayar soruşturma şirketini kurmuş. İlginç bir isim. Bağlantı ve sırada ne var, anlamını çağırıştırıyor. Ve hepimizin bildiği kadarıyla sırada ne varsa Lucy ondan önce gelecektir. Ne büyük bir rahatlama. Artık bir zamanlar tanıdığım Lucy'ye hiç benzemiyor. Eskiden zorbalık yapmaz, etkileme ihtiyacı duymazdı ve daha düşünceliydi. Quantico CAIN'de yaz stajını yapan o harika çocuk olduğu zamanlardan bahsediyorum. Kriminal Yapay Zekâ Ağı'ndan bahsediyorum. Böyle bir sistemi tasarladığında kaç yaşındaydı? Henüz liseye mi gidiyordu? O kadar sevimsiz, o kadar hain, o kadar sınır tanımayan biri olmasına şaşmamak gerek. Ve arkadaşı da yoktu. Ama belki de değişmiştir. Onunla telefonda konuştuğumda olgunlaştığını düşündüm. Eskisi kadar kendini beğenmiş davranmadı ve ona ulaşmaya çalışmamı takdir etti. Kesinlikle eski Lucy gibi değildi."

Benton onun eski Lucy'yi bu kadar iyi hatırlamasına ya da değişmiş halinden bu kadar etkilenmiş olmasına çok şaşırmişti.

"O zamanlar yaptığı programın şimdi Nuh'un gemisi kadar eski olduğunu ve yeni programlarının beni büyüleyeceğini söylediğinde aklımdan bunlar geçiyordu," dedi Berger. "Hayır. Ona Marino'dan söz etmedim. Marino'nun şu anda benim seks suçları birimimde görev yaptığını ve benim ondan çalışmasını istediğim vaka üzerinde çalıştığını bildiğini sanmıyorum. Yoksa bir şey söyler, bir tepki verirdi. Eh, yakında öğrenecek. Ona söylemek zorundayım."

"Peki bu hâlâ iyi bir fikir mi? Yani onun da bu olaya karışması?"

"Belki değildir. Ama bu durumu ona açıkça anlatmazsam bir ikilemde kalacağım. Şu anda onunla çalışma fikrinden vazgeçmiş değilim, çünkü eğer yetenekleri gerçekten söylendiği gibiyse ona ihtiyacım var. İnternet suçları en büyük sorunlarımızdan biri ve bizi aşıyor. Pek çok olayda kanıt bırakmayan, bıraksalar bile bilinçli olarak yanıltıcı kanıtlar bırakan görünmeyen suçlularla karşı karşıyayız. Marino'nun veya bir dedikodu sütununun ya da senin güvensizliklerinin ve evlilik meselelerinin işimi yapmama engel olmasına izin vermeyeceğim. Bu vaka için elimden geleni yapacağıma emin olabilirsin."

"Lucy'nin yeteneklerini biliyorum. Açıkçası ondan faydalanmaman aptallık olur."

"Sözün kısası durum bu. Ondan faydalanmak zorundayım. Kent yönetiminin bütçesi öyle birinin ücretini ödeyemez."

"Büyük olasılıkla bedavaya yapar. Onun paraya ihtiyacı yok."

"Hiçbir şey bedava değildir Benton." t

"Ve doğru. Lucy son gördüğünden beri değişmişti. O zamanlar onu dava edebilirdin..."

"Eskiden yapabileceklerimiz hakkında konuşmayalım. Beş altı yıl önce bana itiraf ettiği şeyi hatırlamıyorum. Gerisini hiç anlatmadı. Bana göre o Polonya'ya hiç gitmedi. Ama böyle bir şeyin bir daha tekrarlanacağını hiç sanmıyorum. Yeni bir FBI ya da ATF vakasına ihtiyacım yok."

Lucy kariyerinin başında ikisinden de kovulmuştu.

"Ona dizüstü bilgisayarları ne zaman vereceksin?" diye sordu Benton.

"Çok yakında. Arama iznini çıkardım, her şey yonteme uygun yapılacak."

"Bu işi hemen dün gece halletmemiş olmana şaşırdım. Dizüstü bilgisayardan önemli bilgiler elde edebiliriz."

"Yanıt basit. Dün gece dizüstü bilgisayarlar elimizde değildi. İlk araştırmada bulunmadı. Marino bu sabah erken saatte yaptığı ikinci aramada bulmuş."

"Bu yeni haber. Marino'nun olayla bu kadar yakından ilgilendiğini bilmiyordum."

"Ve ben de dün gece Morales olay yerinden ayrılana kadar Marino'nun geçen ay konuştuğu adamın Oscar olduğunu fark etmemiştim. Bağlantıyı kurunca, Marino'yu aradım. Onun da bu vakayla ilgilenmesini istediğimi, çünkü zaten olayın içinde olduğunu söyledim."

"Ve bir de kendi kıçını korumak için ona ihtiyacın vardı," dedi Benton. "Bir ay önce Oscar'ın yardım istemek için ofisini aradığı, ama senin ilgilenmediğin izlenimi doğacaktı. Ama hatayı yapan Marino'ydu. Kimse senin kıçını kendi kıçını koruması gereken birinden daha iyi koruyamaz. Bu ahlaki bir çözüm değil. Ama şanslısın. Marino da fazla bir şey atlamaz. Aslı ada o senin ekibinin en iyi adamdır. Yalnızca sen daha bunu fark etmedin, çünkü onu hafife almak kolaydır ve şimdi de önyargılı davranacaksın. Bir tahminde

bulunayım. Olay yerine bakmayı kendi üstlendi ve en önemli kanıt parçasını buldu. Kurbanın dizüstü bilgisayarlarını. Daha önce neredeydiler ki? Yer döşemelerinin altında mı?"

"Dolaptaki bir bavulun içinde buldular. Belli ki bu sabah Phoenix'e giderken yanına almayı planladığı bir şeydi. Bundan başka bir bavul daha hazırlamış," diye cevap verdi Berger.

"Bu sabah Phoenix'e gitmeyi planladığını kim ortaya çıkardı?"

"Oscar dün gece sana bu konuda bir şey söyledi mi?"

"Dün gece bana hiçbir şey anlatmadı. Onun işbirliği sadece muayene etmemle sınırlıydı. Yani seyahat planları dün gece bilinmiyordu, değil mi? Eğer öyleyse kim ve nasıl öğrendi?"

"Bunu ortaya çıkaran kişi iyi bir dedektif olan ve başladığı işi bitiren Marino'ydu. Söylediklerinin hepsi doğru. Ve o kadar uzun süredir sokaklarda ki insanların sırf karşısındaki polis ya da savcı diye bir bilgiyi açıklamadığını bilen yalnız biri o. Adli hukuktaki insanlar en kötü dedikoduculardır ve ağızlarını sıkı tutmayı bilmezler. Onun hakkında yanlış-mıyorsun. Ama bu ona düşman kazandıracak. Bunun olacağını görebiliyorum. Onun hakkında ortaya çıkan şey bu yüzden bir talihsizlik. Görünüşe göre Marino, herkesten hatta Morales'ten de önce davranarak Terri'nin Scottsdale'deki ailesini bulup ölümü bildirmiş. Kızlarının birkaç günlüğüne yanlarına gelmeyi planladığını söylemişler. Bunu öğrenince Marino da kızın dairesine gitmiş."

"Bir tahmin edeyim," dedi Benton. "Dün gece ortada polislerin dikkatini çekecek uçak bileti filan yokmuş. Çünkü bu günlerde her şey elektronik olarak yapılıyor."

"Doğru."

"Bu yüzden Morales'in bana verdiği olay yeri fotoğraflarında hiç bavul görmedim."

"O fotoğraflar Morales'in olay yeri incelemesi sırasında çekildi. Yani yapılan ilk incelemede. Bavullar bu yüzden gözden kaçmıştır. Bunun bir hata olduğunu kabul ediyorum."

"Sence bavullar bilerek mi gizlendi?" /

"Yani Oscar gibi biri tarafından mı?"

Bu, her şeyi değiştirmeyi miydi, diye düşündü Benton. Eğer bilgisayarlar için endişeleniyorsa neden olay yerinden götürmedi? Neden dolaba gizledi?

"Kusursuz plan diye bir şey yoktur."

"O zaman çok dağınık demek ki. Tabii eğer katil oysa," dedi Benton. "Ama dairesinin fotoğraflarına bakılırsa Terri kesinlikle dağınık biri değilmiş. Son derece titizmiş. Olası teorimi duymak ister misin? Terri yolculuğu için hazırlanmayı bitirip bavulunu dolaba kaldırdı, çünkü bir misafir bekliyordu. Oscar'ın bir cinayet planladığını düşünmek için biraz erken. Terri'yi Oscar'ın öldürdüğüne dair bir teorim yok."

"Eski bir söz vardır bilirsın. Tek boynuzlu atı aramaya midillilerden başla. Oscar benim listemdeki ilk midilli. En göze çarpanı. Sorun şu ki hiç kanıtımız yok. Henüz yani."

"En azından Terri'nin bilgisayarları söz konusu olduğunda Oscar seni alt edemez. Bilgisayarlar onda değil ve koşu internet erişimi yok," dedi Benton.

"Bu onun seçimiydi. Orada olması gerekmiyor. Bu durumu hâlâ son derece şüpheli buluyor ve zihinsel durumu için endişeleniyorum. Dizüstü bilgisayarları bulsak da bulmasak da eninde sonunda Terri'nin e-postalarını okuyacağımızı Oscar'ın bilmesi lazım. Ve de bunun bizi kendi e-postalarına götüreceğini de... Çünkü o ve Terri'nin her gün yazışmadıklarını düşünemiyorum. Ama Oscar umursuyor gibi görünmüyor. Burada olmasa eve koşup e-postalarını silmeye başlayabilirdi. Ama bunu denemedi. Neden?"

"Yanlış bir şey yapmadığı için bunun gerekli olduğunu düşünmemiş olabilir. Ya da bilgisayarı temizleyecek kadar becerikli değildir. Ya da eğer katil oysa ve cinayeti planladıysa bunları önceden halletmiştir."

"Harika bir noktaya değindin. Bizden daha akıllı olduğunu düşünen birinin plan yapması. Bilgisayarı önceden temizliyor, sonra sözde katilin kendisini de öldüreceğinden korktuğu için Bellevue'ya yerleşiyor. Başka bir deyişle herkesi kullanıyor. Ve büyük olasılıkla bunu yaparken iyi zaman geçiriyor."

"Ben tarafsız bir şekilde olasılıkları sunuyorum," dedi Benton. "İşte bir tane daha. O katil değil, ama herkesin ondan şüpheleneceğini biliyor ve Bellevue'da kalarak Kay ve benden ona yardım etmemizi istiyor. Bu şekilde belki de tanınmış ve işinin uzmanı kişileri masum ve tehlikede olduğuna inandırmayı başaracak." "Buna inandığını söyleme bana."

"Kay'ın onun sığınağı olduğuna inanıyorum. Suçlu olup olmamasının bunu değiştirmeyeceğini biliyorum." "Evet, çünkü bana güvenmediği için Kay'e ulaştı. Sanırım lakabım "süper sürtük"tür." Berger gülümsedi. "Ya da en azından süper kısmı yenidir." "Onun düşüncesine göre sen onu umursamadım" "Bir ay önce ofisimi aradığı zamandan mı bahsediyorsun. Hani şehirdeki delilerin yarısının her gün aradığı gibi? Doğru. Onunla konuşmadım. Bunda garip bir şey yok. Her arayanla konuşmak bir yana aramaların çoğunu duymam bile. Benden 'süper sürtük' diye bahsetti. Kötü bir şey olursa bunun benim hatam olacağını da ekledi." "Bunu sana kim söyledi?" diye sordu Benton. "Marino mu? Yaptıkları telefon görüşmesinde mi söylemiş bunları?" "Hepsi kayıtlarda var." "Umarım bu basına sismaz."

"Umarım. Çünkü dediği gibi kötü bir şey oldu. Hem de çok, çok kötü bir şey. Oscar Bane konusunda dikkatli olmalıyız. Normalde onun durumunda birine karşı çok daha titiz davranırdım. Bu arada ben onun kız arkadaşını öldürdüğünü düşünüyorum. En mantıklısı bu. Bu da sürekli bir paranoya hali içinde olmadığı anlamına gelir. Yakalanmaktan korkuyordur."

Berger sandalyesini geri itip evrak çantasını aldı. Eteği Benton'ın onun bacaklarının arasındaki boşluğu görebileceği kadar açıldı.

"Kanıt olmadan Oscar'ın söylediklerini göz ardı edemeyiz," dedi Benton. "Takip ediliyor olması mümkün. Edilmediğini kesin olarak bilmiyoruz"

"Bu, Nessie, Koca Ayak. Her şey mümkün. Bana öyle geliyor ki ne olursa olsun halkla ilişkilerdeki başarısızlığımız, kanunen onun elini güçlendiriyor, çünkü geçen ay bizi aradığında onu ciddiye almadık. Amerika'nın bütün küçük insanların ayaklanmasını istemem. Başka bir soruna kesinlikle ihtiyacım yok. Zaten yeterince sorunum var. Bu arada aklıma gelmişken bir şey söyleyeceğim." Berger mantosunu almak için durakladı ve kapiya doğru yürüdüler.

"Bir skandal olursa acaba Kay bu konuyu CNN'de tartışır mı dersin? Oscar bu yüzden bize onu buraya getirmemizden başka seçenek tanımamış olabilir mi? Haberlere çıkmak istiyor olabilir mi?"

Benton hesabı ödemek için durdu.

Kafeteryadan çıktılar. "Kay bunu asla yapmaz," dedi Benton. "Yine de sana sormam gerekiyordu."

"Öyle biri olsa bile bunu yapamaz," dedi Benton kalabalık meydana doğru yürürlerken. "Ya Oscar'ın doktoru olur ya da senin tanışın."

"Oscar onunla görüşmeyi talep ederken bunları hesaba kattığından emin değilim. Belki Kay'e ön röportaj verdiğini düşünüyordur."

"Onun ne düşündüğünü bilmiyorum, ama Kay'i onunla görüşmeye ikna etmemeliydim. Kimsenin bunu yapmasına izin vermemeliydim."

"İşte şimdi bir koca gibi konuştun. Ve kimsenin derken belli ki beni kastediyorsun."

Benton cevap vermedi.

Berger yürürken yüksek topuklu ayakkabıları granit döşemede fıkırdıyordu.

"Eğer Oscar suçlanırsa, Kay'e anlattıkları elimizdeki tek güvenilir bil-kaynağı olabilir. Kay'in onu muayene etmesi pek çok açıdan iyi. Oscar'ı mutlu etmek istiyoruz. Oscar'a çok iyi davranılmasını, onun ve etrafındaki herkesin güvende olmasını istiyoruz." Mantosunu giydi. "Marino telefonda onunla görüştüğünde Oscar nefret suçu ifadesini kullanmaya başlamış. Kendisinin küçük bir insan olduğunu tekrar tekrar söylemiş, ama tabii Marino küçük insanın ne demek olduğunu anlamamış. Oscar'a sormak zorunda kalmış. İyice huzursuzlanan Oscar "kahrolası cüce" diye cevap vermiş. Bu yüzden takip edildiğini, hedef haline geldiğini söylemiş. Bir nefret suçu işlenmek üzereymiş..."

Berger'in telefonu çaldı.

"Kay, Marino'nun burada olduğunu bilmek zorunda," diye ekledi, kablosuz kulaklığını takarken.

Bir süre dinledikten sonra yüzü öfkeyle kasıldı.

"Bunu göreceğiz," dedi. "Bu kesinlikle kabul edilemez... Bekliyor muydum? Eh, bu bir davranış biçimi haline geldi artık, değil mi, ama umuyordum ki... Hayır, hayır, hayır, yapamam. Bu davada kesinlikle olmaz... Eh. Yapmamayı tercih ederim... Evet, öyle. Ama mevcut şartlarda, biraz tereddüt ediyorum... Gerçekten, yaptım. Kim görmedi ki?" Benton'a baktı. "O zaman neden yapmak istemediğimi anlarsın... Seni duyuyorum, ilk söylediğinde açıkça belirtmiştim. Sanırım önce onun isteyip istemediğini öğrenmeliyim. Seni ararım. Ama buradan Logan Havaalanı'na giden ilk uçağa binirse hiç şaşımam..."

Telefonu kapattı.

Hastanenin dışında, kaldırımda duruyorlardı. Saat neredeyse dört olmuştu. Nefes aldıkça ağızlarından dumanlar çıkıyordu. Buz gibi soğuk hava kararmak üzereydi.

"Marino insanları incitmek istemez," demek zorunda hissetti Benton. "O böyle olsun istemedi."

"Kay'e tecavüz ettiğinde bunu gerçekten istemediğini mi söylüyorsun." Gözlerini gizleyen gri aynalı gözlüğünü takarken duygusuz bir şekilde söylemişti bunu. "Yoksa internette çıkanlar yalan mı? Onu bana değil de başka bir ofise göndermiş olmanı dilerdim. Marino bu lanet olası davaya iyice gömülmüş durumda ve ikisini sonsuza dek birbirinden uzak tutmanın yolu yok. Kay'le konuşmak zorundasın."

"O dedikodu sütununda yazılanlar yanlış bir izlenim veriyor."

"Adli dil uzmanı bu ifadeye bayılırdı. Ama seninle aynı fikirdeyim. İnternette çıkanlar uydurma. Bunu duyduğuma sevindim."

Deri eldivenlerini taktı, mink mantosunun yakalarını kaldırdı.

"Tamamen yalan olduğunu söylemedim," diye cevap verdi Benton.

Kırmızı ve yeşil renkte ışıklandırılmış Empire State binasına baktı. Tepesinde uçakları uyarmak için uyarı ışığı yanıp sönüyordu. Berger onun kolunu tuttu.

"Bak," dedi daha yumuşak bir ses tonuyla, "Marino'nun Charleston'dan, Kay'in yanından ayrılmasının gerçek nedeninin Kay'e yaptıkları olduğunu bana söylemeliydin. Anlayışlı olmak için çok çalışacağım. Bu durumun seni nasıl etkilediğini görebiliyorum. Seni herkesten çok ben anlıyorum."

"Bu durumu düzeltmeye çalışacağım."

"Hiçbir şeyi düzeltmeyeceksin Benton. Yapacağın şey yoluna devam etmek. Hepimizin yoluna devam etmesi ve her adıma dikkat etmesi gerek."

Elini Benton'ın kolundan çekti. Bu onun sözlerine bir tepki gibiydi.

"Senin Marino'ya yardım etmeni çok şaşırtıcı buluyorum," dedi Berger. "Gerçekten çok iyi bir arkadaşsın, bunu kabul etmeliyim. Ama bunun nedenlerinden bahsedecek olursak? Neler tahmin ettiğini bilmek ister misin? Ona yardım edersen, onu korursan, yaptığı şeyin gerçekliğini kaybedeceğini umuyordun. Ama şimdi bütün dünya biliyor. Bugün bana kaç telefon geldiğini bilmek ister misin? O lanet olası sütun hakkında?"

"Marino'ya sormalısın. Sarhoştur. Onu kovma."

"Hapse attığım bütün tecavüzcüler sarhoştur veya uyuşturucu kullanmıştı. Bazen de kadın da istemişti ya da kadın başlatmıştı veya tecavüz hiç olmamıştı. Marino bir sorun çıkarmadığı sürece onu kovmam. Bunun Kay'ın savaşı olduğuna karar verdim. Senin değil. Lucy'nin değil. Ama Lucy'nin olayı böyle algılamamasından korkuyorum." "Kay bu konuyu halletti."

Berger üşüyen ellerini cebine sokarken, "Gerçekten mi?" dedi. "O zaman neden Kay'ın Marino'nun burada çalıştığını bilmemesi konusunda ne yapacağımızı düşünüyoruz? Neden bu bir sır? Ben Marino'nun sen ve Kay yüzünden işten ayrıldığını, seni kıskandığını sanıyordum. Bu da senin şu anda gözünü diktiğin şu Empire State binası kadar aşıkardı. Marino artık onu bırakması gerektiğine karar vermişti. Ne kadar aptalmışım. Hikâyeyi doğrulamak için Kay'ı hiç aramadım. Referans istemedim. Çünkü sana güvendim."

"Marino denedi. Tanıdığım herkesten daha fazla denedi. Bunu sen de anlamışsındır. Onu sık sık görüyorsun. Olanları Marino'ya sormalısın. Yaptığını sana o anlatmalı."

"Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, bana yalan söyledin."

Berger taksi arıyordu.

"Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, sana yalan söylemedim. Marino ona tecavüz etmedi."

"Sen orada mıydın?"

"Kay o kadar ileri gitmediğini söyledi. Dava açmadı. Kay için bu özel bir konu. Seninle ya da bir başkasıyla konuşmak bana düşmez. Başta bana da söylemedi. Evet, kabul ediyorum. Başımı kuma gömmüştüm. Belki yargılamam da yanlıştı. Ama bu sabah dedikodu sütununda çıkanlar çarpıtılmış. Git, Marino'ya sor. Eminim o da görmüştür. Ya da yakında görecektir."

"Ya Lucy? Sırf onun tepkisinin ne olduğunu bilmek için soruyorum."

"Tabii ki o da gördü," dedi Benton. "Beni arayan o oldu."

113

F:8

"Kay, teyzesine bu kadar hayranlık duyarken Marino'yu gördüğü yerde öldürmediğine şaşırdım." "Neredeyse öldürüyordu."

"Bunu bilmem iyi oldu. Kısa bir süre önce onu öldürebilirdi. Bana bir iyilik borçlusun."

Bir taksi hızla ilerleyip önlerinde durdu.

"Kay'ın bugün morga uğraması gerekiyor," dedi Berger. "Bu iyiliği isteyebileceğim en uygun kişi sensin." Ve sonra taksiye bindi.

"Birkaç dakika önce gelen şu telefonu hatırlarsın." Başını kaldırıp ona baktı. "Kay'ın cesedi incelemesi gerekiyor, eğer isterse tabii. Korkarım Doktor Lester benimle her zamanki oyunlarından birini oynuyor, onu izliyorum. Belediye Başkanını aramak zorunda kalırsam morga gelip bizimle işbirliği yapacaktır."

Berger taksinin kapısını kapattı. Benton soğuk havada tek başına kalıp Berger'in sarı taksisinin hızla uzaklaşmasını, öfkeli kornalar eşliğinde iki arabanın önüne dalışını seyretti.

9

Scarpetta, yaraların nasıl olduğunu anlatan Oscar'ın sırtındaki uzun, yüzeysel sıyrıkları inceliyordu.

"Adam zaten içerideydi ve bana saldırdı," dedi Oscar. "Sonra kaçtı. Terri'yi ben buldum. Polisi arayan da benim ama polis bana inanmadı. Yüzlerinden anlayabiliyordum. Terri'yle mücadele ettiğim için yaralandığımı sandılar. Siz bunu anlayabiliyorsunuz, değil mi? Yani Terri'yle mücadele etmediğimi?"

"Dün gece üzerinde ne olduğunu söylersen yararı olur," diye karşılık verdi Scarpetta.

"Bu yaraların onunla mücadele ettiğim için olmadığını söyleyebilirsiniz. Tırnaklarının içinde benim DNA'mı bulamazlar. Terri beni tırmalamadı. Benimle kavga etmedi. Biz hiç kavga etmedik. Belki ara sıra kavga ederdik, o kadar. Ben onu bulduğumda Terri zaten ölmüştü."

Oscar çok şiddetli ağladığı için Scarpetta ona sakinleşmesi için biraz zaman tanıdı. Biraz sessizleşince sorusunu tekrarladı. "Dün gece onunla boğuştuğunda üzerinde ne vardı?" "Onu göremedim." "Erkek olduğuna emin misin?" "Evet."

"Saatin kaç olduğunu hatırlıyor musun?"

"Beşti."

"Tam mı?"

"Ben hiç geç kalmam. Bütün ışıklar sönmüktü. Antredeki ışık bile. Bütün pencereler karanlıktı. Bu çok anlamsızdı. Terri beni bekliyordu. Arabası evin önündeydi. Ben de arkasına park ettim. Park yeri sorunu yoktu. Yeni yıl arifesi olduğu için herkes tatildaydı. Montumu çıkarıp yan koltuğa bıraktım. Üzerimde kot pantolon ve tişört vardı. Benim dar, kolsuz tişörtler giymem hoşuna gider. Vücudumu sever. Onun hoşuna gittiği için vücut çalışıyorum, çünkü onu memnun etmek için her şeyi yaparım. Seksi sever. Seksi sevmeyen bir kadınla birlikte olamazdım."

"Düzenli seks, kaba seks, yaratıcı seks?" diye sordu Scarpetta.

"Ben çok düşünceli ve yumuşak biriyim. Öyle olmak zorundayım. Bedenim yüzünden."

"Ya fanteziler? Birbirinizi bağlamak gibi. Bunları sormam gerekiyor."

"Asla! Asla!"

"Sizi yargıladığımı düşünmeyin. Herkesin farklı tercihleri olabilir, iki taraf da kabul ettiği sürece sorun yok."

Oscar sessiz kaldı. Scarpetta onun vermek istediğinden farklı bir cevabı olduğunu düşünüyordu.

"Söz veriyorum, seni yargılamayacağım," dedi. "Yardım etmeye çalışıyorum. İkisi de kabul ettiği sürece yetişkinlerin ne yaptığı önemli değildir."

"Ona hakim olmamı severdi," dedi. "Ama acı veren şekilde değil. Yalnızca onu yere bastırmamı. Onu yere yıkmamı. Benim güçlü olmamı severdi."

"Onu nasıl yere bastırmanı isterdi? Bunu soruyorum, çünkü her türlü bilgi işimize yarayabilir."

"Yalnızca kollarını yatağa bastırmamı isterdi. Ama ben ona hiç zarar vermedim. Onu yaralamadım."

"Hiç bağ kullandınız mı? Kelepçe? O tür bir şey? Yalnızca emin olmak için soruyorum."

"Belki iç çamaşır olabilir. İç çamaşırılarını severdi, seksi biçimlerde giyinmeyi. Ellerini sutyenle bağlasam bile çok gevşek olurdu ve ona hiç zarar vermezdim. Yaptıklarımız yalnızca bir fanteziydi, gerçek bir şey değil. Ona hiçbir zaman gerçekten vurmadım ya da boğmadım. Yalnızca öyley-niş gibi yapıyorduk."

"Ya sen? O da sana yapar mıydı bu tür şeyler?"

"Hayır. Ben ona yapardım. Ben güçlü ve kuvvetliyim ve o da bundan hoşlanır, kendisinden yararlanmamı ister, ama yalnızca bir fantezi olarak, asla gerçek şekilde değil. O çok, çok seksi ve heyecan verici ve ne istediğini bana tam olarak anlatır, ben de yaparım ve her zaman büyüleyici olur. Her zaman muazzam bir seks yaşantımız olmuştur."

"Dün gece seks yaptınız mı? Bunu sormam önemli." "Nasıl yapabildik? O ölmüştü. İçeri girip onu o şekilde bulmam korkunçtu. Oh Tanrım. Oh Tanrım!"

"Sana bu soruları sorduğum için üzgünüm. Bunların neden önemli olduğunu anlıyor musun?"

Oscar başını sallayıp elinin tersiyle gözlerini ve burnunu sildi. "Dün gece hava soğuktu," dedi Scarpetta.

"Neden montunu arabada bıraktın? Hem de ışıklar sönük ve endişeliysen?" "Montumu onu şaşırtmak için çıkardım." "Şaşırtmak için mi?"

"Beni tişörtle görmeyi severdi. Size bunu söylemiştim zaten. Kapıyı açarken onu da çıkarmayı düşünüyordum. Kolsuz bir tişörttü. Beyaz bir atlet. Kapıyı açtığı anda beni üzerimde beyaz atletle görmesini istiyordum."

Çok fazla açıklama yapıyordu. Montu başka bir nedenden dolayı arabadaydı. Yalan söylüyordu, hem de çok kötü bir şekilde,

"Binanın dış kapısının anahtarı vardı bende," dedi. "İçeri girip dairenin ziline bastım."

"Dairesinin de anahtarı var mı yoksa yalnızca binanın kapısının mı var?"

"İkisinin de var, ama her zaman zili çalarım. Kapıyı açıp girmem. Zili çaldım, kapı birden açıldı ve bu kişi üzerime atlayıp beni içeri sürükleyerek kapıyı kapattı. Terri'yi öldüren kişi. Beni takip eden, beni gözetleyen, bana işkence yapanla aynı kişi. Ya da onlardan biri." /

Oscar'ın anlattıkları ile onun yaraları olayın yirmi dört saatlik süre içinde vuku bulduğunu işaret ediyordu. Ama bu onun doğru söylediği anlamına gelmiyordu. 4

"Montun şu anda nerede?"

Oscar duvara bakıyordu.

"Oscar?"

Duvara bakmaya devam etti. "Oscar?"

Oscar duvara bakarken cevap verdi. "Nereye götürdülerse oradadır. Polis aldı. Arabamı alıp araştırabileceklerini, istediklerini yapabileceklerini söyledim. Ama bana dokunamazlardı. Sizi buraya getirmelerini söyledim. Ben Terri'ye asla zarar vermezdim."

"Evde karşılaştığın kişiyle yaptığın mücadeleden biraz bahseder misin?"

"Kapının yanındaydık ve içerisi zifiri karanlıktı. Bana plastik feneriy-le vurdu. Tişörtümü yırttı. Tişörtüm yırtık ve kanlı."

"İçerisinin zifiri karanlık olduğunu söyledin. Vurduğu şeyin fener olduğunu nasıl anladın?"

"Kapıyı açınca feneri yüzüme tuttu, beni kör edip saldırıya geçti. Boğuştuk."

"Bir şey söyledi mi?"

"Bütün duyduğum sık nefes alıp verdiğiydi. Sonra koşmaya başladı. Büyük deri montu ve deri eldivenleri vardı. Büyük olasılıkla yara almamıştır. DNA ya da herhangi bir iplikçik bırakmamıştır. O akıllı biri olmalı."

Akıllı olan Oscar'dı. Sorulmayan soruların cevaplarını veriyordu. Ve yalan söylüyordu.

"Kapıyı kapatıp kilitledim ve ışıkları yaktım. Terri'ye seslendim. Ensem bir kedi tırmalamış gibi yanıyordu. Umarım enfeksiyon kapmam. Belki bana antibiyotik verseniz iyi olur. Burada olduğunuza memnunum. Burada olmak zorundaydınız. Onlara anlattığım gibi her şey çok çabuk oldu ve 0 kadar karanlıktı ki..." Tekrar gözyaşlarına boğuldu. "Terri'ye seslendim."

"Fenerin ışığı?" diye hatırlattı Scarpetta. "Boğuşma sırasında açık mıydı?"

Oscar sanki bunu hiç düşünmemiş gibi duraksadı.

"Kapamış olmalı," diye cevap verdi. "Ya da bana vurduğunda kırıldı. Belki o ölüm mangalarından biridir. Bilmiyorum. Ne kadar zeki oldukları umurumda değil. Mükemmel suç yoktur. Siz hep Oscar Wilde'dan alıntı yaparsınız. 'Kimse aptalca bir şey yapmadan bir suç işlemez.' Siz hariç. Siz suç işleyip kurtulabilirsiniz. Yalnızca sizin gibi biri kusursuz bir suç işleyebilir. Bunu her zaman söylersiniz."

Scarpetta, Oscar Wilde'dan alıntı yaptığını hiç hatırlamıyordu. Ve kusursuz bir suç işleyebileceğini de hiçbir zaman söylememişti. Böyle bir şey söylemek aptalca ve iğrenç olurdu. Oscar'ın kaslı sol omzundaki hilal biçimli tırnak izlerini inceledi.

"Bir hata yapmıştır. En azından bir hata yapmış olmalı. Bunu sizin bulabileceğinizi biliyorum. Her zaman her şeyi ortaya çıkaracağınızı söylersiniz."

Scarpetta böyle bir şeyi de hiç söylememişti.

"Kendinize özgü bir sesiniz ve konuşma tarzınız var. Rol yapmıyorsunuz. Çok güzelsiniz."

Yumruklarını kucağına bastırdı.

"Televizyonda gördüğüm güzelliğinizin makyaj ya da kamera hilelerinden kaynaklanmadığım şimdi gözlerimle gördüm."

Mavi-yeşil gözleri Scarpetta'mn yüzüne odaklandı.

"Biraz Katherine Hepburn'ü anımsatıyorsunuz, yalnız siz sarışın ve uzun boylusunuz."

Oscar yumruklarını sıkmış bir haldeydi ve titriyordu.

"Pantolon size çok yakışıyor. Tıpkı Terri'ye olduğu gibi. Uygunsuz bir şey söylemek istemiyorum, Size kur yapmıyorum. Keşke bana sarılsanız. Buna ihtiyacım var!"

"Sana sarılamam. Nedenini anlayabiliyorsun, değil mi?" dedi Scarpetta.

"Ölü insanlara karşı çok nazik olduğunuzu söylersiniz hep. Düşünceli olduğunuzu ve onlara canlıymış gibi dokunduğunuzu, sizi hissedebilir ya da sizi duyabilirlermiş gibi onlarla konuştuğunuzu söylersiniz. İnsanların öldükten sonra bile çekici ve arzulanabilir olduğunu, ölü seviciliğin, özellikle de ceset hâlâ sıcaksa, halkın sandığı kadar anlaşılması zor bir şey olmadığını söylersiniz. Ölülere sarılabiliyorsanız neden bana dokunamıyorsunuz? Neden bana sarılamıyorsunuz?"

Scarpetta ölülere canlıymış gibi dokunduğunu ya da onlarla kendisini duyabiliyorlarmış gibi konuştuğunu hiç söylememişti. Ölülerin arzulanabilir ya da ölü seviciliğin anlaşılabilir bir şey olduğunu asla ifade etmemişti. Neden bahsediyordu bu adam?

"Sana saldıran kişi seni boğmaya çalıştı mı?" diye sordu.

Ensesindeki tırnak izleri dikeydi. Hem de mükemmel bir şekilde dikey.

"Bir ara ellerini boynuma doladı. Tırnaklarını batırırken ben dönüp kendimi kurtarmayı başardım. Çünkü güçlüyüm. Bu kadar güçlü olmasaydım ne olurdu bilmiyorum."

"Terri'yle çıkmaya başladıktan sonra takip edilmeye başladığını söylemiştin. Onunla nasıl tanıştın?"

"İnternette. Öğrencilerimden biriydi. Biliyorum, bu konuda konuşamazsınız?"

"Pardon?"

"Zahmet etmeyin. Oyununuza katılacağım," dedi. "Terri benim psikiyatri tarihi dersime kaydolmuştu. Adli psikolog olmak istiyordu. Bu kadar çok kadının adli psikolog olmak istemesi çok ilginç. Bu koğuş, John Jay'den gelen öğrenciler tarafından idare ediliyor. Kadınların, özellikle de güzel olanlarının buradaki hastalardan korkmasını beklemez misiniz?"

Scarpetta onun alnını, kılsız göğsünü incelemeye başladı. Yüzeysel sıyrıkları ölçtü. Scarpetta yaralarına dokunurken Oscar kelepçeli ellerini kasıklarının üstüne koydu. Mavi-yeşil gözleri laboratuvar önlüğünün altın-dakileri görmeye çalışan eller gibiydi.

"Kadınların böyle bir işi tercih etmekten korku duyacakları düşünülür," dedi. "Siz korkmuyor musunuz?"

Şirret bir buçuk yıl önce o şifreli telefonu aldığı anda hayatının ne kadar değişebileceğini asla tahmin edemezdi.

İtalyan aksanlı adam kendini bir İngiliz tröst şirketinin temsilcisi olarak tanıtmış ve onun adını dolaylı olarak, pazarlama müdürü olduğu danışmanlık grubu sayesinde bulduklarını söylemişti. Kötü İngilizcesiyle ona iş tanımını e-posta ile atmak istediğini söylemişti. Şirret gelen e-postanın çıkışını yazıcıdan almıştı. Hâlâ hayatın garipliklerini kendisine hatırlatmak üzere buzdolabının üstünde asılı duruyordu:

Sistem koordinatörü: İnisiyatif alabilen, evde serbest çalışabilen, insani becerileri iyi, dramatik yeteneği olan bir kişi. Sınırsız teknik deneyim tercih edilir. Gizlilik çok önemli. Diğer şartlar görüşülebilir. Kazanç potansiyeli çok yüksek!

Hemen cevap vermiş, ilgilendiğini ve daha fazla bilgi istediğini söylemişti. Temsilci, bazı sorularına pek de tatmin edici cevaplar vermişti. İnsani becerilerin kısaca insanlarla ilgilenmesi gerektiği anlamına geldiğini söylemişti. İnsanlarla yakınlık kurmasına izin yoktu, ama onların "en temel içgüdülerine" neyin hizmet ettiğini bilmesi gerekiyordu. Kısa süre sonra bu gereksinimin röntgencilik ve başka insanların aşağılanması ve rahatsızlığından zevk almak olduğunu anlamıştı.

Şirret'in işi kabul eden cevabı, kendisine gönderilen teklif formatında yazılmış ve yine buzdolabına asılmıştı.

Bütün şartları kabul ediyorum. Teklifinizle onur duydum. Hemen başlayabilirim ve hafta sonu ve tatiller dahil olmak üzere gerek duyulan her zaman çalışabilirim.

Şirret bir anlamda hayranlık duyduğu, gösterilerini ve stand-up'larını saplantılı bir şekilde seyrettiği, zengin ve ünlüleri yerden yere vuran, dünya gittikçe kötüleşirken, sayıları katlanarak artan doymak bilmez seyirci topluluğuna nasıl sunacağı konusunda önerilerini takip ettiği komedyen Kathy Griffin'in sanal

versiyonu haline gelmişti. İnsanlar gülmek istiyordu. Düş kırıklıklarını, kızgınlıklarını ve öfkelerini gözleri dönmüş bir şekilde altından günah keçilerine yüklemeyi istiyorlardı. Şirret öfkelenip kızsalar da hakaret ve aşağılama oklarıyla gerçekte hiç yaralanmayan ayrıcalıklı dokunulmazları düşündü.

Paris Hilton ya da Martha Stevvart daha önce bunlardan zarar gördü mü ki? Dedikodu, vahşi imalar ve utanç verici durumlarının halka açıklanması, hatta hapse atılmaları yalnızca onların kariyerlerini güçlendiriyor ve insanların onları kıskanmalarına ve daha fazla sevmelerine yol açıyordu.

Cezaların en acımasız insanı görmezden gelmek, boş vermek ve yokmuş gibi davranmaktır. Şirret sayısız bilgisayar asistanı ve kendisinin de dahil olmak üzere pazarlama müdürlerinin işlerinin daha ucuza mal edilebilmesi için Hindistan'a devredildiğinde bunları hissetmişti. Sanki aniden ve paraşütü olmadan yüksekten bırakılmış gibiydi. Özel eşyalarını toplayıp filmlerdeki gibi bir kutuyla orayı terk edişini hiç unutamıyordu. Artık Mur-ray Hill'de yaşamaya mali gücünün yetmeyeceğinden korkmaya başlamıştı. Gecekondu mahallelerinde dahi bulunamayacak daha makul fiyatta bir ev aramaya başladığı sırada patronun İngiltere şubesindeki İtalyan temsilcisi aramıştı.

Eğer Şirret'in şu anda kronik bir rahatsızlığı olsa, bu seri katilleri ve suikastçıları anlamasını ve onlara biraz da acımasını sağlayan yalnızlık olurdu herhalde. Risk bu kadar büyükken bir sırrı saklamak ne kadar ağır ve kişiyi yalnızlaştıran bir yükü. Markette kendileriyle birlikte kuyruğa giren kadının tarihteki en popüler internet dedikodu sütunundan sorumlu kişi olduğunu bildiklerini varsayarak insanların göstereceği tepkilere dair hayaller kurardı bazen.

Ama Şirret yaptıkları hakkında kimseye tek kelime anlatamazdı. Az önce orada olan polis müfettişine bile. Kimseden övgü bekleyemezdi. Arkadaş olup ağzından bir şey kaçırma riskine giremezdi. Sırrını kızlarına da açamaz veya onlarla daha fazla temas kuramazdı. Birisiyle çıkması ya da evlenmesi akıllıca olmazdı. Web sitesindeki işini bıraksa bile eski olağanüstü kariyeri hakkında kimseye tek kelime bile edemezdi. En küçük bir ihlalde bulunması bile onun ömür boyu hapiste kalmasına ve yoksullar evine düşmesine sebep olurdu. Gizlilik anlaşması imzalayarak aptallık yapmıştı. Bu iş onun hayatına mal olabilirdi. Hem zaten ne açıklayabilirdi ki?

Gotham Gotcha sütununu kimin yazdığını bilmiyordu. O kişi kadın, erkek, genç, yaşlı, Amerikalı ya da başka bir ülkeden olabilirdi. Ya da web sitesi fenomeni bir grup insanın, örneğin MİT'ten bir grup genç girişimcinin, Çinli casusların veya bir internet araştırma teknolojisi şirketindeki dahi çocukların işi olabilirdi. Şirret'e iyi para ödeniyordu ve gizemli bir ünlünün vekili olmaktan büyük gurur duyuyordu, ama bu anlaşma onu fazlasıyla yoruyordu. Kendi varoluş nedeni hakkında şüpheye düşmeye başlamıştı. Müfettiş Marino uğradığında öyle aptal gibi davranmasının nedeni de bu olabilirdi.

Şirret etten kemikten biriyle iletişimde bulunmak için ölüyor, sohbete, ilgiye ve onaylanmaya büyük bir açlık duyuyordu. Bir insanla diyalog kurma sanatını unutmuştu. Oturma odasında birinin olması, kilimdeki köpek tüylerini fark etmesi ya da çamaşır suyu yüzünden yer yer pembeleşmiş kırmızı polar eşofmanını giydiğine tanık olması onun için son derece olağanüstü bir durumdu. Marino gidince üzölmüş fakat aynı zamanda rahatlamıştı da. Ama bu konu üzerinde daha çok düşündükçe üzüldüğünü fark etmişti. Nasıl sıkıntılı bir yalnızlık içinde olduğunu daha önce fark etmemişti. Ama artık bunu fark ettiğı gibi nedenini de biliyordu. /

İki haftada bir banka hesabına kaynağı belirsiz para yatıyordu. Kişisel olmayan ve teşekkür içermeyen e-postalar ve talimatlar Tanrı'dan bile geliyor olabilirdi. Şirret onunla da hiç tanışmamıştı, resimlerini

görmemişti ve isminin gerçekte ne olduğu tartışılabilirdi. Şirret'in cesarete, övgüye, minnettarlığa, tatile, doğum günü hediyesine ve zamma ihtiyacı olduğunda ne patron ne de Tanrı onunla ilgileniyordu. İkisi de sessiz ve görünmezdi. Müfettiş Marino'nun ziyareti onun yeniden düşünmesini sağlamıştı. Şirret, kendisini patronun yarattığını kabul etse ve ona minnettar olsa bile aynı zamanda kızgın olduğunu da fark ediyordu. Şirret o imzayla hayatını feda etmişti. Köpeği, arkadaşı yoktu; seyahat etmeye, insanlarla samimi ilişkiler kurmaya cesaret edemiyordu. Davetsizler hariç ziyaretçisi olmuyordu. Tanıdık olarak nitelendirebileceği tek insan dün gece öldürülmüştü.

Şirret hayatın kontrolünü kaybetmesine sebep olan bu korkunç şartları nasıl kabul etmişti? Hayat kısaydı. Göz açıp kapayana dek sona ere-bilirdi - hem de korkunç şekillerde. Patron bencil, umursamaz bir şekilde onu kullanıyor ve hiç adil davranmıyordu. Şirret olmasa patron, hayranların gönderdiği kötü imalar, sert yorumlar, dedikodu içeren binlerce e-posta arasından Şirret'in seçtikleriyle vweb sitesini bu kadar popüler hale getiremezdi. Bütün işi Şirret yapıyordu ve gizemli biri olsa bile bütün övgüleri patron topluyordu.

Şirret masasına geçip bilgisayarın başına oturdu. Perdeler kapılıydı. Böylece karşı apartmana bakıp dün gece olan korkunç şeyleri düşünmeyecekti. Artık Terri'nin kapısının önünde park etmiş halde duran polis arabasına bakmak istemiyordu. Böylece arabadaki polis, Müfettiş Marino'yu arayıp daha önce görüştüğü komşunun dışarıyı gözetlediğini söyleyemezdi. Marino'nun kendisini yeniden ziyaret etmesini istese de bunu kaldıramazdı. Müfettiş Marino ondan zaten şüpheleniyordu. Onun dün gece bir şeyler gördüğünden emindi. Şirret o gittikten sonra internette biraz araştırma yapınca bunun nedenini anladı.

Terri'nin ölümü gizemli ve vahşiceydi. Kimse nasıl öldüğünü söylemiyordu. Yalnızca Şirret'in bir süre önce elinde sarı gülle gördüğü sarışın adamın yakalandığında tıpkı Sam'in oğlu gibi Bellevue'ya kapatıldığından bahsediliyordu. Terri'nin otopsisini yapan adli tabip ayrıntılı bir açıklama yapmamıştı. Ayrıntılar korkunç olmalıydı. Doktor Scarpetta'mn bu vakayla ilgilenmesi olayın çok önemli olduğunu gösteriyordu. Bu öğleden sonra Logan ve La Guardia havaalanlarında, ardından Bellevue'da görülmesi böyle düşünülmesine sebep olmuştu. Bavulunu sürüyerek, ku banın erkek arkadaşının kaldığı erkekler koğuşundaki adli psikolog kocasıyla buluşmaya gitmişti.

Patronun, Doktor Scarpetta'yla ilgili yeni bir haber daha yapacağına hiç kuşku yoktu ve bu çok kötüydü. Bütün bloglar bugün yayımlanan iki sütunla ilgili yorumlarla doluydu ve fikirler çarpıcı şekilde farklılık gösteriyordu. Çok sayıda insan ister Müfettiş Marino, ister Rahibe Polly tarafından olsun Scarpetta'ya yapılan cinsel saldırının utanç verici olduğunu düşünürken, pek çok kişi de daha fazla bilgi istiyordu. Ayrıntı, ayrıntı!

Neden bir insan küçük bir çocuğun kalemini kırardı? Onun gibi kadınlar bunu isterdi. Bu yüzden suçu üzerlerine çekiyorlardı.

Müfettiş konusunda şaşırdım, ama rahibe konusunda değil.

Müfettiş Marino gittiğinden beri Şirret'in motivasyonu sıra dışı bir şekilde düşmüştü. Bir an önce işe başlayıp hayranların gönderdiği en yeni bilgi ve resimleri ayıklamaya başlamalıydı. Belki yayınlaması ya da patronun araştırma dosyasına göndermesi gereken bir şeyler çıkabilirdi.

Sıradan, sıkıcı dedikodu hikâyelerini, sözde tanıklıkları ve cep telefonlarıyla çekilen görüntüleri açıp silerken birkaç saat önce gönderilen bir e-postayla karşılaştı. Konu içerik olarak oldukça heyecan verici, ama aynı zamanda şüphe uyandırıcıydı.

DAHA ÖNCE HİÇ GÖRÜLMEMİŞ BİR FOTOĞRAF! MARILYN MONROE MORGDA

Herhangi bir mesaj yoktu, yalnızca ekli dosya vardı. Şirret görüntüyü indirdi. Resim, ekranında belirirken öyle bir heyecan hissetti ki insanların tüylerinin diken diken olduğunu söylerken ne kastettiklerini çok iyi anladı.

"Tanrım," diye mırıldandı. "Oh Tanrım," dedi heyecanla.

Marilyn Monroe'nun çıplak bedeni, parlak çelik otopsi masasının üstünde bez bir bebek gibi dikiş atılmış bir şekilde yatıyordu. Islak saçları, biraz şişmiş olsa da tanınır haldeki yüzünün etrafına dağılmıştı. Şirret her ayrıntıyı yakından inceledi. Şirret, hayranlarının yaptıklarını izlerken fareyi deli gibi tıklıyordu. Sinema kraliçesinin bir zamanlar muhteşem olan göğüslerinin buruşukluğuna ve düzlüğüne hayretle bakıyor, resmi biraz daha büyüttükçe daha da hayretler içinde kalıyordu. Demiryolunu andıran korkunç dikiş izleri köprücük kemiklerinden başlayıp göğsünde birleşiyor, yine bir zamanlar muhteşem olan vücudundan, eski yara izlerinden geçip kasık kıllarında kayboluyordu. Ünlü dudakları ve mavi gözleri kapalıydı. Softvare'in izin verdiği en yüksek büyütme gücüne ulaşan Şirret dünyanın hep bilmek istediği ve kesinlikle hak ettiği bir gerçeğe ulaştı.

Şirret hemen anlamıştı ve bunu kanıtlayabilirdi.

Daha belirgin olamazdı! ,

Ayrıntılar oradaydı. Kanıt: Saç köklerinde koyuluk olmaması saçının sarıya yeni boyandığının işareti. Mükemmel şekilde alınmış kaşlar. Manikürlü el ve ayak tırnakları, pürüzsüz tıraşlı bacakları. Zayıftı, tek bir gram bile fazlalığı yoktu.

Marilyn kişisel bakımı konusunda çok titiz ve özenliydi. Kendini şımartmayı severdi. Trajik bir şekilde verdiği son nefesine kadar kilosuna büyük özen göstermişti. Ve ciddi depresyonda olan kişiler bunu yapmazdı. Bu fotoğraf Şirret'in zaten şüphelendiği şeyin kanıtıydı.

Heyecanla yazının kopyasını hazırladı. Kısa olmalıydı. Yazar patrondu, Şirret değil. Bu yüzden on beş kelimedenden fazla bir şey yazmasına izin verilmiyordu.

MARILYN MONROE ÖLDÜRÜLDÜ!
(İZLEYİCİ GİZLİLİĞİ ÖNERİLİR)

DAHA ÖNCE HİÇ GÖRÜLMEMİŞ OTOPSİ FOTOĞRAFI, SİNEMA TANRIÇASININ ÖLÜMÜ SİRASINDA DEPRESYONDA OLMADIĞINI, DOLAYISIYLA İNTİHAR ETMEDİĞİNİ ŞÜPHEYE YER BIRAKMAYACAK ŞEKİLDE KANITLIYOR.

5 AĞUSTOS 1962'DE, LOS ANGELES'TA YAPILAN OTOPSİ SİRASINDA AÇIKÇA GÖRÜLEN AYRINTILAR, MARILYN'İN ÖLÜMÜNE BİR KAZANIN YA DA İNTİHARIN DEĞİL, KÖTÜLÜĞÜN SEBEP OLDUĞUNUN TARTIŞMASIZ KANITINI ORTAYA KOYUYOR.

Tanrı aşkına, Şirret burada dursa iyi olacaktı. Sözcük sayısı, rakamlar ve noktalama işaretleri hariç altmış ikiyi gösteriyordu. Yasal sınırın neredeyse beş katıydı bu. Ama patron bu olayda belki bir ayrıcalık yapar ve Şirret'e bir kez olsun ikramiye verip övgüde bulunurdu.

Arama penceresini açıp ünlü Doktor Thomas Noguchi'nin otopsi raporunu ve laboratuvar sonuçlarını kolayca buldu. Sözcüklerin ve ifadelerin çoğunun ne anlama geldiğini anlamasa da dikkatle okudu. "Yerleşik

morluk", "hafif ekimotik"(1) ve "mide ya da bağırsakta refraktil kristaller bulunmadı" ifadelerinin anlamına baktı. Daha başka bir sürü şeyin anlamına bakarken gittikçe öfkeleniyordu.

(1) Yoğnamdaş.

Bir avuç güç delisi, kadınları hor gören zampara, bencil erkekler bunu Marilyn'e nasıl yapabiliirdi! Eh, dünya artık gerçekte neler olduğunu tahmin etmeyi bırakabiliirdi. Şirret'in parmakları klavyede hızla hareket etmeye başladı.

GERÇEK OTOPSİ RAPORUNDA BULUNAN ÇOK GİZLİ BİLGİLER BU OLAĞANÜSTÜ FOTOĞRAFTA AÇIKÇA GÖRÜLEN ŞEYİ DESTEKLİYOR. ÇIPLAK VE ÇARESİZ DURUMDAKİ MARİLYN MONROE ZORLA YATAĞA BASTIRILDI (SOL KALÇASINDAKİ VE BELİNDEKİ İZLER BUNU GÖSTERİYOR) VE KATİLLERİ BARBİTÜRATLARI DOLU SIVIYI KALIN BAĞIRSAĞINA ENJEKTE ETTİLER.

MARİLYN KESİNLİKLE AŞIRI DOZDA NEMBTAL'ALE İNTİHAR ETMEDİ, ÖYLE OLSA MİDE VE BAĞIRSAKTA İLAÇ KAPSÜLLERİNİN EN AZINDAN İZİ VEYA SARI KALINTISI BULUNURDU, AMA BULUNMADI. AYRICA KALIN BAĞIRSAĞININ RENK DEĞİŞTİRDİĞİ VE ŞİŞTİĞİ GÖRÜLDÜ. TIPKI ZEHİRLİ SIVI ENJEKTE EDİLDİKTEN SONRA OLMASI BEKLENDİĞİ GİBİ.

VE BU ARADA, İLACI BAŞKALARI DEĞİL DE KENDİSİ ENJEKTE ETTİYSE BÜTÜN O BOŞ İLAÇ KAPSÜLLERİ NEREYE GİTTİ?

İLACI ALDIKTAN SONRA KANITLARI ATMAK İÇİN EVDEN ÇIKTIĞINI, SONRA GERİ DÖNÜP GİYSİLERİNİ ÇIKARDIĞINI, YATAĞA GİRİP ÖRTÜLERİ GÜZELCE ÇENESİNİN ALTINA SIKIŞTIRDIĞINI DÜŞÜNMEK MANTIKLI GÖRÜNÜYOR. BARBİTÜRATLI İLACI ENJEKTE ETTİKTEN SONRA BİLİNCİNİ KAYBEDİP HAREKET EDEMEZ HALE GELMİŞ OLMASI GEREKİR. ASLINDA BANYOYA BİLE GİDEMEDİ! ÖLDÜĞÜ SIRADA MESANESİ DOLUYDU! OTOPSİ RAPORU BÖYLE SÖYLÜYOR!

Uyku ilacı yapımında kullanılan kimyasal madde.

Uykusuzluk sorunlarında kullanılan sakinleştirici bir ilaç. Birçok ülkede artık kullanılmıyor.

MARİLYN AĞZINI KAPALI TUTAMADIĞI İÇİN ÖLDÜRÜLDÜ. EMRİ KİMİN VERDİĞİ ÖNEMLİ DEĞİL!

10

Jaime Berger'in ofisinin penceresinden karşıdaki granit binaya oyulmuş şahlanmış aslan figürleri görünüyordu.

Amerikan Havayolları'na ait 11 uçuş sayılı uçak, mavi gökyüzünde anormal derecede gürültülü ve alçak bir şekilde uçup Dünya Ticaret Merkezi nin kuzey kulesine çarparken de Jaime Berger tesadüfen aynı manzaraya bakıyordu. On sekiz dakika sonra ikinci uçak güneydeki kuleye çarpmıştı. Gözlerine inanamayarak hayatı boyunca tanıdığı güç sembollerinin bir anda çökmesini, Manhattan üzerine kül ve çöplük yağmuru halinde yağmasını seyrederken dünyanın sonunun geldiğinden emindi.

O zamandan beri o salı sabahı New York'ta olmasaydı, bu masada oturup şu anda hiç hatırlamadığı bir dava yüzünden tek başına Buenos Aires'e giden Greg'le telefon konuşması yapmasaydı neyin farklı olabileceğini merak ediyordu.

Greg önceki evliliğinden olan iki çocuğunu dünyanın harika yerlerine götürürken kendisinin daha sonradan pek de hatırlamadığı son derece önemli, büyük davalara katılmak için şehirde kalması gerekiyordu. Greg en çok Londra'yı sevdiğine karar vermiş ve orada bir daire tutmuştu. Daha sonra aslında Greg'in oraya metresini götürdüğünü öğrenmişti. Birkaç yıl önce son derece zor bir dava sırasında Berger'in ofisinde birkaç hafta birlikte çalıştıkları genç bir İngiliz avukattı bu.

129

F:9

Berger deli gibi çalışırken genç avukatla Greg'in birlikte yemek yemeleri onda hiç şüphe uyandırmamıştı.

Geçen kış bir gün habersizce ofisine gelip onu öğle yemeğine çıkarana kadar Berger evliliğiyle ilgili tam bir bilinçsizlik hali içindeydi. Hukuk dünyasının nüfuzlu kişileri ve politikacıların en sevdiği yer olan Forlini'ye gitmişlerdi. Karı koca etraflarında koyu renk lambriler ve ağır yağlı boya tablolarla süslü bir salonda karşı karşıya oturmuşlardı. Greg ona yıllardır bir ilişkisi olduğunu söylememiş, yalnızca ilişkiyi bitirmek istemişti. O sl-rada Berger'in aklından Kay Scarpetta geçmişti. Bunun mantıklı bir nedeni vardı.

Forlini'nin her bir locasına nüfuzlu müşterilerin isimleri verilmişti. Berger ve Greg'in oturdukları locanın adı şu anda itfaiye komisyonunun başında bulunan Nicholas Scoppetta'ydı. Duvarda Scoppetta adını gören Berger'in aklına Scarpetta gelmiş, onun bu aşikâr yalanlara ve aşağılanmaya katlanmayıp gül kurusu renkteki deri locayı hemen terk edeceğini düşünmüştü.

Ama Berger ne kıpırdamış, ne de itiraz etmişti. Her zamanki gibi kontrollü, dengeli haliyle Greg'in onu sevmediğine dair anlamsız sözlerle açıklamalar yapmasını dinlemişti. Greg onu on bir eylül'den sonra sevmeyi bırakmıştı. Herhalde bunun nedeni travma sonrası stres bozukluğuydu. Gerçi o saldırı sırasında ülkede olmadığını çok iyi biliyordu, ama haberlerde sürekli tekrarlanması kendini oradaymış kadar kötü hissetmesine neden olmuştu.

Amerika'da özellikle emlak ve finans sektöründeki istikrarsızlığın dayanılmaz olduğunu, bu yüzden Londra'ya taşınacağını söylemişti. Gizlice boşanmak istiyordu. Boşanma ne kadar gizli ve anlaşmalı olursa o kadar iyiydi. Berger sırf kocasının içinde bir dürüstlük kıntısı kalıp kalmadığını görmek için başka bir kadının bununla bir ilgisi olup olmadığını sormuştu. Kocasını bir çift artık birbirini sevmiyorken bu sorunun anlamsız olduğunu ve Berger'in de başka konulara ilgi duyduğunu ilgileri olduğunu söylemişti, ama kastettiği işine olan ilgisi değildi. Berger itiraz etmedi, yönlendirme yapmadı, hatta aklından geçse de evlilik sözleşmesini ihlal edecek bir şey yapmadığını kanıtlamaya çalışmadı.

Böylece Berger gizlice boşanmış, gizlice zengin olmuş ve gizlice yalnız kalmıştı. Bu öğleden sonra ofisinin bulunduğu kat boştu. Ne de olsa o gün, insanın yeni yılı ne kadar coşkulu karşıladığına bağlı olarak tatil günü veya hastalık günü sayılırdı. Ama Berger evde kalmayı istememişti. Her zaman yapılacak bir iş vardı. Eski kocası onu terk ettiği, üvey çocukları büyüüp kendi yollarına gittiği için Ground Zero(l,'dan çok da uzak olmayan bu soğuk taş binada tek başınaydı. Telefona bakacak tek kişi bile yoktu.

Saat tam beşte, Oscar Bane'in, Terri Bridges'in evine gittiğini söylediği saatten tam yirmi dört saat sonra Berger arayanın kim olduğunu bilerek telefonu kendisi açtı.

"Hayır. Konferans salonu olmaz," dedi Lucy'ye. "Yalnızca ikimiz varız. Benim ofisimde buluşacağız."

Oscar, duvardaki plastik muhafazaya yerleştirilmiş olan saate baktıktan sonra kelepçeli elleriyle yüzünü kapadı.

Dün öğleden sonra bu saatlerde Terri'nin kapıyı ona açması gerekiyordu ve belki açmıştı da. Belki iddia ettiği şey doğrudu ve dün bu saatte Terri ölmüştü. Saat beşi bir geçiyordu.

"Terri'nin arkadaşı var mıydı?" diye sordu Scarpetta.

"İnternetteki sitelerde vardı." dedi Oscar. "İnsanlarla öyle bağlantı kuruyordu. İnsanlara güvenmeyi orada öğrendi. Ya da güvenmemesi gerektiğini fark etti. Bunu biliyorsunuz. Neden bunu yapıyorsunuz? Neden bunu kabul edemiyorsunuz? Sizi durduran ne?"

"Neyi kabul etmemi istediğini bilmiyorum."

(1) 11 Eylül'ie yıkılan Dünya Ticaret Merkezi binalarının boş arazisi.

"Size talimat verilmiş."

"Bana talimat verildiğini düşünmene neden olan şey ne? Ve ne talimatı verilmiş bana?"

"Tamam, güzel," dedi Oscar huysuz bir tavırla. "Bu oyundan çok sıkıldım. Ama size yine de söyleyeyim. Beni koruduğunuza inanmam gerek. Bu yüzden bu kadar kaçamak davrandığınıza inanmam gerekiyor. Bu durumu kabul edip sorunuza cevap vereceğim. Terri insanlarla internetteki sitelerde tanışıyordu. Eğer küçük bir insansanız ve kadınsanız çok daha hassas oluyorsunuz."

"Ne zaman görüşmeye başladınız?"

"Bir yıl boyunca e-posta yoluyla yazıştıktan sonra. İkimizin de aynı zamanda aynı yerde bir toplantıya gideceğini keşfettik. Orlando'daki LPA idi. O zaman ikimizde de akondroplazi olduğunu fark ettik. Orlando'dan sonra görüşmeye başladık. Size söylemiştim bunu. Üç ay önce."

"Neden ilk günden beri onun evinde buluştunuz?"

"Kendi evinde olmak hoşuna gidiyordu. O çok titizdir, saplantı derecesinde titiz ve temiz."

"Senin dairenin kirli olmasından mı korkuyordu?"

"Pek çok yerin kirli olmasından korkuyordu."

"Obsesif-kompulsif miydi? Mikroplardan korkuyor muydu?"

"Bir yere gittiğimizde döndükten sonra ikimizin de duş almasını istiyordu. Başta bunun seks için olduğunu sandım, öyle ise bile benim için sorun yoktu. Birlikte duş alıyorduk. Sonra bunun temizlikle ilgili olduğunu fark ettim. Çok temiz olmak zorundaydım. Eskiden uzun saçlarım vardı, ama kısa saçı temiz tutmak daha kolay olduğu için kestirmemi istemişti. Saçların kir ve bakteri yuvası olduğunu söyledi. İyi bir centilmen olduğumu, ama vücudumun belirli bir yerindeki kılları aldırmayacağımı söyledim. Oraya kimse yaklaşamazdı."

"Vücut tüylerini nerede aldırıyorsun?"

"Doğu 79. Sokak'taki bir dermatologda. Lazerle. Öteki acı veren şeylerle hiç işim olmaz."

"Ya Terri? O da mı aynı dermatologa gidiyordu?"

"Beni oraya kendisi gönderdi. Doktor Elizabeth Stuart. Çok büyük bir muayenehanesi var ve çok saygın biri. Terri yıllardır oraya gidiyor."

Scarpetta, Doktor Stuart'ın adını yazıp Terri'nin gittiği öteki doktorların adını sordu. Oscar bilmediğini ya da hatırlamadığını, ama bu tür bilgilerin Terri'nin dairesinde bulunduğundan emin olduğunu söyledi. Terri'nin kusursuz derecede düzenli ve tertipli olduğunu ekledi.

"Önemli olabilecek hiçbir şeyi çöpe atmazdı, ama her şey yerli yerindeydi. Eğer gömleğimi sandalyeye atsam, kaldırıp asar. Yemeğimi daha bitirmeden tabaklar bulaşık makinesine dizilir. Dağınıklıktan nefret eder. Her şeyin yerli yerinde olmasını ister. Çantası, yağmurluğu, kar botları, her ne varsa beş dakika sonra kullanmayı planlasa bile yerine kaldırırdı. Bunun normal olmadığını farkındaydım."

"Onun saçları da seninki gibi kısa mıydı?"

"Onu hiç görmediğinizi hep unutuyorum."

"Üzgünüm, ama görmedim."

"Saçlarını kısa kestirmezdi, ama çok temiz bakardı. Bir yere giderse eve döner dönmez duş alıp saçlarını yıkardı. Hiç banyo yapmazdı. Çünkü bunun kirli suyun içinde oturmak anlamına geldiğini söylerdi. Bir havluyu bir kere kullandıktan sonra kirliye atardı. Bunun normal olmadığını biliyorum. Bu korkuları konusunda birisiyle konuşmasının iyi olabileceğini, bunun obsesif-kompulsif bir durum olduğunu, durumunun ciddi olmasa da semptomlardan bazılarını gösterdiğini söyledim. Ellerini günde yüz kere yıkamazdı, kaldırımdaki çatlakların üstünden atlamaz ya da dışarıdan yemek almaya itiraz filan etmezdi. Böyle şeyleri yoktu."

"Seks yaptığınızda durum nasıldı? Temizlik konusundaki titizliği yüzünden ekstra önlem almanız gerekiyor muydu?"

"Yalnızca temiz olmam gerekiyordu. Seksten sonra duş alıyor, birbirimizi yıkıyorduk ve genellikle duşta yeniden seks yapıyorduk. Duşta seks yapmayı severdi. Buna temiz seks derdi. Onu haftada bir kez değil daha çok görmek istiyordum. Ama sadece bir kez görüşüyorduk. Her zaman aynı günde, aynı saatte ve cumartesi beşte. Herhalde çok organize olduğu içindir. Yemek yiyip sevişirdik. Bazen ben oraya gider gitmez seks yapmak isterdik. Geceyi onunla birlikte geçirmezdim. Terri güne yalnız uyanmayı ve çalışmaya başlamayı severdi. DNA'm evin her yerinde vardır."

"Ama dün gece de onunla seks yapmadınız."

"Bunu daha önce sormuştunuz!"

Yumruğunu sıkarken kaslı kollarındaki damarlar belirginleşti. "Nasıl yapabiliydik ki!"

"Yalnızca emin olmak istedim. Neden sormak zorunda olduğumu biliyorsun."

"Her zaman kondom kullanırdım. Yatağının yanındaki çekmecedeki bulabilirsiniz. Üzerinde salyama vardır."

"Çünkü?..."

"Çünkü ona sarıldım. Hayat öpücüğü vermeye çalıştım. Öldüğünü anlayınca yüzünü öptüm. Ona dokundum. Onu kollarımda tuttum. DNA'm üzerindedir."

"Şu ve şu." Scarpetta onun göğüs kemiğindeki morluklara dokundu. "Bunlar size fenerle vurduğu zaman mı oldu?"

"Bazıları. Belki bazıları yere düştüğümde olmuştur. Bilmiyorum."

Morlukların rengi zamanla değişirdi. Morluklar onlara neden olan nesnenin biçimini alabilirdi. Oscar'daki morluklar kırmızımsı renkteydi. Göğsünde iki, sol bacağına bir tane vardı. Hepsi aşağı yukarı beş santim büyüklüğünde ve hafifçe kıvrıktı. Scarpetta bir tek bunların fenerin halkasıyla uyumlu olduğunu, Oscar'ın diğer yaraları meydana geldiği sırada ortalama bir kuvvetle darbe aldığını söyleyebilirdi.

Bu kaslı kollarıyla kendisini boğmasının ne kadar kolay olduğunun farkında olarak yaraların fotoğrafını çekti. Oscar kendisini boğmaya kalksa çılgılık atamazdı, anında ölürdü.

Scarpetta onun vücut ısını hissedip kokusunu aldı. Sonra geri çekildiğinde aralarındaki hava tekrar gerildi. Oscar onun sırtını seyrederken yaralarını belgeleyip başka notlar aldı. Birbiriyle uyumsuz gözlerin varlığını üstünde hissedebiliyordu, ama hiç de sıcak bakmıyorlardı. Soğuk su damlaları gibiydiler. Kendini adaması, onu idealleştirmesi giderek azalmıştı. Ona göre Scarpetta CNN'de görüldüğünden daha farklı değildi. O bir kadındı, kendisine ihanet eden, aldatan gerçek biriydi. Birini kahramanlaştırmamanın sonu genelde hayal kırıklığı ile son bulur, çünkü gerçekte konu hiçbir zaman kahramanın kendisi olmazdı.

"Hiçbir şey binlerce yıl önce olduğundan daha iyi değil," dedi Oscar onun sırtına doğru bakarak. "Kavga, çirkinlik, yalanlar ve nefret. İnsanlar değişmiyor."

"Eğer buna inanıyorsan neden psikoloji eğitimi aldın?"

"Kötülüğün kaynağının ne olduğu öğrenmek istiyorsanız sonuçlarım da bilmek zorundasınız," dedi. "Bir bıçak yarasıyla mı son buluyor? Bir otostopçunun kesik başıyla mı? Ayrımcılıkla mı? Şiddetli saldırganlığın ve nefretin yaşamın devamlılığını tehdit ettiği bir dünyada beynimizin hangi kısmı ilkel kalmaktadır? Neden genetik kodlamamızın bu parçasını, fare-lerdeki genleri yok ettiğimiz gibi yok edemiyoruz? Kocanızın ne yaptığını biliyorum."

Oscar hızlı bir şekilde konuşurken Scarpetta olay yeri çantasından silikon kalıp çıkarma tabancasını ve polivinil siloksan1" kartuşu çıkarıyordu.

"McLean'deki Harvard Hastanesi bu tür konular üzerinde araştırma yapıyor ve MRI'ı kullanıyor. Sonucu öğrenmeye yaklaştık mı? Yoksa işkenceye, tecavüze, öldürmeye, savaşımlara, soykırıma devam edip bazı insanların temel insan haklarını hak etmediklerine mi karar vereceğiz?"

(1) Ölçü maddeleri gösterim malzemesi olarak kullanılır.

Scarpetta kartuşu yerine takıp pembe kapağını açtı, kâğıt havluyu şeffaf katalizörde biraz sıkıştırdı, bu akışın sabit olmasını sağladı. Karıştırma ucunu takıp masaya döndü, Oscar'a parmak uçlarına ve yaralarına silikon bileşik uygulayacağını açıkladı.

"Tırnakların ve hatta parmak izlerin gibi kaba ve pürüzsüz yüzeylerin esnek kalıplarını almada bu çok iyi bir yöntemdir," dedi. "Zararlı yan etkileri yok ve derin bir reaksiyon vermeyecek. Sıyrıklar ve tırnak izleri kabuk bağlamış, silikon onlara zarar vermeyecek, ama durmamı istediğin de bunu bana söyle. Bu uygulamayı yapmama izin verdiğini kabul ediyorum."

"Tamam," dedi Oscar.

Scarpetta onun yaralı başparmağına dikkatle dokunurken Oscar son derece sessizdi.

"Parmaklarım ve yaralarını izopropil alkolle temizleyeceğim. Böylece kendi vücut sıvıların kuruma sürecine müdahale etmeyecek. Acı duymazsın, en fazla biraz yanma olabilir. Durmamı istersen söyle."

Oscar sessiz kalıp Scarpetta'nın ellerini, parmaklarını teker teker temizlemesini seyretti.

"Doktor Wesley'in McLean'deki araştırmasını nereden bildiğini anlamaya çalışıyorum," dedi Scarpetta. "Çünkü henüz bir yerde yayınlanmadı. Ama denek alımlarının bir süredir devam ettiğini ve bu yüzden yoğun bir tanıtım yapıldığını biliyorum. Herhalde oradan biliyorsundur?"

"Bunun bir önemi yok," dedi Oscar, ellerine bakarak. "Hiçbir şey değişmiyor. İnsanlar neden nefret dolu olduklarını biliyorlar ve bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Duygularını değiştiremezsin. Dünyadaki hiçbir bilim duyguları değiştiremez."

"Ben bu görüşe katılmıyorum," dedi Scarpetta. "Korktuğumuz şeyden nefret ederiz. Ve korkularımız azaldığında nefretimiz de azalır."

Kokusuz bileşiği parmak uçlarına her sıkışında tabanca klik sesi çıkarıyordu.

"Umarım ne kadar aydınlanırsak o kadar az korkar ve o kadar az nefret ederiz. Her parmağı ilk ekleme kadar kaplıyorum. Bileşik kurduğunda insanların para saymak için taktıkları kauçuk parmak uçları gibi soyulacak. Bu materyal mikroskobik değerlendirme için mükemmeldir."

Tahta spatulayı kullanarak bileşiği yayıp düzleştirdi. Çok sayıda yarayı ve tırnak izlerini kaplayana kadar parmak uçlarındaki bileşik kurumaya başlamıştı. Oscar'm parmak uçlarının, özellikle -tırnaklarının ve güya kendisine saldıran saldırganın yaptığını iddia ettiği tırnak ve sıyrık izlerinin kalıbını neden çıkardığını sormaması Scarpetta'ya ilginç gelmişti. Oscar bunu sormamıştı, çünkü büyük olasılıkla biliyordu ve Scarpetta'mn bu kalıpların mikroskobik incelemesini yapması gerçekten gerekmiyordu, yalnızca Oscar'm bu izleri aldığını görmesini istemişti.

"İşte oldu. Şimdi ellerini kaldırırsan," dedi.

Onun mavi-yeşil bakışlarına karşılık verdi.

"Burası serin," dedi. "Dört dakika içinde kurur. Şimdi gömleğini tekrar kaldıracağım, böylece biraz daha rahat edersin."

Korku ve kapalı kalmanın iğrenç kokusunu alıyordu. Fırçalanmamış dişlerinin ve parfümünün kokusunu da. Kız arkadaşını öldürme planı yapan bir adam parfümle uğraşır mıydı acaba, diye merak etti.

11

Lucy davet beklemeksizin ceketini asıp Berger'in yanına bir sandalye çekti, MacBook Air'i açtı.

"Affedersin," dedi Berger. "Çoğunlukla insanların masanın karşısına oturmasına alışığım."

"Sana bir şey göstermem gerek," dedi Lucy. "İyi görünüyorsun. Her zamanki gibi."

Berger'e açıkça iltifat ediyordu.

"Hayır, yanlış söyledim. Sekiz yıl önce, buradan birkaç blok ötede iki gökdelen daha varken ilk tanışmış olduğumuz o zamandan da daha iyi görünüyorsun. Helikopterle geldiğimde şehir silueti beni karşılıyor ve hâlâ şehrin iki dişi eksikmiş gibi görünüyor. Sonra Hudson boyunca alçaktan uçuyorum ve Ground Zero'nun üstünden geçerken oradaki çukuru görebiliyorum."

"Bu hafife alınacak bir konu değil," dedi Berger.

"Kesinlikle hafife almıyorum. Yalnızca değişmesini istiyorum. Bilirsin. Böylece kötü adamların kazandığım hissetmeyeceğim."

Berger, Lucy'yi taktik giysisi dışında bir şeyle gördüğünü hiç hatırlamıyordu ve üzerindeki yıpranmış kot pantolon ve siyah tişörtü hiçbir silahı gizleyemezdi. Aslında giyim tarzı hiçbir şeyi gizleyemiyordu, hele parası olduğunu hiç. Timsah derisinden, Winston marka, kaplan tokalı geniş ke

meri değerli taşlar ve metallerle işlenmişti. Boynundaki kalın zincir ve turkuvaz kafatası pendantsi de Winston'dı. Sanat eseri olarak değerlendirilen bu kolyeye paha biçilmezdi. Son derece zinde ve güçlüydü. Arada gül rengi parıltıların olduğu kırmızımtırak renkteki saçları oldukça kısa kesilmişti. Göğüsleri olmasa yakışıklı bir erkek model olduğu sanılabilirdi.

"Terri Bridges'in dizüstü bilgisayarları," dedi Berger.

Kapalı kapının yanındaki masada, kahverengi kâğıda sarılmış ve kırmızı kanıt bandıyla güzelce sarılmış paketi işaret etti.

Lucy pakete baktı.

"Arama iznin vardır diye düşünüyorum," dedi. "Sürücüde neler olduğuna bakan oldu mu?" "Hayır. Hepsi senin."

"E-posta hesaplarını bulduğumda onlara ulaşmak için yasal iznimizin olması gerekiyor. Hem de hemen. Bellevue'daki erkek arkadaşı dışında kiminle bağlantı kurduğuna bağlı olarak başka izinlere de ihtiyacımız olacak."

"Elbette."

"Ben onun e-posta sağlayıcısını bulduktan ve geçmişini inceledikten sonra şifresine ihtiyacım olacak."

"İster inan ister inanma, ama bunu biliyorum."

"Şifre kırmamı istiyorsan başka," dedi Lucy klavyede yazmaya başlarken.

"O sözcüğü kullanmaktan uzak duralım lütfen. Aslında senin daha önce bu sözcüğü kullandığını hiç duymamıştım."

Parmakları çevik hareketlerle klavyenin üstünde dolaşırken Lucy hafifçe gülümsedi. PovverPoint sunumuna başladı.

Connexions - Nöral Şebeke Çözümü

"Tanrım, bunu gerçekten yapmayacaksın değil mi?" dedi Berger. "Bunlar gibi kaç tanesini gördüğüm konusunda bir fikrin var mı?"

"Bunu daha önce hiç görmedin," dedi Lucy bir tuşa basarak. "Hesaplamaya dayalı sinirbilimini duymuş muydun? Sinirsel şebekeye dayalı teknolojiyi? Bilgiyi beyinle aynı şekilde işleyen bağlantıları?"

Lucy tuşlara basarken işaret parmağında büyük, gümüş bir yüzük göze çarpıyordu. Berger'in daha önce görmediği bir saat takmıştı, ama siyah camı, aydınlık kadranı ve lastik kayışlarıyla asker modeline benziyordu.

Lucy, Berger'in saatine baktığını fark edince, "Belki aydınlatma teknolojisini biliyorsundur?" dedi. "Gazlı trityum, saatin üstündeki rakamların ve diğer işaretlerin parlamasını, böylece karanlıkta görünmelerini sağlayan radyoaktif izotop. Kendim aldım. Sen Blancpain'i kendin mi aldın? Yoksa hediye mi?"

"Kendime bir hediyem. Zamanın değerli olduğunu gösteren bir hatırlatıcı."

"Benimki de başka insanların korktuğu şeyi kullanmamız gerektiğini hatırlatıyor, çünkü güçlü olmayan bir şeyden korkmazsın."

"Söylemek istediğim şeyi radyoaktif bir saat takarak kanıtlamama gerek yok."

"En fazla yirmi beş milikür. Yani insanın normal radyasyondan aldığı değer kadar. Başka bir deyişle zararsız. İnsanların cahil oldukları için bir şeyden uzak durmalarına iyi bir örnek."

"İnsanlar bana bir sürü şey derler, ama daha önce kimse bana cahil olduğumu söylemedi," dedi Berger. "Dizüstü bilgisayarları incelemeye başlasak artık."

"Benim geliştirdiğim yapay sistem, daha doğrusu geliştirmekte olduğum demeliyim, çünkü olasılıklar sınırsızdır ve sınırsızlığı düşündüğünde insanın yapısı gereği yapay olan bir şeyi gerçeğe dönüştürüp dönüştüreme-yeceğini sorması gerekir. Çünkü bana göre yapay olan şey sınırlıdır. Buradan da sınırsızın artık yapay olmadığı anlamı çıkar."

"Ölen kadının dizüstü bilgisayarlarına geri dönsek?" dedi Berger.

"Ne yaptığımızı anlamaman gerekiyor."

Yeşil gözleri Berger'e baktı.

"Çünkü mahkemede sen tanıklık edeceksin, ben değil," diye devam elti Lucy.

Povverpoint'te ilerlemeye başladı. Berger bu kez müdahale etmedi.

"Islak zihin, bu senin anlamadığın terimlerden biri daha," dedi Lucy. "Beynimizin sesleri, yüzleri, nesneleri tanıyıp anlamlı, açıklayıcı, öğretici ve tahmin edici bir bağlama yönlendirme şekli. Şu anda bunların hiçbirine bakmadığını ve beni dinlemediğini görebiliyorum."

Ellerini klavyeden çekip Berger'i çözmek için onu incelemeye başladı.

"Senden istediğim şey çok açık," dedi Berger. "E-postaları ve bütün dosyaları taramanı, Terri'nin sildiklerini geri getirmeni, kim, ne, ne zaman, nerede konularında bize en ufak bir şey söyleyebilecek bağlantıları fark etmeni istiyorum. Eğer tanıdığı biri tarafından öldürüldüyse bununla ilgili kanıtların bilgisayarında bulunma olasılığı çok yüksek." Kapının yanındaki kanıt paketini işaret etti. "Katil tanıdık olmasa bile bu kişiyle nerede karşılaşmış olabileceğine dair bize bir ipucu verebilir. Nasıl olduğunu bilirsin. Ne de olsa uzun süredir dedektiflik yapıyorsun."

"Tam olarak değil."

Berger masadan kalktı.

"Bunların makbuzlarını sana yazayım," dedi. "Buraya nasıl geldin?" "Helikopter pistin olmadığı için taksiyle tabii ki." Lucy içeri girdiğinde ofisin kapısını kapatmıştı, şimdi kapının önünde duruyorlardı.

"Herhalde adamlarından biri beni Village'e kadar götürüp ofisime bırakır," dedi Lucy. "Gerekli kâğıtları imzalarım. Bürokrasi ve bir sürü formalite hepsi."

"Ben bunları hallederim."

Berger telefon açtı.

Az sonra telefonu kapatıp Lucy'ye döndü. "Seninle konuşmamız gereken bir konu daha vardı," dedi.

Lucy ellerini kot pantolonunun ceplerine sokup kapıya dayandı. "Bir tahmin edeyim. Şu dedikodu sütunu olabilir mi? Yaya programlama, diye de ekleyebilirim. Altın Kural'a inanır mısın?"

"Aslında konunun Gotham Gotcha ile çok da ilgisi yok. Ama bu koşullar altında senin de artık bilmen gereken şeyler var. Marino benim için çalışıyor. Bu sorunla baş edeceğini düşünüyorum."

Lucy ceketini giydi.

"Bana söz vermeni istiyorum," dedi Berger. "Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Bu öğleden sonraya kadar böyle bir konuşma yapmayı planlamıyordum. Seninle buluşmayı ayarlamıştık zaten. İşlerin akışı böyle oldu. Bu yüzden konuyu şimdi açmak zorunda kaldım."

"Eh, umarım işe aldığın öteki insanları ondan daha iyi araştırıyor-sundur."

"Bu seninle Benton arasında bir konu, çünkü geçen yaz Marino'yu bana öneren Benton'dı. Marino'nun Charleston'dan neden ayrıldığını bugün ilk defa öğrendim. Beni iyi dinle Lucy, bu konuyla baş etmen gerekiyor."

"Bu çok kolay. Onunla bir ilgim olmayacak."

"Bundan o kadar emin olma," dedi Berger. Benimle çalışmak istiyorsan bu konuyla baş etmelisin. O benim için senden daha önemli çünkü..."

"Senin adalet tanımını öğrenmem iyi oldu," diye sözünü kesti Lucy. "Çünkü birisine saldırıp yalandan numaralarla işe giren ben değilim."

"Söylediklerin yasal olarak doğru değil ve bu konuda seninle tartışmayacağım. Gerçek şu ki Marino bu soruşturmaya iyice gömülmüş durumda ve onu bu soruşturmadan almamın yankıları büyük olur. Aslında onu soruşturmadan almak istemememin birçok nedeni var. Geçen ay kurbanın erkek arkadaşından bir şikâyet olarak olayın içine zaten dahil olması da bu nedenlerden biri. Senin yüzünden Marino'yu işten atmayacağım. Senden başka adli bilgisayar uzmanları da var. Bu konu yeterince açık sanırım."

"Benim gibi işinde bu kadar başardı birini bulamazsın, bunu sen de biliyorsun. Ama benimle çalışmak istemiyorsan başlamadan bitirmek en iyisi. "İstedğim bu değil." "Teyzemin burada olduğunu biliyor mu?"

"Senin havacılık terimlerini kullanacak olursam, şu anda hava trafik kontrolörü gibiyim," dedi Berger. "İnsanlar birbirine çarpmadan işlerin yürümesi için elimden geleni yapıyorum. Hedefim stratejik, yumuşak inişler."

"Yani diyorsun ki teyzemin burada olduğunu biliyor."

"Öyle bir şey söylemiyorum. Bu konuda Marino'yla konuşmadım, ama bu başkalarının da konuşmadığı anlamına gelmez. Özellikle de birden bire manşetlere çıktığı için. En azından internetin manşetlerine. Uzun süredir Kay'ın New York'a gelip gittiğini biliyor olabilir, ama kirli geçmişleri düşünülünce, bana Kay hakkında hiçbir şey söylememesi beni şaşırtmıyor."

"Ve sen de ona teyzem hakkında hiçbir şey söylemedin, öyle mi?" Lucy'nin gözlerinde öfke vardı. "Yani, Kay nasıl? CNN'de çalışmayı seviyor mu? Evlilik hayatı nasıl gidiyor? Hey, bir daha şehre geldiğinde onunla bir kahve içmeliyim."

"Marino ve ben sohbet etmeyiz. Onun yeni Scarpetta'sı olmayı hiçbir zaman istemedim. Ben Batman değilim ve bir Robin'e ihtiyacım yok. Bu arada amacımın Kay'e hakaret etmek olmadığını bilmelisin."

"Artık Robin'in Batman'e ne yaptığını bildiğine göre şanslısın."

"Neler olduğunu tam olarak bilmiyorum," dedi Berger, telefonu çalarken. "Galiba araban geldi."

Scarpetta sertleşen silikonu soyup naylon kanıt torbasına koydu. Dolabı açıp antiseptik mendil ve antibakteriyel yağı çıkardı. Oscar'ın önlüğünün arkasını çözüp yine beline kadar indirdi.

"Esnek kelepçelerden olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Televizyonda görmüşsünüzdür," dedi Oscar. "Polis, ordu, insanları çöp torbası gibi bağlamak için kullanır."

"Bu acıtmayacak."

Scarpetta onun yaralarını yeniden temizleyip yağ sürerken Oscar hiç kıpırdamadı.

"Ona dokunmaya hakları yoktu," dedi Oscar. "Ona zaten sarılmış durumdaydım, bu yüzden onu kaldırıp sedyeye koyan ben olsaydım ne olurdu? O serserilerin her yerine dokunmaları gerekli miydi? Üzerindeki havluyu açtılar. Beni banyodan zorla çıkardıklarında onları gördüm. Havlusunu açtılar. Neden? Nedenini biliyorsunuz. Çünkü onu görmek istediler."

"Kanıt arıyorlardı. Yara var mı diye bakıyorlardı."

Önlüğünü yavaşça giydirip arkasını bağladı.

"Havluyu açmaları gerekmiyordu," dedi. "Bacaklarındaki sıyrıklar hariç hiç kan olmadığını söyledim. Adam ona bir şeyle vurmuş gibiydi. Belki bir tahtayla. Tahtayı nereden buldu bilmiyorum. Ya da nereden

bulduklarını. Bacaklarındaki sıyrıklara neden olabilecek bir şey görmedim. Yüzü koyu kırmızıydı. Boynunda bir çizgi vardı. Sanki ipe boğulmuş gibiydi. Ama ortada ipe benzer bir kanıt yoktu. Polisin bunu görmek, nabzına bakmak, bileklerine bakmak için havluyu kaldırması gerekmiyordu. Ona bakıp öldüğünü anlayabilirdiniz. Üşüyorum. Buralarda bir battaniye var mı?"

Battaniye bulamayan Scarpetta önlüğünü çıkarıp onun omzuna attı. Oscar titriyordu. Dişleri birbirine çarpıyordu.

"Yere, yanına oturdum, saçlarını, yüzünü okşayıp onunla konuştum. 91 l'i aradım. Ayaklarını hatırlıyorum. Kapı eşiğinde hareket eden siyah botlar ve siyah pantolon giyinmiş birilerini gördüm. Üzerine havluyu örtüp ona sarıldım."

Oscar duvara bakıyordu.

"Ondan uzaklaşmamı söyleyen sesler duydum. Beni yakaladılar. Bağırıyor ve onu bırakmak istemediğimi söylüyordum. Ama beni zorladılar. Onu bir kere daha görmeme izin vermediler. Onu bir daha hiç görmedim. Ailesi Arizona'da yaşıyor. Terri de oraya gidecek ve onu bir daha hiç görmeyeceğim."

"Online üniversitenin Arizona'da olduğunu söylemiştin."

"Terri'nin babası dekan," dedi duvara bakarak. Bu yüzden Terri oraya gidiyordu. Sanki burada, New York'taymış gibi Gotham Üniversitesi diyorlar oraya, ama aslında öyle bir yer yok. Yalnızca Scottsdale'de bir binası var, orası güzel olduğu kadar ucuz da bir yer. Terri'nin anne babasının Camelback Mountain'da büyük bir evi var. Birlikte Scottsdale'e hiç gitmedik, çünkü bir sonraki toplantı Mart ayındaydı. Terri o fakültede değil, ama yine de gidecekti... Şey, bu sabah erkenden oraya uçacaktı. Birkaç gün Scottsdale'de kalacaktı."

"Dün gece onun dairesindeyken bavulunu gördün mü? Toplanmış mıydı?"

"Terri eğer kullanmayacaksa eşyalarını ortada bırakmazdı. Onunla gitmediğim için bavulunu gördüğümde üzüleceğimi de biliyordu. Bu, gecemizi mahvederdi."

"O seni Scottsdale'e davet etmiş miydi?"

"İlk olarak onlara ilişkimizi anlatmakla başlamayı istedi."

"Terri'nin üç aydır seninle görüştüğünü bilmiyorlar mıydı?"

"Terri'ye karşı çok korumacılar. Onu boğacak derecede kontrolcüler." Duvarla konuşuyormuş gibi duvara bakmaya devam ediyordu. "Emin olmadan onlara söylemek istemiyordu. Obsesif-kompulsif olmasının hiç şaşırtıcı olmadığını söyledim. Onların yüzündendi."

"Neden emin olmak istiyordu?"

"Benden. Ciddi olduğumuzdan. Ben ona, onun bana olduğundan daha fazla aşığım."

Sevdikleri biri öldüğünde insanların yaptığı gibi zaman kiplerini karıştırmaya başlamıştı.

"Ben ne istediğimi çok iyi biliyordum. Ama anne babası... Şey, eğer yürümeyecekse onlara açıklama yapmak istemiyordu. Onlardan hep korkmuştu, onaylamamalarından. Sonunda evden ayrılma cesaretini bulması onun hakkında çok şey anlatıyor. Terri'nin iki kardeşi daha var. Onlar nor-

mal insanlar gibi üniversiteye gidebildiler, ama Terri bunu yapamadı. Oysa ailedeki en akıllı insan o. Tanıdığım en akıllı insanlardan biri. Ama onu yirmi beş yaşına kadar evde tuttular. Terri artık daha fazla bu duruma dayanamadı ve bir şeyler yapmak istedi. Onlarla mücadele edip evden ayrılmayı başardı.

"New York'ta yaşamaya nasıl gücü yetiyordu?"

"Ben onu tanımadan önce ailesinin yanından ayrılmış. Bir miktar para biriktirdiğini söyledi. Pek fazla olmasa da ailesi ona yardım ediyordu. Sonra onlarla arası düzelince galiba onu görmeye geldiler, ama yaşadığı yeri beğenmediler. Ona verdikleri parayı artırdılar ve o da şu anda yaşadığı apartmana taşındı. Bana böyle anlatmıştı. Onu en azından mali olarak desteklemeleri de iyi bir şey."

Yüzü öfkeden kızarmıştı. Kısa, altın rengi saçları metal gibi parlıyordu.

"Bu tip insanlar başkalarını yönetmeye çalışırlar. Terri'yi de uzaktan kontrol etmeye başladıklarından şüpheleniyordum. Obsesif-kompulsif özelliklerinin arttığını görüyordum. Onunla e-posta yazışmalarımızda giderek artan bir kaygıyı sezmiştim. Hatta onunla tanışmadan bile önce. Ve son birkaç ay içinde de durum gittikçe kötüleşti. Nedenini bilmiyordum. Elinde değildi. Onu görmek zorundayım. Lütfen onu görmeme izin verin. Ona veda etmeliyim! Polisten nefret ediyorum. Canları cehenneme."

Kelepçeli elleriyle gözlerini sildi.

"Neden bu kadar soğuk olmak zorundalar? İnsanı itip bağıyorlar. Ve bir de telsizleri var. Neler olduğunu anlayamadım. O dedektiften nefret ediyorum..."

"Daireni araştırması için davet ettiğin kişiden mi bahsediyorsun?"

"Onları ben seçmedim! Bir yandan bağıyor, diğer yandan konuşurken ona bakmam için bana emirler veriyordu. Ona bakarsam onu duyamayacağımı açıklamaya çalıştım. Bana oturma odasındakilerle ilgili soru sordu. Bana bak, bana bak! Ben başta yardım etmeye çalışıyordum. Birisinin ılık kapıdan girip zili çalmış olabileceğini, Terri'nin de benim geldiğimi düşünmüş olabileceğini söyledim. Belki erken geldiğimi ve anahtarlarımı unuttuğumu düşündü. İçeriye aldığı kişi her kim ise ona güveniyor olmalı."

"Durmadan Terri'nin fie kadar kaygılı olduğunu söylüyorsun. Peki, olağanüstü tedbirli miydi?"

"Burası New York ve insanlar kapılarını herkese açamazlar. Ve Terri de inanılmaz derecede tedbirliydi. Bizim boyumuzdaki insanlar tedbirli olmak zorundadır. Anne babasının bu kadar koruyucu olmasının nedeni de bu. Büyürken onu neredeyse evde kilit altında tutuyorlarmış. Kendini güvende hissetmese kapıyı açmazdı."

"Sence bundan nasıl bir sonuç çıkarabiliriz? Saldırgan içeri nasıl girdi ve Terri'ye kim zarar vermek ister bir fikrin var mı?"

"Öldürülme nedeni hakkında bir fikrim yok." dedi Oscar.

"Onun dairesindeyken herhangi bir hırsızlık izine rastladın mı? Nedenleri bu olabilir mi?"

"Herhangi bir şeyin kaybolduğunu fark etmedim. Ama zaten kontrol de etmedim."

"Ya mücevher? Taktığı yüzük, kolye gibi şeylerden eksik olan var mı?"

"Onu bırakmak istemedim. Beni onu bırakmaya zorlamaya, bir katil-mişim gibi dedektifin arabasında oturtmaya hakları yoktu. Çete üyesini andıran kıyafetleri ve örgülü saçlarıyla o benden daha çok katile benziyordu. Konuşmayı reddettim."

"Az önce konuştuğunu söyledin. Evde, olay yerinde iken."

"Onlar zaten kararlarını vermişlerdi. Polisten nefret ediyorum. Onlardan her zaman nefret ettim. Devriye arabalarıyla önümüzden geçer, gülüşür, öyle bakarlar. Birisi arabamla oynayıp bütün camlarını kırmıştı. On

altı yaşındaydım. Bir polis şöyle dedi, 'Yani küçük bir sorunumuz var, öyle mi?' Sonra arabama oturup yükseltilmiş pedallara ayaklarını koydu, dizleri direksiyonun iki tarafına çıktı. Öteki polisler kahkahalarla güldü. Canları cehenneme."

"Ya diğer insanlar? Onlar da sana kötü davranıp, seninle alay etti mi?"

"Ben küçük bir kasabada büyüdüm ve herkes beni tanıyordu. Arkadaşlarım vardı. Güreş takımındaydım ve iyi notlar alıyordum. Son sene sınıf başkanı oldum. Gerçekçi biriyim ve aptalca riskler almam. İnsanları severim ve çoğu insanın iyi olduğunu düşünürüm."

"Ama insanlardan uzak duracağın bir kariyer seçmişsin."

"Günümüzde öğrencilerin eğitim için online üniversiteyi seçmeleri sık rastlanan bir durum. Polis herkesin potansiyel bir suçlu olduğunu düşünür. Özellikle farklı görünüyorsan ya da bir engelin varsa. Sokağımızın karşısında dovvn sendromlu bir çocuk vardı. Polisler hep ondan şüphelenir ve mahalledeki kızlara tecavüz edeceğini düşünürlerdi."

Scarpetta olay yeri çantasını toplamaya başladı. Oscar'la işi bitmişti. Tırnaklarının ve yara izlerinin silikon kalıbı, ölçümler ve fotoğraflar yalnızca bildiği şeyi destekleyecekti. Oscar bunu fark etmiş olmalıydı ve Scarpetta'nın da istediği buydu.

"Bugün burada yaptıklarımdan ne gibi sonuçlar çıkarabileceğimi biliyorsun, değil mi Oscar? Tırnaklarının ve yara izlerinin kalıpları. Fotoğraflar ve ölçümler."

Oscar duvara bakıyordu.

Scarpetta biraz blöf yaptı. "Bu izleri mikroskop altında inceleyeceğiz."

"Neler yapabileceğinizi biliyorum," dedi Oscar. "Silikon kalıpları neden aldığınızı biliyorum. Evet, bunların mikroskopik incelemenden geçeceğini biliyorum."

"Bu polis laboratuvarlarının yapması gereken bir iş, benim değil. Sanırım ben ihtiyacım olan bilgiyi aldım. Bunları kendi kendine mi yaptın Oscar? Yaraları, sıyrıkları? Hepsi senin uzanabileceğin yerlerde. Hepsi senin yapabileceğin açıda."

Oscar bir şey söylemedi.

"Eğer benim mükemmel bir suçu çözebileceğim gibi efsanevi bir fikre sahipsen, kendi kendini yaraladığını anlayabileceğimden şüphen mi vardı?"

Oscar yine bir şey söylemedi. Duvara bakmaya devam etti.

"Neden?" diye sordu Scarpetta. "Buraya gelip kendi kendine neler yap-lığını görmemi mi istedin?"

"Kimseye anlatamazsınız. Kocanıza anlatamazsınız. Dedektif Mora-les'e anlatamazsınız. Berger'e veya geçen ay bana inanmayan ofisindeki o serseriye anlatamazsınız."

"Normal şartlar altında bana anlattıkların aramızda kalmalı. Ama bu değişebilir," diye hatırlattı.

"Sizi buraya getirmenin tek yolu buydu. Yaralı olmam gerekiyordu."

"Ya kapıdaki saldırgan?"

"Kimse yoktu. Oraya vardığımda ışıklar sönüktü. Kapısı kilitli değildi. Adını seslenip içeri koştum. Onu banyoda buldum. Banyonun ışığı açıktı, sanki beni şok etmek istemişti. Park ettiğim yerden banyonun ışığı görünmüyordu. Mutfaktaki makasla esnek kelepçeleri çıkardım. Parmağımı da işte o zaman kestim. Yalnızca küçük bir kesik. Nasıl olduğunu anlamadım, ama makası alırken bıçakları düşürmüştüm. Herhalde bıçaklardan biri kesti elimi. Bu yüzden parmağımı kâğıt havluyla sarıp arabama koştum, mon-tumu içeri

attım. Banyoda onun yanına oturup gömleğimi yırttım. Kendimi yaraladım ve gömleğimde de kan lekesi vardı. Polisi aradım."

"Ya fener? Kafana kendin mi vurdun?"

"Onu mutfak çekmecesinde buldum. Temizleyip oturma odasında kapının yanına yere bıraktım."

"Eğer parmak izlerin ve DNA'nın evin ve Terri'nin her yerinde varsa neden feneri temizleme zahmetine girdin?"

"Böylece polise saldırganın eldiven taktığını söyleyebilecektim. Bu hikâyemi de doğruluyordu. Deri eldivenler yüzünden fenerdeki izlerin silinmiş olduğunu söyledim."

"Ya mutfaktaki makas? Kelepçeleri kestikten sonra makası ne yaptın?"

Oscar'ın yüzünde gergin bir ifade belirdi. Scarpetta onun hikâyeyi yeniden yarattığını düşündü. Oscar sık nefesler alıp ileri geri sallanmaya başladı.

Sesi titreyerek, "Terri'nin elleri korkunç bir mavimsi kırmızı renk almıştı, tırnakları maviydi. Dolaşımı sağlamak için bileklerini ve ellerini ovuşturdum. Ovarak o korkunç oyukları yok etmeye çalıştım."

"Makas ne yaptığını hatırlıyor musun?"

"Kelepçe çok sıkıydı. Acıtmış olmalıydı. Makası banyoda yerde bıraktım."

"Az önce söylediğin gibi beni buraya getirmenin tek yolunun kendini yaralamak olduğuna ne zaman karar verdin?"

"Yerde Terri'nin yanında otuyordum. Beni suçlayacaklarını biliyordum, kocanıza ulaşabilirsem size ulaşabileceğimi biliyordum. Size ulaşmak zorundaydım. Size güveniyordum ve Terri'yi umursayan tek kişi sizdiniz."

"Onu tanı mıyordum."

"Bana yalan söyleme!" diye bağırdı.

12

Şirret, içmeye devam etti. Patronu da aynı marka viski içiyordu. Patronu gibi kadehine bol buz doldurdu.

Plazma ekranlı Samsung televizyonunun kumandasını eline aldı. Sütunlara bakılırsa eskiden patronun da böyle bir televizyonu vardı, ama artık yok. Eğer Şirret'in okuduğu şey doğruysa patron Panasonic marka plazma ekranlı bir televizyon almıştı. Belki bu da bir ödeme şekli olabilirdi. Neyin gerçek, neyin para için uydurulduğunu anlamak zordu, çünkü Gotham Gotcha'nın işletme kısmı da birçok şey gibi Şirret'ten gizleniyordu.

Teröristler, diye düşündü.

Ya para onlara gidiyorsa? Belki de teröristler onun bir şeylerin farkına vardığını öğrendikleri için aslında Şirret'in peşindeydiler, ama binaları karıştırıp yanlışlıkla komşusunu öldürmüşlerdi. Ya teröristlerin peşindeki hükümet ajanları web sitesini izleyip Şirret'i buldular ve apartmanları karıştırdılarsa? Bu zor bir şey değildi. Şirret ve Terri'nin apartmanları karşılıklıydı, yalnızca Şirret'in ki bir kat yukarıdaydı. Hükümetler sürekli insan avlardı ve Marilyn de onlardan biriydi, çünkü çok fazla şey biliyordu.

Belki Şirret de çok fazla şey biliyordu veya bazı tehlikeli insanlar bildiğini düşünüyordu. Bir anda paniğe kapıldı ve hemen Dedektif Pete Marino'nun bıraktığı kartı buldu. Kart dindeyken burbon içmeye devam

etti. Marino'yu aramak istiyordu ama ne diyecekti? Üstelik onun hakkında ne düşündüğünden emin değildi. Eğer patronun onun hakkında yazdıkları doğruysa Marino bir seks manyağıydı ve ceza almadan kurtulmuştu. Şu anda evinde bir seks manyağıyla baş başa kalmak en son istediği şeydi.

Şirret kapının önüne yemek masasını çekti, filmlerde gördüğü gibi kapı kolunun altına sıkıştırdı. Bütün pencerelerinin kilitli olup olmadığını, yangın merdiveninde kimsenin bulunup bulunmadığını kontrol etti. Güzel bir komedi filmi var mı diye televizyon rehberini karıştırdı, bulamayınca Kathy Griffin'in en sevdiği DVD'sini oynatmaya başladı.

Bilgisayarının başına oturup buzlu burbonu içmeye devam etti. Şifresini yazıp web sitesi programına girdi.

Ama gördükleri karşısında şaşkına dönüp inanmakta zorlandı.

Marilyn Monroe fotoğrafı ve Şirret'in ona eşlik eden sansasyonel hikâyesi şimdiden altı yüz bin kere okunmuştu, hem de bir saatten kısa bir süre içinde. Saddam Hüseyin'in asıldığını gösteren videoyu düşündü. O video bile yayınlandığı ilk saatte bunun üçte biri kadar tıklanmamıştı. Biraz korkmuş olsa da şaşkınlığı gurura dönüştü. Patron ne yapacaktı?

Kendisi Marilyn'in cinayetiyle ilgili hikâyeyi yazmasa dünyanın gerçeği öğrenemeyeceğini söyleyerek kendini haklı gösterebilirdi. Doğru bir iş yaptığına inanıyordu. Üstelik patron hiçbir zaman haber vermeyle ilgilenmiyordu, bu yüzden Şirret'in haberiyle neden ilgilensin ki? Patron radarında kim varsa onun kalbini kırmaktan başka bir şeyle ilgilenmezdi.

Şirret web sitesinden çıkıp televizyon kanallarını taramaya başladı. Birilerinin bu irkiltici açıklamayı haber yapacağından emindi. Doktor Scarpetta'nın CNN'de, Anderson Cooper veya Wolf Blitzer ya da Kitty Pilgrimla bu konuyu konuşmasını bekliyordu. Ama televizyonda patronun nefret ettiği ünlü adlı tabipten ve Marilyn Monroe'dan bir iz yoktu. Ama daha erkendi. Burbon içmeye devam edip on beş dakika sonra tıklanma sonuçlarını almak için yeniden web sitesi programına girdi. Neredeyse bir milyon insanın Marilyn Monroe'nun morgdaki fotoğrafına tıkladığını görüp serseme döndü. Şirret hiç böyle bir şey görmemişti. Programdan çıkıp siteye girdi.

"Oh Tanrım," dedi yüksek sesle, heyecandan kalbi duracaktı.

Ana sayfa şeytanın eline geçmiş gibiydi. Gotham Gotcha sözlerinin harfleri karışıyor OH C THA MAGGOT haline geliyordu. Ekrandaki New York silueti kararmış, arkasında kankırmızısına dönüşen gökyüzünde ışıklar yanıp sönüyordu. Her nasılsa Rockefeller Center'daki Noel ağacı Central Park'ın ortasında ters duruyordu. İnsanlar Wollman Pisti'nde buzun üstünde yemek yerken Boathouse restoranında buz pateni yapanlar vardı. Birden yoğun bir kar yağışı, şimşek ve gök gürültüsü başladı, korkunç yağmur fırtınası FAO Schwarz(1,'in içinde son bulup Hudson Nehri boyunca güneşli bir yaz başladı. Aniden televizyon ekranında görülen Özgürlük Heykeli doğruca üstüne gelen bir helikopterle paramparça oldu.

Manşet tekrar tekrar, hiç durmadan deli gibi daireler çiziyor, Şirret durduramıyordu. Milyonlarca hayran şu anda bunları görüyor, Şirret durumu değiştiremiyordu. İkonların hiçbirisi tepki vermiyordu, kontrol dışıydı. Sabah sütununa ya da daha sonra yayınlanan sütuna veya arşivdeki herhangi bir sütuna girmeye

çalıştığında bunu yapamıyordu. Siteye e-posta göndere -mıyor, hayranların sohbet ettiği, insanların tanımadıkları insanlar hakkında korkunç şeyler söyledikleri Gotham Dedikodularına giremiyordu.

Şirret şu anda, Canı Sıkılan Bülten, Bir Göz At, Fotoğraf Değiş Tokuş veya insanların Hastalıklı Resimler veya Ünlü Pozları'm görebilecekleri ya da Şirret'in Marilyn'inki gibi ölümden sonra çekilmiş fotoğrafları koyduğu, aşırı derecede popüler olan Gotham Gotcha A.D. gibi bölümleri görebildiği Karanlık Oda'yı ziyaret edemiyordu.

Web sitesi kilitlenmiş ve çıldırmış bir haldeyken yüz binlerce hayran nasıl oluyor da bu fotoğrafı ve Şirret'in yazdıklarını görebiliyordu? Bu

(1) New York'ta On Beşinci Cadde'de yer alan dünyanın en büyük oyuncakçı dükkânı. Kuzey Amerika'daki en eski oyuncakçı dükkânı.

bir komplo, diye düşündü. Onu telefonda işe alan esrarengiz İtalyan temsilci aklına gelince dehşet içinde onun Mafya olduğunu düşündü. Hükümet! Şirret ağzındaki baklayı çıkarmış ve dünyanın gerçeği öğrenmemesi için CIA, FBI veya Ülke Güvenliği siteyi sabote etmişti. Veya belki de hepsi gerçekten teröristlerle ilgiliydi.

Şirret deli gibi bütün ikonlara tıkladı, ama hiçbir şey olmadı. Gotham Gotcha durmadan yeniden düzenlenirken manşet deli gibi dönmeye devam ediyordu:

...GOTHAM GOTCHA! OH C THA MAGGOT! GOTHAM GÜTCHA

Benton revirde bekliyordu. Kapı kapanırken Oscar'ın birbirine uyumsuz gözleri bej rengi çelik kapının ardında kaybolmadan önce Scarpetta'ya baktı. Scarpetta kilitlerin şangırtılarını duydu.

"Gel," dedi Benton. "Ofisimde konuşalım."

Uzun boylu ve zayıf olmasına rağmen Benton heybetli, ama oldukça yorgun görünüyordu. Yakışıklı yüzü gergindi, gümüş rengi saçları karmakarışıktı. Gri takım elbisesi, beyaz gömleği ve mavi kravatıyla devlet memuru gibi giyinmişti. Ucuz kauçuk bir saat ve basit platin alyansını takmıştı. Ortalama kalış süresinin üç haftadan az olan bir mahkûm koğuşunda her türlü zenginlik gösterisi yakışık almazdı. Benton'ın Belle-vue'da muayene ettiği bir hastayı bir ay sonra sokakta çöp kutularını karıştırırken görmesi nadir rastlanan bir durum değildi.

Benton olay yeri çantasını Scarpetta'nın elinden aldı. Scarpetta kanıt zarflarını elinde tutup onları polise zimmetlemesi gerektiğini söyledi.

"Gitmeden önce birinin ofisime gelmesini isterim," dedi Benton.

"Doğruca laboratuvara gitmeli. Oscar'ın DNA'sını analiz edip mümkün olduğunca çabuk veri tabanına koymaları gerekiyor."

"Berger'i ararım."

Revirden birlikte ayrıldılar. Çarşaf taşıyan iki araba tren gibi gürültü çıkarıyordu. Altı yatakla dolu olmasa hapisane standartlarına göre geniş sayılabilecek hücrelerin yanından geçerken bir bariyer kapısı şangırtıyla kapandı. Adamların çoğu üzerlerine iyi oturmayan pijamalar giymiş, yataklarında oturmuş hararetsiz bir şekilde sohbet ediyordu. Bazıları tel örgüyle kaplı camdan Doğu Nehri'nin bulunduğu karanlığa, bazıları da demir parmaklıklardan koğuşa bakıyordu. Çelik tuvaleti kullanan hastalardan biri, çişini yaparken

gölümseyerek Scarpetta'ya bakıp ne harika bir hikâye olacağını söylüyordu. Oda arkadaşları televizyonda kimin daha iyi görüneceğine dair tartışmaya başladılar.

Benton ve Scarpetta, hiçbir zaman yeterince hızlı açılmayan ilk bariyer kapısında durdu. Kontrol odasındaki gardiyan bekçiliğin ritmine uyum sağlamaya çalışıyordu. Benton yüksek ses tonuyla kapıyı açmalarını söyleyip bekledi. Bir adamın masalar, sandalyeler, birkaç satranç tahtası ve eski bir jimnastik aletinin bulunduğu eğlence odasına giden koridoru sildiği zaman tekrar seslendi.

İleride görüşme ve grup terapisi odaları, iki daktilonun bulunduğu bir kütüphane vardı. Mahkûmlar tarafından silah olarak kullanılabilecek her şey plastikle kaplanmıştı. Oraya ilk çağrıldığında Scarpetta'ya bir tur attırmışlardı. Hiçbir şeyin değişmediğinden emindi.

Beyaz boyalı çelik kapı sonunda açıldı ve arkalarından kapandı. Ardından geçecekleri ikinci kapı açıldı. Kontrol odasındaki gardiyan Scarpetta'nın ehliyetini geri verince, o da ziyaretçi kartını teslim etti. Memurlar turuncu eşofmanlı yeni bir mahkûmu getirdi. Onun gibi mahkûmlar geçici transferlerdi, buraya yalnızca tıbbi bakım için getiriliyorlardı. Scarpetta insanların Bellevue'da kısa bir süre kalmak için kendilerine neler yapabildikleri karşısında her zaman şaşkınlık duyuyordu.

"Sık gelen ziyaretçilerimizden biri," dedi Benton, çelik kapı kapanırken. "O bir yutucu. Son gelişinde kalem pil yutmuştu. Hangi türdü hatırlamıyorum. Hem de sekiz tanesini birden. Ondan önce de taş ve vida daha öncesinde de tüp içinde diş macunu yutmuştu."

Scarpetta ruhunun bir ceketin astarı gibi bedeninden ayrıldığını hissediyordu. İçinden geldiği şekilde duygularını gösteremezdi, Oscar hakkındaki düşüncelerini ya da Terri'yle kendisi hakkında paylaştığı tek bir ayrıntıyı bile paylaşamazdı. Benton'ın koğuştaki her zamankinden fazla olan profesyonel tavırları içini ürpertiyordu. İtiraf edemediği korkuları burada su yüzüne çıkıyordu. Ve itiraf etmesi de gerekmiyordu, çünkü Scarpetta onu tanıyordu. Marino sarhoş olup kontrolden çıktığından bu yana Benton itiraf etmek istemediği sessiz, kronik bir panik halindeydi. Ona göre bütün erkekler Scarpetta'yı inine kaçırmak isteyen canavarlardı ve Scarpetta'nın söylediği ya da yaptığı hiçbir şey ona güvence veremiyordu.

"CNN'i bırakacağım," dedi, Benton'ın ofisine giderlerken.

"Oscar'ın seni içine düşürdüğü durumu anlıyorum," dedi Benton. "Bunların hiçbirisi senin hatan değil."

"Senin beni düşürdüğün durum demek istiyorsun herhalde."

"Senin buraya gelmeni isteyen Berger'di."

"Ama çağıran sen oldun."

"Durum benim istediğim gibi olsaydı hâlâ Massachusetts'te olurdun. Ama sen gelmezsen Oscar konuşmayacaktı."

"Umarım burada olmasının nedeni ben değilimdir." "Nedeni her neyse bunun için kendini sorumlu tutamazsın." "Bu durum hiç hoşuma gitmiyor."

Kapalı ofis kapılarının önünden geçtiler. Etrafta kimse yoktu. Yalnızca ikisi vardı. Gergin ses tonlarını gizleyemiyorlardı.

"Umarım saplantılı bir hayranın benimle görüşebilmek için korkunç bir gösteri yaptığını ima etmiyorsundur," diye ekledi Scarpetta.

"Bir kadın öldü. Bu bir gösteri değil," dedi Benton.

Scarpetta, Oscar'ın gözetlendiğini ve bunun arkasında kim varsa Terri Bridges'i onların öldürdüğüne inandığını söyleyemezdi. Belki Benton bunu /aten biliyordu, ama soramazdı. Oscar'ın yaralarını kendisinin

açtığı, polise ve başka herkese bu yaralar konusunda yalan söylediğini açıklayamazdı. En fazla genel olarak konuşabilirdi.

"Seninle onun hakkında konuşmamı gerektirecek bir bilgi yok elimde," dedi. Oscar'ın bir şey itiraf etmediğini, kendisi ya da bir başkası için tehdit oluşturmadığını ima ediyordu.

Benton ofis kapısını açtı.

"Onunla içerde çok uzun süre yalnız kaldın," dedi. "Sana hep söylediğim şeyi hatırla. Elindeki ilk ipucu sezgilerindir. Sezgilerinin bu adam hakkında sana ne söylediğini dinle. Biraz gergin görünüyorsam özür dilerim. Hiç uyumadım. Aslında işler karmakarışık."

Hastanenin Benton'a sağladığı çalışma alanı; kitaplar, dergiler, bece-rebildiği kadar düzenlemeye çalıştığı yığınlarla dolu küçük bir ofisti. Oturdular ve aralarındaki masa Scarpetta'nın aşamadığı duygusal duvarın sağlam bir göstergesi gibi duruyordu. Benton seks istemiyordu, en azından onunla. Başka biriyle seks yaptığına da inanmıyordu, ama evliliğin faydaları kişisel olmayan, daha kısa konuşmaları ve yatakta geçen daha kısa saatleri içeriyor gibiydi. Benton'ın evlenmeden önce daha mutlu olduğuna inanıyordu ve bu üzücü gerçek için Marino'yu suçlayacak değildi.

"Sezgilerin sana ne söylüyor?" diye sordu Benton.

"Onunla konuşmamam gerektiğini," diye cevap verdi. "Seninle konuşmamın engellenmemesi gerektiğini. Aklım ise aksini söylüyor."

"Sen burada danışmansın. Bir hasta olarak onun hakkında profesyonel bir görüşme yapabiliriz."

"Senin hastan olarak onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Benim hastam olarak da sana onun hakkında hiçbir şey anlatamam."

"Daha önce onun hakkında hiçbir şey duymadın mı? Ya da Terri Bridges'i?"

"Söyleyebileceğim tek şey, kesinlikle hayır. Senden beni tatlı dille kandırmaya çalışmamamı isteyeceğim. Sınırlarımı biliyorsun. Beni bu sabah aradığında da biliyordun."

Benton bir çekmece açıp iki zarf çıkardı. Scarpetta'ya uzatmak için masanın üstünden eğildi.

"Sen buraya varana kadar ne olacağını bilmiyordum," dedi Benton. "Belki polisler bir şey bulurdu, onu tutuklardı ve bu konuşmayı yapmamıza gerek kalmazdı. Şu anda senin önceliğin Oscar'ın iyiliği olmalı. Sen onun doktorusun. Ama bu onu bir daha görmem gerektiği anlamına gelmez."

Bir zarfta bir DNA raporu, diğerinde olay yeri fotoğrafları vardı.

"Berger DNA analizinin kopyasını almanı istedi. Fotoğraflar ve polis raporu Mike Morales'ten," dedi Benton.

"Onu tanıyor muyum?"

"Dedektif birimde nispeten yeni sayılır. Onu tanımıyorsun, belki tanıman gerekmeyecek. Açıkça söylemek gerekirse bence tam bir pislik. Olay yerinde çektiği fotoğraflar, ön raporu. Doktor Lester'in Terri Bridges'in vücudundan aldığı DNA numuneleri. Henüz benim elime geçmeyen ikinci bir grup fotoğraf daha var. Bunlar bu öğleden sonra ikinci arama sırasında, dolabındaki bavul kontrol edilip içinde dizüstü bilgisayarlar bulunduğu çekildi. Görünüşe göre bu sabah ailesiyle birkaç gün geçirmek için Arizona'ya uçuyormuş. Bavulu neden toplanmış ve niye dolabındaymış kimse bilmiyor."

Scarpetta, Oscar'ın kendisine anlattıklarını düşündü. Terri bavullarını ortada bırakmıyordu. Saplantılı derecede titizdi ve Oscar vedalardan hoşlanmıyordu.

"Aşırı derecede düzenli olması bir açıklama olabilir. Fotoğrafları görünce ne demek istediğimi anlayacaksınız," dedi Benton.

"Bunun mantıklı bir açıklama olduğunu söyleyebilirim," diye Scarpetta yanıt verdi.

Benton ona baktı. Ona bilgi verip vermediğini anlamaya çalışıyordu. Scarpetta onun gözlerinin içine bakmaya devam etti. Benton cep telefonu arama listesinden bir numara bulup dahili telefonu açtı. Berger'den Scarpetta'nın Oscar Bane'den topladığı kanıtları alması için birini göndermesini istedi.

Bir süre karşılı dinledi, sonra Scarpetta'ya bakıp Berger'e, "Kesinlikle katılıyorum," dedi. "Ne zaman isterse gidebileceği için bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun. Ve hayır, fırsatım olmadı... Şey, şu anda burada. Neden sen sormuyorsun?" ?

Benton telefonu masanın ortasına kadar getirip ahizeyi Scarpetta'ya uzattı.

"Bunu yaptığın için teşekkürler," dedi Berger. Scarpetta en son ne zaman konuştuklarını hatırlamaya çalışıyordu. Beş yıl önce.

"Nasıldı?" diye sordu Berger.

"Son derece işbirlikçi."

"Sence bulunduğu yerde kalacak mı?"

"Sanırım ben garip bir pozisyondayım." Scarpetta'mn söyleyiş tarzından bu konuda konuşamayacağı anlaşılıyordu. "Anlıyorum."

"Rahatlıkla söyleyebileceğim tek şey, DNA'sının bir an önce analiz ettirilmesinin iyi olacağıdır. Bunun bir zararı yok."

"Neyse ki şu anda dünyada fazla mesaiyi seven bir sürü insan var. Ama bunlardan biri Doktor Lester değil. Hazır seninle konuşuyorken doğrudan sana sorup Benton'ı rahat bırakacağım. Tabii o bir şey söylemediyse. Bu gece Terri Bridges'e bakabilir misin? Benton sana bilgi verebilir. Doktor Lester, New Jersey'den dönmek üzere. Seni böyle nahoş bir durumun içine soktuğum için üzgünüm ve bu arada kastettiğim şey morg değil."

"Nasıl yardımım olacaksa," dedi Scarpetta.

"Umarım daha sonra tekrar konuşuruz. Bir araya gelmeliyiz. Belki Elaine's'de yemek yeriz."

Onlar gibi profesyonel kadınların favori sözleri bunlar olmalıydı. Bir ara buluşup yemek yiyeceklerdi. Scarpetta ve Berger sekiz yıl önce ilk tanıştıklarında bu sözleri söylemişlerdi. Berger, Scarpetta'mn hayatındaki en zor davalardan biri için özel savcı olarak Virginia'ya çağırılmıştı. Bu sözleri 2003'teki son karşılaşmalarında, ikisi de Lucy için endişeliyken de söylemişlerdi. Lucy o dönemde Polonya'daki gizli bir operasyondan dönmüştü. Scarpetta bugün bile o operasyon hakkında fazla bir şey bilmiyordu, yasal ve kesinlikle ahlaki olmadığı hariç. Berşer, şehirdeki çatı katı dairesinde Scarpetta'nın yeğeniyle oturup konuşmuş ve aralarında her ne geçtiyse orada kalmıştı.

Ne gariptir ki Berger, Scarpetta hakkında birçok insandan daha fazla şey biliyordu, ama yine de arkadaş değillerdi. Bunu kaç kez konuşmuş olsalar ve ikisi de samimiyetle istese de bir araya gelip iş dışında bir şey yapmaları mümkün değil gibiydi. Bağlantı kuramamalarının nedeni yalnızca yoğun iş hayatlarının bir yerde kesiştikçe karşılaşp sonra ayrı yollara gitmeleri değildi. Güçlü kadınlar yalnız olurdu, çünkü içgüdüleri birbirlerine güvenmemelerini söylerdi.

Scarpetta ahizeyi Benton'a geri verdi.

"Eğer Terri obsesif-kompulsifse bedeninde bazı ipuçları bulunabilir. Bunu kendim görme şansını bulacağım galiba. Tesadüfen," dedi Scarpetta.

"Sana söyleyecektim. Berger bunu yapıp yapamayacağını sormuştu."

"Doktor Lester henüz yolda olduğuna göre sanırım ben daha bilmeden kabul etmiş oldum."

"Daha sonra ayrılabilir, bu konunun dışında kalabilirsin," dedi Benton. "Oscar tutuklanırsa başka. O zaman senin nasıl dahil olacağını bilmiyorum. Bu Berger'e bağlı."

"Lütfen bu adamın benim dikkatimi çekmek için birini öldürdüğünü söyleme."

"Mevcut durum yeterince karışık zaten. Şu anda ne düşüneceğimi bilmiyorum. Örneğin Terri'nin vajinal numuneleri. Bir bak."

Scarpetta zarftaki laboratuvar raporunu çıkarıp okurken Benton ona Palm Beach'te bulunan bir kadın hakkında Berger'in anlattıklarını tekrarladı.

"Ee?" dedi. "Bir neden aklına geliyor mu?"

"Doktor Lester'ın hangi numuneleri aldığı burada yazmıyor. Sen vajinal olduğunu söyledin." "Berger öyle söyledi."

"Bunlar tam olarak ne ve nereden alınmışlar? Burada yazmıyor. Bu yüzden hayır. Olağandışı sonuçlar ve ne anlama gelebilecekleri konusunda bir tahminde bulunmayacağım."

"Ama ben bulunacağım. Kirlenme," dedi Benton. "Ama tekerlekli sandalyedeki yaşlı bir kadının buraya nasıl dahil olduğunu anlayamıyorum."

"Oscar Bane'le bir ilgisi olabilir mi?"

"Olmadığı söylendi. Berger arayıp sordu."

Benton'ın telefonu çaldı. Benton cevap verip uzun süre dinledi. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum," dedi sonunda hattın diğer ucundakine. "Bunun olmasına üzüldüm... Elbette pişman oldum... Hayır, bu yüzden sana söylemek istemedim... çünkü, hayır, bekle. Beni bir dakika dinle. Cevap, ben... Lucy, lütfen. Bitirmeme izin ver. Anlamayı beklemiyorum ve bu tartışmaya şimdi giremeyiz. Çünkü... Bunda samimi değilsin. Çünkü... Birisinin gidecek yeri olmadığında... Halledeceğiz. Daha sonra, tamam mı? Sakin ol. Daha sonra konuşacağız." Telefonu kapattı.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Scarpetta. "Lucy ne diyordu? Sen neden üzgünsün ve kimin gidecek bir yeri yok?"

Benton'ın yüzü solgundu, ama duygularını açığa vurmuyordu. "Bazen Lucy'nin zaman ve yer kavramı olmuyor ve şu anda onun öfkesiyle uğraşamayacağım."

"Öfkesi mi? Neden?"

"Nasıl olduğunu bilirsin."

"Genellikle bunun için bir nedeni olur."

"Şu anda bu konuya giremeyiz," dedi. Lucy'ye de aynı şeyi söylemişti. "Böyle bir konuşmaya kulak misafiri olduktan sonra dikkatimi nasıl toplayabilirim? Hangi konuya giremeyiz?"

Benton sessizdi. Scarpetta ona bir soru sorduktan sonra Benton'ın durup düşünmesi hiç hoşuna gitmezdi.

"Gotham Gotcha," dedi Benton öfkeyle.

"Bu konuyu büyütmeceksin herhalde." /

"Okudun mu?"

"Takside okumaya başladım. Bryce okumam gerektiğini söyledi." "Hepsini okudun mu?"

"Birden göreve çağırılma kesmek zorunda kaldım." "Gel de bak."

Scarpetta yanına giderken Benton klavyede bir şeyler yazdı.

Gotham Gotcha sitesinde büyük bir programlama hatası vardı veya site çökmüştü. Binalar kararmış, gökyüzü kıpkırmızı yanıp sönüyordu ve Rockefellerin devasa Noel ağacı Central Park'ta ters dönmüş duruyordu.

Benton sabırsızlıkla fareyi oynatıp tekrar tekrar tıkladı.

"Site nedense mahvolmuş," dedi. "Ama ne yazık ki o lanet olası sütunu yine de bulabilirim."

Arama motoruna hızla bir şeyler yazdı.

"Her yerde var zaten," dedi Benton.

Ekrana Gotham Gotcha ve Doktor Scarpetta referansıydı. Bir dosyaya tıkladı ve bir değil iki sütun birden açıldı. Birisi sütunları kopyalayıp adli tıp hayran sayfasına koymuştu. Scarpetta'nın pek de güzel olmayan bir fotoğrafı ekrana gelmişti. Benton ve Scarpetta bir an için fotoğrafa baktı.

"Sence Charleston'da mı çekilmiş?" diye sordu Benton. "Yoksa yeni ofisinde mi? Ameliyat önlüğü bir şey anlatıyor mu? Rengi? Watertown'da kızılık rengi önlük giymiyor muydun?"

"Adli temizlik şirketinden ne geldiğine bağlı. Kirlileri alıp teslim ediyorlar. Bir hafta yeşil, öteki hafta mor, mavinin farklı tonları veya kızılık rengi olabilir. Son yıllarda pek çok morgda durum böyle. Ama kesinlikle Spongebob, Simpsons, Tom ve Jerry gibi güzel bir şey giymek istemediğimi söyleyebilirim. Gerçekten. Çocuk doktoruymuş gibi böyle şeyler giyen patologlar var."

"Peki, otopsi sırasında resmini çeken birini hatırlıyor musun? Belki cep telefonuyla filan çekmiştir?"

Scarpetta iyice düşündü. "Hayır. Çünkü görürsem sildiririm. Böyle bir şeye asla izin vermem."

"CNN'de çalışmak için taşınmadan sonra olan bir şey gibi görünüyor. Ünlü faktörü. Bir polis. Cenaze evinden biri olabilir."

"Bu çok kötü olur," dedi Scarpetta Bryce'ı düşünerek. "Ekibimdekiler-den şüphelenmeme yol açacak bu durum. Bu Rahibe Polly meselesi ne oluyor? Rahibe Polly kim?"

"Bilmiyorum. Şunu oku. Sonra konuşuruz."

O gün konan ilk sütuna, Scarpetta'mn görmesini istediği kısma tıkladı:

... ama o nüfuz edilemez paravanın arkasında çok iyi gizlediği kirli bir sırı var. Scarpetta paslanmaz çelik dünyasında yaşıyor olabilir, ama kesinlikle çelikten yapılmış bir kadın değil. Zayıf biri, yüz karası.

Bir tahmin edin, ona tecavüz etmek mümkün.

Doğru. Her kadın gibi bu kez kurbanı yalnızca sen suçlayabilirsin. Buna kendin yol açtın, itilip kakılmış, kötü muamele görmüş ve küçümsenmiş dedektif ortağı Charleston'da sarhoş olduğu bir gece buna daha fazla dayanamadı. İnsan zavallı Pete Marino'ya acımadan edemiyor...

Scarpetta koltuğuna geri döndü. Dedikodu başka, bu başka bir şeydi.

"İnsanların neden bu kadar nefret dolu olduğunu sormayacağım," dedi. "Bunu sormamayı uzun zaman önce öğrendim. Sonunda neden kısmının biraz bilgi verebileceğini anladım, ama aslında fark etmiyor. Yalnızca sonuç önemli. Bunu kimin yazdığını bulursam dava edeceğim."

"Yazılanların etkisinde kalmaman gerektiğini sana söylemeyeceğim."

"Böyle yaparak aslında söylediğini düşünüyorum. Olanlar hiçbir zaman haber olmadı. Polise bildirmedi. Bu doğru değil. Bu bir iftira. Onu dava edeceğim." "Kimi dava edeceksin? Sanal dünyadaki isimsiz bir pislği mi?" "Lucy kim olduğunu bulabilir."

"Lucy'den söz etmişken sitenin çökmüş olmasının tesadüf olduğunu sanmıyorum," dedi Benton. "Bence en iyi çözüm bu. Belki sonsuza dek çökmüş olarak kalır."

"Siteyi çöktürmesini sen mi söyledin?"

"Az önce onunla telefonda konuştuğumu duydun. Elbette ben söylemedim. Ama onu tanıyorsun. Bu kesinlikle onun yapabileceği türde bir şey ve dava açmaktan çok daha etkili. İftira yok. Bu kişinin yazdığı şeyin yalan olduğunu kanıtlayamazsın. Olanları ispatlayamazsın."

"Sana anlattıklarına inanmıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Kay." Benton onun gözlerine baktı. "Bunu aramızda bir kavgaya dönüştürmeyelim. Kendini bu teşhire karşı sağlama almalısın. Halk bilmiyordu, ama artık biliyor. Sana soracaklar. Aynı şey..." Biraz daha okudu. "Öteki kısımlar için de geçerli. Kilise okulu. Rahibe Polly. Bu hikâyeyi bilmiyorum."

Scarpetta fazla bir şey okumadı, buna gerek yoktu. Ama cevap verdi. "Rahibe Polly diye biri yok. Anlatılan şey olmadı. Yani öyle olmadı. Farklı bir rahibeydi ve öyle banyoda şehvetli bir kırbaçlama olayı olmadı."

"Ama biraz gerçek payı var."

"Evet. Miami kilise okulunda burs ve babamın uzun süren ölümcül hastalığı."

"Ya babanın marketi? Okuldaki öteki kızlar sana Florida çiftçisi diyorlar mıydı?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum Benton."

"Neyin doğru olduğunu ve bütün bunları kimin bildiğini anlamaya çalışıyorum. Herkes tarafından bilinenler nelerdi? Bunlardan hangisi sırdı?"

"Bunun cevabını biliyorsun. Ve hayır. Doğru ya da yanlış bunlardan hiçbirini bilinmiyordu. Bu bilginin nereden geldiğini bilmiyorum."

"Yanlışlar konusunda o kadar endişelenmiyorum. Nelerin doğru olduğunu ve bu sütunda yazılanlar konusunda halkın bildiği bir kaynak var

Bil onu bilmek istiyorum. Çünkü eğer senin ima ettiğin gibi bir kaynak yoksa sana yakın olan biri bu yazar bozuntusuna bilgi sızdırıyor demektir."

"Marino," dedi Scarpetta gönülsüzce. "O benim hakkımda başka insanların bilmediği şeyler biliyor."

"Eh, Charleston'ı bildiği kesin. Ama bu sözcüğü kullanacağını sanmıyorum."

"Hangi sözcüğü Benton?"

Benton cevap vermedi.

"Söyleyemiyorsun, değil mi? Tecavüz sözcüğü. Yaşanan şey bu olmasa bile."

"Ne olduğunu ben bilmiyorum," dedi Benton sessizce. "Sorunum bu. Yalnızca izin verdiğin kadarını biliyorum."

"İzleseydin kendini daha iyi mi hissederdin?" "Tanrım."

"Sanki bu her şeyi halledecekmiş gibi her ayrıntıyı görmek istiyorsun," dedi Scarpetta. "Sorunun halledilmesi diye bir şey olmadığını söyleyen sen değil miydin? Ben de öyle düşünüyorum. Ve şimdi bu köşe yazarı ve ona bilgi sızdıran her kimse, kazanıyor. Neden? Çünkü şu anda burada mutsuz bir şekilde oturup, birbirimize güvenmeyerek, yabancılaşıyoruz. Gerçek şu ki olanlar hakkında sen Marino'dan daha fazla şey biliyorsun. Marino'nun o geceye dair yaşananlar hakkında bir şey hatırladığını sanmıyorum. Onun iyiliği için umarım haklıyım."

"İki yabancı olmayalım Kay. Bu durum neden beni senden daha fazla rahatsız ediyor bilmiyorum."

"Elbette biliyorsun Benton. Buna engel olamadığın için kendini benden daha güçsüz hissediyorsun. Ben en azından bir kısmını durdurabildim. En kötü kısmını."

Benton iki sütunu yeniden okuyormuş gibi yaptı. Gerçekte yaptığı şey kendini toplamaktı.

"Marino, Florida'yla ilgili kısmı biliyor mu?" diye sordu. "Ona çocukluğun hakkında ne anlattın? Ya da sorumu şöyle sorayım. Doğru olan şu kısım ona verdiğin bilgilerden mi geliyordu," dedi bilgisayar işaret ederek.

"Marino beni neredeyse yirmi yıldır tanıyor. Kız kardeşimle, annemle tanıştı. Elbette hayatım hakkında bazı ayrıntılar biliyor. Ona anlattığım her şeyi hatırlamıyorum, ama Miami'nin çok da hoş olmayan bir mahallesinde büyümüş olmam bana yakın olanlar için büyük bir sır değil. Paramız yoktu ve babam ölmeden önce yıllarca kanserden çekti. Ve okulda çok başarılıyım."

"Kalemlerini kıran kız?"

"Bu çok saçma."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Bunu yapan bir kız vardı. Bir zorba. Adını hatırlamıyorum." "Rahibe yüzüne tokat attı mı?"

"Kızla yüzleştim ve o da beni ihbar etti, her şey söylediğim gibi oldu. Ve rahibelerden biri bana ceza verdi. Hepsi bu. İç gıcıklayıcı banyo sahnesi yok. Ve bu konuşmayı yapmamız çok saçma."

"Bütün hikâyelerini bildiğimi sanıyordum. Bilmemem ve internetten öğrenmem hoş bir duygu değil. Saçma olsun olmasın böyle ayrıntılar her yere yayılacak, belki de yayılmıştır bile. Bunlardan kaçamazsın. Dostlarının olduğu CNN'de bile. Televizyona çıktığında birisi bunları sormak zorunda kalacak. Sanırım alışmak zorunda kalacaksın. İkimiz de alışmak zorunda kalacağız."

Scarpetta, bu teşhiri ya da buna göz yummayı düşünmüyordu. O Marino'yu düşünüyordu.

"Az önce Lucy aradığında bu konuda konuşuyordu, değil mi?" dedi Scarpetta. "Marino'yla ilgili bir şey söylüyordu."

Benton yanıt vermedi. Evet, Lucy, Marino hakkında konuşuyordu.

"Gidecek başka yeri yok derken ne demek istiyordun? Yoksa başka biri hakkında mı konuşuyordun? Benden bir şey saklama. Hele şimdi hiç."

"Yaptığı şey. Vur-kaç. Lucy böyle düşünüyor," dedi Benton. Scarpetta, Benton'ın ne zaman kaçamak davrandığını iyi bilirdi. "Çünkü ortadan kaybolmuştu ve ben de yalan söyleyerek gidecek yeri olmayan birisinin kaçacak yer arayacağını söylemiştim. Bu yeni bir şey değil. Hikâyeyi biliyorsun. Ve Lucy'yi tanıyorsun."

"Hangi hikâyeyi? Hiçbir hikâyeyi bilmiyorum ben. Marino ortadan kayboldu ve ben onun kendini öldürdüğüne hiç inanmadım. İntihar Marino'ya göre bir şey değil. Buna cesareti yoktu ve o kadar aptal

değildi. En çok da cehenneme gitmekten korkardı. Dünyanın erimiş merkezinde gerçekten fiziksel bir cehennem bulunduğuna inanırdı. Eğer sonunda cehenneme düşerse sonsuza dek orada yanacağına inanıyordu. Başka bir sarhoşluk anında anlatmıştı bunları. Gezegenin yarısı için cehennemi diliyordu, çünkü kendisinin ödü kopuyordu."

Benton'ın gözlerinde çok üzgün bir ifade belirdi.

"Hangi hikâyeden bahsettiğini bilmiyorum ve sana inanmıyorum," dedi Scarpetta. "Başka bir şey oldu." Birbirlerine baktılar.

"O burada. Geçen temmuzdan beri burada. Aslında temmuzun ilk haftasından beri."

Söze devam ederek Marino'nun Berger için çalıştığını, Berger'in Marino'nun Charleston'dan ayrılmasının gerçek nedenini dedikodu sütunundan öğrendiğini, onu işe aldığı anda bu iğrenç ayrıntıyı bilmediğini anlattı. Artık Lucy de Marino'nun orada olduğunu biliyordu, çünkü az önce Berger'le buluşmuş ve Berger ona her şeyi anlatmıştı.

"Lucy bu yüzden aradı," dedi Benton. "Seni iyi tanıyorsam her şeye rağmen Marino'ya yardım etmeyi isteyeceğini biliyorum. Tedavi görüp hayatına senin haberin olmadan yeniden başlamak istemesine saygı göstermemi isteyeceğini de biliyorum."

"Bunu bana uzun zaman önce anlatmalıydın."

"Marino'yla ilgili bilgileri kimseye açıklayamazdım. Oscar'ın sana anlattıklarını bana anlatamaman gibi. Doktor-hasta gizliliği. Marino, Charleston'da ortadan kaybolduktan kısa bir süre sonra McLean'den beni aradı ve onu bir tedavi merkezine yatırmamı istedi. Oradaki terapistle görüşmemi, onu denetlememi, aracılık etmemi istedi."

"Ve sonra ona Jaime Berger'in yanında iş bulmanı mı? Ve bu da bir sır, öyle mi? Bunun doktor-hasta gizliliğiyle ne ilgisi var?" "Senin bilmeni istemedi."

Benton'ın sesi doğru şeyi yaptığını söylüyordu/ama gözlerindeki ifade bunu yalanlıyordu.

"Bu doktor-hasta ilişkisiyle ilgili bir durum değil, hatta senin dürüst olmanla bile ilgili değil," dedi Scarpetta. "Neyle ilgili olduğunu biliyorsun. Muhakemen tamamen mantıksız, çünkü Jaime Berger'le çalıştığını eninde sonunda öğrenecektim. Nitekim böyle oldu."

Scarpetta Benton'a bakmak istemediği için polis raporunu karıştırmaya başladı. Gelen kişi daha konuşmamıştı ki arkasında birisinin varlığını hissetti. Dönüp bakınca kapıda gördüğü adam onu ürkütmüştü.

Adam bol pantolonu, kaim altın zincirleri, örgülü saçlarıyla hapishane kaçkını gibiydi.

"Kay, dedektif MoralesTe tanışmadın sanırım," dedi Benton. Pek dostça konuşmuyordu.

"Bahse girerim hatırlamıyorsundur, ama daha önce bir kere karşılaştık," dedi Morales pervasızca içeri girip tepesinde dikilerek.

"Üzgünüm." Bu hatırlamadığı anlamına geliyordu. Elini de uzatmadı.

"Geçen İşçi Bayramı'nda. Morgda," dedi.

Scarpetta'nın kendini huzursuz ve rahatsız hissetmesine neden olan bir enerjisi vardı. Scarpetta onun her şeyi hızla düşünüp aceleyle yaptığını ve dokunduğu her şeye hakim olmayı isteyen bir karaktere sahip olabileceğini düşündü.

"Birkaç masa ötede, Doğu Nehri'nde, Ward Adası açıklarında yüzerken bulunan adamla meşguldünüz. Beni hatırlamadığınızı anladım. Soru şuydu, acaba adam hayattan sıkılıp köprüden mi atladı, yoksa birisi öteki dünyaya olan yolculuğunu mu çabuklaştırdı ya da kalp krizi geçirip kıyıdan mı düştü? Pester Lester'ın

vakalarından biri. Görünüşe göre doktor noktaları birleştirmede başarısız olmuş. Adamın göğsündeki eğreli otuna ben

zer belirgin deseni tanımamış. Bir tahmin edin? Yıldırım düşmesinin neden olduğu dallanmaydı bu. Doktor Lester bu olasılığı göz ardı etmiş, çünkü çoraplarında ve ayakkabılarının altında yanık izine rastlamamış. Kemer tokasının manyetik olduğunu göstermek için siz pusula kullanmıştınız. Bu yıldırım düşmelerinde tipik bir durum değil mi? Her neyse, beni hatırlamazsınız. İçeri girip çıkıyor, laboratuvara gitmesi gereken mermileri topluyordum."

Bol kot pantolonunun arka cebinden bir kanıt formu çıkarıp açtı, masanın üstüne eğilip doldurmaya başladı. Scarpetta'ya o kadar yakındı ki dirseği omzuna sürtünüp, sandalyesini geri itmeye zorladı. Morales formu ve kalem Scarpetta'ya uzattı. Scarpetta gerisini doldurup imzaladı. Morales, Oscar Bane'in kanıtlarını alıp oradan ayrıldı.

"Söylemeye gerek yok," dedi Benton. "Berger'in bununla çok işi var."

"Onun ekibinde mi?"

"Hayır, öyle olsa durum daha kolay olurdu. Belki o zaman Berger onu biraz olsa da kontrol edebilirdi," dedi Benton. "Morales'in her yerde gözü kulağı var. Ne zaman dikkati çeken bir dava olsa bir şekilde ortaya çıkmayı başarıyor. Sözü ettiği yıldırım düşen adam gibi. Ve bu arada, onu hatırlamadığın için seni bağışlamayacaktır. Bu yüzden bunu üç kez dile getirdi."

13

Benton yapay deri koltuğuna yaslanıp Scarpetta'nın çiziklerle dolu küçük masanın karşı tarafında kâğıt belgeleri kontrol etmesini sessizce seyretti.

Burnunun düz çizgisini, çene ve yanaklarının güçlü çizgilerini, bir sayfa çevirmek gibi en basit hareketinde bile bilinçli, ama zarif olan tarzını seviyordu. Ona göre Scarpetta konferans odasının kapısında gördüğü ve tanıştığı ilk günden farklı değildi. Saçları dağılmış, yüzü makyajsız bir halde uzun beyaz önlüğünün cepleri kalemler, mendiller, aramaya zamanının olmadığı telefonların yazıldığı pembe not kâğıtlarıyla doluydu.

Bütün gücüne ve ciddiyetine rağmen onun düşünceli ve nazik biri olduğunu hemen anlamıştı. Bunu ilk tanışmalarında onun gözlerinde görmüştü, şimdi de görüyordu, meşgul de olsa, kendisi onu bir kez daha incitmiş de olsa. Onun yokluğunu düşünemiyordu. Bir nefret duygusunun içini delip geçtiğini hissetti. Marino'ya karşı nefret. Benton'ın yıllar boyunca içine gömülü olduğu şey artık su yüzüne çıkmıştı. Marino düşmanı içeri almıştı ve Benton onu nasıl göndereceğini bilmiyordu.

"Polis olay yerine ne zaman varmış? Ve neden bana bakıyorsun?" diye sordu Scarpetta başını kaldırmadan.

"Altıyı çeyrek geçe. Ben her şeyi berbat ettim. Lütfen bana kızma."

"Polisin nasıl haberi olmuş?" Bir sayfa çevirdi.

"911 aranmış. Terri'nin cesedini beş civarında bulunduğunu iddia ediyor, ama polisi altıya kadar aramamış. Tam olarak altıyı dokuz geçe. Polis birkaç dakika içinde gelmiş. Beş dakika içinde."

Scarpetta cevap vermeyince bir ataş alıp açmaya başladı. Oysa eskiden böyle huzursuz, kıpır kıpır değildi.

"Polis gittiğinde dış kapı kilidiymiş. Binada üç daire daha var, ama hiç kimse evde değilmiş, kapıcı da yok. Polis binaya girememiş, ama kurbanın dairesi giriş katında, bu yüzden arka pencereye gitmişler. Perdedeki aralıktan Oscar'ın banyoda olduğunu görmüşler. Kollarında bir kadın varmış. Kadının üzerinde mavi bir havlu. Oscar deli gibi ağlıyor, ona sarılıyor, okşuyormuş. Polisler cama vurup dikkatini çekmişler, böylece onları içeri almış."

Benton kesik kesik konuşuyordu. Beyni sulanmış gibiydi ve herhalde aşırı stresli oluşu yüzünden biraz dikkati dağınıktı. Ataşla oynamaya devam ederken Scarpetta'yı seyrediyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra Scarpetta başını kaldırdı. "Sonra ne olmuş? Oscar polisle konuşmuş mu?"

Notları karşılaştırıyor, diye düşündü Benton. Benim bildiklerimle Oscar'ın ona anlattıklarını karşılaştırıyor. Soğuk, kişisellikten uzak davranıyor, çünkü beni bağışlamayacak, diye düşündü.

"Özür dilerim. Lütfen bana kızma."

Scarpetta bakışlarını ona çevirip, "Neden üzerinde yalnızca sutyen ve sabahlık olduğunu merak ediyorum," dedi. "Normal şartlarda yabancı birine bu haldeyken kapı açılır mıydı?"

"Şu anda bunun üzerinde çalışamayız." Benton vakayı değil, ilişkilerini kastediyordu. "Bunu şimdilik rafa kaldırabilir miyiz?"

Özel konular yanlış zamanlarda, yanlış yerde ortaya çıktığında durumu böyle ifade ediyorlardı. Benton'a bakışındaki ifade ve gözlerinin daha da koyulaşan mavisi bunu yapacağını söylüyordu. Bunu şimdilik rafa kaldıracaktı, çünkü onu seviyordu, hak etmese bile.

"Bu iyi bir soru. Kapıyı açtığında üzerinde olanlar," dedi Benton. "O konuya geldiğimizde söyleyecek birkaç şeyim var."

"Polis onunla birlikte daireye girdiğinde Oscar tam olarak ne yapmış?"

"Hiçkırarak ağlıyormuş, dizlerinin üzerinde haykırıyormuş. Banyoya dönme konusunda o kadar ısrarcıymış ki konuşturmaya çalışırken iki memur onu tutmak zorunda kalmış. Esnek kelepçeyi kestiğini söylemiş. Kelepçe, Oscar'ın mutfaktaki bıçakların arasından aldığını söylediği makasla birlikte yerdeymiş.

"Olay yerinde ona esnek kelepçe mi dedi? Yoksa polis mi böyle diyor? Esnek kelepçe ifadesi nereden geldi? Önce kimin söylediğini bilmemiz önemli."

"Bilmiyorum."

"Ama bilen biri vardır."

Rafa kaldırdıkları şey yere düşerken Benton ataşla sekiz yaptı. Bir ara konuşacaklardı, ama konuşmak kırık kemikleri tamir etmediği gibi kırılan güveni de tamir etmiyordu. Yalanlar, daha fazla yalanlar. Benton'ın hayatının en gerekli ekseni yalanlardı. Aslında bu yalanların hepsi iyi niyetliydi veya mesleki ve yasal zorunluluklardan kaynaklanıyordu, bu yüzden Marino onun için bir tehditti. Marino'nun Scarpetta'yla ilişkisinin temeli hiçbir zaman yalanlar olmamıştı. Scarpetta'yı zorlaması onu kınadığını, nefret ettiğini ya da aşağılamaya çalıştığını göstermiyordu. Marino istediği, ama Scarpetta'nın vermediği şeyi almaya çalışıyordu, çünkü artık dayana-madığı karşılıksız aşkı öldürmesinin tek yolu buydu. Ona ihaneti aslında o güne kadar yaptığı en dürüst şeydi.

"Boğulduğu ipe ne olduğunu bilmiyoruz," dedi Benton. "Görünüşe göre katil kızı öldürdükten sonra boynundan çıkarıp orada bırakmış. Polis onun da esnek kelepçelerden biri olduğunu düşünüyor."

"Neye dayanarak?" "Olay yerine iki farklı ip getirmek saçma olurdu," dedi Benton. Düzleştirdiği atası ileri geri bükerek kırdı.

"Tabii katilin esnek kelepçeyi ya da kelepçeleri yanında getirdiği var sayılıyor. Normalde insanların evlerinde bulunan bir şey değildir bu."

"Neden esnek kelepçeyi çıkarıp cesedin yanında bırakıyor ve bilekle-rindeki boş veriyor? Eğer yaptığı buysa tabii."

"Bu kişinin zihninin nasıl çalıştığını bilmiyoruz. Olay yeri şartları dışında hiçbir şey bilmiyoruz. Oscar'ın yaptığını düşünmeleri seni şaşırtmamıştır."

"Neye dayanarak böyle düşündüler?"

"Katilin ya anahtarı vardı ya da kadın onu içeri almış olmalı. Senin de dediğin gibi üzerinde yalnızca sabahlık vardı. Bu konu üzerinde durmamız gerekiyor. Neden bu kadar rahat ve güvenliydi? Zili çalanın kim olduğunu nereden biliyordu? Kamera ya da dahili telefon yoktu. Benim görüşüme göre bir başkasını bekliyordu. Bina boşken karanlık bastıktan sonra kilidi açtı, ardından da daire kapısını. Ya da birisi açtı. Şiddet suçluları tatilleri severler. Sembolizm boldur ve ortalıkta kimse yoktur. Eğer onu Oscar öldür-düyse, dün gece onu öldürmek ve başkasının üzerine atmak için mükemmel bir zamandı."

"Polisin buna inandığını söylüyorsun herhalde."

Yine karşılaştırma yapıyor, diye düşündü Benton. Kendisi neler biliyor?

"Polise göre en anlamlı açıklama bu," diye cevapladı Benton. "Polis geldiğinde dairenin kapısının kilidi açık mıymış, değil miymiş?"

"Kilidiymiş. Oscar içeri girdikten sonra bir ara kapıyı kilitlemiş. Garip olan şey, polisi aradıktan sonra apartman ve daire kapısının kilitlerini açmamış. Polisin içeri nasıl girmesini bekliyordu acaba?"

"Bence bu hiç garip değil. Bir şey yapmış olsa da olmasa da korkuyordu."

"Neden korkuyordu?"

"Eğer Terri'yi o öldürmediyse, katilin geri gelmesinden korkuyor olabilirdi."

"Katil binaya nasıl tekrar girebilirdi? Anahtarı yoksa?"

"İnsanlar korktukları zaman o kadar ayrıntılı düşünmezler. İnsan korktuğunda ilk tepkisi kapıları kilitlemek olur."

Oscar'ın hikâyesini kontrol ediyor. Oscar Terri'nin kapısını korktuğu için kilitlediğini söylemiş olmalı.

"911 aradığında ne söylemiş?" diye sordu Scarpetta.

"Kendin dinle," dedi Benton.

CD zaten bilgisayardaydı. Ses dosyasını açıp sesi yükseltti.

911 OPERATÖRÜ: "911, acil durum nedir?"

OSCAR: (histerik bir şekilde): "Evet! Polis...! Kız arkadaşım...!"

911 OPERATÖRÜ: "Sorun nedir efendim?"

OSCAR (çığlık atarak): "Ölmüş! Ölmüş! Birisi onu öldürmüş! Birisi onu boğmuş!"

911 OPERATÖRÜ: "Boğulmuş mu?" OSCAR: "Evet."

911 OPERATÖRÜ: "Onu boğan kişi hâlâ evde olabilir mi?" OSCAR (ağlayarak, neredeyse duyulmaz bir sesle): "Hayır... Ölmüş...!"

911 OPERATÖRÜ: "Birimlerimiz yola çıktı. Olduğunuz yerde kalın, tamam mı?"

OSCAR (ağlayarak, anlaşılmaz bir şekilde): "Onlar..." 911 OPERATÖRÜ: "Onlar mı? Yanınızda biri mi var?"

OSCAR: "Hayır..." (işitilmez bir sesle).

911 OPERATÖRÜ: "Hatta kalın. Polis neredeyse gelir. Ne oldu?" OSCAR: "Buraya geldiğimde yerdeydi..." (anlaşılmaz bir şekilde)

Benton yumruğunu sıktı. "Sonra telefonu kapıyor ve operatör onu tekrar aradığında cevap vermiyor. Hatta kalsaydı polisin içeri girmesi daha kolay olurdu. Arkaya dolaşıp cama vurmaları gerekmezdi."

"Sesinde gerçekten korkmuş ve histerik bir hava var," dedi Scarpetta.

"Anne babasının öldürüldüğünü bildirmek için 911'i aradığında Lyle Menendez'in sesi de böyle çıkıyordu. O hikâyenin nasıl bittiğini biliyoruz."

"Sırf Menendez kardeşler..." diye söze başladı.

"Biliyorum. Bunun Oscar Bane'in Terri Bridges'i öldürdüğü anlamına gelmeyeceğini biliyorum. Ama öldürmediğini de bilmiyoruz."

"Peki, sence onlar demesinin nedeni ne? Sanki birden fazla kişinin öldürdüğünü ima ediyor," dedi Scarpetta.

"Belli ki paranoya," dedi Benton. "Gerçekten öyle hissettiğine inanıyorum. Ama polisin bakış açısı dikkate alındığında bu pek de onun lehine sayılmaz. Paranoyak insanlar paranoyak sanrıları yüzünden cinayet işleyebilirler."

"Peki, sen gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Scarpetta. "Bu gerçekten ev içi cinayet mi?"

O inanmıyor, diye düşündü Benton. Başka bir şeye inanıyor. Oscar ona ne anlattı?

"Polisin neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Ama gerçek kanıt istiyorum," dedi Benton. "Başka ne biliyoruz?" "Onun anlattıklarını."

"Olay yerinde mi, yoksa Dedektif Morales'in arabasındayken mi?"

"Daireden çıktıktan sonra Oscar işbirliğine yanaşmamış."

Benton ataş parçalarını çöp sepetine attı. Boş metalden hafif bir çınlama sesi duyuldu.

"İstedığı tek şey Bellevue'ya gitmekmiş. Yalnızca benimle konuşacağını söylüyormuş. Sonra senin buraya gelmeni istedi. Ve işte buradayız."

Başka bir ataş üzerinde çalışmaya başladı. Scarpetta onun ataşla oynamasını seyretti.

Patricia Cornwell "Dairedeyken polise başka ne demiş?"

"Binaya vardığında bütün ışıkların sönmük olduğunu söylemiş. Dış kapıyı açmış. Dairenin zilini çalmış, kapı birden açılmış ve biri ona saldırıp hemen kaçmış. Oscar kapıyı kilitleyip ışığı yakmış. Cesedi banyoda bulmuş. Boynunda bir ip olmadığını söylüyor, ama kırmızı izi görmüş."

"Onun öldüğünü anlamış, ama polisi aramak için beklemiş. Neden? Sana göre bunun nedeni ne olabilir?" diye sordu Scarpetta.

"Zaman hissi yoktu. Kendini kaybetmişti. Neyin doğru olduğunu kim biliyor? Şu anda tutuklanmasına sebep olacak bir kanıt yok. Ama bu, polislerin onun ricasını dinleyip onu içeri tıkmaktan şikayeti olduğu anlamına gelmiyor. Hayatının büyük bölümünü sanal dünyada geçiren kaslı bir cüce olması da durumu kolaylaştırıyor."

"Mesleğini biliyorsun. Başka?"

"Bize anlatmamayı tercih ettikleri hariç her şeyi biliyoruz. Ya sen?" kâğıt ataşıyla oynamaya devam etti.

"Ne düşünüyorsun?"

"Teorik olarak konuşabilirim."

Benton sessizliğini korurken Scarpetta devam etti.

"Polisin olay sonrası hemen aranmadığı bir çok vaka oldu. Bunlarda ya katilin olay yerini, cinayeti başkası işlemiş gibi göstermek için değiştirecek zamana olan ihtiyacı söz konusuydu. Ya da cesedi bulanlar gerçekte olanları gizlemeye çalışıyordu. Mahcubiyet, utanç, hayat sigortası. Örneğin as-fiksiofili™ trajik bir şekilde son bulup kişi boğularak ölebilir. Genellikle kazayla olur. Anne içeri girer, oğlunu deri bir koltukta, maske, zincirler, göğsünde mandalla bulur. Belki travesti tarzı giyim de olabilir. Kirişe asılıdır. Her yerde pornografi dergileri vardır. Anne dünyanın oğlunu böyle hatırlamasını istemez ve kanıtlardan kurtulmak için yardım çağırmayı geciktirir."

"Başka teorin var mı?"

(1) Cinsel boğma.

"Kişi o kadar kederli, sevdiğinden ayırmaya o kadar isteksizdir ki cesetle biraz zaman geçirir, onu okşar, sardır, çıplaksa üzerini örter, bağlarını çıkarır. Sanki bu onu kurtaracakmış gibi kişiyi eski haline getirir."

"Oscar'ın da yaptığı buydu, değil mi?" diye sordu Benton.

"Bir vakada bir koca, karısını yatakta aşırı doz sonucu ölmüş olarak bulmuştu. Yatağa yanına girip ölüm katılığı iyice oluşana ve ceset soğuyana kadar polisi aramamıştı."

Benton ona uzun süre bakıp, "Aile içi cinayetlerde pişmanlık vardır," dedi. "Koca karısını öldürür, çocuk annesini. Pişmanlık, keder ve panikten hareket edemez hale gelir. Polisi hemen aramaz, cesede sarılır, okşar, onunla konuşur, ağlar. Değerli bir şey kırılmıştır ve tamir edilemez. Sonsuza dek değişmiş, sonsuza dek gitmiştir."

"Bu tepkisel suçlarda görülen bir davranış şekli," dedi Scarpetta. "Planlanmış olanlarda değil. Bu cinayet tepkisel değildi. Saldırgan kendi silahını, bant veya kelepçe gibi kendi bağlarını getirdiğinde bu planlanmış bir suçtur."

Benton бүктүгү atası yanlışlıkla parmağına batırınca kan fışkırdı.

"Olay yeri çantamda hiç ilk yardım malzemeleri yok. Şimdi düşününce bu pek akıllıca değil. Orayı temizlemeliyiz, bant filan yapıştıralım..." dedi Scarpetta.

"Kay, senin bu işin ortasında kalmanı istemiyorum."

"Beni bu işin ortasına sokan sensin. Ya da en azından buna izin veren." Scarpetta onun parmağına baktı.

"Mümkün olduğunca kanatman iyi olur. Delik yaralarını hiç sevmem. Kesikten kötüdür."

"Seni bu işin ortasına sokmak istemedim, benim seçimim değildi."

Scarpetta için seçim yapmadığını söylemeye kalktı, ama bu da başka bir yalandı. Scarpetta masanın üstüne uzanıp ona kâğıt mendil uzattı.

"Bundan nefret ediyorum," dedi Benton. "Kendininkinde değil, benim dünyamda olmandan nefret ediyorum. Ölü bir beden sana bağlanmaz, senin için bir şeyler hissetmez. Ölü biriyle ilişki yaşamazsın. Bizler robot değiliz."

F: 12

Bir adam birisine ölene dek işkence yapıyor ve ben onun karşısında oturuyorum. O bir insan, bir kişi ve benim hastam. Mahkemede akıl sağlığının yerinde olduğu şeklinde ifade verdiğimi duyana kadar en iyi dostunun ben olduğumu düşünecek. Hayatının geri kalanını hapiste ya da eyalete bağlı bir ölüm hücresinde geçirmesi gerekebilir. Benim ne düşündüğümün ya da inandığının bir önemi yok. Ben işimi yapıyorum. Kanunun gözünde doğru olanı yapmışım. Ama bunu bilmek beni rahatlatmıyor."

"Rahatlamak ne demek bilmiyoruz," dedi Scarpetta.

Benton parmağını sıktı, mendil parlak kırmızı bir renge döndü. Masanın karşısındaki Scarpetta'ya, dik omuzlarına, güçlü, becerikli ellerine ve takım elbisesinin altındaki güzel vücut hatlarına baktı. Onu istiyordu. Hapishaneden yalnızca birkaç kapı ötede uyarılıyordu, ama evde ona dokunmuyordu bile. Ona ne olmuştu böyle? Sanki bir kaza geçirmiş ve tamamen değişmişti.

"Massachusetts'e gitmelisin Kay. Eğer Oscar mahkûm edilir ve sen mahkemeye çağrılırsan o zaman geri gelirsın ve bu sorunu çözeriz."

"Marino'dan kaçmayacağım," dedi Scarpetta. "Ondan uzak durmayacağım."

"Ben öyle demiyorum." Ama aslında tam olarak öyle diyordu. "Benim endişelendiğim Oscar Bane. Bellevue'dan her an çıkabilir. Ondan olabildiğince uzak olmanı istiyorum."

"İstediğin şey Marino'dan olabildiğince uzak olmam."

"Neden onun yakınlarında olmayı istediğini bilmiyorum." Duyguları tatsızlaşmış, sesi sertleşmişti.

"İstediğimi söylemedim. Ondan kaçmayacağımı söyledim. Bir korkak gibi kaçan ben değilim. O."

"Umarım benim bu vakadaki işim birkaç gün içinde biter," dedi Benton. "Sonrası NYPT'ye kalıyor. Tanrı biliyor, McLean'de yapılacak çok işim var. Araştırmama halen devam etmeme rağmen artık bu makaleden emin değilim. Kahrolası morgda konsültasyon yapmana gerek yok. Neden Doktor Lester'ın başını beladan kurtarasın yine?"

"Gerçekten istediğin bu değil. Çağrıldığım halde işi yarım bırakıp gitmemi mi istiyorsun? Berger'in yardım isteğini geri mi çevireyim? Son uçak dokuzda. Yetişemeyeceğimi biliyorsun. Neden böyle konuşuyorsun?"

"Lucy seni helikopteriyle götürebilir."

"Orada kar yağıyor. Görüş açısı yarım metredir herhalde."

Scarpetta onun yüzünü inceledi. Benton'ın duygularını gözlerinden okuyabiliyordu, çünkü onu istiyordu. Onu şimdi istiyordu, hemen burada ofisinde. Eğer Scarpetta onun ne istediğini bilirse ondan tiksindir-di. Yıllardır sapıkların arasında kala kala sonunda bu durumun ona da bulaştığını düşünürdü.

"Hava şartlarının orada farklı olduğunu unutuyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Dediğin gibi olsun. Bir yere gitmeyecekmiş gibi toplanmışsın zaten." Scarpetta'mn bavulu kapının yanında idi.

"Yemek meselesine gelince," dedi Scarpetta. "Sen beni bu akşam romantik bir yemeğe çıkarmayı çok istesen de evde yiyeceğiz. Tabii eve gi-debilirsek."

Birbirlerinin gözlerine baktılar. Böylece Scarpetta ona açık açık sora-madığı soruyu bu şekilde sormuş oluyordu.

Benton cevap verdi. "Seninle ilgili duygularım değişmedi. Keşke senin için neler hissettiğimi bilsen. Yalnızca sana söylemiyorum."

"Belki de söylemeye başlasan iyi olur."

"Söylüyorum."

Benton onu oracıkta istiyordu. Scarpetta da bunu hissetti ve geri çekilmedi. Belki o da öyle hissediyordu.

"Bence en önemli soru Terri Bridges'in neden banyoda öldürüldüğü," dedi. "Ve bundan nasıl bu kadar eminiz?"

"Polis onun evin başka bir bölümünde öldürüldüğüne dair bir şey bulamadı. Olaydan sonra cesedin banyoya taşındığını gösteren bir iz yok. Ne yemeği?"

"Dün geceki yemek randevumuz. Cesedin taşındığını gösteren bir iz yok derken ne demek istiyorsun? Bu nasıl bir iz olurdu?"

"Ben yalnızca Morales'in böyle bir izin var olmadığını söylediğini biliyorum."

"Bu olayda öyle bir iz olamazdı," dedi Scarpetta. "İki saat içinde ölmüşse cesedi kimseye fazla bir şey anlatmazdı. Ölüm katılığı genellikle altı saatte gerçekleşir. Ceset sıcak mıydı?"

"Morales oraya vardıklarında nabzına baktığını, cesedin ılık olduğunu söyledi."

"Eğer onu öldüren Oscar değil de bir başkası ise Oscar'dan kısa bir süre önce oradan ayrılmış olmalı. Büyük tesadüf. Oscar'ın katil evdeyken gelmesi an meselesiymiş. Tabii katille Oscar'ın aynı kişi olmadığını varsayarsak."

"Eğer olmadığını varsayarsak katilin Terri'nin yeni yıl arifesinde neden evinde yalnız olduğunu düşündüğünü merak edebiliriz," dedi Benton. "Rastgele bir olay değilse tabii. Karanlık bir binada yalnızca onun ışıkları yanıyordu ve yılın bu zamanında evde olan çoğu kişinin ışıkları bütün gün, en azından güneşin battığı dörde kadar açık olur. Soru şu, Terri rastgele bir kurban mıydı?"

"Oscar başka bir yerde olduğunu kanıtlayabiliyor mu?"

"Sence?"

Scarpetta onun parmağından olabildiğince fazla kan çıkarmaya çalışmasını seyretti.

"Acaba en son ne zaman tetanos aşısı oldun?"

14

NYPT'nin Gerçek Zaman Suç Merkezi'ni araştırmak ve Morales'in sözünü ettiği iki vakayı bulmak zor olmamıştı. Onlar için çalışan müfettişlerden bilgi almak biraz daha uzun sürmüştü.

Altı buçukta cep telefonu çaldığında Marino dairesinde montunun düğmelerini açıyordu. Kadın kendisini Bacardi olarak tanıttı. Eskiden Doktor Pepper'la karıştırıp içtiği romun markasına benziyordu. Marino onu sabit hattından arayıp Terri Bridges vakası hakkında kısa bir bilgi verdi, Oscar Bane'in adını duyup duymadığını, 2003 yazında Baltimore'da cinayet işlendiğinde onun tanımına uyan birinin bölgede görülüp görülmediğini sordu.

"Büyük bir insan avına başlamadan önce söyler misin, bu vakaların birbiriyle bağlantılı olduğunu düşünmene neden olan şey ne?" dedi Bacardi.

"Önce, bunun benim fikrim olmadığını söyleyerek söze başlayabilirim. Adı Mike Morales olan şu diğer dedektif bilgisayar sisteminde bazı şeyler bulmuş. Onu tanıyor musun?"

"Şu anda hatırlayamadım. Yani senin fikrin değil. Elindeki berbat bir şey olmalı."

"Olabilir de olmayabilirde," dedi Marino. "Senin ve benim vakalarımın ortak noktası davranış tarzındaki benzerliktir. Greenvvich vakası için de aynı şey geçerli. Sanırım bunun farkındasındır."

"Gözlerim çıkana kadar o vakayı inceledim. Evliliğim bozuldu. Kocam geçen yıl kanserden öldü. Eski kocam değil, Greenvvich müfettişi olan. Sen nerelisin? Jersey çocuğu gibisin."

"Evet, en kötü bölgesinden. Greenvvich dedektifi için üzgünüm. Ne kanseri olmuştu?"

"Karaciğer."

"Bende hâlâ bir karaciğer varsa ölümüm ondan olacak." "Bugün var yarın yoklar. Tıpkı eski kocam ve iki eski erkek arkadaşım gibi."

Marino onun kaç yaşında olduğunu merak etti. Acaba bekâr olduğunu mu söylemeye çalışıyordu?

"Elimizdeki şu vaka, Terri Bridges. Sol ayak bileğinde altın bir zincir var: İnce, altın bir zincir. Gördüğüm resimlere dayanarak söylüyorum. Olay yerine ya da morga ben gitmedim," dedi Morino.

"Gerçek altın mı?"

"Dediğim gibi, yalnızca fotoğrafları gördüm, ama raporda on karatlık olduğu söyleniyor. Kancasında yazılı olmalı. Başka nasıl anlar ki insan?"

"Tatlım, ben şöyle bir bakarak anlayabilirim. Mücevherler konusunda istediğin her şeyi söyleyebilirim sana. Gerçek, sahte, iyi, kötü, pahalı, ucuz. Eskiden ev suçlarıyla ilgilenirdim. Üstelik lüksü severim ve uyduruk bir şeye sahip olmaktansa hiçbir şeyimin olmamasını tercih ederim. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Marino Çin malı ucuz, İtalyan takım elbisesini düşündü. Üzerine yağmur yağsa mürekkep balığı gibi geride iz bırakacağına emindi. Biraz uğraşıp çıkardığı ceketini sandalyenin arkasına attı. Kravatını gevşetirken kot pantolon, kazak ve ezelden beridir sahip olup birisine vermeyi reddettiği Har-ley ceketini giymek için sabırsızlanıyordu.

"Terri Bridges'in ayağındaki bilekliğin fotoğrafını e-postayla gönderir misin bana?" diye sordu Bacardi.

Sesi melodik ve mutluydu. Yaptığı işle ve Marino'nun kendisiyle ilgili gibi görünüyordu. Onunla konuşmak Marino'da uzun süredir hatırlamadığı bir duyguyu uyandırdı. Belki bunun nedeni kendisine eşitmiş gibi davranılmasının ya da daha önemlisi hak ettiği saygıyı görmesinin ne kadar hoş olduğunu unutmuş olmasıydı. Son birkaç yılda kendisini bu kadar kötü hissetmesine neden olan şey neydi?

Charleston olması beklenen bir kazaydı ve bunu kabullenmişti. Şişeden dökülen bir hastalık değildi. Bunu fark etmeye başladığında o ve terapisti Nancy büyük bir anlaşmazlığa düşmüştü, çirkin bir anlaşmazlığa. Bu, tedavi programını bitirmesinden hemen önce olmuştu. Nancy, onun hayatında yolunda gitmeyen her şeyin sorumlusunun alkol olduğunu, alkol-ve uyuşturucu bağımlılarının yaşlandıkça kontrolsüz davranışlarda bulunduğunu söyleyerek başlatmıştı her şeyi.

O güneşli haziran öğleden sonrasında kilisedeki görüşmeleri sırasında onun için bir çizelge bile hazırlamıştı. Kilisenin bütün pencereleri açıktı. Deniz havası alıyor, Kuzey Sahilleri'nin üstünde uçan

martıların çığlıklarını duyabiliyordu. Dışarıda balık tutuyor ya da motosikletiyle geziyor, hatta ayaklarını uzatıp hayatının bütün suçunu yüklediği içkisini içiyor olmalıydı. Nancy, Marino on iki yaşındayken alkolle "en iyi arkadaş" haline geldikten sonrasını siyah-beyaz olarak göstermişti. Ağır ağır bozulan hayatı içindeki travmaları koyu renkle yazmıştı:

Kavg

Okulda kötü not Yalnızlık Cinsel sorunlar Kötü ilişkiler

Risk alma/boks/silah/polis/motosiklet

Nancy, bir saat boyunca onun hatalarını çizelgeye dökmüş, çözülmesi zor şifreler kullanmıştı. En basit haliyle yaptığı şey, ilk birasını içtiğinden bu yana saldırganlığın, sınır tanımaz cinselliğin, bozuk arkadaşlık ilişkilerinin, boşanmanın ve şiddetin öfkeli, tehlikeli yoluna girmişti. Yaşlandıkça travmalarının sıklaşması hastalığın bir özelliğiydi. Hastalık insanı ele geçiriyordu ve yaşlandıkça kişinin davranışları üzerindeki kontrolü azalıyordu.

Nancy daha sonra bu çizelgeyi imzalayıp ta/i h atmış, hatta adının altına gülümseyen bir yüz çizmiş ve beş sayfalık lanet olası şeyi Marino'ya vermişti. "Ne yapmamı istiyorsun, buzdolabına mı yapıştırıyım?" dedi Marino.

Banktan kalkıp pencereye doğru gitmiş, siyah granite çarpan okyanus dalgalarına, fışkıran beyaz sulara, çığlıklar atan martılara bakmıştı.

Ne yaptığını görüyor musun? demişti Nancy sırtı dönük Marino'ya. Marino ise gördüğü en güzel güne bakıp neden dışarıda olmadığını merak ediyordu. Az önce beni itip uzaklaştırdın Pete. Bu alkolik birinin konuşması.

Hiç de değil, demişti Marino. Lanet olası bir aydır lanet olası bir şey içmedim. Ben kendimdeyim.

Şimdi kendisinden ve işinden memnun, hiç tanımadığı bir kadınla konuşurken, gerçek polis olmayı bırakana kadar aslında her şeyin o kadar da kötü gitmediğini fark etti. Richmond Polis Merkezi'nden ayrılıp Lucy için özel dedektif, sonra da Scarpetta için ölüm müfettişi olarak çalışmaya başladığında kanun adamı gücünü ve kendine olan bütün saygısını kaybetmişti. Kimseyi tutuklayamıyor, hiçbir serserinin arabasına ceza yazamıyor ya da çektiremiyordu. Bütün yapabildiği boş tehditler savurmaktı. Bir erkek olduğunu unutmuştu. Peki, geçen mayıs ne yapmıştı? Scarpetta'ya hâlâ bir erkek olduğunu göstermeye kalkmıştı, çünkü aslında yaptığı şey bunu kendine kanıtlamak ve hayatını geri almaktı. Yaptığı şeyin doğru olduğunu ya da mazur gösterilmesi gerektiğini söylemiyordu. Bunu hiç söylememişti ve kesinlikle böyle düşünmüyordu.

"İstediklerini bulacağım," dedi Bacardi.

"Bu harika."

Morales'in tepkisini hayal ederken sapıkça zevk duyuyordu. Marino, Baltimore cinayet müfettişiyle konuşuyor, canının istediğini yapıyordu.

Morales'in canı cehennem.

Marino yeminli bir NYPT polisiydi. Üstelik seçkin Başsavcılık ekliyle çalışmıştı. Ama Morales'in böyle bir tecrübesi yoktu. Peki, onu bu ruşturmanın başına getiren neydi? Sırf dün gece nöbette olması ve olay erine onun gitmesi mi?

Bacardi'ye, "Bilgisayarının başında mısın?" diye sordu Marino. "Evde yalnızım, mutlu yıllar. Patlamış mısır yiyip The Little Rascals'ı eyrettim. Gülme. Orijinal serinin tamamı var bende."

Marino büyük bir zarf açıp içinden polis ve otopsi raporlarını çıkardı, onra fotoğrafların bulunduğu başka bir zarfı daha açıp hepsini formika ezgâha yayararak sigara yanıklarını ve bardak lekelerini örttü. Aradığını bulup dizüstü bilgisayarına bağlı tarayıcıya koydu.

"Bu konuda biraz politik pislik olduğunu bilmen gerek." "Sizce yalnızca biraz mı var?"

"Bu konu sadece ikimizin arasında kalmalı. Bu yüzden benim dışımda biri seni ararsa -NYPT polis şube müdürü olsa da umurumda değil- lütfen benden bahsetme, ama bana haber ver. Ben hallederim. Bu işin içinde-i herkes..."

"Bana çimenin yeşil, gökyüzünün mavi olduğunu söylüyorsun. Endişelenmene gerek yok Pete."

Onun Pete dediğini duymak kendini çok iyi hissettirmişti. Taradığı fotoğrafı görüntü olarak eklemek için e-posta hesabına girdi.

"Eğer biri beni bu konu için ararsa ilk seni haberdar ederim. Bana dönerseniz de memnun olurum. Burada Baltimore'da öldürülen kadını ve Greemvich'de öldürülen çocuğun cinayetini çözme konusunda takdir bekleyen bir sürü insan var. İnsanların takdir konusunda ne kadar garip olduğunu söylemiş miydim? Benim teorimi duymak ister misin? Morg krizlerine yol açan şey bu. Herkes takdir edilmek istiyor. Ben komedyen değilim."

"Özellikle Morales aradığında," diye ekledi Marino. "Şu ana dek aramamasına şaşırdım. Ama o zaten bir konuyu takip eden bir tipe benzemiyor."

"Evet, ben buna becer ve kaç diyorum. Büyük olayda gelir, sonra ortadan kaybolur, herkes onun arkasını temizlemek ya da onun başlattığı işi bitirmek zorunda kalır. Yorgun bir baba gibi."

"Çocukların var mı?" ,

"Memnuniyetle bildirmek isterim ki artık birlikte yaşamıyoruz. Çevre faktörüne rağmen çok iyi çocuklar oldular. Şu anda fotoğrafa bakıyorum. Kimse buradaki kurban Terri Bridges'in neden halhal taktığını bilmiyor, öyle mi?"

"Hikâye bu. Erkek arkadaşı Oscar bunu daha önce hiç görmediğini söylemiş."

"Bu halhal çok önemli bir şey olmasa da ben durumsal kanıtları görmezden gelenlerden değilim. Kırkın üzerinde olduğumu ve bütün vakayı bir laboratuvar önlüğünün cebine sokma konusunda batıl inançlı olduğumu anlamışsmdır. Ya gençler? Kahretsin. Bir numaralı kapının arkasında birisinin kaçırdığı kadına tecavüz edip öldürdüğünü gösteren video var. İki numaralı kapıda garaj yolunda bulunan sigara izmaritinden alınan DNA var. Hangisini seçiyorlar dersin?"

"Ben hiç konuşmaya başlamayayım."

"Aynı fikirdeyim. Onlara diyorum ki, CSI neyin baş harfleri biliyor musunuz? Canımı Sıkıyorsunuz. Çünkü bunu duyduğumda canım çok sıkılıyor. Gerçekten dayanamıyorum. Sen söyle Pete. Sen işe başladığında CSI mı vardı?"

"Bunu televizyon icat etti. Bunlar gerçek dünyada olay yeri teknik ekibidir. Ya da çoğu zaman senin ve benim gibi insanlar parmak izi takımını, kamerasını, ölçme bandını ve diğer şeyleri çıkarıp her şeyi kendimiz yaparız. Olay yerinin haritasını çıkarıp bütün boyutları doğru kaydetmek için lazere ihtiyacım yok. Luminol de bütün bu yeni kimyasallar ve şık olay yeri ışıkları kadar işe yarıyor. Luminolü sprey şişesinde karıştırıp hayatım boyunca öyle kullandım. Cinayetleri çözmek için Jetgillere ihtiyacım yok."

"Ben o kadar ileri gitmeyeceğim. Birçok yeni teknik var. Ne kadar çok, o kadar iyi, bunun karşıdaştırması olmaz. Her yeri mahvetmeden olay yerinde çalışabilirim. Bilirsin, yaşlı bir kadın soyulduğunda artık her şeyi siyah toza bulamak yok. Teknoloji en azından düşünceli davranmamızı sağlıyor. Ama benim sihirli kutum yok. Senin var mı?"

"Şarj etmeyi unutuyorum hep," dedi Marino.

"Baltimore'a geldiğin oluyor mu Pete?"

"Bu sözü bir süredir duymuyordum," dedi Marino. "Vakayı-labora-tuvar-önlüğüne-doldurmayla ilgili şeyi. Ben de kırkın üstündeyim. Bazı dosyaları gönderiyorum. Bu arada söylenmeye devam ederken e-postanı kontrol ediyor musun? Sen hiç New York'a geliyor musun?"

Marino polis raporunun ve Doktor Lester'm ilk otopsi bulgularının sayfalarını tarıyordu.

"İşler artık eskisi gibi değil," dedi Bacardi. "Ben hâlâ insanlarla konuşmaya, nedenlere bakmaya, eski tarz yöntemlere inanıyorum. Tabii, New York'a geliyorum. Ya da gelebilirim, önemli değil. Önce yıllıktaki fotoğraflarımızı paylaşmalıyız. Ama yüzüm değiştiğinden beri daha iyi görüldüğüme yemin ederim."

Marino dolaptan bir Sharp's aldı. Bu kızla tanışmalıydı. Çok ilginç birine benziyordu.

"Şu anda halhalin resmine bakıyorum. Tanrım! Para," dedi Bacardi. "Ötekilerle aynı. Üçü de on karatlık. Balıksırtı desenli ve çok ince. Bu fotoğraftaki ölçüğe bakılırsa senin halhal diğer ikisi gibi yirmi beş santim uzunluğunda. Alışveriş merkezlerinden ya da internetten kırk, elli papele alabileceğin türde bir şey. Beni şaşırtan şey, benim vakamda ve Greenvich vakasında cesetler içeride bulunmadı. Görünüşe göre kurbanlar uyuşturucu bulmak için dışarıda dolanırken kurban arayan birileri tarafından arabaya alınmışlar. Senin kurban Terri Bridges'in onu bu tür bir duruma maruz bırakacak uyuşturucu geçmişi var mı?"

"Oksis ya da öyle bir şey kullandığını gösteren bir bilgi yok. Söyleyebileceklerim şu anda senin elindeki bilgilerden fazla değil. STAT alkol testi negatif. Uyuşturucu taraması için çok erken, ama dairesinde uyuşturucuya dair bir kanıt yok. Terri'nin vakasında katilin kurban aramak için dolaşp dolaşmadığını bilmiyoruz. Tabii erkek arkadaşının yapmadığını varsayarsak. Eğer o yaptıysa bile yeni yıl arifesiydi. Apartmanda Terri'nin dışındaki diğer daireler boştu. Sokağın tam karşısındaki binada tek başına yaşayan bir bayan oturuyor, o da Terri'nin öldürüldüğünü düşündüğümüz saatte camdan bakmıyormuş güya. Ve o bayanın anlattığı bazı şeyler antenlerimin dikilmesine neden oldu. Köpekle ilgili anlattığı garip bir hikâye var. Hasta bir köpeği kim birine hediye eder ki? Öleceğini bilerek."

"Ted Bundy."

"Benim aklıma da o geldi."

"Belki adam dün gece arabayla geziyordu ve bir fırsat yakaladı," dedi Bacardi.

"Bilmiyorum," dedi Marino. "Mahalleyi daha iyi tanımam gerekiyor. Az sonra tekrar dışarı çıkıp civarda gezmeyi planlıyorum. Burası Nevv York. Hafta sonları ve tatil günlerinde burada yaşayan insanlar şehirden kaçarlar. Tüm tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki hiçbir zaman suçun bir formülü olmuyor. Belki adamımız iyi halden dolayı dışarıdaydı ve birden hastalığı nüksetti. Belki adamımız Oscar Bane'dir. Belki başkasıdır. Küçük bir zamanlama sorunumuz var. Senin iki vakan beş yıl önceydi."

"İnsanların yaptıkları şeyin her zaman bir nedeni yok. Ya da ne zaman yaptıklarının. Ama nüksetme uygun bir sözcük. Bence seri katillerin alkol ve uyuşturucu kullananlar gibi sıkıntıları var."

Marino kapısı güçlükle açılan buzdolabından bir Sharp's daha aldı.

"Belki bir süre kontrol altında olmasının bir nedeni vardı," dedi Ba-cardi'nin dostça sesi. "Sonra stres, ayrılık, işten kovulma, mali sıkıntı ve derken binersin bir alamete gidersin kıyamete."

"Başka bir deyişle sebep her şey olabilir."

"Evet. Her şey olabilir. Az önce gönderdiklerine bakıyorum ve Adli Tabib'in vakayı neden beklettiğini merak ediyorum. Doktor Lester bunun bir cinayet olduğundan emin değil mi?"

"O ve başsavcı pek iyi geçinmiyor."

"Eğer cinayet vakası değilse erkek arkadaşla başın belaya girecektir."

"Hiç sorma," dedi Marino. "Vakayı bekletme yüzünden birisini itham etmek biraz zor. Ama Doktor Berger ikinci bir görüş almak için başka bir adli tabip getirdi. Doktor Scarpetta."

"Bu doğru olamaz." Bacardi'nin sesi eğleniyormuş gibiydi.

Marino, birden Scarpetta konusunu hiç açmamış olmayı diledi. Sonra bilgi saklamanın doğru olmadığını düşündü. Scarpetta'mn davaya dahil olması da önemli bir bilgiydi. O ne zaman ortaya çıksa her şey değişirdi. Üstelik eğer Bacardi onu uyaracaksa bu onun için iyi bir zamandı.

"Şu anda internette onun hakkında pek de hoş olmayan haberler dolaşmakta. Bunları sana anlatıyorum, çünkü zaten duyacaksın."

Uzun bir duraklamadan sonra Bacardi, "Sen onunla Charleston'da çalışan adamsın," dedi. "Bu sabah haberlerde bu konu işlendi."

İnternet dedikodusunun haberlere çıkacağı Marino'nun hiç aklına gelmemişti. Midesine yumruk yemiş gibi oldu.

"Kim olduğunu söylemediler," dedi Bacardi. Sesi pek dostça çıkmıyordu. "Yalnızca orada şefken bir iş arkadaşının saldırısına uğradığı söyleniyor. Uzun süre birlikte çalıştığı bir müfettişmiş. Bu salaklar söz konusu haber hakkında konuşuyor, beklenen saçmalıkları sıralıyor, çoğunlukla Scarpetta'yla alay edip ona yapılan şey her neyse hayalini kurup kendilerinden geçiriyorlardı."

"Belki sen ve ben bir gün yüz yüze gelirse sana hikâyeyi anlatırım," dedi Marino kendisini de şaşırtarak.

Nancy hariç hiç kimseye bu hikâyeyi anlatmamıştı. Ona da hatırlayabildiği kadarını anlatmıştı. Nancy onu yüzünde samimi bir ifadeyle dinlemiş, bir süre sonra bu ifade Marino'nun sinirini bozmaya başlamıştı.

"Bana açıklama yapmak zorunda değilsin," dedi Bacardi. "Seni tanımıyorum Pete. Bildiğim tek şey insanların her türlü şeyi söylediği ve gerçeğin ancak araştırılarak bulunacağıdır. Senin hayatının gerçekleri beni ilgilendirmiyor. Yalnızca benim vakama, Greenvich'deki çocuğa ve senin New York'taki kadına neler olduğuyla ilgili doğruları istiyorum. Sana dosyalarımı, daha doğrusu elimdekileri elektronik ortamda gönderirim. Hepsini karıştırmayı istemezsin. Yoksa bir baş ağrısı ilacı alıp kendini bir odaya kilitlemek zorunda kalırsın."

"Senin vakan ve çocuğun içinde DNA yok diye duydum," dedi Marino. "Cinsel saldırı belirtisi yokmuş."

"Çoklu seçenek kabusu diye buna deniyor."

"Belki Baltimore Via yengeçli börek yeriz ve ben sana ayrıntıları anlatırım," dedi Marino. "Dedikodulara dayanıp sonuç çıkarma. Ya da sen buraya geldiğinde konuşuruz. Biftek sever misin?"

Bacardi cevap vermedi.

Marino çöktüğünü hissetti. Mahvolmuştu. O Gotham Gotcha serserisi onu mahvetmişti. Adını ünlü bir romdan alan hoş bir kadınla karşılaşılıyordu ve şimdi kadın ona sanki Marino kızamış ve konuşurken tükürüyormuş gibi davranıyordu.

"Şu VICAP formları gibi saçmalıklar mı?" dedi Bacardi. "Birden fazla cevap olduğunda okuldaki gibi kutuları işaretle. Kelimenin gerçek anlamıyla cinsel saldırı yok, yalnız iki vakada da kayganlaştırıcı kullanılmış. Sperm bulunmayan vazelin tipi bir şey. Benim vakamda vajinada, Greenvvich'deki çocukta anal yolda bulundu. DNA'da kirlenme var, hem de korkunç kirli. CODIS'te eşleme bulunmadı. Cesetler çıplak bulundukları ve dışarıya atıldıkları için jele yapışmış her türlü kirlenici vardı. Bir çöplükte kaç insanın DNA'sı olabilir bir düşün. Üstelik köpek ve kedi tüyü de dahil."

"Çok ilginç," dedi Marino. "Çünkü bu vakada da DNA berbat olmuş. Palm Beach'te bir çocuğu ezen tekerlekli sandalyedeki yaşlı bir kadının DNA'sı bulundu."

"Çocuğu tekerlekli sandalyeyle mi ezmiş? Hız yaparken kırmızı ışıktan mı geçmiş? Özür dilerim. Birisi farklı bir film koydu da bana mı söylemedi?"

"İlginç olan bir başka şey," dedi Marino tuvalete yürürken. "Senin vakalarındaki DNA örnekleri CODIS'te. Bizim vakanın DNA'sı da CODIS'e yeni verildi. Bil bakalım bu ne anlama geliyor?" Banyoya girdiğinde bir ara ahizeyi eliyle kapattı.

"Hâlâ tekerlekli sandalyede takılıp kaldım."

"Bunun anlamı," dedi yeniden konuşabilecek hale gelince. "Farklı DNA profilleri karışımı var. Başka bir deyişle Palm Beach'teki yaşlı kadın sizinkilerde çıkmadı, çünkü onun DNA'sı sizin kurbanların üzerinde değildi. Nedeni her neyse. Bence buraya gelip herkesle konuşmalısın. Hem de olabildiğince çabuk. Mesela yarın sabah," dedi Marino. "Araban var mı?"

"Siz çocuklar ne zaman isterseniz. Birkaç saat içinde orada olurum." "Bana göre bazı şeyler bu kadar farklı olduğunda ortak yanları var demektir," dedi Marino.

15

"Kimse kimseyi bir şeyle suçlamıyor," dedi Benton telefonda. Scarpetta'nın asistanı Bryce'la konuşuyordu. "Merak ediyorum, ona ilk baktığında aklına ne geldi... Gerçekten... Bu ilginç bir nokta... Gerçekten, bu çok ilginç. Ona söyleyeceğim." Telefonu kapattı.

Scarpetta, Benton ve Bryce'ın konuşmasına pek dikkat etmiyordu. Terri Bridges'in yatak odasının fotoğraflarını inceliyordu. Benton'ın masasında yer açarak hepsini sıraya dizmişti. Fotoğraflarda beyaz seramik zemin ve beyaz mermer tezgâh görünüyordu. Süslü altın muslukların bulunduğu lavabonun yanındaki rafa parfümler dizilmişti. Ve bir fırça ile tarak vardı. Gül kurusu renkteki duvara altın çerçeveli oval bir ayna asılmıştı. Ayna çok hafif eğikti, ama pek belli olmuyordu. Banyodaki hafif de olsa bozuk görünen tek şey oydu.

"Saçın," dedi Benton, yazıcı hareketlenirken.

"Ne olmuş?"

"Göstereyim."

Cesedin yakından çekilmiş başka bir fotoğrafına bakıyordu. Bu fotoğraf cesedin üzerinden havlu alındıktan sonra farklı bir açıdan çekilmişti. Terri'nin akondroplazik özellikleri Oscarinkilerden daha belirgindi. Burnu

düz, alnı çıkıktı. Kolları ve bacakları kalın, normalin yarı uzunluğundaydı. Parmakları kalın ve küttü.

Benton sandalyesinde dönüp yazıcıdan bir kâğıt çıkartıp, ona uzattı.

"Tekrar bakmak zorunda mıyım?" diye sordu Scarpetta.

Bu sabahki Gotham Gotcha sütunundan alınan fotoğraftı bu.

"Bryce saçlarına bakmanı söyledi."

"Saçlarım kapalı," dedi Scarpetta. "Görebildiğim tek şey bir parça perçem."

"Söylemek istediği de bu. Saçların eskiden daha kısaydı. Fotoğrafı Fielding'e göstermiş, o da aynı görüşte."

Scarpetta, parmaklarını saçlarının arasından geçirirken Bryce ve Fi-elding'in ne demek istediğini anladı. Bir yıl içinde saçları üç santim kadar uzamıştı.

"Haklısın," dedi Scarpetta. "Bryce -Bay Hijyen- bu konuda dırdır edip duruyordu. Bu yüzden saçım bonenin içine sokamayacağım kadar kısaydı ve hep bir tutamı açıkta kalıyordu.

"O ve Fielding de aynı şeyi söylüyor," dedi Benton. "Bu fotoğraf kısa bir süre önce çekilmiş. Son altı ay içinde. Çünkü ikisi de onlar senin için çalışmaya başladıktan sonra fotoğrafın çekildiğini düşünüyor. Dayanak noktaları saçlarının uzunluğu ve taktığın saat. Yüz maskesi de şimdi kullandığın tiple aynı."

"Yalnızca yüz maskesi farklı. Ortamı neşelendirmek için kullandığımız fosforlu renkteki şık güvenlik gözlüklerinden değil."

"Her neyse, ben de onlarla aynı fikirdeyim," dedi Benton.

"Bunun bir anlamı var. Çünkü eğer fotoğraf Watertown'da çekildiyse onlar da şüpheli listesinde bulunuyor. Bu fotoğrafı kimin çektiğini hatırlamıyorlar mı?"

"Bu çok zor," dedi Benton. "Daha önce de söylediğim gibi orada çalışmış olan herkes yapmış olabilir. Duruşundan, yüzündeki ifadeden fo-

193

F: 13

toğrafının çekildiğini fark etmediğin belli. Bence cep telefonuyla hızlıca çekilmiş bir şey."

"Marino yapmış olamaz," dedi Scarpetta. "Bir süredir o benden kaçıyor, bu kadar yaklaşmış olamaz." f

"Bence bu sütunun internette yayınlanmış olmasına senden çok o kızmıştı, Kay. Bu işin arkasında Marino'nun olması çok anlamsız."

Terri Bridges'in banyodaki fotoğraflarına bakarken sol ayak bileğindeki i halhali görüp şaşırdı. Fotoğrafı Benton'a uzattı.

"Oscar polise bunu daha önce hiç görmediğini söylemiş," dedi Benton. "Nereden geldiğini sen de bilmediğine göre ya Oscar'ın sana onunla ilgili bir şey bilmediğini söylediği ya da sana bu konuda hiçbir şey söylemediği sonucuna varacağım."

"Hiçbir şey bilmediğimi söyleyebilirim," dedi Scarpetta. "Ama onun takacağı türden bir şeye benzemiyor. Öncelikle ona uygun değil. Çok sıkı. Ya bu halhali uzun zamandır vardı ve şimdi kilo aldı diye sıkıyor olabilir,

ya da birisi uygun olup olmadığını umursamadan ona hediye etti. Başka bir deyişle kendisinin aldığını düşünmüyorum."

"Ben de şimdi cinsiyet ayrımcılığı yapacağım," dedi Benton. "Böyle bir hatayı ancak bir erkek yapabilir. Bunu alan bir kadın olsaydı Terri'nin kalın ayak bilekleri olduğunu bilirdi."

"Oscar cücelikle ilgili her şeyi biliyor," dedi Scarpetta. "Bedeni konusunda çok hassas. Onu yakından tanıdığı için yanlış boyda bir şey alması mümkün değil."

"Ya öyle ya da halhali daha önce gördüğünü inkâr ediyor."

"Eğer aşık olduğun kişi seni haftada bir kez önceden belirlenmiş bir saatte ve onun seçtiği bir yerde görüyorsa bir süre sonra ne düşünürdün?"

"Başka biriyle de görüştüğünü," dedi Benton.

"Bir soru daha. Eğer sana halhali soruyorsam bu ne anlama gelir?"

"Oscar'ın bu konuda sana bir şey anlatmadığına."

"Bence Oscar, içten içe Terri'nin biriyle görüştüğünden korkuyordu," dedi Scarpetta. "Bununla bilinçli bir şekilde baş etmeye çalışması dayanamayacağı bir yara açardı. Eğer gerçekten böyle olduysa cesedi bulunduğu ne kadar büyük bir şok geçirdiği umurumda değil. Halhali fark etmiş olmalıydı. Bu konuyu açmamış olması benim görüşüme göre çok şey aldatıyor."

"Bunun başka birinin hediyesi olmasından korkuyor," dedi Benton. "Tabii bizi ilgilendiren şey Terri'nin gerçekten başka biriyle görüşüp görüşmediği. Çünkü o kişi katil olabilir."

"Olabilir."

"Aynı zamanda Oscar onun başka biriyle görüştüğünü öğrendiği için de öldürmüş olabilir," dedi Benton.

"Terri'nin başka biriyle görüştüğünü düşünmen için bir neden var mı?" diye sordu Scarpetta.

"Bu durumda senin de cevabı bilmediğini düşünüyorum. Ama eğer Terri bir başkasıyla görüşüyorsa ve o adam kendisine bu mücevheri verdiyse, neden Oscar'la görüşeceği zaman taksin ki?"

"Belki kendisinin aldığını söyledi. Ama ben neden taktığını bile anlamıyorum. Ona uymuyor ki."

Scarpetta küvetteki giysilerin çekildiği başka bir fotoğrafa baktı. Giysiler oraya atılmış gibi duruyordu: pembe banyo terlikleri, yakasından kollarına kadar açık olan bir sabahlık, önden kopçalı kırmızı dantel bir sutyen.

Masanın üstünden eğilerek fotoğrafı Benton'a uzattı.

"Katil sabahlığı ve sutyeni çıkardığı sırada elleri arkadan bağlıymış gibi görünüyor," dedi. "Bu kayışların ve kolların kesilmesini açıklıyor."

"Saldırgan tarafından hızla etkisiz hale getirildiğini gösteriyor," dedi Benton. "Yıldırım saldırı. İster kapıyı açtıktan hemen sonra, ister daireye girdikten sonra olsun, çok hızlı davranmış. Terri'yi kontrol edebilmek için bağlamış. Sonra giysilerini çıkarmaya başlamış."

"Eğer amacı cinsel saldırıysa giysilerini kesmesi gerekmiyordu. Bütün yapması gereken sabahlığın önünü açmaktı."

"Amaç dehşet salmak. Tam hakimiyet. Sadist seks cinayetleriyle tutarlı. Bu, katilin Oscar olmadığı anlamına gelmez. Ama o olduğu anlamına da gelmez."

"Ya külotunun olmayışı? Belki de raporda bahsetmiyorlardır. Sabahlığın içinde sutyenin olup külotun olmayışı biraz ilginç. Giysileri kesmek için kullanılan şeyin o olup olmadığını görmek için makasta iplik

ararlar herhalde. Oscar'ın giydiklerinde de iplik aramalılar. Yanında oturup Terri'ye sarıldığına göre havludan, Terri'nin vücudundan bazı ipliklerin onun giysilerine geçmiş olması mümkündür.

Klozetin yanındaki makası gösteren fotoğrafı aldı. Yanında ellerinin bağlandığı esnek kelepçe duruyordu. Halkasından kesilmişti. Burada bir şey onu rahatsız ediyordu. Ne olduğunu fark edince fotoğrafı Benton'a uzattı.

"Olağandışı bir şey fark ettin mi?"

"FBI'da geçirdiğim eski günlere geri dönecek olursam, o zamanlar kelepçe kullanırdık, böyle esnek kelepçe değil. Ve söylememe gerek yok, hastaları asla kelepçelemezdik."

Uzman olmadığını kabul etmesinin bir yolu bu.

"Bu kelepçe renksiz, neredeyse şeffaf," dedi. "Gördüğüm bütün esnek kelepçeler siyah, sarı veya beyaz renkte idiler."

"Senin görmemiş olman..."

"Elbette. Hiçbir anlam taşımaz."

"Belki yeni modelleri çıkmıştır. Yeni şirketler özellikle de savaşta olduğumuz için sürekli olarak yeni modeller üretiliyorlar. Polisler, askerler, kemerlerindeki çıtçıtılı çantalarında taşıyor, arabalarında düzinelercesini bulunduruyorlardı. Çok sayıda mahkûmu hızla etkisiz hale getirmek için ideal. Bugünlerde pek çok şey gibi bunları da internetten bulmak mümkün."

"Ama çıkarması çok zor," dedi Scarpetta. "Söylemek istediğim şey de bu. Mutfak masasıyla esnek kelepçeyi kesemezsin. Elektrikli testere gibi özel kesiciler gerekli."

"Neden Morales bu konuda bir şey söylemedi?"

"Belki makasla esnek kelepçe kesmeyi hiç denememiştir," dedi Scarpetta. "Polislerin çoğunun denememiş olması mümkün. Bana eli kelepçeli bir ceset geldiğinde onu kesebilmek için kaburga kesicisi kullanmak zorunda kalmıştım. Artık morgda elektrikli testere bulunduruyorum. Cinayet, gözaltında ölüm, eller, ayak bilekleri, boyun kelepçeli halde intiharlar. Kayışı bir kez kilit noktasına getirdikten sonra geri dönüşün yok. Bu yüzden aslında başka bir şey kullanıldığı halde, mutfak makası ya onunla kesilmiş gibi göstermek için oraya kondu ya da yerdeki bu renksiz şey esnek kelepçe değil. Polis evde buna benzer başka şey bulmuş mu?"

Benton dikkatle ona baktı.

"Sen de az ya da çok benim kadar bilirsin," dedi. "Raporda ve kanıt envanterinde ne varsa o. Ama Morales dünyadaki en kötü polis değilse öteki şeyler de toplanıp belgelenmiştir diye düşünüyorum. Bu yüzden bence cevap hayır. Bu da bizi cinayetin planlı olduğu noktasına götürüyor. Katil esnek kelepçeleri yanında götürdü. Belki adam aynı şeyi boynunda da kullandı, belki kullanmadı."

"İstedikimiz kadar katile adam diyebiliriz, ama Terri Bridges çok ufak tefek bir kadındı," dedi Scarpetta.

"Onu bir kadın da kolayca alt edebilir. Hatta kız veya erkek çocuk bile yapabilir bunu."

"Bir kadın için olağandışı bir cinayet bu. Ama Terri'nin kapıyı açmada sakınca görmemesini açıklayabilir. Tabii Oscar olayı seks cinayetiymiş gibi göstermeye çalışmış da olabilir."

"Kayıp ip," dedi Scarpetta. "Katilin onu alması için bir nedeni var gibi görünüyor."

"Belki hatıra olarak almıştır," dedi Benton. "Külot benzeri bir şeyi ip yerine kullanmış olabilir. Olaydan sonra şiddet fantezisinin gerçekleştirilmesi için bir mekanizma. Bandı geri sarar, yaptıklarını zihninde tekrar canlandırır, çünkü bu ona cinsel haz verir. Ev içi cinayetlerde nadiren görülen bir davranış. Hatıralar

genellikle kurbanı nesnelleştiren bir cinsel saldırganı işaret eder. Bu genellikle bir yabancı ya da uzaktan tanıdık olabilir. Bir sevgili ya da erkek arkadaş olmaz. Tabii yine Oscar'ın durumu öyleymiş gibi göstermeye çalışması mümkün. Oscar çok zeki. Hesapçı ve hızlı biri."

Eve girerken saldırıya uğradığına dair hikâyesinin, yırtık tişörtünün ve yaralarının polise mantıklı gelmesi için arabasına geri dönüp montunu oraya bırakacak kadar hesapçı ve hızlı biri. Ama doğru olduğu kabul edilirse, Oscar bunu ne zaman yapmıştı? Scarpetta'nın tahminine göre önce kendi yüzünü tırmalayıp kafasına fenerle vurduktan sonra yaptığını, ama sonra üzerinde mont varken bunların yapılmış olmasını açıklayamayacağını fark etmişti.

"Hatıra," dedi Scarpetta. "Belki olayı hatırlatacak bir nesne bırakırken bir nesne de alan bir çeşit katil olabilir. Eğer halhali katilin bıraktığını düşünüyorsak, bunu cinayetten sonra yapmış olması mümkün. Senin yıllar önce Kaliforniya'daki bir vakada gördüğün gümüş yüzükler gibi. Dört üniversiteli cinayeti. Her cinayette katil kurbanın yüzük parmağına bir gümüş yüzük takıyordu. Ama gümüş bir yüzüğün ifade ettiği sembol bir halhaldan çok daha farklı geliyor bana."

"Birini sahiplenme - bu yüzükle benim oluyorsun gibi," dedi Benton. "Diğerini kontrol etme - bu zinciri bileğine takıyorum. Senin sahibimim."

Birkaç fotoğraf daha vardı: İki kişilik bir masa, mumlar, şarap kadehleri, mavi halkalı keten peçeteler, yemek ve ekmek tabakları, çorba kaseleri. Masanın ortasında bir çiçek aranjmanı. Ayrıntılara büyük özen gösterilmişti. Her şey mükemmel biçimde yerli yerinde, birbiriyle uyumlu, simetrik, ama hayal gücü ve sıcaklıktan yoksundu.

"Takıntılı," dedi Scarpetta. "Mükemmeliyetçi. Ama Oscar için sıkıntıya girmiş. Oscar onun için önemliymiş. Polis geldiğinde müzik çalıyor muymuş?"

"Raporda belirtilmemiş."

"Televizyon açık mıymış? Oturma odasında bir televizyon var, ama fotoğrafta kapalı görünüyor. Kapıya biri geldiğinde Terri'nin ne yapıyor olduğuna dair bir ipucu var mı? Öğleden sonra bir ara yemek pişirmiştir herhalde?"

"Bildiklerimiz fotoğrafta gördüklerin ve raporda okuduklarından ibaret." Benton durakladı. "Çünkü Oscar'ın gerçekten konuştuğu tek kişi sensin."

Scarpetta raporu yüksek sesle tekrarladı. "Fırın doksan dereceye getirilmiş, içinde bütün bir tavuk var. Tavuk pişmiş olmalı. Yalnızca sıcak tutmak istediği anlaşılıyor. Tencerede taze ıspanak var, henüz pişirilmemiş. Ocak kapalı."

Bir fotoğraf daha: ön kapının yanındaki halının üzerinde duran siyah plastik bir fener.

Başka bir fotoğraf: yatağın üstüne güzelce serilmiş giysiler. Kısa kesimli, kırmızı ve kaşmire benzer bir kazak. Aynı renkte ipek gibi görünen bir pantolon. Ayakkabılar? Onlar görünmüyordu. Külot da öyle. Bir başka fotoğraf: Terri'nin yüzünde hiç makyaj yok.

Scarpetta gördüklerini değerlendirdi: Terri dokunuşu yumuşak, parlak kırmızı giysilerle kışkırtıcı ve neşeli bir şekilde giyinecekti. Seksi bir sutyen takmıştı. Sabahlığı ve terlikleri pek seksi değildi. Belki de makyaj ve kendine çeki düzen vermek için Oscar'ın geliş saatine yakın bir zamanı beklemişti. Ayakkabıları neredeydi? Belki de evde ayakkabı giymiyordu. Külotu neredeydi? Bazı kadınlar külot giymezdi. Belki Terri de onlardan biriydi. Ama eğer öyleyse Oscar'ın Terri'nin temizlik ve "mikroplar" konusunda ne kadar takıntılı olduğuyla ilgili anlattıklarında tutarsızlık var demekti.

"Külot giymeme alışkanlığı olup olmadığını biliyor muyuz?" diye sordu Benton'a.
"Hiçbir fikrim yok."

"Ya ayakkabıları. Onlar nerede? Neler giyeceğini çok özenle seçmiş, ama ayakkabı yok.    olasılık var. Henüz ayakkabılarını seçmemiş. Ayakkabılarını katil almış. Veya evin içinde ayakkabı giymiyormuş. Ve bu biraz garip bir durum. Çünkü temizlik ve düzen konusunda obsesif-kompulsif olan birisi evde çıplak ayakla dolaşmaz. Sabahlıkla gezerken terlik giyi-yormuş. O zaman çıplak ayaklı değilmiş. Kir ve bakteriler konusunda saplantılı olan birisi külot giyer." ,

"Obsesif-kompulsif olduğunu bilmiyordum," dedi Benton.

Scarpetta, açıklamaması gereken bir şeyi açıkladığını fark etti.

"Ben onunla görüştüğümde Oscar, Terri hakkında konuşmadı." Benton onun bu boşboğazlığını görmezden gelmeyecekti. "Terri'nin obsesif olduğunu gösteren herhangi bir şeye rastlamadım. Temizlik ve düzen konusunda aşırı derecede titiz. Fotoğraflarda gördüğünden daha fazla. Ve evet, son derece düzenli ve tertipli olduğunu görebiliyorsun. Ama bu bir zorunluluk, hastalık derecesinde değil. Bu yüzden evde çıplak ayakla ve külot-suz dolaşması olasılığı düşükse, akla yine katilin hatıra aldığı geliyor. Bu da Oscar'dan başka birini işaret ediyor. Onun bunları olay yerinden başka bir yere götürüp polis gelmeden tekrar geri gelmesi bana biraz uzak bir olasılık gibi görünüyor."

"Kabul ediyorum."

"Sen Oscar'ın yaptığını düşünmüyorsun, değil mi?" dedi Benton.

"Polis, mahkûm koğuşuna kapatılmış ve güvende olan sözüm ona aklını kaçırmış, küçük bir insan olduğu varsayımının üstüne atlamamak. Benim fikrim bu," dedi Scarpetta.

(1) Severe Combined Immuno Deficiency: Birleşik Bağışıklık Yetmezliği.

"Oscar deli değil. Bu hoş bir ifade değil, ama yine de kullanıyorum. Kişilik bozukluğu yok. Sosyopat, narsist ve sınır kişilik özelliği yok. SCID(1) sonuçları öfke ve kaçınma eğilimi gösterdiğini işaret ediyor. Görünüşe göre bir şey paranoyasını tetiklemiş ve başkalarıyla olan ilişkisini koparması

Scarpetta

gerektiği duygusunu pekiştirmiş.  zet olarak bir şeyden korkuyor. Kime güveneceğini bilmiyor."

Scarpetta, Oscar'ın kütüphanesine gizlediğini söylediği CD'yi düşündü.

Marino, Murray Hill'deki, ağaçların sıralandığı karanlık sokakta yürürken bir avcı gibi etrafı g zliyordu.

Terri Bridges'in yaşadığı bina bir oyun parkıyla bir doktor muayenehanesinin arasında kalıyordu ve bir gece önce ikisi de kapalıydı. Sokağın karşısında oturan garip komşunun iki katlı binasının iki yanında bir Fransız restoranı ve fırını vardı. Bir gece önce onlar da kapalıydı. Bölgeyi incelemiş, dikkatle araştırmış ve Morales'le aynı sonuca varmıştı: Terri katiline kapıyı açtığı sırada onu kimse görmemişti.

Birisi tesadüfen oradan geçiyor bile olsa, yalnız birinin merdivenlerden çıkıp zile bastığını ya da anahtarıyla kapıyı açtığını gördüğünde dikkatini çekmeyebilirdi. Marino, saldırganın etrafta kimsenin olmadığından emin olana kadar beklediğini düşünüyordu. Aklına yine Oscar Bane geldi.

Eğer niyeti dün gece Terri Bridges'i öldürmek olsa birilerinin kendisini görmesine aldırılmazdı. Çünkü o, Terri'nin erkek arkadaşıydı. Terri'yle yemek yiyecekti ya da insanlar öyle sanıyordu. Cherokee cipini evin hemen önüne park etmek de akıllıcaydı, çünkü şiddet içeren planları yoksa bunu yapması normaldi. Bacardi'yle konuştuğundan sonra cinayetin ne maksatla işlendiği konusunda hiç şüphesi kalmamıştı. Kelepçeler kayganlaştırıcı kremler ve on karatlık altın halhal bulunan birisi tarafından önceden planlanarak işlenmiş bir seks cinayeti olduğunu açıkça gösteriyordu.

Oscar ya masumdu ya da çok akıllıydı ve yakalanması çok zor olacaktı, çünkü dün öğleden sonra Terri'nin evinde olmak için her türlü nedeni vardı. Bütün görüntü Terri'nin onu yemeğe beklediği yönündeydi. Onunla romantik bir akşam yemeği yemeyi planlıyordu. Olay yeri şimdiye kadar neredeyse hiçbir işe yaramamıştı, çünkü Oscar'm izleri Terri'nin cesedi

dahil her yerde mevcuttu. Mükemmel bir plan mıydı bu? Belki. Yalnız garip bir durum vardı: Oscar ısrarla Terri'nin ölümünden bir ay önce kendisini gözetlemeye başladıklarını, beyninin yıkandığını ve kimliğinin çalındığını söylüyordu. /

Marino, Oscar'ın telefonda sayıklarcasına heyecanla söylediklerini hatırladı. Eğer psikotik değilse ve daha önce en az iki kişi öldüren bir seri katilse neden böyle bir şey yaparak dikkat çeksin ki? ,

Marino kendini suçlu hissedip endişelendi. Oscari daha dikkatle dinlemiş olsaydı bunları engellemiş olur muydu? Belki onu başsavcının ofisine gelip BergerTe görüşmeye ikna edebilirdi. Marino onun anlattıklarında azıcık da olsa gerçek payı olduğunu düşünseydi? Hâlâ bu soğuk, rüzgârlı gecede karanlık bir kaldırımda yürüyor olur muydu?

Kulakları donuyor, gözleri sulanıyordu. Bu kadar çok Sharp's içtiği için de kendine içerliyordu. Terri'nin binasına doğru yaklaşırken dairenin ışıklarının yandığını, perdelerin çekili olduğunu ve bir polis arabasının evin önünde park etmiş olduğunu gördü. Polisin dairede oturup orayı kontrol altına aldığını, Berger'in dairedeki işi bitene kadar öyle kalacağını düşündü. Zavallı polisin can sıkıntısından aklını kaçırdığını tahmin edebiliyordu. Marino oranın tuvaletini kullanmak için her şeyini verirdi, ama suç mahallinde böyle bir şey yapamazdı.

O anda halka açık tek tuvalet açık alanlardı. Marino, Terri'nin binasına yaklaşmaya devam ederken iyi bir nokta aradı. Girişin iki yanındaki lambaların yandığını gördü. Morales'in raporunu hatırladı. Bir gece önce saat altıdan sonra polis geldiğinde lambaların ikisi de sönmüştü.

Yine Oscar Bane'i düşündü. Birisinin onu evin civarında görüp de tanınmasının bir sakıncası yoktu. O, Terri'nin erkek arkadaşıydı, onda binanın anahtarı vardı ve Terri onu bekliyordu. Anlaşılmayan şey, o geldiğinde lambaların neden yanmadığı idi. Sözde varış saati olan beşte hava zifiri karanlık oluyordu.

Marino, Oscar geldiği sırada lambaların açık olduğunu, binaya girdikten sonra bir neden yüzünden kapattığını düşündü.

Binadan yarım blok ötede durdu, Doğu 29. Sokak girişine baktı. Kendisinin katil olduğunu varsayıp Terri'nin binasına yaklaşmanın nasıl bir şey olacağını hayal etti. Ne görürdü? Ne hissedirdi? Bir gün önce hava soğuk, nemli ve çok rüzgârlıydı. Rüzgâr saatte yirmi beş mil hızla esiyordu. Dışarıda olmak şu anda olduğu kadar nahoş olmalıydı.

Öğleden sonra üç buçuğa kadar güneş, binaların ve ağaçların arasında kaybolduğu için binanın girişi gölgeler arasında kalmış olmalıydı. Lambaların otomatiğe bağlı olsa da olmasa da o saatte yanmış olması pek mümkün değildi. O saatlerde evde oturanların lambalarını yakmış olmaları gerekirdi ki bu da saldırganın hangi evin dolu olduğunu anlaması için yeterliydi.

Marino telaşa parka koştu. Karanlık park kapısının önünde çişini yaparken Terri'nin binasının düz çatısında bir karaltı, iriyarı birini fark etti. Siluet, belli belirsiz seçilen uydu anteninin yakınındaydı. Derken siluet hareket etti. Marino pantolonunun fermuarını çekip silahını almak için ceketinin cebine uzandı, Terri'nin binasının batı tarafına doğru süzüldü. Yangın merdiveni Morino'nun ellerinin ve ayaklarının sığamayacağı kadar dar ve dikti.

Merdiven duvardan koparsa kendisini yerde bulacağı kesindi. Kalbi deli gibi çarpıyor; buram buram terliyordu. Elinde Glock tabancasıyla basamakları teker teker tırmanmaya devam etti. Dizleri titriyordu.

Daha önce yüksekten hiç korkmazdı, ama Charleston'dan ayrıldıktan sonra böyle bir korkuya kapılmıştı. Benton bunun depresyonun ve ona eşlik eden endişeli ruh halinin bir sonucu olduğunu söylemiş ve nörobilimsel araştırmalarda farelerde işe yaradığı kanıtlanan D-cycloserine adlı yeni bir antibiyotik tedavisi önermişti. Marino'nun terapisti Nancy, sorunun bu "bilinçdışı bir çatışma"dan kaynaklandığını ve ayık kalmadığı sürece bu çatışmanın tam yapısını tespit edemeyeceğini söylemişti.

Marino'nun çatışmanın kaynağı konusunda hiçbir kuşkusu yoktu. Şu anda kaynak bu kahverengi binaya monte edilmiş olan merdivendi. Çatıya çıktı. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Yüz üstü yatan bir figürün tabancasıyla kendisine nişan aldığını görünce,şaşkınlıkla homurdandı.

Mike Morales silahını kılıfına sokup öfkeyle fısıldadı. "Sersem herif! Ne halt ediyorsun burada?"

"Sen ne halt ediyorsun?" diye fısıltıyla karşılık verdi Marino. "Senin kahrolası bir seri katil olduğunu sandım."

Çatının kenarından güvenli bir noktaya gelene kadar poposunun üstünde kaydı.

"Kafanı uçurmadığımı için şanslısın," diye ekledi Marino. Tabancasını montunun cebine soktu.

"Bunu daha önce konuşmuştuk," dedi Morales. "Bana ne yaptığını söylemeden ortalıkta dolaşamazsın. Seni kovduracağım. Gerçi Berger bunu zaten yapacak."

Yüzündeki ifadeyi karanlıkta anlamak zordu. Koyu renk, bol giysiler giymişti. Evsiz biri ya da uyuşturucu satıcısına benziyordu.

"Buradan nasıl ineceğimi bilmiyorum," dedi Marino. "O merdiven ne kadar eski biliyor musun? En azından yüz yıllık filandır."

"Neyin var senin? Bir şey mi kanıtlamaya çalışıyorsun? Sen ancak bir alış veriş merkezinde güvenlik görevlisi olabilirsin."

Bulundukları yerde ısıtma, havalandırma ve klima sisteminin sandık gibi kocaman kutusu ile büyük bir çanak anten vardı. Marino'nun daha önce araştırma için gittiği caddenin karşısındaki binada ikinci kattaki komşunun dairesinde ışık vardı ama perdeler kapalıydı. Terri'nin binasının karşısındaki evlerde daha fazla aydınlık pencere vardı. Bunlardan iki tanesi kimsenin kendilerini görmediğinden emindi. Yaşlı bir adam izlendiğinden habersiz bilgisayarda bir şeyler yazıyordu. Bir kat aşağıda yeşil pijamalı bir kadın oturma odasında kanepede oturmuş el kol hareketleri yaparak telefonda konuşuyordu. Morales her şeyi mahvettiği için Marino'nun canına okuyordu.

"Mahvettiğim tek şey senin röntgencilüğün," diye karşılık verdi Marino.

"İstediğimi görmek için röntgenci olmam gerekmez," dedi Morales. "Ama bakacak bir şey varsa bakmam da demem."

Altmış derece eğik duran, Teksas'ın güneyine bakan çanak anteni işaret etti. Karanlık gökyüzünde bir yerlerde Marino'nun göremediği bir uydu vardı.

"Antenin ayağına kabloşuz bir kamera yerleştirdim," dedi Morales. "Oscar gelirse diye. Belki gelip içeri girmeye çalışır. Bilirsin, olay-yerine-geri-dönme saçmalığı. Ya da birisi uğramaya karar verirse diye. Başka ihtimalleri de düşünmek gerek, belki suçlu Oscar değildir. Ama ben onun üstüne bahse girerim. Diğer ikisini de onun öldürdüğüne bahse girerim."

Marino, Bacardi'yle yaptığı konuşmayı Morales'e anlatma havasında değildi. Ama bir çatının tepesinde olmanın verdiği sıkıntı olmasa bile yine de ona hiçbir şey anlatmayacaktı.

"Dairenin güvenliğınden sorumlu memur senin burada olduğunu biliyor mu?" diye sordu Marino.

"Kahretsin hayır. Ve eğer ona söylersen aşağısının ne kadar uzakta olduğunu görürsün, çünkü seni aşağıya atarım. Bir gözaltı çalışmasını mahvetmenin en hızlı yolu bunu başka bir polise söylemektir. Sen dahil."

"Kapıdaki polis arabasının NYPT'nin varlığına işaret ettiği hiç aklına geldi mi? Eğer katilin gizlice geri geleceğini düşünüyorsan o arabayı oradan kaldırsan iyi olur."

"O kaldırılacak. En başında oraya park etmek aptallıktı zaten."

"Genellikle en büyük endişe kaynağı etrafta gezinmek isteyen sıradan halk ve medyadır. Ama polis arabası yoksa o zaman sorun yok diye düşünürler. Caydırıcılığın kalmaz. Ne istiyorsan onu yap. Dün gece giriş lambalarının neden sönük olduğu konusunda bir fikrin var mı?"

"Yalnızca sönük olduklarını biliyorum. Raporumda belirtmiştim."

"Şu anda hepsi yanıyor."

Rüzgâr görünmez fırtına dalgası gibi çarpınca Marino çatıdan aşağı uçacağını sandı. Elleri kaskatı olmuştu. Ceketinin kollarını ellerinin üzerine doğru çekti.

"O zaman dün gece onları katil kapatmış olmalı," dedi Morales.

"Binanın içine girdikten sonra bunu yapmak biraz garip değil mi?"

"Belki giderken kapatmıştır. Yoldan geçen birilerinin onu çıkarken görmemesi için."

"O zaman Oscar dışında birinden bahsediyoruz. Çünkü o hiç gitmedi."

"Onun ne yaptığını bilmiyoruz. Belki çıkıp giriyor, bir şeyleri atıyordu. Mesela kadının boynunda kullandığı şeyi. Nereye park ettin?"

"Birkaç sokak öteye," dedi Marino. "Kimse görmedi beni."

"Evet, gerçekten hiç çaktırmadın kardeş. Yüz elli kiloluk bir kedi binanın yanından tırmanıyor gibiydi. Buraya biraz daha erken gelmemiş olman çok kötü," dedi Morales. "Telefondaki şu kadını görüyor musun?"

Kanepede uzanmış el kol hareketleriyle telefonda konuşan yeşil pija-malı kadını işaret ediyordu.

"İnsanların perdelerini kapamaması inanılmaz bir şey."

"Burada bulunmanın gerçek nedeni galiba bu," dedi Marino.

"Soldaki pencereye bak. Işıklar sönük, ama otuz dakika kadar önce sinema galası kadar aydınlıktı. İşte geliyor."

Marino karanlık pencereye baktı. Sanki birden aydınlanıp ona ne kaçırdığını gösterecekti.

"Duştan çıktı, havlusunu üzerinden attı. Güzel göğüslerini gördüm, yani gerçekten çok güzeldi," dedi Morales. "Bir an çatıdan düşeceğimi sandım. Tanrım, işimi çok seviyorum."

Marino bu merdivenden inmekten elli çıplak kadını görmekten vazgeçmeyi tercih ederdi. Morales bir güvercin rahatlığıyla ayağa kalktı. Marino geriye doğru kaymaya başladı. Kalbi yine gümbürdüyordu. Santim santim geriye kayarken neden böylesine korktuğuna bir anlam veremiyordu. Yıllarca Lucy'nin jetlerinde ve helikopterlerinde uçmuştu. Cam asansörlere ve köprülere bayılırdı. Şimdiyse bir ampul değiştirmek için bile merdivene çıkmaktan nefret ediyordu.

Morales'in çanak antene doğru yürüyüşünü seyredip onunla ilgili ga-fip bir hisse kapıldı. Morales pahalı okullara gitmişti. Tıbbi yarım bırakmış, istese doktor bile olabilirdi. Yakışıklı bir adamdı. Bir çete üyesi ya da Cüney Amerikalı bir gangster gibi görünmek sevdası nedeniyle yapmayacağı şey yoktu. Kocaman bir çelişki yumağı gibiydi. Aşağıda bir polis olay yerini beklerken buraya çıkıp kamera yerleştirmesi ve ona hiçbir şey söylememesi biraz garipti. Ya aşağıdaki polis onun burada olduğunu duyduysa?

Marino karşıdaki komşunun çatı girişinden, uydu anteninin yanında servis görevlilerini gördüğünden bahsettiğini hatırladı. Belki Morales merdivenden çıkmamıştı. Belki buraya başka bir yoldan gelmişti ve bu sırrı ondan gizlediği için tam bir serseri idi.

Korkuluklara yapışıp yavaşça aşağı inerken çeliğin soğukluğu ellerine batıyordu. Ayakkabılarının altında zemini hissedene kadar yere in-iğini fark edemedi. Sakinleşip biaz soluklanmak için bir süre duvara dayandı. Girişe doğru yürüyüp merdivenlerin dibinde durdu. Başını kaldırıp Morales'in onu seyredip seyretmediğine baktı, ama Morales'i göremedi.

Anahtarlığında küçük bir fener asılıydı. Fenerin kuvvetli ışığını kahverengi binanın fildişi kaplı girişinin iki yanında bulunan lambalara doğrulttu. Tuğla merdivenleri, sahanlığı kontrol ettikten sonra ışığı çalılara ve çöp tenekelerine çevirdi. Telsizle bir görüşme yapıp Terri Bridges'in dairesindeki polisin, binanın ön kapısını açıp onu içeri almasını istediğini söyledi. Bir dakika bekledikten sonra ön kapı açıldı. Bugün gördüğü üniformalı polis değildi gelen.

"Eğleniyor musun?" diye sordu Marino. Polisin yanından antreye geçerek kapıyı kapattı.

"Burası kokmaya başladı," dedi memur. Midesi bulanıyor gibiydi. "Bir daha asla tavuk yemeyeceğim."

Marino kapının solundaki iki lamba düğmesini buldu. Birisi dışarıdaki lambalar, diğeri antredeki içindi.

"Bunların zamanlayıcıya bağlı olup olmadığını biliyor musun?" "Değiller."

"Bu gece dışarıdaki lambalar nasıl yandı?"

"İki saat önce buraya geldiğimde ben yaktım. Neden? Kapatmamı ister misin?"

Marino ikinci kata çıkan karanlık merdivenlere baktı.

"Hayır, kapatma. Yukarı çıktın mı hiç? Komşular daha geri dönmemiş."

"Hayır buraya demir attım. Hiç yerinden kıpırdamadım." Kapısını aralık bıraktığı daireyi işaret etti. "Binaya kimse girmedir. Ben olsam geri dönmek için acele etmezdim, özellikle yalnız bir kadınsam."

"Yalnız yaşayan başka bir kadın yok bu binada," dedi Marino. "Yalnız senin gözüaltında tuttuğun dairenin karşısındaki apartmanda var. Şuradaki." Antrenin diğer tarafındaki kapıyı işaret etti. "İkisi de barmen olan iki adam yaşıyor. Geceleri burada olmuyorlardır herhalde. Yukarıda Terri Bridges'in hemen üst katında Hunter Koleji'ne giden bir genç var. Köpek gezdirerek para kazanıyor. Soldaki daire gerçek kiracısı İngiliz finans şirketi olan İtalyan bir danışmanlık şirketi. Başka bir deyişle şirketler topluluğu. Adam herhalde hiç burada olmuyordur bile."

"Onlarla kimse konuştu mu?"

"Ben konuşmadım ama durumlarını inceledim. Önemli bir şey yok. Ebeveynden öğrendiğim kadarıyla Terri pek arkadaş canlısı değilmiş. Komşuları hakkında konuşmazmış. Ya onları tanımıyor ya da ilgilenmiyor. Ama hey, burası Güney değil. İnsanlar başkalarının işlerine burunlarını sokmak için komşularına pasta yapmıyor. Bana aldırma. Birkaç dakika yukarıya çıkıp bir göz atacağım."

"Dikkatli ol, çünkü Müfettiş Morales çatıda."

Marino merdivenlerin dibinde durdu. "Ne?"

"Bir saat önce yukarıdaydı."

"Nedenini söyledi mi?"

"Sormadım."

"Sana arabayı çekmeni söyledi mi?" "Neden ki?"

"Ona sor," dedi Marino. "Olağanüstü fikirleri olan büyük bir müfettiş o."

Merdivenleri çıktı, ikinci katta, iki dairenin arasında üzerinde T biçiminde bir kol olan paslanmaz çelik bir kapak vardı. Kapağın altında kaymaz basamaklı alüminyum merdiven, katlanır güvenlik çubuğu ve içinde birkaç tornavidanın olduğu çalışma tepsisi vardı. Yanındaki malzeme dolabının kapısı ardına kadar açıktı.

"O... çocuğu," diye mırıldandı.

Morales'in kendisi merdivenlerden güçlükle inerken kahkahalarla güldüğünü hayal edebiliyordu. Oysa tek yapması gereken ona çatı girişini göstermekti. Marino dondurucu soğukta otuz basamaktan inmek yerine beş sağlam basamaktan inebilirdi.

Marino merdiveni katlayıp dolaba koydu.

Cep telefonu çaldığında arabasına dönmek üzereydi. Arayan kişi bilinmiyordu. Öfkeden deliye dönen Morales'in olduğuna emindi. "Hey," diye cevap verdi neşeyle.

"Marino?" Arayan Jaime Berger'di. "Morales'e ulaşmaya çalışıyorum."

O konuşurken arka plandan trafik gürültüsü duyuluyordu. Marino onun kızgın olduğunu anladı.

"Az önce gördüm onu," dedi. "Şu anda ulaşılamaz durumda."

"Eğer onunla konuşursan üç mesaj bıraktığımı söyle. Dördüncü mesaj olmayacak. Belki sorunumu sen çözebilirsin. Şimdiye kadar on sekiz şifre oldu."

"Hepsi onun mu?" Terri Bridges'i kastediyordu.

"Hepsi aynı e-posta sağlayıcısına ait, ama farklı kullanıcı adları var her nedense. Ve erkek arkadaşının da bir tane var. Şimdi taksiden iniyorum."

Marino, şoför ve Berger'in konuşmalarını duyuyordu, ardından taksinin kapısı kapandı. Artık onu daha iyi duyabiliyordu.

"Bir saniye," dedi Marino. "Arabama bineyim."

209

F: 14

Koyu mavi İmpala'sını az ileriye park etmişti.

"Neredesin ve şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu Berger.

"Uzun hikâye. Morales, Baltimore, Greenvich ve Connecticut'taki vakalardan bahsetti mi sana?" ,
"Sanırım az önce ona ulaşamadığımı belirtmiştim."

Marino arabasının kapısını açtı ve koltuğa oturdu. Motoru çalıştırıp torpido gözünü açtı. Kalem ve yazacak bir şeyler aradı.

"Sana bazı şeyler göndereceğim. Sanırım bunu BlackBerry'mle yapabilirim," dedi Marino. "Bunları Benton da almalı."

Bir sessizlik oldu.

"Senin için bir sakıncası yoksa aynı e-postayı ona da göndereceğim." "Tabii."

"Kusura bakmazsan bir şey söyleyeceğim. Kimse kimseye bir şey anlatmıyor. Bir örnek ister misin? Polislerin dün gece Terri'nin dairesinin üst katına bakıp bakmadıklarını biliyor musun? Çatı girişini ve malzeme dolabındaki merdiveni kontrol etmiş olabilirler mi?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ben de bunu diyorum. Raporda hiçbir şey yok. Fotoğraf yok." "Bu çok ilginç."

"Çatıdan içeri girip çıkmak çok kolay, hem kimse görmez de. Binanın batı tarafında bir yangın merdiveni var, buradan gizlice girilebilir." "Bunun cevabını Morales verebilir."

"Merak etme. Bu konudan ona bahsedeceğim. Bir şey daha var. Oscar'ın DNA'sının hemen CODIS'e verilmesi gerekiyor. Baltimore ve Greenvich vakaları yüzünden. E-postalarımı aldın mı?"

"DNA zaten verilmiş olmalı. Sonuçları bu gece istedim. Evet, e-postalarını aldım," dedi Berger. "Beni diğer iki vaka konusunda uyarma zahmetinde bulunmadığı için Morales'e bir aferin."

"Yani Oscar'ın DNA'sı şu anda CODIS'te ya da yakında olacak. Eminim Morales bunu yapacaktı." "Eminim," dedi Berger.

"Baltimore'da görüştüğüm dedektife DNA'yla ilgili bilgi vereceğim. Gerçi diğer iki vakayla Oscar'ın bağlantısı olduğunu sanmıyorum. Bilmiyorum, yanlış bir şeyler var. Bu cinayetleri onun işlediğini düşünmek için mantıklı bir sebep yok. Ve kız arkadaşını öldürmek için de."

Marino, Berger'in birini ne zaman ciddiye aldığını bilirdi. Sözünü kesmiyor ya da konuyu değiştirmiyordu. Berger dinlediği için o da konuşmaya devam ediyordu. Cep telefonunda oldukları için ikisi de dikkatliydi.

"Sana bilgisini gönderdiğim diğer iki cinayet," dedi Marino. "Az önce söyleyememiştim. DNA'ları çöplük gibi. Başka insanların DNA'larıyla karışmış."

"Buradaki vakada olduğu gibi mi?" diye sordu Berger.

"Güvenlik nedeniyle bu konulara girmek istemiyorum," dedi Marino. "Ama Benton'a bir mesaj gönderebilirsen iyi olur. Burada olduğunu biliyorum. Şehirde olduğunu yani. Morales onun burada olduğunu ve daha sonra morga gideceklerini söyledi. Birbirimize rastlamamak için durmadan dua edebiliriz. Ben bunu açıkça dile getiriyorum. Şişko bir fili odada dolaştırmanın anlamı yok."

"Henüz morga gitmediler. Doktor Lester geç kaldı."

"O zaten hep geç kalır," dedi Marino.

Berger güldü.

"Bir saat içinde herkesin orada olacağını söyleyebilirim." Bu kez ses tonu tamamen farklıydı.

Sanki Marino'yu eğlenceli ve ilginç buluyor, belki ondan nefret etmiyordu.

"Benton ve Kay de," diye ekledi.

Marino'yu uyarıyor ve bunu yaparken kendi tarzında ona düşman olmadığını gösteriyordu. Hayır, durum bundan daha iyiydi. Berger ona-güvenebileceğini hatta saygı duyabileceğini söylüyordu.

"Ama hepimiz bir araya gelsek daha yararlı olurdu," dedi Marino. "Bir görüşme yapabilseydik.

Baltimore'daki müfettişe buraya gelmesini söyledim. Sabah burada olacak. Ne zaman istersek gelebilirmiş."

"Güzel," dedi Berger. "Şu anda senden istediğim şey sana vereceğim kullanıcı adlarıyla bağlantılı şifreleri ve hesap geçmişlerini bulman. E-posta sağlayıcıya bir faks çekip hesabın aktif kalmasını istedim. Bir şey daha var. Bu bilgilere senden başka hiç kimse ulaşmayacak. Bir başkası bu bilgi için ararsa bunu açıkça belirt. Beyaz Saray da arasa umurumda değil, şifreler kimseye verilmeyecek. Cep telefonum açık olacak."

Oscar Bane'den bahsediyor olmalıydı. Terri ve Oscar'ın kullanıcı adlarını ve e-posta sağlayıcılarını başka kimin bileceğini düşünemiyordu. Ve bunlar olmadan şifreler alınamazdı. Arabanın dahili ışığı sönmüştü. Eski bir alışkanlıktı bu. Berger'in verdiği kullanıcı isimlerini ve diğer bilgiyi yazmak için fenerini kullandı.

"Oscar hâlâ koşuşt mı?" diye sordu.

"Belli ki öyle, endişelerden biri de bu." Berger'in sesi her zamanki gibi duygudan yoksun değildi.

Sesi neredeyse dostça çıkıyordu, belki meraklı. Sanki daha önce Marino için hiç kafa yormamış da bunu şimdi yapıyormuş gibi.

"Fazla kalacağını sanmıyorum," diye ekledi. "Başka gelişmeler de var. Connexions adlı adli tıp bilgisayar grubuyla işbirliği içinde olacağım. Senin onları tanıdığını tahmin ediyorum. İşte numarası."

Numarayı Marino'ya verdi.

"Telefonu Lucy'den önce açmaya çalışacağım," diye ekledi Berger.

Jet Ranger neredeyse sağır ve sakattı. Tuvalet eğitiminde de ciddi şekilde engelli idi. Lucy'nin yaşlı buldoğu yerli New Yorklu değildi.

Tek tük bulunan ağaçların etrafını çeviren çimen veya toprak parçalarına kırmızı biber serpiştiren ruhsuz insanların bulunduğu bir şehirde beton ve asfalta karşı duyduğu hoşnutsuzluk Jet Ranger için büyük bir sorun yaratıyordu. Jet Ranger kokuları takip edip oldukça fazla biberle geri gelince, Lucy zayıf akçaağacın

en yakınındaki dükkânın suçlu olduğuna karar vermişti. Konuyu hızlı bir şekilde azarlama ya da açıklama olmaksızın halletmişti.

Ertesi sabah erkenden dükkâna gitmiş, bir kilo kırmızı toz biberi dükkânın her yerine serpmişti. Arka kapıdan çıkarken ahmak dükkân sahibi ne yaptığını anlamamış olabilir, diye idrar kokulu arka odaya da bol miktarda biber dökmüştü. Ruhumu Korum adlı ayakkabı tamircisini kimliğini gizleyerek PETA(1)'ya şikâyet etmişti.

(1) People for the Ethical Treatment of Animals: Hayvanlara etik muamele için mücadele edenler.

Yavaş hareket eden romatizmalı köpeğini yarım saat dolaştırdıktan sonra başarıya ulaşmış, dolayısıyla geç kalmıştı. Elinde bir torba köpek kakasıyla onun çalıştığı binaya vardığında Berger'in gaz lambalarının ışığından yansıyan silueti eski tuğla ve demir korkuluklarda dans ediyor

du. Berger, Lucy'i üç basamakla ulaşılan ağır meşe kapısının önünde bekliyordu.

"Bazı yerlerde bunların renklerini satıyorlar," dedi Lucy'nin elindeki torbaya bakarak. "Şeffaf olmayanlardan."

Lucy, elindeki torbayı çöp tenekesine attı.

"Umarım sizi çok bekletmemişimdir. Ranger şehir çocuğu değil. Eski hayatında beyaz çitle çevrili gerçek çimenli bir bahçesi vardı herhalde. Adı Jet Ranger, sahip olduğum ilk helikopterin adını verdim ona. Jet Ranger, Jaime'yle tanış. El sıkmak ya da beşlik vermek gibi numaraları bilmiyor. Kendisi oldukça basittir, değil mi oğlum?"

Berger, Jet Ranger'in burnunu okşamak için çömeldi. Uzun mink mantosunun pis kaldırımlara sürünmesini ve yaya trafiğini aksatmasını umursamıyor gibiydi. O buldoğun başını öperken insanlar karanlık ve soğuk havada Berger'in etrafından dolaştı. Ranger de karşılık olarak onun çenesini yaladı.

"Bu çok etkileyici," dedi Lucy. "İnsanlardan pek hoşlanmaz. Bir serseriyle yaşamasının bir sonucu bu. Kendimi kastetmiyorum. Benden önceki sahibi her kimse o. Özür dilerim," dedi köpeğe onu okşayıp bu arada Berger'in omzuna dokunarak. "Acı dolu ve mahrem geçmişini böyle açıkça konuşmamalı ve sahip olma sözünü kullanmamalıydım. Kabalık ettim. Ben onun sahibi değilim," dedi Berger'e. "Aslında onu beslememe, okşamama, dışarı çıkarmama, onunla uyumama izin vermesi için ona yüklü bir miktar ödemem gerekti."

"Kaç yaşında?" diye sordu Berger.

"Emin değilim." Lucy Jet Ranger'in kulaklarına masaj yaptı. "Buraya taşınmadan kısa bir süre önce West Thirtieth helikopter pistinden havalanıyordum ki West Side Otoyolu'nda onu bir başına dolaşırken gördüm. Bir köpek kaybolduğunda yüzündeki o panik ifadesini bilir misin? Hem topallıyordu da."

Lucy gerisini duymaması için Jet Ranger'in kulaklarını kapattı.

"Tasmaşı yoktu. Belli ki bir arabadan atılmıştı. Herhalde nedeni yaşlanması, kalçasının sakatlığı ve yarı kör olmasıydı. Bilirsin, artık insanı eğlendirmiyordur. On yaşından sonra yaşamıyorlar genellikle. Onun yaşının ona yakın olduğunu sanıyorum."

"İnsanlar iğrenç," dedi Berger doğrularak.

"Hadi gel," dedi Lucy köpeğe. "Jaime'nin mantosu için üzülme. Eminim bütün o zavallı küçük minkler doğal nedenlerle ölmüşlerdir."

"Şifreleri hemen bulmalıyız," dedi Berger. "Belki bu, olayın geri kalan kısımlarını çözmemize yardım eder."

"Gerisinin ne olduğunu bilmiyorum, çünkü başını bilmiyorum. Daha yeni başladık. Ama teyzem için endişelenmeme yetecek kadar çok şey biliyorum. Ve ben de endişeleniyorum."

"Aradığında bunu anladım."

Lucy ön kapıyı açarken alarm sistemi çalışmaya başladı. Şifreyi girince bip sesi kesildi. Kapıyı kapattı.

"Neden bahsettiğimi anladığında beni kovmak isteyeceksin," dedi Lucy. "Ama kovmayacaksın."

Şirret kendisini yetenekli bir Web yöneticisi olarak görürdü, ama ne programcı ne de bilişim teknolojisi uzmanı değildi.

Bilgisayarın karşısına oturmuş, Gotham Gotcha ana sayfasının manyakça dönüşünü seyrederken, Web şirketinden bir teknisyen telefonda ona yaşadığı sorunun bilgisayar depo alanındaki aşırı akıştan kaynaklandığını söylüyordu. Teknisyen, sitedeki belirli bir bilgiye ulaşmaya çalışan kullanıcı sayısının servisin muazzam büyüklükteki kapasitesini aştığını ve şu anda durumun kontrolden çıktığını, dakikada milyonlarca insanın karanlık odadaki fotoğrafa tıklamaya çalıştığını ve bunun da tek bir anlamı olabileceğini ifade etti. "Solucan," dedi teknisyen. "Ya da bir virüs. Ama daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Aslında dönüşmüş bir solucana benziyor."

"Dönüşmüş ya da başka türlüünden bir solucan nasıl olup da programa girebilir?"

"İzinsiz bir kullanıcı bir şekilde arbitrer şifre kullanmış ve Web Proxy sağlayıcısının aşırı akış konusundaki zayıflığından faydalanmış olabilir. Bunu yapan her kimse bu konuda oldukça bilgi sahibi biri."

Teknisyen açıklamaya devam ederek, birisinin kullanılmakta olan virüs-koruma programlarının tanıyamadığı bir solucanı taşıyan bir eklenti göndermiş olabileceğini belirtti. Bu solucanın büyük yer kaplayan bir görüntüyü, "örneğin bir fotoğrafı" açan bir kullanıcıyı taklit ettiğini söyleyip "kendini kopyalayan bu solucanın aynı görüntüyü aynı anda açmaya çalışan milyonlarca kullanıcıyı taklit ettiğini, bunun da server'ın belleğinin tükenmesine yol açtığını" açıkladı. Bunlara ek olarak solucan aynı zamanda veriyi tahrip etme gibi kötü bir eylem de sergiliyordu. Başka bir deyişle solucanın garip bir dönüşümü, bir makro virüs oluşumu söz konusuydu. Örneğin, eğer virüsü başka programlara da yayıyorsa bir Truva atı olabilirdi ki teknisyenin korktuğu şey buydu.

Teknisyen tekrar tekrar sabotajcının işini çok iyi bilen biri olduğunu vurgularken, böyle bir tahribat yaratabilecek kadar zeki olan kişiyi gizliden gizliye kıskanıyor gibiydi.

Şirret masum bir şekilde hangi resmin suçlu olduğunu sorunca teknisyen hiç lafı dolandırmadan solucanın Marilyn Monroe fotoğrafıyla geldiğini söyledi. Dönüşmüş solucanın neden olduğu karışıklığı açıklamaya devam ederken Şirret bunun arkasındaki komployu hayal ediyordu. Marilyn Monroe'nun yarım yüzyıl önce öldürülmesiyle bağlantısı olan kişiler, halkın gerçeği öğrenmesini hâlâ istemiyordu.

Bu da hükümeti işaret ediyordu. Politika ve organize suç. Belki o zamanlar teröristler vardı, diye düşündü. Belki bu insanlar bir şekilde birbiriyle bağlantılıydı ve gözleri Şirret'in üzerindeydi. Çünkü gizemli bir işi kabul etme aptallığı göstermiş ve belki de kimliğini bilmediği suçlu insanlar için çalışmıştı.

Bütün bildiği, telefondaki teknisyenin bir suçlu, bir terörist veya hükümet ajanı olduğu idi. Ve Marilyn Monroe'nun fotoğrafının dönüşmüş solucanı göndermesiyle ilgili hikâyesi aslında Şirret'in neler olduğunu anlamaması için suları bulandırmak amacıyla uydurulmuştu. Aslında web sitesi Görevimiz Tehlike'de olduğu

gibi kendi kendini yok ediyordu, çünkü Şirret istemeden kendini bir dünya gücüne veya bir Kötülük İmparatorluğu'na karşı düzenlenen büyük bir komplonun tam ortasına sokmuştu. Kafası iyice karışmıştı ve çok endişeleniyordu.

"Umarım olanlar hakkındahiçbir fikrim olmadığının farkındasınızdır," dedi sözde teknisyene. "Bu işin bir parçası değilim ve olmayı hiçbir zaman istemedim. Zaten bir şey bilmiyorum."

"Durum çok karmaşık," dedi teknisyen. "Bizim için bile. Birisinin yazdığı bu kodun son derece gelişmiş olduğunu söylüyorum. Öyle .olmak zorunda. Kod derken, zararsız görünen bir şeyin içine yerleştirilmiş bir bilgisayar programını kastediyorum. Bu bir veri dosyası ya da bir eklenti olabilir."

Teknisyenin ne demek istediği umurunda değildi. Dönüşmüş solucanın durdurulamaması ve sistemi kapatıp yeniden başlatma girişimlerinin başarısız olması umurunda değildi. Teknisyen Gotham Gotcha sitesinin önceki arşivlenmiş versiyonunu yüklemeyi önerirken o donuk dor.uk bakıyordu. Teknisyen elindeki tek mevcut server'da yeterli disk yeri olmadığını, işlem hızının yavaşladığını ve bunun da yeni bir çökmeye neden olacağını anlatarak sözlerine devam etti. Büyük olasılıkla yeni bir server satın almak zorunda kalacaklardı. Ama bunun hemen olması mümkün değildi. Bu konuyu "işletme ofisiyle" konuşması gerekiyordu ve İngiltere beş saat ileri olduğu için şu anda sorunu gidermek için kimseyi bulamazdı.

Eski versiyonu yüklemenin anlamı da Şirret'in yeni kullanıcılar bulması, en yeni bilgileri yeniden yüklemesi ve hayranlara gönderdikleri e-postaları yeniden göndermeleri gerektiğinin bildirilmesi anlamıydı. Şirret'in yapması gereken düzeltmeler uzun zamanını alırdı, belki haftalarca sürerdi. Ve halk öfkelenirdi. Üstelik siteye yeni katılanlar eski veri tabanında olmadıklarını görünce çok gücenirlerdi. Web sitesi günlerce kapalı kalabilirdi. Belki de haftalarca.

Patron solucanın Marilyn Monroe fotoğrafıyla yüklendiğini öğrendiğinde Şirret en iyi olasılıkla işsiz kalırdı. Şirret'in bir yedek planı yoktu. Durumu yeniden bir buçuk yıl önceki haline dönerdi, yalnız bu kez isimsiz yabancılardan gelen iş teklifleri olmayacaktı. Bu kez dairesinden gerçekten vazgeçmek zorunda kalacaktı. Daha önceleri de sahip olduklarından vazgeçmek zorunda kalmıştı. Ama bu kez çok daha kötü olacaktı. Neredeyse bütün namuslu insanlar için hayat çok zorlaşmıştı. Ne halt edeceğini bilmiyordu. Teknisyene teşekkür edip telefonu kapattı.

Bütün perdelerin kapalı olup olmadığını kontrol edip kendine bir burbon daha koydu, yudumlayarak odada dolaşmaya başladı. Olacakları düşünürken korkudan yarı çıldırmış ve neredeyse gözyaşlarına boğulacak haldeydi.

Patron onu direkt olarak kovmaz, bunu zar zor İngilizce konuşan İngiliz temsilcisine yaptıırırdı. Patron gerçekten bir terörist gruba bağlıysa Şirret'in hayatı tehlikede demektir. O uyurken bir katil dairesine girebilirdi.

Bir köpeğe ihtiyacı vardı.

Şirret daha çok burbon içtikçe daha fazla depresyona giriyor, korkuyor ve kendini yalnız hissediyordu. Noel'den birkaç hafta önce yayınladığı, Terri'nin' Ivy öldükten sonra onun yerine birini almayı teklif ettiği evcil hayvan mağazası zincirinden bahseden sütunu hatırladı.

Şirret o sütuna bakmak için internete girdi.

Tell-Tail Hearts evcil hayvan mağazası zincirinin en büyük mağazası ona çok yakındı ve dokuza kadar açıktı.

Tavan arasındaki daire, kirişlerin ve tuğlaların açıkta, zeminin cilalı ahşap olduğu, her şeyin kusursuzca restore edilip modern hale getirildiği geniş bir alandı. Çalışma tezgâhları, siyah döner sandalyeler ve cam konlerans masası dışında başka mobilya bulunmuyordu. Ayrıca odada tek bir sayfa bile kâğıt yoktu.

Lucy, Berger'e rahat olmasını söyleyerek güvende olduğunu vurguladı, liütün telefonlar kablosuzdu ve hepsinde karıştırıcı aygıt vardı. Alarm sistemi de Pentagon'unkinden iyiydi. Bir yerlerde Lucy'nin tabancaları ve onu Tapan Zee Köprüsü'nden asmaya yetecek kadar öldürücü silahı da vardı. Ama Berger kendini güvende ya da emniyette hissetmiyordu. Gerçi bu durumu değiştirmek için çaba da sarf etmiyordu. Yalnızca endişeleniyor, düşünüp tartıyordu.

Odanın içini Annie Lennox'un sesi doldurmuştu. Lucy cam kokpitin-deydi ve etrafı evlerin salonlarında bulunan plazma televizyon büyüklüğünde üç video ekranıyla çevriliydi. Yumuşak ışıktaki profili belirgin, alnı düz, burnu kartal gibi, yüzü gergin görünüyordu. Sanki şimdiden başını ağrıtan bu şeyi seyretmekten başka çaresi yoktu. Berger'inki tam bir ağrıydı. Her zaman aynı şekilde, karanlık bir odada gözlerinde sıcak bezlerle yatmak zorunda kalmasıyla son bulurdu.

Lucy'nin yanında durup evrak çantasını karıştırdı. Zomig'in çantasında bir yerlerde olduğunu umuyordu, çünkü işe yarayan tek ilaç oydu. Not defterinin sayfaları arasında bulduğu paket boştu.

Lucy, nöral ağ programının, Terri Bridges'in dairesinde bulunan diz-üstü bilgisayarlardan birinden aldığı şeyler ve içerdiği teknoloji konusunda Berger'in bilmeyi istediğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Lucy'nin ikinci dizüstü bilgisayar üzerinde çalışmaya başlamayı reddetmesi Berger'i düş kırıklığına uğratmıştı, oysa belli ki bu dizüstü bilgisayar yalnızca internete ayrılmıştı. Marino'nun e-posta şifrelerini bulup kendisini araması için sabırsızlanıyordu. Aradığında kendisinin hâlâ orada olup olmayacağı önemli bir soruydu. Neden orada olduğuyorsa daha da önemliydi. Aslında bunun nedenini biliyordu ve her şeyden rahatsız oluyor, ne yapacağını bilmiyordu. Onun ve Lucy'nin halledilmesi gereken çok ciddi sorunları vardı.

"Normalde işletim sistemindeki bir dosyayı sildiğinde geri getirme işlemi hemen uygulanırsa verinin geri alınması olasılığı yükselir," diyordu Lucy.

Berger tekrar onun yanına oturdu. Metnin parlak beyaz parçaları, kırık dökük cümle ve sözcükleri elektronik ortamda yeniden birleşiyordu. Güneş gözlüğünü takmayı düşündü. Bunun işe yaramayacağını hissediyordu. Bu işin sonu nereye varırsa varsın buna engel olmayacaktı.

Lucy'nin yaptığı işi anlamıyor olsa bile bu, gecenin bir yarısı taksiye atlayıp Village'a gelmesine engel değildi. Daha önce de Lucy'yle yalnız kalmıştı, ama bu yıllar önceydi, Scarpetta'nın şaşırtıcı derecede karmaşık ve gözü kara yeğeni çok genç ve Berger de henüz evliyken. Teknik ayrıntılar yüzünden sözleşmeleri ihlal etmek veya dava kaybetmek ona göre değildi, işini mükemmel yapardı.

Şu anda bir sözleşmesi yoktu ve Lucy artık büyümüşü. Tek ayrıntı Berger'in ondan istedikleriydi.

"Ama Terri'nin sildiklerini geri getirmek için bir nedeni yokmuş," dedi Lucy. "Bu yüzden bu kadar çok küçük parçayla karışık büyük metin parçaları görüyorsun. Silinmiş veri ne kadar uzun süre beklemişse yeni veriler hard diskte onların yerini o kadar çok doldurmuştur. Ve bu da yazılımın daha önceki verilere ulaşmasını zorlaştırıyor."

Özetle gördükleri şeyler adli tıp ve psikiyatrinin tarihsel perspektifiyle ilgili olarak sunulan bir tezin parçalarıydı ki bu hiç şaşırtıcı değildi. Arama kayıtları ve Terri'nin ebeveyninden alınan bilgiler onun babasının dekan olduğu Gotham Üniversitesi'nde kayıtlı olduğunu ve adli psikoloji dalında yüksek lisans yaptığını

gösteriyordu. Hiç de yabancı olmadığı ağır şakaklarından gözlerinin arkalarına doğru süzülürken Berger, ekranda adli tıpla ilgili sözcüklerin geçişini seyretti.

Ceset Çiftliği'nden, Bellevue'dan ve Kirby psikiyatri hastanelerinden söz edildiğini fark etti. Doktor Kay Scarpetta'nınki de dahil olmak üzere alanlarında tanınmış adli uzmanların isimleri de geçiyordu. Scarpetta'nın adı defalarca geçiyordu ve Lucy'nin daha önce Berger'in onu kovmayı aklından geçirmesine neden olan yorumu yapmasının nedeni buydu. Aslında aklından geçirmesinden fazlası söz konusuydu. Pek çok açıdan aslında bunu yapması en akılcı hareket tarzı olurdu.

Öncelikle, öyle görünüyordu ki Terri ya da bu dizüstü bilgisayarı her kim kullanıyorsa o, Scarpetta'yla ilgili medyada yer alan yüzlerce makale, video, fotoğraf ve diğer haberleri toplamıştı. Bu da birilerinin çok ciddi çıkar çatışması içinde olduğunu gösteriyordu. Üstelik ilk günden beri var olan başka bir sorun bunu daha da içinden çıkılmaz bir hale getiriyordu.

Berger sekiz yıl önce Lucy'yle ilk tanıştığında irkildiğini hatırlıyordu. Bunu çok heyecan verici bulsa da o zamanlar için bu talihsizlik ve aptallık gibi görünmüştü. Otuzlu yaşların sonlarındaydı ve kendisine çizdiği hayattan da belli olduğu gibi bazı isteklerinin yok olduğunu kabullenmişti. Artık kırk altı yaşında idi ve bir şeyden emindi. Bundan böyle kimseye hesap vermek zorunda değildi.

"Dizüstü bilgisayarlarda benim tezgâhta satılan türden dediğim güvenlik yazılımları var. Ayarlar önceden programlanmış, önceden yüklenmiş." Lucy konu üzerinde konuşup duruyordu. "Yalnızca bilinen virüsleri, casusları filan tanıdığı için benim kullanacağım türden bir şey değil. Ve beni endişelendiren bunlar değil. Terri'nin anti-virüs, anti-spyware, anti-spam, anti-phishing-firewall ve kablosuz PC koruması varmış." "Garip mi?" Berger şakaklarını ovuşturdu.

"Ortalama bir kullanıcı için evet. Terri veya bir başkası güvenliğe çok önem veriyormuş. Ama senin ya da benim gibi insanların verdiği türden değil. Onunki hack'leme ya da kimlik hırsızlığı gibi konulardaki endişeden kaynaklanıyordu. Ama gerçek programcı olmadığı için önceden üretilmiş, çok pahalı olan ve genellikle pek de işe yaramayan yazılımlara güvenmek zorunda kalan kişilerde gördüğüm türden koruma."

"Belki Terri ve Oscar'ın ortak bir paranoyası vardır," dedi Berger. "Birisinin onların peşinde olduğundan korkuyorlardır. Oscar'ın zaten böyle bir korkusu vardı. Geçen ay arayıp Marino'yla gayet talihsiz bir konuşma yaptığında bunu açıkça belli etti zaten. Bu aslında Marino'nun hatası değil. Aynı senaryo tekrarlınsa Oscar Bane'in telefonuna yine çıkmam."

"Acaba çıksaydın durum farklı olur muydu?" diye sordu Lucy.

"Görünüşte her gün gelen kaçık insanların ettiği telefonlardan farklı değildi," dedi Berger.

"Yine de çok kötü. Belki sen bir fark yaratabilirdin."

Lucy'nin klavyedeki elleri güçlü, ama zarifti. Ekranda açtığı programlama sayfasını kapattı. Bilgisayarda gerekli onarımlar yapıldı ve parçalanmış metin oradan geçip eksik parçalarını buldu. Berger bakmamaya çalışıyordu.

"Kayıtları dinletirsem ne demek istediğimi anlarsın," diye açıkladı. "Ses tonunda aklını kaçırmış birinin hâli vardı. Neredeyse histerikti. Durmadan birisi ya da birilerinin zihnini elektronik olarak ele geçirdiğini, şimdiye kadar elektronik kontrole direndiğini, ama aldığı her nefesi bildiklerini anlatıp durdu. Şu anda aynı şeyi birilerinin bana yaptığını hissediyorum. Şimdiden özür dilerim. Bu baş ağrılarım nadiren gelir. Bu ağrıya mümkün olduğu kadar direniyorum."

"Hiç sanal hastalığına tutuldun mu?" diye sordu Lucy.

"Ne olduğunu bilmiyorum."

"Ya hareket tutması?"

"Onu biliyorum ve evet. Hareket eden bir arabada hiçbir şeye baka-mam. Bu yüzden çocukken eğlence parklarında kusardım. Şu anda bunu düşünmek istemiyorum."

"O zaman benimle uçmayacaksın."

"Polis helikopterleri benim için sorun değil. Kapıları açık olmadığı sürece."

"Yön hissi kaybı, mide bulantısı, baş dönmesi, nöbet ve migren," dedi Lucy. "Genellikle sanal gerçeklikle bağlantılıdır, ama her türlü bilgisayar gösterisi de bunlara sebep olabilir. Bütün bu saçmalıkları seyretmek gibi. Ben şanslı olanlardanım, beni etkilemiyor. Beni bütün gün yere çakılma koşulları sınavına sokabilirsin, hiç etkilenmem. Langley'de test mankeni olabilirim. Belki de iş olarak onu yapmalıydım."

Arkasına yaslanıp parmaklarının uçlarını kot pantolonunun ceplerine soktu. Davranışı fiziksel bir daveti anımsatıyordu. Berger gözlerini kışkırtıcı bir tabloya veya heykele bakar gibi Lucy'den ayıramıyordu.

"Yapacağın şey şu," dedi Lucy. "Monitörlere yalnızca ben önemli bir şey bulduğum zaman bakacaksın. Kendini kötü hissetmeye devam edersen görmeni istediğim verileri çıkarırım ve sen onlara statik sözcük-işleme formatında bakarsın. Hatta kuralımı bozup verinin çıktısını bile alabilirim. Neyse, şu anda monitöre bakma. Bu dizüstü bilgisayardaki yazılım korumalarıyla ilgili anlattıklarına devam edeyim. Oscar'ın evindeki bilgisayarda da aynı yazılımın olup olmadığına bakmamız gerektiğini söylüyordum. Bu koruma programını satın alanın Oscar olduğuna dair bir kanıt bulabilir miyiz bakalım. Dairesine girebilir miyiz?"

Lucy biz demeye devam ediyordu ve Berger bunun nasıl bir biz olduğunu anlayamıyordu.

Biz olmasının pervasızlık olacağını kendi kendine söyleyip duruyor, bu işin dışında kalmak için kendisiyle savaşıyor sonra tekrar işin içine giriyordu.

Gözlerini kapatıp şakaklarını ovdu. "Kay'ı araştıranın Terri olduğunu düşünmek kolay. Ama Oscar olmadığını nereden biliyoruz? Belki bunlar Oscar'ın bilgisayarlarıydı ve bir nedenle Terri'nin evinde saklıyordu. Ve hayır, şu anda Oscar'ın bilgisayarına veya bilgisayarlarına giremeyiz. Onun izni yok ve elimizde bunun için mantıklı bir neden de yok."

"Bu dizüstü bilgisayarlarda onun parmak izleri var mı?"

Dizüstü bilgisayarlar yandaki masada duruyordu. İkisi de server'a bağlıydı.

"Henüz bilmiyorum," diye cevap verdi Berger. "Ama bu bir şey kanıtlamaz, çünkü Oscar Terri'nin evine girip çıkıyordu. Teorik olarak bu çalışmanın kime ait olduğunu bilmiyoruz. Ama kesin olan şey çalışmanın odak noktasının Kay olması. İyi bir noktaya işaret ettin."

"Odak noktasından fazlası var. Sen bakma, ama şu anda program dipnotları ayırıyor: Ibid, birçok tarih ve teyzemden yapılan alıntılarla ilişkili dipnotları gösteriyor.

"Sence Terri, teyzenle görüşme yapmış olabilir mi?"

"Birisi güya yapmış. Gözlerini kapalı tut. Bilgisayarın senin yardımına ya da onayına ihtiyacı yok. Referanslara göre ayırıyor. Binlercesi parantez içinde, aynı tezin çok sayıda taslağından alınma. Parantez içindeki yüzlerce referans farklı zamanlarda yapılan görüşmelerle ilgili. Teyzemle yapılan sözde görüşmeler bunlar."

Berger gözlerini açtı, sözcük ve cümle parçalarının ekranda akıp birbiriyle birleştiğini gördü.

"Belki CNN veya gazete röportajlarının kopyalarıdır," dedi. "Haklısın. Bir dahaki sefere sorarım. Bütün bunlar başımı döndürdü. Neyim olduğunu bilmiyorum. Gitsem iyi olacak."

"Kopya olamaz," diye cevap verdi Lucy. "Hatta çoğu değil hiçbir kopya olamaz. Scarpetta, 10 Kasım ve Scarpetta, 11 Kasım, sonra 12 ve 13'ü var. Mümkün değil. Terri teyzemle konuşmadı. Kimse konuşmadı. Bu çok saçma."

Lucy'nin monitöre bakıp sanki en iyi arkadaşıymış gibi bilgisayarda bulduğu verilerle çekişmesini seyretmek tarif edilemez derecede garipti.

Berger, Jet Ranger'in masanın altında horladığını fark etti.

"Arka arkaya dört gün süren dört farklı röportajın referansları var," dedi Lucy. "Ve burada yine. Arka arkaya üç gün. Gördün mü, söylemek istediğim şey bu. Teyzem şehre gelip haftanın her günü televizyona çıkmıyor. Nadiren gazete röportajı veriyor. Peki, buradaki ne? Yok canım, daha neler."

Berger ayağa kalkıp veda etmeyi düşünüyordu. Ama şu anda bir taksinin arkasında yola çıkma düşüncesine bile dayanamıyordu. Kusardı.

"Şükran Günü mü? Mümkün değil." Lucy bilgisayardaki veriyle tartışıyor gibiydi. "Şükran Günü Massachusetts'te birlikteydik. Teyzem CNN'e gitmemişti ve bir gazeteye ya da üniversite öğrencisine röportaj verecek hali yoktu."

17

Soğuk rüzgâr diken gibi insanı dağılıyordu. Scarpetta ve Benton morga doğru yürürken gökyüzündeki yarım ayın yetersiz ışığı hiçbir şeyi aydınlatmıyordu.

Kaldırım neredeyse bomboştu. Yanlarından geçtikleri az sayıda insan amaçsızca yürüyordu. Genç bir adam esrar sarıyordu. Bir diğeri duvara yaslanmış ısınmaya çalışıyordu. Scarpetta arkasından onu izleyen bakışları hissedince biraz rahatsız oldu. Birçok sebepten dolayı kendini huzursuz ve teşhir edilmiş hissediyordu. Tepelerinde banka, finans ve kredi şirketlerinin reklamları bulunan sarı taksiler hızla yanlarından geçiyordu. Üzerinde Gotham Gotcha afişini taşıyan bir otobüs geçerken Scarpetta bir mızrağın ucu gibi kendisine dokunan öfkeyi hissetti.

Ardından içini bir korku sardı. Benton bunu hissedip elini sıkıca tuttu.

"Karşılığı bu," dedi, dedikodu sütununu düşünüp. "Yirmi yıldır bu işi yapmama rağmen CNN'de çıkana kadar ne ilgi odağı oldum ne de başıma böyle bir şey geldi."

"Bunun karşılıkla bir ilgisi yok," dedi Benton. "Yalnızca durum böyle. Ve hiç adil değil. Ama hiçbir şey adil değil zaten. Bu yüzden şu anda morga gidiyoruz. Biz haksızlığın uzmanlarıyız."

"Bir daha asla şikâyet etmeyeceğim. Kesinlikle haklısın. Buradaki görevimin haksızlıkla savaşmak olduğunu iyi biliyorum."

225

F: 15

"İstedğin kadar şikâyet edebilirsin."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Benton'ın kolunu kendine doğru çekerek. "Bitti."

Geçen arabaların ışıkları Bellevue'un eski psikiyatri hastanesinin boş pencerelerini yalıyordu. Demir kapısının karşısındaki yan sokakta mavi tuğlalı Adli Tabip Ofisi vardı. Önüne park etmiş siyah camlı iki beyaz minibüs bir sonraki göreve gönderilmeyi bekliyordu. Merdivenlerin tepesindeki girişte, soğukta bekliyorken Benton zili tekrar tekrar çaldı, sabrı tüke niyordu.

"Gitmiş olmalı," dedi Benton. "Ya da belki de hiç gelmemeye karar verdi."

"Bu hiç eğlenceli olmaz," dedi Scarpetta. "İnsanları bekletmeyi seviyor."

Her yerde kameralar vardı ve Doktor Lenora Lester'in monitörden onları görüp eğlendiğini hayal etti. Aradan birkaç dakika daha geçti ve tam Benton gitmeye karar verirken cam kapının ardında Doktor Lester ortaya çıkıp kapıyı açtı. Üzerinde uzun yeşil ameliyat önlüğü vardı, paslanmaz çelik çerçeveli gözlüğüyle kırışmış saçlarını tepede toplamıştı. Yüzü makyajsız ve kırışksızdı. Yalnız burnunun üstünden alınına doğru derin bir yarık izi uzanıyordu. Koyu renk gözleri küçüktü ve arabalardan kaçan bir sincabın gözlerini andırıyordu.

Bekleme salonunda Ground Zero'nun fotoğrafı duvarlardan birinin büyük bir bölümünü kaplamıştı. Doktor Lester daha önce oraya hiç gelmemişler gibi kendisini takip etmelerini söyledi.

Her zamanki gibi BentonTa konuşuyordu.

"Geçen hafta senin adın geçmişti." dedi onların önlerinden yürüyerek. "FBI bir vaka için buradaydı. İki ajan ve Çuantico'daki profil uzmanlarından biri gelmişti. Nedense Kuzuların Sessizliği konusuna girdik ve o zamanlar Davranış Bilimleri Birimi'nin başında olduğun aklıma geldi. Filmin ana danışmanı sen değil miydin? Akademi'de kaç gün geçirmişlerdi? Anthony Hopkins ve Jodie Foster nasıldı?"

"Orada değildim. O sırada başka bir yerde bir vaka üzerinde çalışıyordum," dedi Benton.

"Çok yazık. O zamanlar Holly vwood'un bize karşı olan ilgisi çok umut vericiydi. Bu pek çok açıdan iyi bir şeydi, çünkü insanların bizim kim olduğumuz ve ne yaptığımız konusunda gülünç önyargıları var."

Scarpetta, ünlü güve sahnesinin modern otopsi salonunda değil, cenaze evinde geçmesi yüzünden filmin hastalıklı efsaneleri yok etmede pek işe yaramadığını söylememek için kendini zor tuttu. Adli patolog olarak talihsiz Grim Reaper karakterine uyan biri varsa onun Doktor Lester olduğunu da söylemedi.

"Şimdi? Her gün bir film konusunda benden bilgi almak için telefon açıyorlar. Yazarlar, senaryo yazarları, prodüktörler, yönetmenler... Herkes otopsi görmek ve olay yerinde dolaşmak istiyor. Bundan bıktım artık."

Hızlı adımlarla yürürken uzun önlüğü dizlerinin etrafında dalgalanıyordu.

"Bu vaka? Şu ana dek en az on iki telefon gelmiştir. Herhalde bunun nedeni cüce olması. Aslında benim ilk cüce vakam. Çok ilginç. İleri doğru kıvrık omurga, parantez bacaklar, çıkık göğüs. Ve megalensefa-li, yani genişlemiş beyin," diye açıkladı, Scarpetta bunu bilmezmiş gibi. "Akondroplazisi olanlarda sık rastlanan bir durum ve zekâyı etkilemez. IQ bakımından bizden farkları yok. Yani bu kadın aptal filan değildi. Olanlar onun suçu değil."

"Ne demek istediğini anlayamadım," dedi Benton.

"Bu vakada görünenden çok daha fazlası olabilir. Sandığınız şey olmayabilir. Olay yeri fotoğraflarına bakmışsınızdır umarım. Otopside çekilen fotoğrafları da göstereceğim. Bir iple boğulmak suretiyle gerçekleşen tipik bir asfiksiya olayı. Cinayet olduğunu varsayarsak tabii."

"Varsayarsak mı?" diye sordu Benton.

"Bu tür sıra dışı vakalarda her olasılığa karşı açık olmalısınız. Çok ufak olduğu için başka insanlarda sorun olmayacak şeyler ters gidebilir."

Boyu yüz yirmi dört santim ve kırk kiloydu. Eğer bu bir kazaysa -diyelim ki sert seks sonucu- işlerin fazla ileri gitmesi konusunda o daha fazla risk altındaydı."

"Bazı fotoğraflarda bacaklarında kan ve sıyrıklar gördüm. Bunlar sert seks fikrinizle nasıl bağdaşıyor?" diye sordu Scarpetta.

"Kontrolde çıkan şaplaqlar olabilir. Bunu daha önce de görmüştüm. Kamçılama, tekmeleme ve çok ileri giden başka türlü cezalandırma tipleri."

İdari kata gelmişlerdi. Yerler eski gri marleyle kaplı, kapılar parlak kırmızıydı.

"Onunla boğuştuğuna dair bir yara izi görmedim," diye devam etti Doktor Lester. "Eğer öldürüldüyse katil onu hemen etkisiz hale getirmiş olmalı, belki silah ve bıçakla tehdit etmiş, o da katilin isteklerine boyun eğmiştir. Ama o ve erkek arkadaşı veya her kimle birlikteyse, tam olarak planlandığı gibi gitmeyen bir seks oyunu oynadıkları olasılığını da göz ardı edemem."

"Sizin deyiminizle seks oyunuyla karşı karşıya olduğumuzu düşünmenizi gerektirecek herhangi bir kanıt var mı?" diye sordu Benton.

"Öncelikle kurban olay yerinde bulundu. Bu rolü oynamayı sevdiğini söyleyebilirim. Ve daha da önemlisi bir tecavüz girişiminde saldırgan kurbanı genellikle soyunmaya zorlar." Doktor Lester hızını kesmeden konuşuyordu. "Aldığı hazzın bir parçasıdır bu. Onu soyunmaya zorlayıp sonra kurbanı bağlayabilir. Kurbanı önce bağlayıp sonra sabahlığını ve sutyenini kesme zahmetine girmek bana daha çok seks oyunu gibi geldi. Özellikle de kurban cinsel fantezilerden hoşlanıyorsa. Ve bana söylendiği kadarıyla kurban seksi seviyormuş."

"Aslında, üzerindeki giysilerini onu bağladıktan sonra kesmek, önce soyunmaya zorlamaktan çok daha fazla ürkütücüdür," dedi Benton.

"Adli psikoloji, profil uzmanları ya da siz her ne derseniz onlarla uyuşmadığım bir nokta var. Objektif değil kişisel görüşleriniz ön planda. Senin ürkütücü dediğin şey, başka biri için heyecan verici olabilir."

"Söylediğim bir şey sadece kişisel görüşümü yansıttığında bunu sana söylerim," dedi Benton.

Berger, defterine notlar alan Lucy'nin kolunun kendisine dokunduğunun farkındaydı. Parlak beyaz veri akmaya devam ediyor, bunlara baktığında gözleri acıyor, ardından ağrı geliyordu.

"Sence çoğunu geri alabilecek miyiz?" diye sordu Berger.

"Evet."

"Ve bu taslakların bir yıl önceye dayandığından eminiz?"

"En az o kadar. İşimiz bittiğinde kesin olarak söyleyebileceğim. Kızın sakladığı ilk dosyayı bulmamız gerek. Kız diyor ama bunları kimin yazdığını gerçekten bilmiyoruz aslında."

Lucy'nin gözleri yemyeşildi. Bakıştıklarında gözlerini birbirlerinden ayırmakta zorluk çekiyorlardı.

"Dosyaları bizim yaptığımız gibi saklamıyor galiba," dedi Berger. "Başka bir deyişle bütün bu güvenlik önlemlerini alan birine göre pek dikkatli davranmamış. Ben ne zaman bir dosya üzerinde çalışsam bir kopyasını yapıp yeni bir ad veririm."

"Doğru olanı o," dedi Lucy. "Ama o zahmet etmemiş. Dosyayı gözden geçirip birbirinin üstüne saklamış. Bu aptalca. Ama dünyanın yarısı böyle yapıyor. Neyse ki her kaydedişinde yeni bir tarih verilmiş. Belge listesine baktığında bunu göremesen de burada, her yere dağılmış durumda. Bilgisayar tarihleri bulup ayıracak ve örnekleri analiz edecek. Örneğin, bir günde bir dosyayı kaç kez gözden geçirip aynı dosyaya

kaydetmiş? Burada master tezi dosyası var. Bu kişi haftanın hangi günleri bu dosya üzerinde çalışmış? Günün veya gecenin hangi saatinde?"

Berger notlar alıp, "Bize Terri'nin ne zaman nerede olduğu konusunda fikir verebilir," dedi. "Alışkanlıkları hakkında fikir verebilir. Bu da bizi onun birlikte olduğu kişiye götürebilir. Örneğin, eğer zamanının büyük bölümünü evde çalışarak geçiriyorsa bunu biliriz. Oscar'la bulunduğu cumartesi geceleri hariç. Ya da yazmak için başka yerlere gidiyor mu? Belki başka birinin evine gidiyordu. Hayatında bilmediğimiz başka insanlar var mıydı?"

"En son tuşa bastığı ana kadar bir zaman cetveli çıkarabilirim," dedi Lucy. "Ama çalıştığı yeri bilemem. Site dışından e-posta gönderdiyse, diyelim ki internet kafeden, o zaman e-postaları IP adresine kadar takip edebiliriz. Ama kendi sözcük-işleme dosyası söz konusu olduğunda izini süremeyiz. Tezine her zaman evinde çalıştığını kesin olarak söyleyemeyiz. Belki kütüphaneye de gitmiş olabilir. Ya da Oscar onun hep evinde çalışıp çalışmadığını bilir. Söylediklerini doğru kabul edersek tabii. Elimizdeki bilgilere dayanarak bu tezi yazanın Oscar olduğunu söyleyebilirim. Bunu sana hatırlatmaya devam edeceğim."

"Polisler Terri'nin dairesinde onun araştırma yaptığına dair hiçbir doküman bulamadı." dedi Berger.

"Bugünlerde insanlar elektronik dosyalarda çalışıyor. Elllerinde kâğıt olmuyor. Kimileri gerçekten gerekmedikçe hiçbir şeyi yazıcıdan çıkarmıyor. Ben de onlardan biriyim, kâğıt izleri sevmiyorum."

"Kay, Terri ya da bir başkasının topladığı ve yazdığı şeylerin ne kadarının doğru olduğunu kesinlikle bilir," dedi Berger. "Her taslağı yeniden yaratabilir miyiz?"

"Ben böyle ifade etmezdim. Orada olanları geri getirmek daha doğru bir ifade. Bilgisayar şimdi verileri kaynakçaya göre ayırıyor. Terri ne zaman yeni bir şey yazsa veya bir şeyi değiştirse aynı dosyanın yeni versiyonu yaratılmış. Bu yüzden bir dosyanın bu kadar çok kopyasını görüyorsun. Şey, sen görmüyorsun. Yani bakmadığını varsayıyorum. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Lucy onu baştan aşağı süzdü ve gözlerinin içine baktı.

"Emin değilim," dedi Berger. "Gitsem iyi olur. Bu konuda ne yapacağımıza karar vermemiz lazım."

"Bir şeye karar vermek için bu kadar çaba harcamak yerine neden bekleyip neyle karşı karşıya olduğunuzu görmüyoruz? Çünkü bilmek için henüz çok erken. Ama gitmemelisin. Gitme."

Sandalyeleri yan yanaydı. Lucy'nin parmakları klavyenin üstünde dolaşırken Berger notlar aldı. Sandalyelerin arasında Jet Ranger'ın koca kafası belirdi. Berger onu okşamaya başladı.

"Yine ayırmaya devam ediyor," dedi Lucy. "Ama bu kez farklı adli bilim disiplinlerine göre ayırıyor. Parmak izleri, DNA, iz kanıtlar... Kopyalanıp Adli Bilim denen bir dosyaya yönlendiriliyorlar."

"Birbirinin üstüne kopyalanan şu dosyalar," dedi Berger. "Bana bir dosyanın üstüne başka bir dosya kopyaladığınızda eski dosyanın yok olduğu söylendi hep."

Ofis telefonu çaldı.

"Bu bana," dedi Berger.

Telefona cevap vermesini engellemek için elini Lucy'nin bileğine koydu.

Doktor Lester'ın ofisi göz alabildiğine diplomalar, sertifikalar, övgüler ve kask takıp beyaz koruyucu giysi giyerek Dünya Ticaret Merkezi'nde çalışanların söylediği şekliyle Delik'te kazı yaparken çekilmiş fotoğraflarıyla doluydu.

11 Eylül'ün bir parçası olduğu için kendisiyle gurur duyuyordu ve bu olaydan şahsen etkilenmemiş görünüyordu. Scarpetta ise Water Street iyileşme alanında neredeyse altı ay geçirip binlerce kova toprağı bir arkeolog titizliğiyle inceleyip özel eşya, vücut parçaları, diş ve kemik aradıktan sonra onun kadar iyi durumda değildi. Çerçevesiz fotoğrafları ve Po-vverPoint sunumları yoktu. Bu konuda konuşmak istemiyordu. Daha önce hiç hissetmediği şekilde zehirlenmiş gibi hissediyordu kendini. Mutlak ölüm anında kurbanların hissettiği dehşet sanki bulundukları her yeri kuşatan havada asılı kalmış gibiydi. Kurbanlara ait geride her ne kalmışsa toplanıp torbalanmış ve numaralanmıştı. Scarpetta ne olduğunu tam olarak açıklayamıyordu, ama bunda övünecek bir şey göremiyordu.

Doktor Lester masasından kalın bir zarf alıp Benton'a uzattı.

"Otopsi fotoğrafları, ön raporum, DNA analizi," dedi. "Mike size bunların ne kadarını verdi bilmiyorum. Bazen dikkati dağılabiliyor."

Mike Morales'ten yakın arkadaşlarmış gibi söz ediyordu.

"Polis cinayet olduğunu düşünüyor," dedi Benton. Zarfı açmadan Scarpetta'ya verdi. Bu hareketi çok anlamlıydı. "Kararı verenler onlar değil," dedi Doktor Lester. "Eminim Mike cinayet olmadığı fikrindedir. Öyle olsa bile benim ne düşündüğümü bilir." "Berger ne diyor?" diye sordu Benton.

"Kararı veren o da değil. İnsanlar kuyrukta sıra beklemede çok zorlanıyorlar. Hayatları son bulup buraya gelenlerin acelesi yok, biz neden acele edelim ki? DNA'lara dayanarak ölüm nedenini şimdilik bekletiyorum. Bu vaka konusunda ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum, ikilemdeyim."

"Yani ölüm nedenini kısa bir süre içinde öğrenemeyeceğimizi mi söylüyorsun?" dedi Benton.

"Daha fazla yapabileceğim bir şey yok. Diğer araştırma sonuçlarını bekliyorum."

Bu kesinlikle Scarpetta'mn duymayı istemediği şeydi. Oscar'm tutuklanmasını gerektiren bir kanıt olmadığı gibi aslında yasal olarak ortada bir suç da yoktu. Uzun süre Oscar hakkında konuşamayabilirdi.

Ofisten çıktılar. "Örneğin vajinasmda bir kayganlaştırıcı var," dedi Doktor Lester. "Cinayet için garip bir durum bu."

"Kayganlaştırıcıdan bahsedildiğini ilk kez duyuyorum," dedi Scarpetta. "Gördüğüm ön raporların hiçbirinde yoktu."

"CODIS'teki DNA profillerinin rakamlardan başka bir şey ifade etmediğinin farkında olmalısınız," diye cevap verdi Doktor Lester. "Bu rakam-lardaki tek bir hatanın tamamen farklı bir kromozom durumunu vereceğini hep söylüyorum. Bir veya birden fazla yapılan işaretleme hataları ciddi bir soruna sebep olur. Bence buradaki sorunumuz bilgisayar hatasından kaynaklanan ve nadir görülen bir yanlış pozitif."

"Nadiren de olsa DNA'larda yanlış pozitif görülmez," dedi Scarpetta. "Bir kurbana birden fazla kişinin cinsel saldırıda bulunduğu vakalarda olduğu gibi DNA'lar karışsa bile veya kayganlaştırıcı gibi bir maddeye birden fazla kişi temas ettiğinde olduğu gibi kirlenme olsa bile yanlış pozitif çıkmaz. Farklı insanlardan gelen DNA profillerinin karışımı, örneğin Palm Beach'teki bir kadının DNA profiliyle aynı çıkmaz."

"Evet, kayganlaştırıcının varlığı başka bir olası açıklamayı daha ortaya çıkarıyor," dedi Doktor Lester. "Az önce sizin de söylediğiniz gibi kirlenme olayını. Arkasında meni bırakmayan bir fahişe söz konusu olduğunda onun erkek mi kadın mı olduğunu bilemeyiz. Sonları burası olana kadar kimin özel hayatını bilebiliriz ki? Bu yüzden bir şeyin cinayet mi, intihar mı yoksa kaza mı olduğu konusunda kesin sonuca çok çabuk varmıyorum. Bütün kanıtları görene dek bekliyorum. Bir şeye karar verdikten sonra sürprizlerden hoşlanmam. Laboratuvar sonuçlarından sperm sıvısının negatif olduğunu görmüşsünüzdür."

"Bu hiç duyulmamış bir durum değil," dedi Scarpetta. "Hatta garip bir durum bile değil. Bu arada cinsel saldırı sırasında kayganlaştırıcı kullanılması da bilinen bir şeydir. K-Y jeli, vaseline, güneş kremi ve hatta tereyağı. Gördüklerimin uzun bir listesini çıkarabilirim."

Adli patoloğların kaba bir tabirle et kesici olarak adlandırıldığı zamanlardan kalma bir koridorda Doktor Lesteri takip ediyorlardı. Bilim ve ölümün A, B ve sıfır kan grupları, parmak izleri ve röntgen ışınları dışında ortak bir noktasının olmadığı günler çok geride değildi.

"Kadının bedeninde, içinde ya da küvette sperm sıvısı yok," dedi Doktor Lester. "Ne de olay yerinde. Tabii ki adamlar da ben de ultraviyole ışınları kullandık. Sperm sıvısı gibi parlayan bir şeye rastlamadık."

"Cinsel saldırılarda bazı saldırganlar prezervatif takar," dedi Scarpetta. "Özellikle bugünlerde, çünkü herkes DNA'dan haberdar."

Parçalanmış veriler karanlık ekranda akıyor, uçup yakalanıyormuş gibi baş döndürücü bir hızla birbirine bağlanıyordu.

Belki Berger de sanal dünyanın havasına alışıyordu. Çünkü baş ağrısı esrarengiz bir şekilde geçmişti. Belki de onun tedavisi adrenalindi. Saldırganlaştığını hissediyordu, çünkü kendisine karşı gelinmesinden hoşlanmıyordu. Ne Morales'in, ne de Lucy'nin.

"E-postalara başlamalıyız" dedi Berger. Marino'nun telefonundan sonra bunu sık sık tekrarlıyordu.

Lucy, Marino'yla ya da onun yaptığıyla hiç ilgileniyor gibi değildi. Berger'in e-postalarla ilgilenmeleri gerektiğine dair ısrarını da dinlemiyordu. Şifreler önlerindeydi, ama Lucy, Terri ya da Oscar'ın yazdığı tezde neden teyzesinin adının bu kadar çok geçtiğini öğrenmeden dikkatini başka bir şeye çevirmeyi reddediyordu.

"Korkarım senin ilgin fazla kişisel," dedi Berger. "Ve bu beni çok endişelendiriyor. E-postalara bakmamız gerekirken sen teyzen hakkında neler yazıldığıyla ilgileniyorsun. Bunun önemli olmadığını da söylemiyorum tabii."

"Bu noktada işleri doğru şekilde yaptığımıza güvenmen gerekiyor," dedi Lucy ve yaptığı işe devam etti.

Şifrelerin yazılı olduğu kâğıt, masada Lucy'nin klavyesinin yanında kalakalmıştı

"Sabır. Her şey sırayla," diye ekledi Lucy. "Ben sana vakaların üzerinde çalışırken ne yapman gerektiğini söylemiyorum."

"Tam da bunu söylüyormuşsun gibi geldi bana. Ben vakalarımın e-postalarına girmek istiyorum, ama sen şu tez midir ne haltsa onu okuyup duruyorsun. Bana yardım etmiyorsun."

"Belki farkında değilsin ama sana yardım ediyorum. Bunu sana itaat etmeyerek ya da işimi nasıl yapacağımı söylemene izin vermeyerek yapıyorum. Benim üzerimde baskı uygulamana ya da beni yönlendirmene izin veremem. Ne yaptığımı biliyorum ve senin henüz anlamadığın pek çok şey var. Ne yaptığımızı çok iyi anlayan gerekiyor, nedenini ve nasıldığını da. Çünkü bu iş benim düşündüğüm gibi büyürse sana soru sorup saldıracaklar. Yargıcın ve jürinin karşısında bu soruşturmanın adli bilgisayar kısmını

anlatan ben olmayacağım. Ve sen de beni en azından belirli bir neden yüzünden uzman tanık olarak oraya çağıramayacaksın."

"Bu konuda konuşmamız gerekiyor," dedi Berger açıkça.

"İlişki meselesi," dedi Lucy. "

"İtibarın sarsılır." Berger kuşkularını dile getirip belki bu işe bir son vermek için bu fırsatı kullandı.

Belki de Lucy bunu önerecekti. Belki Lucy işi bırakıp her şeye bir spn verecekti.

"Açıkçası ne yapmam gerektiğinden emin değilim," diye ekledi Berger. "Bu konuda objektif olabilirsen senden bir öneri isterdim. Seni şahsen ilgilendirdiğini bilmeden bir şeye başladın. Şimdi ne olacak? Senin de bu işe devam etmek istemeyeceğini tahmin ediyorum. Bunun kötü bir fikir olduğunu fark ettiğini düşünüyorum. El sıkışıp ayrılırsak iyi olur. Ben başka bir şirket bulurum."

"Teyzemin de bu işe karıştığını öğrendiğim için mi ayrılacağım? Şaka mı yapıyorsun? En kötü fikir işi bırakıp uzaklaşmak olur," dedi Lucy. "İşi bırakmıyorum. Ama belki sen beni kovmak istiyorsundur. Bunu isteyeceğin konusunda seni uyarmıştım. Başka bir şirket söz konusu olamaz. Bu konuyu kapatmıştık."

"Programını başka birinin kullanmasına izin verebilirsin."

"Mülkiyeti bana ait olan yazılımı mı? Bunun değeri konusunda bir fikrin var mı senin? Bu ben arkada otururken helikopterimi birinin kullanmasına ya da sevgilimle birinin yatmasına izin vermemle aynı şey."

"Sevgilin seninle mi yaşıyor? Bu tavan arasında mı yaşıyorsunuz?" Berger ikinci kata çıkan merdivenleri fark etmişti. "Yaşadığın yerde çalışman biraz riskli. Bu kişinin senin çok gizli bilgilerine ulaşma konusunda..."

"Jet Ranger şifreyi bilmiyor ve bir şeye burnunu sokmaz, merak etme," dedi Lucy. "Kimsenin benim yazılımıma el süremeyeceğini söylemeye çalışıyorum. Bu bana ait, şifreyi ben yazdım. Benden başka kimsenin öğrenemeyeceği şekilde yaptım."

"Ne senin ne de benim beklediğim gibi büyük bir anlaşmazlık yok aslında." dedi Berger.

"Eğer istersen bir anlaşmazlık yaratabilirsin. Ben işi bırakmak istemiyorum ve bırakmayacağım."

Berger baş döndürücü bir hızla inen veriyi taradı. Lucy'ye baktı, onun işi bırakmasını istemiyordu.

"Beni kovarsan hiç yoktan incinen sen olursun," dedi Lucy.

"Ne kendimi ne de seni incitmek gibi bir niyetim yok. Vakaya zarar vermek de istemiyorum. Bana ne yapmak istediğini söyle," dedi Berger.

"Sana üzerine tekrar tekrar yazılmış dosyaları kurtarma konusunda birkaç şey öğretmek istiyorum, çünkü senin de dediğin gibi insanlar bunun mümkün olduğunu bilmiyorlar. Karşı tarafın bu konuda peşine düşme ihtimal var. Fark ettiğin gibi benzetmelerin yararlı olduğunu düşünüyorum. İşte bir tane daha. En sevdiğin tatil yerine gittiğini düşün. Örneğin, Sedo-na. Tanıdığın bir kişiyle bildiğin bir otelde kaldın diyelim. Basit olsun diye Greg'le kaldın diyelim. Görüntüler, sesler, kokular, duygular, dokunsal hisler çoğu bilinçli olmayan bir şekilde hafızana yerleşir."

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu Berger.

"Bir yıl sonra," diye devam etti Lucy. "Sen ve Greg aynı hafta sonu, aynı uçakla Sedona'ya gidip aynı arabayı kiralasanız, aynı otelin aynı odasında kalsanız bile deneyim aynı olmaz. O zamandan beri hayatında olanlar, duyguların, ilişkin, sağlığın, onun sağlığı, kafanı meşgul eden şeyler, onu meşgul eden şeyler, hava, ekonomi, yollar, yenilikler, çiçek ve çikolatalara kadar bütün ayrıntılar bu deneyimi değiştirir. Farkı bilinçli olarak algılamasan da yeni dosyaları eski dosyaların üstüne kaydedersin."

"Şunu açıkça söyleyeyim," dedi Berger. "İnsanların hayatıma burunlarını sokmalarından ya da sınırlarımı ihlal etmelerinden hoşlanmam." •

"Burada hakkında yazılanları oku. Bazıları güzel, bazıları o kadar güzel değil. Wikipedia'yı oku." Lucy onun bakışlarına karşılık verdi. "Halkın bilmediği bir şey söylemiyorum. Balayım Greg'le birlikte Sedona'da geçirmişsin. En sevdiğin yerlerden biri. Bu arada o nasıl?"

"Özel yaşamımı didikleme hakkın yok."

"Her şeye hakkım var. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmek istiyorum. Ve bildiğimi sanıyorum. Her ne kadar sen bana karşı dürüst olmasan da."

"Sana dürüst olmadığımı düşündürecek ne söyledim ki?"

"Bir şey söylemedin. Belki de hiçbir şey söylememen," dedi Lucy.

"Bana güvenmemen için hiçbir neden yok," dedi Berger.

"Sınırlar ya da olası çıkar çatışmaları yüzünden yaptığım şeyi bırakmayacağım. Sen bana emretsen bile," dedi Lucy. "Her şeyi kendi server'ıma yükledim, bu yüzden eğer dizüstü bilgisayarları alıp buradan gitmek istiyorsan bunu yapabilirsin. Ama beni durduramayacaksın."

"Seninle kavga etmek istemiyorum."

"Bu hiç akıllıca olmaz."

"Lütfen beni tehdit etme."

"Seni tehdit etmiyorum. Kendini tehdit altında hissettiğini ve mantığının beni bu vakadan alman gerektiğini söylediğini anlayabiliyorum. Ama gerçekten beni yaptığım şeyden vazgeçirecek güce sahip değilsin. Bir kadının öldürüldüğü dairede teyzemle ilgili bilgiye rastlandı. Terri ya da bir başkasının üzerinde çalıştığı ve durmadan gözden geçirdiği tezde. Durmadan yerine takıntılı bir şekilde diyebilirim. Senin ve benim endişelenmemiz gereken asıl konu bu. Başka insanların ne düşünecekleri ya da bizi suçlayıp suçlamayacakları değil."

"Bizi neyle suçlayacaklar?"

"Çıkar gözetmekle. Teyzem yüzünden belki de herhangi bir başka neden yüzünden."

"Zannettiğin gibi insanların ne söyledikleri pek de umurumda değil," dedi Berger. "Çünkü benim istediğim gibi düşüncelerini sağlamak onların düşüncelerini önemsemekten daha iyidir. Bu konuda oldukça iyiyim ve de iyi olmak zorundaydım. Kay'ın olanlardan haberi olmadığından kesin emin olmak zorundayım. Onunla mutlaka konuşmalıyım."

"Bildiği bir şey olsaydı Benton'a söylerdi," dedi Lucy. "Sana da söylerdi. Onu ya da Terri Bridges'i tanıyor olsa Oscar Bane'i muayene etmeyi asla kabul etmezdi."

"Oscar'ı muayene etmesini istediğimde ona vaka hakkında neredeyse hiç bilgi vermedim. Buna kurbanın adı dahil. Bu yüzden belki Terri Bridges'i tanıyordu, ama Oscar'la aynı odaya girene kadar bunu fark etmedi."

"Fark etseydi şimdiye kadar sana söylerdi."

"Seni bilmem, ama bir öğrencinin master ya da doktora tezi için kaynağın kendisiyle bağlantı kurmak için hiç çaba sarf etmediğine inanmak bana zor geliyor. Terri Bridges, Kay hakkında yazıyordu, ama onunla görüşmeye çalışmadı, öyle mi? Emin miyiz? Belki Kay'le tanışmayı denemiştir, ama Kay ilgilenmediği için bunu hatırlamıyor olabilir."

"Teyzem bunu hatırlardı ya da en azından kibarca reddederdi. Teyzem bu kadını tanııyordu."

"Gerçekten tarafsız olabileceğini düşünüyor musun? Bu işle baş edebileceğini? Ya da bunu istiyor musun?"

"Bunu yapabilirim ve istiyorum," dedi Lucy. Dikkati birden video ekranında beliren yazıya kaydı.

SCARPETTA, yazar Terri Bridges. Sözcükler farklı büyüklük ve yazı karakterleriyle tekrar tekrar ekranda akmaya başladı.

"Başlıklarına göre sayfaları ayırmaya başladı," dedi Lucy. "Bu kadın deli miydi?"

19

Morg binanın alt katındaydı. Bu da cesetleri getirip götüren minibüslerin ve kurtarma araçlarının park etmesini kolaylaştırıyordu.

Sanayide kullanılan temizleyicilerin kokusu boş sedyelerin bulunduğu sessiz koridorları sarmıştı. Geçtikleri kilitli kapıların ardında depolanmış iskelet kalıntıları ve beyin örnekleri bulunuyordu. Asansörün camlı kapılarının ardından üst kata çıkarılan cesetler görülebiliyordu. Sevdiklerinin son görüntülerini buradan izleyenlere, Scarpetta özel bir sempati duyuyordu. Yönettiği bütün morglarda kırılmaz camlı bekleme odalarını hakiki bitkilerle ve manzara resimleriyle donatarak medeni bir hava vermişti.

Doktor Lester onları genellikle hiç kimsenin girmek istemediği mikroplu, radyoaktif kalıntıların bulunduğu bozulma odasına götürdü. Belli belirsiz bir koku Scarpetta'ya ulaştı. Sanki özel bir mutsuzluk duygusu onu içeri davet ediyordu. Doktorların çoğunun çalışmayı tercih etmediği bir odaydı.

"Bu cesedi izole etmeniz bir nedeni var mı?" diye sordu Scarpetta. "Eğer öyleyse bunu bize söylemenin tam zamanı."

Doktor Lester bir düğmeyi çevirdi. Tepedeki lambalar yanınca, paslanmaz çelikten otopsi masası, cerrahi arabaları ve kullanılıp atılan mavi bir çarşafı örtülü cesedin bulunduğu sedye ortaya çıktı. Bir tezgâhın üze

rinde altı bölmeye ayrılmış büyük düz ekran monitör dönüşümlü olarak binanın ve girişin video görüntülerini yansıtıyordu.

Scarpetta, Benton'a koridorda beklemesini söyleyip bitişikteki depo odasına gitti, elinde maske, galoş, başlık ve önlüklerle geri geldi. Doktor Lester o anda büyük soğutucu boş olduğu için cesedi bozulma odasında sakladıklarını açıklarken Scarpetta bir kutudan mor renkli nitril eldivenleri çıkardı. Doktor Lester'ı pek dinlemiyordu. Cesedi az ilerideki biyolojik tehlikesi ya da kötü kokusu olmayan otopsi odasına götürmemenin bir bahanesi olamazdı.

Scarpetta cesedin üstündeki örtüyü hızla çekince, uzun gövdeli, iri kafalı, güdük uzuvlu bir kadın cesedi ortaya çıktı. İlk dikkatini çeken şey cesedin kasıkları da dahil hiç kıl olmamasıydı. Bir dizi acı dolu tedavi süreci anlamına gelen lazerle epilasyon yaptırmış olabileceğini düşündü. Oscar Bane'in Terri'nin fobileri hakkında anlattıklarıyla örtüşen bir durumdu bu. Sözünü ettiği dermatologu düşündü.

"Sanırım bu şekilde gelmiştir," dedi Scarpetta. Ve daha iyi görebilmek için bir bacağı düzeltti. "Yani siz tıraş etmediniz."

Tabii ki Oscar'ın anlattıklarını onunla paylaşmayacaktı. Doktor Lester'ın tepkisi ani oldu.

"Elbette hayır. Hiçbir yerini tıraş etmedim. Bunu yapmam için bir neden yoktu."

"Polis bu konuda bir şey biliyor mu? Olay yerinde bir şey buldular mı, Oscar'dan ya da başka tanıklardan tüylerini aldırma ya da ona benzer bir işlem yaptırıp yaptırmadığıyla ilgili bir bilgi almışlar mı?"

"Yalnızca bunu not ettiklerini biliyorum," dedi Doktor Lester.

"Yani bu işlemi yaptırdığı yerden ve kişiden söz eden olmadı mı? Örneğin bir dermatolog filan?"

"Mike böyle bir şeyden bahsetmişti. İsmi not ettim. Şehirdeki bir kadın doktor. Mike onu arayacağını söyledi."

"Mike bu doktorun adına nasıl ulaştı?"

241

F: 16

"Faturaları bulmuş. Anladığım kadarıyla evden bir sürü belge almış, faturalar, e-postalar filan ve şimdi onları ayıklıyor. Bildiğin şeyler. Bu bizi başka bir spekülasyona, erkek arkadaşın pedofili olabileceği şüphesine götür. Bir kadının bütün tüylerini aldırmasını isteyen, erkeklerin çoğu sübyancıdır."

"Tüyleri aldırmanın erkek arkadaşın fikri olduğunu kesin olarak biliyor muyuz?" diye sordu Benton. "Belki bu Terri'nin fikri, onun tercihidir?"

"Bu onun ergenlik çağı öncesindeki bir çocuk gibi görünmesine neden oluyor," dedi Doktor Lester.

"Görünüşünde pedofili ile bağ kurmamıza sebep olacak bunun dışında başka bir şey yok," dedi Benton.

"Ve kasık tüylerini aldırma oral seksle bağlantılı bir konu da olabilir."

Scarpetta ameliyat lambasını sedyeye doğru çevirdi. Köprücük kemiğinden başlayıp göğüs kemiğinde birleşerek kalça kemiğinde son bulan Y kesiği, beyzbol topunu andıran türde dikişle birleştirilmişti. Yüzüne daha iyi bakabilmek için başın pozisyonunu değiştirdi. Testereyle kesilmiş kafatasının kafa derisinin altında oynadığını hissetti. Terri Bridges'in rengi koyu kırmızıydı ve küçük kırmızı benekler vardı. Scarpetta göz kapaklarını kaldırdığında göz akının kanamadan dolayı kızardığını gördü.

Kurban acı çekerek yavaş yavaş ölmüştü.

Bir şeyle boğulmak, beyne oksijenli kan götürüp oksijensiz kanı alan damarları etkiliyordu. Terri'nin boğazındaki bağ sıkıldığında kanı uzaklaştıran damarlar tıkanmış, başına akmaya devam eden kan damarları tıkanmıştı. Artan basınç damarları patlatmış, tıkanmalara ve minik kanamalara yol açmıştı. Beyin oksijensiz kalmış, bunun sonucunda da ölüm gerçekleşmişti.

Ama hemen değil.

Scarpetta bir büyüteç ve cetvel alıp boynundaki sıyrıkları inceledi. Sıyrıkları U-biçiminde, çenenin altından başlayıp başının arkasına dolaşıyor, iki tarafta dik şekilde yukarı çıkıyordu. Birbirinin üstüne binen düz izlerden oluşan belli belirsiz şekli fark etti. Onu boğmak için kullanılan şey her neyse sert kenarları olmayan düz bir şeydi. Genişliği sekize yirmi santimle, on üçe yirmi santim arasında değişiyor olmalıydı. Boğmak için kullanılan şeyin bir giysi parçası ya da çekilince darlaşan, bırakılınca genişleyen esnek materyallerin kullanıldığı vakaları daha önce de görmüştü. Benton'a yaklaşmasını işaret etti.

"Daha çok boğazlanmaya benziyor," dedi.

Boynun etrafındaki kısmen aşınmış yatay izleri takip etti, çene kemiğinin hemen altında son bulduğunu gördü.

"İzlerdeki açığı dikkate alındığında katil arkasındaymış ve bağı daha da sıkılaştırmak için düğüm falan atmamış. Uçlarını tutup geriye ve yukarı doğru çekmiş, hem de birkaç kere. Bir arabanın karda kaldığında ileri geri hareket etmesi gibi bir durum. Kendi izleri üzerinde hareket eder, ama tam da üzerinde değil. Kaç kez gidip geldiğini bazen söyleyebilirsin. Bu kırmızı benekler de boğazlandığını gösteriyor," dedi Scarpetta.

Benton da büyüteçle bakıp eldivenli elleriyle boynundaki izlere dokundu, daha iyi görebilmek için büyüteci farklı noktalarda gezdirdi. Birlikte cesede bakarlarken Scarpetta onun bedeninin kendi bedenine dokunduğunu hissetti. Çelişen kokular ve duylar bir an için dikkatini dağıttı. Dondurucu, nahoş ölü kokusu onun sıcaklığına karışıyordu. Terri Bridges'in birkaç kez boğulduğunu anlatmaya çalışırken Benton'ın içindeki varolan gerilimi hissediyordu.

"Gördüğüm izlere dayanarak ölümün en az üç hamle sonucu gerçekleştiğini söyleyebilirim," diye ekledi.

Doktor Lester sedyenin diğer tarafında durup huzursuz bir yüz ifadesiyle kollarını kavuşturdu.

"Katil bunları yaparken kurban ne kadar bilinçli kalmış olabilir?" diye sordu Benton.

"On saniye olabilir," dedi Scarpetta. "Bağı gevşetilmezse ölüm birkaç dakika içinde gerçekleşir. Bence şöyle oldu: Katil onun bilincinin yerine gelmesine izin verdi, sonra onu tekrar bayılttı ve Terri buna dayanamayacak hale gelene kadar devam etti. Ya da kendisi bıkana kadar." "Belki bir şey ona engel oldu," dedi Benton.

"Belki. Ama yüzündeki kan hücumu ve minik kanama noktacıkları tahminlerimizi doğruluyor." "Sadizm," dedi Benton.

Doktor Lester biraz daha yaklaştı. "Ya da çok ileri giden sadomazo-şizm."

"Boynunda iplik olup olmadığını kontrol ettiniz mi?" diye sordu Scarpetta. "Ne tür bir bağla karşı karşıya olduğumuza dair bir fikrimiz var mı?"

"Saçlarından ve vücudunun diğer bölgelerinden iplik toplayıp kanıt izi için laboratuvara gönderdim. Boynundaki sıyrıklarda ipliğe rastlanmadı."

"Gönderdiğiniz her şeyi hızlandırabilirim. Bu ters giden bir sadoma-zoşizm değil. Bileklerindeki kırmızı, kuru, derin izler, ellerinin tek bir halkayla çok sıkı bir şekilde birbirine bağlandığını gösteriyor."

"Plastik kelepçelerde DNA araştırması yapılabilir."

"Bu izler plastik kelepçe izleri değil," dedi Scarpetta. "Plastik kelepçelerin kenarları yaralanmayı önlemek için yuvarlaktır. Herhalde şeyleri laboratuvara göndermişsinizdir..."

Doktor Lester sözünü kesti. "Her şey laboratuvara gitti. Elbette bağ önce buraya getirildi. Mike, bileklerindeki oyuklarla ve belki de boynundaki izlerle tutarlı olup olmadığını söylemem için bana gösterdikten sonra bağı götürdü. Ama size verdiğim fotoğraflar arasında içinde bağın olduğu fotoğraf da vardı."

Scarpetta düş kırıklığı içindeydi. Gerçek bağı görmek, daha önce gördüklerine benzeyip benzemediğine karar vermek istiyordu. Fotoğrafları buldu, ama yakından çekilmiş fotoğraflar, olay yeri fotoğraflarından daha fazlasını anlatmıyordu. Oscar'ın Terri'nin bileklerinden kesip çıkardığı iddia edilen bağ, yarım santim genişliğinde, elli santim uzunluğunda renksiz naylon bir şeritten ibaretti. Bir kenarı çentikli, diğer kenarı düzdü. Üzerinde herhangi bir seri numarası ya da üreticiyi gösterecek bir işaret yoktu. "Bir tür kablo kılıfına benziyor," dedi Benton.

"Kesinlikle esnek-kelepçe ya da plastik kelepçe gibi kullanılan bir şey değil," dedi Scarpetta.

"Yalnız kablo kılıflarının çoğu siyahtır," dedi Benton, fotoğraflara bakarak. "Açık havada kullanılan ve ultraviyole ışınlarıyla aşınan her şey siyahtır. Şeffaf ya da açık renkli değil."

"Tek kullanımlık torbalardan olabilir," diye düşündü Scarpetta. "Rensiz olduğu için iç mekanlarda kullanılır. Ama burada büyük, sağlam bir torbadan bahsediyoruz. Bu tipik bir çöp torbası bağlarından değil."

Odanın karşısındaki biyolojik atık torbasına baktı. Üzerinde evrensel bir sembol taşıyan torba, lavabonun yanındaki paslanmaz çelik askıya asılmıştı.

"Aslında, bu tür bağları gördüğümüz yerler şu torbalar," dedi. Biyolojik atık askısını işaret etti.

"Bizimkinde bükülüp sıkılan bağlar kullanılıyor," diye çıkıştı Doktor Lester, sanki Scarpetta, Terri Bridges'te kullanılan bağın morgdan geldiğini söylüyormuş gibi.

"Daha da önemlisi, sadomazoşist insanlar birbirlerini kan dolaşımını etkileyecek kadar sıkı bağlamazlar," dedi Scarpetta. "Ayrıca anahtarla açılmayacak ya da gevşetilemeyecek mekanik bağlar ya da keskin kenarlı bağlar kullanmazlar. Ve bu tip bağ, bir kez bağlandıktan sonra asla gevşe-tilemez," dedi fotoğrafı göstererek. "Yalnızca çekildikçe daha sıkı hale gelir. Terri çok acı çekmiş olmalı. Bağın altına bıçak ya da keskin bir alet sokmadıkça kurtulmasının bir yolu yoktu. Burada, sol bilek kemiğinin yanında küçük bir kesik görüyorsunuz. Kesik bağı kesmeye çalışırken olmuş olabilir. Mutfak makasının kullanıldığı doğruysa keşiğin nedeni makas olabilir. Buraya getirildiğinde bacaklarındaki yaralardakiler hariç üzerinde hiç kan var mıydı?"

"Hayır." Doktor Lester koyu renk gözlerini onun yüzüne dikti.

"Eğer bağ çıkarıldığında ölmüş ve kesik o zaman yapıldıysa kananın olmaz, en azından fazla olmaz," dedi Scarpetta. "Bu bir oyun değildi. Oyun olamayacak kadar çok acı vardı." /

"Bence zaten sadomazoşizmin anlamı acı."

"Acıdan zevk alınmaz. Acıyı veren kişi hariç."

Başlığın bulunduğu sayfa üç hafta öncesine, 10 Aralık tarihli bir düzeltmeye aitti.

"O kadar büyük bir dosya ki hepsini bir araya getirmemiz biraz zaman alacak," dedi Lucy. "Ama bu bölüm bir fikir veriyor."

Lucy o bölümü bir metin dosyasına dönüştürmüştü. Berger okumaya Lucy alt ok tuşuyla sayfayı aşağıya indirmeye başladı:

...Ellerimle ölen kişinin vücuduna dokununca onu daha iyi nasıl öldürebileceğimi düşünürüm. Bütün bildiklerim düşünülürse? Tabii ki mükemmel bir suç işleyebilirim. Meslektaşlarımla birlikteyken viskinin ölçüsünü kaçırdığımızda çeşitli senaryolar üretmeye bayılırız. Bunlar öyle senaryolar ki kesinlikle profesyonel toplantılarımızda asla sunmayacağımız veya ailelerimize, arkadaşlarımıza, hele dostlarımıza asla anlatmayacağımız türdendi!

Ona en sevdiği viskinin hangisi olduğunu sordum.

Knappogue Castle İrlanda viskisi ve Brora iskoç viskisi arasında yazı-tura atabilirim." İkisini de hiç duymadım.

Nereden duyacaksın ki? Knappogue dünyanın en iyi İrlanda viskisidir ve fiyatı yedi yüz dolar civarındadır. Brora da çok nadir bulunur ve enfestir, sayılı miktarda üretilir ve fiyatı senin yıllık okul kitaplarından fazladır.

Bu kadar pahalı viskileri almaya gücün nasıl yetiyor ve insanların çoğu evlerinin borçlarını ödeyemezken, arabalarına benzin koyamazken kendini suçlu hissetmiyor musun?

Benim muhteşem bir İrlanda viskisini geri çevirmem senin arabanın benzinini doldurmaz. Tabii bu arada arabanın olduğunu varsayıyorum, iyi markaların ister Château Petrus olsun, ister en iyi saf tekila-karaciğer ve beyin için daha az zararlı olduğu bir gerçektir.

Yani iyi marka içki kullanan zengin insanlar alkolden daha az mı zarar görüyorlar? Bu daha önce hiç duymadığım bir şey.

Kaç tane insan karaciğeri ve beyni görüp kestin ki?

Bizim için karanlık olan bu sıklardan başka örnekler verir misiniz? Sahne arkasında başka neler söylüyorsunuz, özellikle meslektaşlarınızla birlikteyken?

Otopsi yaptığımız ünlü insanlarla övünürüz (hepimiz içten içe Elvis Presley'e, Anna Nicole Smith'e ve Prenses Diana'ya otopsi yapmış olmayı dileriz.) Dinle, ben de herkes gibiyim. Kimsenin almadığı vakaları isterim. Gainesville seri katillerini isterim. Bir olay yerine gidip kesik bir başı kitaplıktan bana bakarken bulmak isterim. Kendi davasında savunmasını kendi yapan Ted Bundy'nin karşısında olmayı isterdim, idam edildikten sonra onun otopsisini yapmak büyük bir zevk olurdu."

Üzerinde çalıştığın sansasyonel vakaları anlat biraz.

Bir sürü sansasyonel vaka üzerinde çalışacak kadar şanslıydım. Örneğin, kimsenin ölüm nedenini tespit edemediği yıldırım düşmesi olayı var. Ceset yerde bir tarlada yatarken bulunuyor, üzerindeki giysiler parçalanıp dağılmış. Akla gelen ilk düşünce cinsel saldırı ihtimali oluyor. Ama otopside bir yara izi bulunmuyor. Ölüler her şeyi anlatır. Lichtenberg figürleri veya elektrikli ağaçlanma olarak bilinen dallanma deseni. Ya da kişi kemer tokası gibi demirli bir şey giymişse mıknatıslı hale gelir veya saati ölüm sırasında durur. Böyle şeyleri her zaman kontrol ederim. Çoğu adli tabip buna dikkat etmez, çünkü deneyimsiz ve acemidirler veya yaptıkları işte çok iyi değildiler.

3\$53

Beklediğim kadar şefkatli konuşmuyorsun.

Bu konuyu açıklığa kavuşturalım. Ölü ölüdür. Dünyanın bütün empatisini gösterebilirim ve bütün jüriyi gözyaşları içinde bırakabilirim. Ama son trajedi olduğunda kalbim yerinden sökülüp alınmış gibi hissediyor muyum? Polisler halkın hiç duymadığı yorumlar yaptıklarında bunu gerçekten umursuyor muyum?

Ne gibi?

Tipik yorumlar, cinsel içerikli imalardır. Ölünün penisinin bü- ? yüklüğü - özellikle küçük ya da büyükse. Ölünün göğüslerinin büyüklüğü - özellikle orta sayfaya haber olacak nitelikteyse. Hatıra alan bir sürü adli tabip tanıyorum. Ünlü birinin yapay kalçası, diş, göğüs implantı bunlardan bazıları. Ve bunları isteyenler hep

erkeklerdir. (Onlarla ne yaptıklarını sorma, ama genellikle kolay ulaşabilecekleri yerlerde bulunurlar.) Penis implantı, işte bunlar çok eğlencelidir.

Sen hiç hatıra aldın mı?

Yalnızca bir tane. Bu yirmi yıl önceydi ve kariyerimin başlarındaki bir vakaydı. Richmond'daki bir seri katildi ve ben de yeni şeftim. Ama hatırayı bir cesetten almadım. Benton VVesley'den aldım. İlk kez karşılaşp tanışmamız toplantı odamda olmuştu. O gittiğinde onun kahve fincanını sakladım. Bilirsin, 7-Eleven'dan alınan o uzun plastik fincanlardan. Onu gördüğüm ilk dakika büyük bir arzu duydum.

Ne yaptın o fincanı?

Eve götürüp kenarlarını yaladım. Bu şekilde onun tadını alıyordum.

Ama onunla uzunca bir süre birlikte olmadın değil mi? Beş yıl mıydı?

Herkes öyle sanıyor. Ama gerçek bu değil. O ilk görüşmeden sonra onu arayıp içki içmeye davet ettim, güya vakaları gözden geçirecektik. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz birbirimizin üstüne atladık.

Kim başlattı?

Ben onu ayarttım. Bu onun için daha az ahlaki zorlanmaya yol açtı. Evliydi. Ben boşanmıştım ve kimseyle çıkmıyordum. Zavallı karısı. Sonunda evlilikleri kötüye gittiğinde bu ihanet yeni başlamış gibi yaparak karısına itiraf ettiğinde biz neredeyse beş yıldır sevgiliydik.

Kimse bilmiyor muydu? Pete Marino? Lucy? Sekreterin Rose?

Rose'un şüphelendiğini düşünmüşümdür hep. Benton bir vaka hakkında görüşmek için geldiğinde ya da ben konsültasyon için Ouantico'ya gittiğimde davranış şeklinden anlıyordum. Geçen yaz kanserden öldü. Bu yüzden ona soramazsın.

Ölülerle çalışmak seni cinsel açıdan isteksiz yapmamış. Tam tersi, insan vücudunun her santimini kendinden utanmanın ya da iğrenmenin kalktığı noktaya kadar incelediğinde cinsel açıdan sınırların dışında hiçbir şey kalmıyor ve yapılacak çok değişik şeyler buluyorsun...

Metin birden bire kesilince, "Bunu Scarpetta'ya gönderebilir misin?" diye sordu Berger. "Belki zamanı olunca bununla ilgilenebilir ve de belki bize birşeyler söyler.

"Geçen Şükran Günü'nde verdiği iddia edilen röportajdan alıntılar. Ben böyle bir röportaj vermediğini biliyorum. Zaten kimseyle bu tarz konuşmaz o," dedi Lucy.

"Yaratıcı font kullanıldığını görüyorum. Senin fikrin ne?" "Yazar, Terri ya da her kimse fontlarla çok oynamış," diye onayladı Lucy.

Sakin olmak için elinden geleni yapıyordu, ama çileden çıkmıştı. Berger de bunu hissetmişti ve bekliyordu. Geçmişte Lucy'nin korkunç öfkesine tanık olmuştu.

"Ve benim fikrimce bir sembolizm söz konusu," dedi Lucy. "Örneğin bu sahte röportajda Terri soru sorarken, Terri olduğunu varsayıyorum, koyu renk ve font olarak Franklin Gothic kullanılmış. Teyzemin sahte cevapla-rıysa daha küçük fontla ve ArialTa yazılmış."

"O halde sembolik olarak bakıldığında Terri Scarpetta'dan daha önem 1 i görünüyor," dedi Berger. f

"Bundan daha da kötü. Bilgi işlem dünyasında senin gibi doğallıktan yana olanlar için Arialin çok kötü bir şöhreti vardır." Lucy konuşurken metni inceliyordu. "Basit, sıradan, karakterden yoksun olduğu söylenir ve utanmaz bir sahtekâr olduğu düşünülür. Bu konuda yazılmış bir sürü makale var."

Gözlerini Berger'in gözlerinden kaçırıyordu.

"Sahtekâr mı?" diye zorladı Berger. "Aşırmacılık, telif hakkı ihlali gibi mi? Neden bahsediyorsun sen?"

"Arial'in ellilerde geliştirilen ve en popüler yazı karakterlerinden biri olan Helvetica'dan aşırma olduğu söyleniyor," dedi Lucy. "Eğitimsiz bir göz için Helvetica'yla Arial arasında bir fark yoktur. Ama bir doğallık yanılsı, bir profesyonel yazıcı ya da yazım tasarımcısı için Arial bir parazittir. İroniyi duymak ister misin? Bazı genç tasarımcılar Helvetica'nın Arial'a dayandığını düşünür. Buradaki sembolik anlamı görüyor musun? Çünkü çok ürkütücü, en azından benim için."

"Elbette görüyorum," dedi Berger. "Bu da Terri'nin dünyaca ünlü adli tıp uzmanı Kay ile yer değiştirdiklerini düşündürüyor. Mark David Chap-man'in, John Lennon'u öldürmeden önce yaptığı gibi. Lennon'un adının olduğu bir isim etiketi takıyordu. Bobby Kennedy'yi öldürerek ünlü olacağı şeklindeki yorumu yaptığı iddia edilen Sirhan Sirhanin yaptığı gibi."

"Yazı karakterlerindeki değişiklik bir ilerleme gibi," dedi Lucy. "Taslak ne kadar yeniyse Terri'nin adının önemi ve teyzeme karşı olumsuzluk iması o kadar belirgin."

"Terri'nin Kay'e olan duygusal bağının düşmanlığa, reddediciliğe dönüştüğünü gösteren bir değişiklik bu. Aslında yazar demeliyim, ama kolay olsun diye Terri demeye devam ediyorum," dedi Berger. "Aslında düşünün-

Be biraz Kay'le Marino'nun arasında olan şeye benziyor. Marino ona tapıyordu. Sonra onu yok etmek istedi."

"Bu kadar basit ve aynı şey değil," dedi Lucy. "Marino'nun teyzeme âşık olmak için nedeni vardı. Onu tanıyordu. Terri'nin teyzem için bir şey hissetmesine neden yoktu. Onunki hayali bir şeydi."

Değerlendirmeye devam eden Berger, "Terri'nin yazı tiplerini tanıdığını varsayıyoruz. Bu konuya geri dönelim," dedi.

Lucy farklıydı hem de gerçek anlamda farklıydı. Öfkeliydi ama eskiden olduğu gibi tepkisel değildi ve Berger'in görüşüne göre Lucy eskiden şiddetin eşiğindeydi. Kontrolsüzlük onun eksikliğiydi ve onu son derece güvensiz hale getiriyordu.

"Kesin bir şey varsa o da yazı karakterlerini çok iyi bildiğidir," dedi Lucy. "Dipnotlarda, kaynakçada, bölüm başlıklarında, içerik tablolarında farklı karakterler kullanıyor. Tez çalışması yapan insanların çoğu bunu yapmaz. Puntoları değiştirip italik kullanabilirler, ama bu kadar artistik font değişimi yapmazlar. Aslında kişi herhangi bir şeyi seçmediğinde bilgisayarın kullandığı karakter en yaygın görülen karakterdir. Terri'nin kullandığı işlemci paketi de böyle. Gerçek metnin büyük kısmı Times New Roman'la yazılmış."

"Örnekler," dedi Berger, defterine notlar alırken. "Hangi fontları kullanıyor, ne için ve neden? Teorik olarak yani."

"Dipnotlar için Palatino Linotype, kaynakça için Bookman Old Style kullanılmasının sebebi bilgisayar ekranında ve çıktılarında oldukça okunaklı olmasıdır. Bölüm başlıkları için MS Reference Sans Şerifi seçmiş. Bunun başlıklarda kullanılması olağandır. Ama tekrar ediyorum, bu kadar farklı yazı karakterlerinin, özellikle de böyle akademik raporlarda kullanılması nadir görülür. Yazısının oldukça şahsi olduğunu söylemeliyim. Bu yalnızca yazmayla ilgili bir durum değil."

Berger uzun süre ona baktı.

"Bütün bunları nereden biliyorsun? Fontlar filan? Ben hiç dikkat el mem. Raporlarımı yazarken hangi fontu kullandığımı bile bilmem."

"Sen de Terri'nin kullandığını kullanıyorsun. London Times için tasarlanmış Times Nevv Roman. Dar olduğu için ekonomik bir karakterdir, ama çok da okunaklıdır. Bugün ofisine geldiğimde masanda bazı çıktılar gördüm. Adli bilgisayar konularında en küçük bir ayrıntı çok önemli olabilir."

"Burada da durum öyle görünüyor."

"Kesinlikle öyle," dedi Lucy. "Bu farklı karakterler bilinçli seçimlermiş, çünkü hepsini tek tek belirtmesi gerekiyor. Şimdi, kendisi ya da teyzem gibi bir başkası hakkında hissettiklerine bağlı olarak bu karakterlere bir sembolizm yükledi mi? Bunu bilmiyorum. Ama benim fikrimi sorarsan, bütün bu çalışma çok hastalıklı bir şey ve daha da kötüleşmeye devam ediyormuş. Eğer yazar gerçekten Terri'ye ve hâlâ hayatta olsaydı onu teyzem için tehlikeli biri olarak gördüm. Hatta belki fiziksel olarak bile tehlikeli olabilir. En zararsız durumda bile hiç tanışmadığı birini kötülüyor."

"Kay bunların doğru olmadığını kanıtlamak zorunda kalacak. Örneğin, kahve fincanıyla ilgili hikâyenin doğru olmadığını nasıl kanıtlayabilir ki? Doğru olmadığını nereden biliyorsun?"

"Çünkü o asla böyle bir şey yapmaz."

"Bence Kay'ın özel hayatında ne yapacağını bilecek pozisyonda değilsin."

"Elbette bilecek pozisyondayım." Lucy, Berger'in bakışlarına karşılık verdi. "Sen de öyle. Ölülerle alay edip etmediğini ya da birisinin bunu yapmasına izin verip vermediğini herkese sorabilirsin. Onunla morga girmiş ya da olay yerinde bulunmuş herhangi birine onun korkunç vakalardan hoşlanıp hoşlanmadığını ve Ted Bundy gibi kişilere otopsi yapmayı isteyip istemediğini sor. Umarım bunlar mahkemede konuşulmaz."

"Kahve fincanından bahsediyordum. Kay'ı cinsellik yaşayan biri olarak hayal etmek seni neden rahatsız ediyor? Onu hiç insan olarak düşündün mü? Yoksa o mükemmel anne mi ya da daha kötüsü yeterince mükemmel olmayan biri mi?"

"Eskiden böyle bir sorunum olduğunu kabul ediyordum. Dikkat çekmek için onunla rekabet eder, kusuru ya da gerçek duyguları olmasını engelledim," dedi Lucy. "Bir zorbaydım."

"Artık değil misin?"

"Belki Marino ilaç tedavisindeki son dozdu. İstemedim içimdeki olumsuzlukları bir şekilde tedavi etti. Artık teyzem ve ben gerçekten daha iyiyiz. Onun benden ayrı bir hayatı olduğunu fark ettim ve bunu kabullendim. Bunu daha önce bilmiyor değildim. Ama geriye bakıp düşününce bunu kendime itiraf edemediğimi fark ediyorum. Ve şimdi evli. O talihsiz olay olmasaydı, Benton'ın onunla evlenmeye yanaşacağını sanmıyorum."

"Karar bir tek Benton'a aitmiş gibi konuşuyorsun. Kay'ın bir etkisi yok muydu?"

"Teyzem her zaman Benton'ı özgür bırakmıştır, gene de öyle davranın. Çünkü Benton'ı seviyor. Herhalde bir başkasıyla olamazdı, çünkü katlana-mayacağı ve asla hoş görmeyeceği üç şey vardır: Kontrol edilmek, ihanete uğramak ve can sıkıntısı. Üçünden biri bile olacaksa, yalnızlığı tercih eder."

"Birkaç tane daha var gibi," dedi Berger. Dikkatini bilgisayar ekranına çevirdi. "Ne yazık ki bu dizüstü bilgisayardaki şeyler kanıt oluşturuyor ve bu davayı araştıran insanlar bunları okuyacaktır. Ve evet, halka da açıklanabilir."

"Bu onu mahveder."

"Etmez," dedi Berger. "Ama bu bilginin kaynağını bilmemiz gerek. Bence bu yalanlar öylesine yola çıkarak üretilmedi. Terri ya da yazan her kimse çok fazla şey biliyor. Örneğin, Benton ve Kay'ın Richmond'daki ilk tanışması yirmi yıl önceydi."

"İlişkilerine o zaman başlamadılar."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Çünkü o yaz teyzemin evinde kalıyordum," dedi Lucy. "Benton hiç gelmedi, bir kez bile. Teyzem olay yerinde ya da ofisinde olmadığı zamanlarda benim yanımdaydı. O zamanlar kafayı sıyırmış, tombul bir velettim. Dikkat çekmek için yapmayacağım delilik yoktu. Başka bir deyişle başımı belaya sokmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordum. Teyzemin uğraştığı bu tür belaların, insanların tecavüze uğrayıp öldürülmelerine yol açanlar tarafından olduğunu anlayacak durumda değildim. Etrafta koşturup beni yalnız bırakmıyordu, hem de bir dakika bile, bir seri katil şehirde dehşet saçarken bile. Sırf bilesin diye söylüyorum, ben hiç Seven-Eleven fincanı görmedim."

"Senin görmemiş olman bir şey ifade etmez," dedi Berger. "Toplantı salonundan eve neden getirdiğini açıklamak bir yana fincanı sana neden göstereyim ki?"

"Evet, bana göstermezdi," dedi Lucy. "Ama aslında görmediğim için biraz üzgünüm. Teyzem o zamanlar gerçekten çok yalnızdı."

20

Scarpetta, Terri Bridges'in bedenini yana çevirip, arkasına ve önüne baktı.

Boynundaki ve bileğindeki küçük kesik haricinde Scarpetta'nın gördüğü tek yara bacağının üst kısmında, ön taraftaydı. Bunlar uzun ve ince morluklardı. Çoğu yatay olan morluklarda çok sayıda düz sıyrıklar vardı. Tahta gibi düz yüzeyli, kenarı olan bir şeyle vurulmuş gibiydi.

Dizleri, ayaklarının üst kısmı gibi kötü şekilde morarmış ve aşınmıştı. El büyütecinin altında her birine gömülü kıl kadar ince minik sarı kıymıklar gördü. Vücudunda taze kızarıklık ve şişmenin olmayışı yaraların ölüm anında veya hemen sonrasında olduğunu gösteriyordu. Bu birkaç dakika da olabilirdi, bir saat de.

Dizlerdeki ve ayaklardaki kıymıklar için Doktor Lester'ın tahmini cesedin yerde sürüklenmiş olabileceği, bu yüzden yalnızca ahşap yüzeyle temas eden alanlarda kıymıkların bulunduğu oldu. Scarpetta'ysa çok az ahşabın kıymıklara neden olacak kadar kaba olduğunu, işlenmiş ahşapta bunun olmayacağını söyledi.

"Ben hâlâ kaza olma ihtimalini de düşünüyorum," dedi Doktor Lester inatla. "Bağlama, dövme, kırbaçlama, sert tokatlar gibi şeyler olur. Bazen işler çok ileri gider."

"Ya mücadele?" diye sordu Benton. "Kaza teoriniz içinde bunun yeri de var mı?"

"Debelenme ve acı içinde bağırma. Sizin gibi profil uzmanlarının toplantılarda göstermeyi pek sevdiği videolarda görmüştüm," dedi Doktor Lester ve kaşlarının arasındaki çizgi, alnını bölen bir yarık gibi derinleşti. "Çiftler sapıkça törenlerinin ölümle sonuçlanacağını düşünmeden kamerayı açıyorlar."

"Fotoğraflara bir bakarsan," dedi Scarpetta, Benton'a. "Olay yeri fotoğrafları. Birkaç şeye bakalım."

Benton tezgâhın üstündeki zarfı aldı, birlikte olay yerinden banyoya ait fotoğrafları yan yana dizdiler. Banyo dolabını ve üzerinde asılı olan hafif çarpık aynanın bulunduğu fotoğrafı gösterdi.

"Bacaklarındaki yaralar, kenarı olan düz bir şeyle orta ve şiddetli darbe vuruşlarıyla yapılmış. Banyo dolabının kenarı veya çekmecenin altı olabilir mi? Eğer banyo dolabının karşısında oturuyorsa? Bu bütün yaralarının neden ön tarafta ve bacağın üst kısmında olduğunu açıklayabilir. Vücudunun arkasında veya üst

kısımında bir şey yok. Sırtında ya da kalçalarında da yok ki bu da genellikle tokatların hedef olduğu bölgelerdir.

"Polisin olay yerinde bu sıyrıklara ve morluklara neden olabilecek bir kanıt bulup bulmadığını biliyor musunuz?" diye Doktor Lester'a sordu.

"Bildiğim kadarıyla yok," diye cevap verdi. "Bu beni şaşırtmadı. Yanındaki her kimse boynunda kullandığı şeyi beraberinde götürdüyse, belki Terri'yi dövme için getirdiği şeyi de götürmüştür. Tabii eğer dövüldüyse. Açıkçası, eğer tecavüze uğramış olsaydı cinayet olasılığını daha fazla düşünürdüm. Ama buna dair bir kanıt yok. İltihap, kesik, sperm sıvısı yok..."

Scarpetta sedyeye dönüp ameliyat lambasını pelvisin üstüne getirdi.

Doktor Lester onu seyreliyordu. "Dediğim gibi numune aldım," dedi.

Sesi sinirli bir tonda ve savunmacı bir havada çıkmaya başlamıştı.

"Mikroskobik olarak sperm aramamı gösteren birkaç slayt da hazırladım," dedi. "Negatif çıktı. Numuneler DNA laboratuvarına gitti ve bu so-

I

luuçları siz de biliyorsunuz. Benim fikrimce cinsel birleşme olmamış. Tabii bu niyetlerinin olmadığı anlamına gelmez. Bence Terri'nin en azından kendi isteğiyle bir şeyler planlamadığından emin olmalıyız. Bağlanmayı içeren ön sevişme de dahil." "Olay yerinde kayganlaştırıcı var mıydı? Banyosunda ya da yatağın yanında kurbanı ait olabilecek bir şey buldunuz mu? Dediğim gibi polis raporunda böyle bir liste görmedim," dedi Scarpetta. "Polisler de olmadığını söyledi." "Bu oldukça önemli," dedi Scarpetta. "Terri'nin dairesinde öyle bir şey yoksa yanındaki her kimse o getirmiş olabilir. Cinsel birleşme ya da girişimi olduğu halde sperm ya da sperm sıvısının bulunmamasının sayısız nedeni vardır. En belirginini de ereksiyon bozukluğudur ki tecavüz olaylarında bu çok sık rastlanan bir durumdur. Başka senaryo mu istersiniz? Belki vasek-tomi yaptırmıştı ya da sperm sıvısında spermi yoktu. Bu durumda sperm hücresi bulunmaz. Belki de boşalma kanalları tıkalıydı. Ya da geriye boşalma yaşıyordu. Bu durumda sperm ve sperm sıvısı penisten dışarı, vajinaya akmak yerine geriye, idrar kesesine akar. Belki de sperm oluşumunu engelleyen bir ilaç kullanıyordu."

"Daha önce söylediklerimi tekrar etmek istiyorum. Hem sperm yoktu, hem de ultraviyole ışınlarında sperm sıvısını gösteren parıltı yoktu. Yanındaki her kimse boşalmış gibi görünmüyor."

Bu spermin vajina kanalının derinliklerinde veya rektumda olup olmadığına bağlı," dedi Scarpetta. "Kurbanın söz konusu olan bölgesini kesmeden ya da ultraviyole ışınlarıyla birleşen bir tür adli fiber optik teknolojiyi kullanmadan hiçbir şey göremezsiniz. Işık kaynağını ağzının içinde denediniz mi? Rektumdan ve ağızdan numune aldınız mı?" "Elbette."

"Tamam. Bunları bir görmek isterim." "Keyfinize bakın."

257

F: 17

Scarpetta kararlı davrandıkça Doktor Lester'ın kavgacı ve kendinden emin hali azalıyordu.

Scarpetta bir dolabı açıp hâlâ paketinde olan bir spekulum çıkardı. Yeni eldivenler giyip rutin bir pelvik muayenede bir jinekologun izleyeceği yolu izledi. Dış genital organları incelerken herhangi bir yara ya da

anormallik görmedi. Spekulumla vajina kanalını genişletti. Orada birkaç numune pamuğunu dolduracak kadar kayganlaştırıcı bulup slaytlara aktardı. Ağız ve boğazın içinden ayrıca rektumdan da numune aldı, çünkü oral seks yaptırılan kurbanın spermi yutması olağan bir durumdu.

"Midesinden neler çıktı?" diye sordu Scarpetta.

"Yirmi cc'lik kahverengimsi bir sıvı. En azından birkaç saat yemek yememiş," dedi Doktor Lester.

"Sakladınız mı?"

"Bunun bir anlamı yoktu. Ben zaten normal vücut sıvılarında uyuşturucu taraması yaptırıyorum."

"Ben uyuşturucudan çok sperm sıvısını düşünüyordum," dedi Scarpetta. "Eğer oral seks yaptırıldıysa midesinde sperm bulabilirdiniz. Akciğerlerde bile olabilir. Her ihtimali düşünmeliyiz."

Alet arabasından yeni bir bisturi aldı. Terri'nin dizlerindeki morluğu kesmeye başladı. Sıyrılmış derinin altındaki kırık dizkapağını hissedebiliyordu. Her iki dizkapağı kırılıp birkaç parçaya ayrılmıştı. Bu dizlerin konsola çarptığı trafik kazalarında sık görülen bir yaralanma şekliydi.

"Bütün röntgen filmlerinin elektronik kopyalarını hazırlatır mısınız?"

dedi.

Bacaklardaki morlukları kesti, parçalanmış kan damarlarının üç santimden derine, kasların içine doğru uzanmış olduğunu gördü. Ölçek olarak on beş santimlik cetveli kullanarak Benton'dan fotoğraflar konusunda yardım istedi. Tezgâhın üstünde bulunan vücut diyagramlarının üstüne notlar aldı.

Forseps yardımıyla dizlerdeki ve ayakların üst kısımlarındaki kıymıkları çıkardı, kuru slaytların üstüne koydu. Mikroskobun karşısına oturup ışığı ve kontrastı ayarladı, slaydı yerine soktu. 100X ölçekle ucu gittikçe incelen kanalları, oduna su taşıyan hücreleri görebiliyordu. Bu bölgelerin kabaca bağlantı yüzeylerinde kırıldığını, kaplamaların çok güçlü bir yapıştırıcıyla birbirine tutturulduğunu tespit etti.

Kıymıklar aşındırıcı şekilde rendelenmiş kontrplaktan gelmişti. O ve Benton, Terri'nin banyo zeminindeki çıplak bedeninin bulunduğu sekize onluk fotoğrafa tekrar baktı. Arka planda banyo dolabının beyaz mermer tezgâhı, kalp biçimli sırtı ve siyah saten koltuğuyla küçük, altın bir sandalye vardı. Banyo dolabının üstünde aynalı bir parfüm şişesinin kapağı bir fırça ve tarak duruyordu. Oval ayna hariç her şey mükemmel denecek kadar düzgündü. Scarpetta fotoğrafı büyütecin altında incelerken tezgâhın kenarının, dolabın duvara monte edildiği yerle dik açı oluşturduğunu gördü. Burası keskindi.

Banyonun başka açılardan çekilmiş diğer fotoğraflarına baktılar.

"Hepsi tek bir parçadan oluşuyor," diyen Scarpetta Benton'a bir fotoğraf gösterdi. "Lavabonun, dolapların etrafına yapılmış tezgâh ve çekmece-li dolap yekpareymis. Şuraya bakarsan, bu fotoğraf yer seviyesinden çekilmiş. Tezgâhın çekmecesinin arka tarafı, beyaza boyanmış bir kontrplaktan oluşuyordu ve seramik duvara dayalıydı. Mutfak tezgâhlarına monte edilmiş çekmecelere benziyor. Ama kontrplakların görünmeyen alt kısmı genellikle boyanmaz. Başka bir deyişle bu çekmecenin alt kısmı da boyanmamıştır. Mikroskobik inceleme için dizlerden ve ayakların üst kısmından alınan kıymıklar boyanmamış kontrplaktan geliyor. Olay yerine gitmeliyiz."

Doktor Lester arkasında durmuş sessizce onu seyrediyordu.

Scarpetta açıklama yaptı: "Bence katil Terri'yi sandalyeye oturtup boğulurken aynada kendini seyretmeye zorlamış olabilir. Terri mücadele edip şiddetle sağı solu tekmelediğinde bacaklarını tezgâhın kenarına vurdu, bacaklarında düz sıyrıklar ve morluklar oluştu. Dizleri banyo dolabının altına o kadar şiddetle çarptı ki dizkapakları parçalandı. Dolabın alt tarafındı* boyanmamış kontrplak varsa dizlerindeki ve ayaklarındaki

kıymıklar bu şekilde açıklanabilir. Bacakları çok kısa olduğu için ayakları duvara kadar uzanmamış, çekmecenin altına çarpmıştır."

"Eğer haklıysanız bunun bir anlamı olabilir. Eğer o kadar tekmeleyip mücadele ettiyse ve birisi onu zorla oturtup aynaya baktırdıysa, hikâyemiz değişir."

"Şu andaki en önemli soru, Oscar oraya gidip cesedi bulduğunda banyonun ne durumda olduğu," dedi Benton. "Tabii hikâyesinin doğru olduğunu varsayarsak."

"Sanırım bazı ölçümler yapıp hikâyesinin doğru olup olmadığını öğrenebiliriz," dedi Scarpetta. "Sandalyenin ne durumda olduğu önemli. Eğer Terri oturuyor ve Oscar ayakta duruyorsa, izleri bu açıyla oluşturacak kadar boynundaki bağı yukarı çekmiş olamaz. Ama olay yerine gitmemiz gerekiyor. Hem de hemen."

"Yapacağım ilk şey ona sormak olacak," dedi Benton. "Yeni kanıtların bulunduğunu ve işbirliği yapmasının lehine olacağını düşünürse belki benimle konuşur. Koşuşu arayıp mantıklı davranıp davranmayacağını öğreneyim."

Lucy bir e-postayı tararken Scarpetta megafonda Terri Bridges'in vücut deliklerinden alınan numunelerin ve sandalyenin neden Oak Ridge, Tennessee'deki Ulusal Güvenlik Kompleksi'ne uçması gerektiğini anlatıyordu.

"Y-12'de arkadaşlarım var," diyerek Scarpetta, onay istediğini Berger'e ilette. "Sanırım bunda çok hızlı bir ilerleme kaydedeceğiz. Kanıtlara ulaştıktan sonra vakanın çözülmesi yalnızca an meselesi. Yapılacak işlemler arasında en uzun süreyi odanın süpürülmesi alacak, çünkü bu her zamankinden yavaş olacak. Kullanılacak olan petrol bazlı kayganlaştırıcıda çok nem vardır."

"Y-12'nin nükleer silah yaptığını sanıyordum," dedi Berger. "İlk atom bombası için uranyumu onlar üretmemiş miydi? Terri Bridges'in terörizm ya da öyle bir şeyle bağlantısı olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Scarpetta, Y-12, Birleşik Devletler'in en büyük nükleer silah üreticisi ve en büyük uranyum stoklarına sahip olsa da, oraya olan ilgisinin mühendisler, kimyagerler, fizikçiler ve özellikle materyal bilim adamlarından kaynaklandığını söyledi.

"Visitec Büyük Alan Tarama Elektron Mikroskobu'nu biliyor musun?"

"Sanırım burada öyle bir mikroskobumuzun olmadığını söylemeye çalışıyorsun," dedi Berger.

"Korkarım halihazırda gezegende büyütme gücü iki yüz bin X olan, EDX0) ve FTIR<2) için dedektörü bulunan, enerji dağıtıcı röntgen spectro-mu ve Fourier dönüşüm kızılötesi dönüşümü olan on tonluk mikroskoba sahip bir laboratuvar yok," dedi Scarpetta. "Makromolekül kadar küçük veya dev bir makine bu kadar büyük bir numunenin morfolojisini, elemental ve kimyasal bileşimlerini öğrenebilirsin. Sandalyenin tamamını odaya koyabilirim. Ama görmek lazım. Bunun için geçerli bir neden olduğundan kesin olarak emin olmadıkça Lucy'den jetini ödünç vermesini ve polisin kanıtı Tennessee'den buraya getirmesini, gecenin bir yarısı bilim adamı arkadaşlarımdan birine teslim etmesini istemeyeceğim."

"Bana sandalyeden bahset," dedi Berger. "Neden bu kadar önemli olduğunu düşünüyorsun?"

Energy-Dispersive X-ray Spectroscopy: Enerji dağıtan röntgen spektrumu.

Fourier Transform Infrared Spectroscopy: Fourier kızılötesi spektroskopi dönüşümü.

"Terri'nin öldürüldüğü sırada banyodaki sandalyede oturmuş olduğunu düşünüyorum. Şimdilik iyi bir inceleme yapmadan doğrulayamayacağım bir teori. Sandalyede çıplak bir halde oturduğunu düşünmem için nedenlerim var. Kayganlaştırıcının başka bir DNA'yla kirlendiğini bildiğimize göre başka organik ve inorganik maddelerle de kirlenmiş olabilir. Kayganlaştırıcının ne için kullanıldığını, nereden geldiğini ve içinde ne olduğunu bilmiyoruz. Ama LC-SEM(1) bize yardımcı olabilir, hem de acil bir şekilde. Olay yerine, Terri'nin dairesine bir an önce gitmek istiyorum."

"Dairede sürekli olarak bir polis bulunuyor," dedi Berger. "Bu yüzden içeri girmen kolay olur. Ama yanında bir müfettişin bulunmasını istiyorum. Terri veya Oscar'a daha önceden herhangi bir şekilde bir bağlantın olup olmadığını tekrar sormak zorundayım."

"Hiçbir şekilde olmadı."

"Terri'nin dairesinden aldığımız bilgisayarları incelediğimizde onunla bağlantı kurduğuna dair bilgilere ulaştık. En azından Terri'yle."

"Onlarla bağlantım yoktu. Buradaki işimiz on beş, yirmi dakikaya kadar bitiyor," dedi Scarpetta. "Sonra birkaç şey almak için Benton'ın ofisine uğrayacağız. Birisi bizi hastanenin önünde karşılayabilir mi?"

"Bu birisi Pete Marino olsa nasıl olur?" diye sordu Berger bilinçli bir açık sözlülükle.

"Eğer Terri Bridges'in başına gelen tahmin ettiğim şeyse, daha önce de öldürmüş olan bir cinsel sadistle karşı karşıyayız demektir," dedi Scarpetta. Berger'in söylediği şeyi bekliyormuş gibiydi o da açık sözlüydü. "Benton Marino'dan gelen ve senin de gördüğün 2003'teki iki cinayet hakkındaki e-postaları aldı."

"Son birkaç saattir e-postalarımı bakmadım," dedi Berger. "Aslında şu anda Terri Bridges'in e-postalarını incelemeye başlıyoruz. Onun ve Oscar Bane'in."

(1) Large Chamber Scanning Electron Microscope: Geniş alan taramalı elektronik mikroskop.

"Eğer şüphelerim doğruysa, katilin yaptığını düşündüğüm şeyi Oscar'ın nasıl yapabildiğini bilmiyorum. Tabii ki DNA'sı CODIS'ten geçiril-medi henüz. Ama şunu söyleyebilirim ki Terri otururken Oscar onun arkasında duruyorsa tabure gibi bir şeyin üzerinde dikilmiyorsa boyları nere

deyse aynı olurdu. Ama bu durumda dengesini sağlaması imkânsız olmasa da çok zor olurdu." "Ne dedin sen?"

"Akondroplazi yüzünden," dedi Scarpetta. "Gövdeleri normal uzunlukta, ama kolları ve bacakları değil. Sana ölçüyle gösteririm, ama eğer akondroplazili birisi diyelim ki yüz yirmi üç santim boyundaysa ve aynı boyda olup ayakta duran birinin önünde oturuyorsa başları ve omuzları neredeyse aynı seviyede olacaktır." "Ne demek istediğini anlamıyorum. Bana bilmece gibi geliyor."

"Oscar'ın nerede olduğunu biliyor musun? Birisi onu kontrol edip güvende olup olmadığını öğrenmeli. Eğer katil o değilse paranoyak olmak için iyi bir nedeni var demektir. Ve onun katil olmadığı yönünde şüphelerim var. Hem de ciddi şüpheler."

"Tanrım," dedi Berger. "Ne demek 'nerede olduğunu biliyor musun?' Bana onun Bellevue'dan çıktığını söyleme."

"Benton az önce hapisane koğuşunu aradı," dedi Scarpetta. "Senin bildiğini sanıyordum."

Tell-Tail Heartin ana mağazası Lexington Bulvarında, Grace Mar-ketplace'in birkaç blok batısında idi. Şirret gecenin karanlığına ve rüzgâra aldırmandan yürürken birkaç hafta önce yayınladığı sütunu düşündü.

Temizliğe, konu ister diyet, ister tıbbi bakım olsun en üst seviyede özen gösteren laboratuvar önlüklü çalışanları hatırladı. Mağazalar zincirinin bütün mağazaları sabah ondan akşam dokuza kadar haftanın yedi günü açıktı. Özellikle yavru köpekleri uzun süre yalnız bırakmayı istemiyorlardı. Çalışma saatleri dışında elektrikten ya da gazdan tasarruf etmek için kalorifer ya da havalandırma kapatılmıyor, minik yavrulara eşlik etmesi için müzik açık bırakılıyordu. Ivy öldükten sonra Şirret uzun bir araştırma yapmıştı. Köpekler su vermenin ve onları sıcak tutmanın ne kadar önemli olduğunu, onları yalnız bırakmamak gerektiğini öğrenmişti.

Mağaza sol tarafında görüş açısına girdiğinde Şirret hayalkırıklığı yaşadı. Patronun köşesinde yazdıklarıyla hiç ilgisi yoktu. Vitrin parçalanmış gazete kâğıtlarıyla doluydu. Kırmızı plastik yangın tüpü tehlikeli bir şekilde yana yatmıştı. Vitrinde yavru köpekler ya da kediler yoktu ve cam kirliydi.

Tell-Tail Hearts, görünüşüne bakılırsa ıvır zıvır satan In Your AtticTe kapatma sebebiyle zararına satış yapan Love Notes adlı müzik mağazasının

arasında kalmıştı. Evcil hayvan dükkânının eski püskü beyaz kapısında asılı duran tabelada Kapalı yazıyordu, ama bütün ışıkları yanıktı, tezgâhta üç dükkân aşağıdaki Adam's Ribs'den gelen barbekü torbası duruyordu. Önde siyah bir Cadillac sedan park etmişti. İçinde sürücüsü oturuyor, motor çalışıyordu.

Sürücü ön kapıyı açıp kasanın üstündeki spreys şişesinden püsküren, gözle görünmeyen hava temizleyici sisinin içine giren Şirret'i seyrediyor gibiydi.

"Merhaba," diye seslendi Şirret etrafta kimseyi göremeyince.

Yavru köpekler havlamaya, kıpırdanıp ona bakmaya başladı. Yavru kediler talaşlardan oluşan yataklarında uyukluyor, balıklar akvaryumlarında tembel tembel geziyordu. Üç duvar boyunca uzanan tezgâhın arkasında neredeyse su lekeleriyle kaplı tavana kadar uzanan kafesler, onların da içinde akla gelebilecek her türden hayvanın yavrusu vardı. Şirret onlarla göz kontağı kurmaktan kaçınıyordu. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu.

Göz kontağı doğruca kalbe ulaşırdı ve farkına bile varmadan almayı istemediği yavrulardan birini eve götürürken bulurdu kendini. Hepsini alamazdı, ama bu zavallı, acınası şeylerin hepsini istiyordu. Araştırmasını zekice yapmalı, sorular sormalı, birisi kafeslerden bir hayvanı çıkarıp kucağına vermeden önce en iyi seçeneğin ne olacağına inanması gerekiyordu. Müdürle konuşmalıydı.

"Merhaba?" diye seslendi tekrar.

Hafifçe aralık bırakılmış arka kapıya doğru dikkatle yaklaştı. "Kimse var mı?"

Kapıyı iyice açınca bodruma inen ahşap merdivenleri gördü ve aşağıdan bir köpek havlaması sesi geliyordu. Derken birkaç tanesi daha havlamaya başladı. Işık zayıf olduğu ve çok fazla burbon içtiği için merdivenleri teker teker inmeye başladı. Buraya kadar yürümesi iyi gelmişti, ama yeterli değildi. Düşünceleri donuk ve yavaştı, burnu sarhoş olduğu zamanlarda olduğu gibi hissizdi.

Gölgeler içindeki kismuk, dışkı ve idrar kokan bir depoda buldu kendini. Hayvan malzemeleri ve kuru yem torbalarının bulunduğu kutuların arasında kirlenmiş gazete kâğıtlarıyla dolu kafesler vardı. Derken cam

şışeler, şırıngalar, üzerinde siyah harflerle Biyolojik'Mikrobik Atıkları yazılı kırmızı bir torbanın ve bir çift kalın siyah eldivenin bulunduğu tahta masayı gördü.

Masanın hemen ötesinde içine girilebilen bir dondurucu vardı. ,

Dolabın çelik kapısı ardına kadar açık olduğundan Şirret içeride neler olduğunu gördü. Koyu renk giysili ve siyah kovboy şapkalı bir adam ve uzun gri elbiseli bir kadın sırtı ona dönük şekilde konuşuyorlardı. Hava akımının gürültüsü seslerini bastırıyordu. Şirret onları görmüştü ve oradan olabildiğince hızlı kaçmak istiyordu, ama ayakları betona çakılmış gibiydi. Dehşet içinde bakarken kadın onu gördü, Şirret dönüp koşmaya başladı.

"Dur!" diye bağırdı arkasından boğuk bir ses. "Hey, hemen dur!"

Arkasından gürültülü ayak sesleri gelmeye başladı. Merdivenlerde takılınca dizini sertçe basamağa çarptı. Bir el dirseğini yakaladı, kovboy şapkalı adam onu dükkânın parlak ışıklarla aydınlatıldığı bölüme götürdü. Gri elbiseli kadın da oradaydı. Şirret'e onaylamaz bir şekilde bakıyordu, ama Şirret'in içeri izinsiz girmesi konusunda bir şey yapamayacak kadar yorgun görünüyordu.

Kovboy şapkalı adam, "İçeriye böyle gizlice gözetleyerek ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye sordu.

Yorgun görünümlü yüzündeki kara gözleri kan çanağına dönmüştü. Uzun, beyaz favorileri ve bol miktarda altın mücevheri vardı.

"Gizlice gözetlemiyordum," dedi Şirret. "Dükkân sahibini arıyordum."

Kalbi deli gibi atıyordu.

"Kapalıyız," dedi, adam.

"Yavru köpek almaya gelmiştim," dedi Şirret ve ağlamaya başladı. "Kapıda kapalı tabelası var," dedi adam, kadın yanında sessizce dikilirken.

"Kapı kilitli değildi. Bunu size söylemek için alt kata indim. Şu anda her isteyen içeri girebilir." Şirret durmadan ağlıyordu.

Derin dondurucuda gördüğü şeyi zihninden atamıyordu. Adam bir açıklama istiyormuş gibi kadına baktı. Ön kapıya gidip kontrol ettikten sonra sessizce bir şeyler söyledi. Şirret'in doğruyu söylüyor olabileceği birden kafasına dank etmiş gibiydi. İçeri başka nasıl girmiş olabilirdi ki?

"Ama kapalıyız. Tatildeyiz," dedi. Şirret onun altmış beş yaşlarının ortalarında olabileceğini tahmin etti. Orta batı aksanı ile konuşuyordu.

Adamın da kendisi gibi içki içmiş olduğunu hissetti. Parmağınca'aki büyük altın yüzüğün köpek başı gibi göründüğünü fark etti.

"Üzgünüm," dedi. "Işıkları görünce açık olduğunuzu sanıp içeri girdim. Gerçekten üzgünüm. Bir köpek, mama ve oyuncak almayı düşünüyordum. Kendime vereceğim bir Noel armağanı olacaktı."

Raftan bir köpek maması aldı.

"Çin malı melamin paniği sırasında yasaklanmamış mıydı bu?" diye sordu kendini tutamadan.

"Bunu diş macunuyla karıştırdınız herhalde," dedi adam, gri elbiseli kadına bakarak. Geniş çene kemiği olan kadının boyalı, uzun siyah saçları baretten çıkıyordu.

"Doğru. Diş macunuydu," dedi. Oda adam gibi orta batı aksanıyla konuşuyordu. "Bir sürü insan o yüzden karaciğer yetmezliği yaşadı. Elbette insanlara hikâyenin geri kalanını anlatmadılar. Mesela o insanların alkolik oldukları ve bu yüzden karaciğer yetmezliği yaşadıkları gibi."

Şirret cahil değildi. İçinde dietilen glikol olduğu için birkaç kişiyi öldüren diş macununu duymuştu ve kadınla adam Şirret'in kastettiği şeyin o olmadığını biliyordu. Burası kötü bir yerdi, belki de dünyanın en kötü yeri. Ve Şirret kötü bir zamanda gelmişti, akla gelebilecek en kötü zamanda. Ve gördüğü şeyden sonra bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Ne düşünüyordu ki? Yeni yıl arifesiydi ve şehirdeki hiçbir dükkân açık değildi, burası dahil. Peki, neden buradaydılar?

Bodruma indikten sonra neden orada olduklarını anlamıştı.

"Bir anlaşmazlığı gidermemiz önemli," dedi adam Şirret'e. "Aşağıda olmamanız gerekiyordu."

"Hiçbir şey görmedim." Böylece her şeyi gördüğünü açıkça ifade etmiş oldu. ,

Kovboy şapkalı ve altın mücevherli adam, "Eğer bir hayvan bulaşıcı bir hastalıktan ölürse gerekeni yapmak lazım ve başka hayvanlara da bulaşmaması için hızlı bir şekilde' yapmak gerek," dedi. "Gerekeni yaptıktan sonra geçici depolamayla uğraşmak gerek. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Şirret kapıları ardına kadar açık altı boş kafes gördü. İçeri ilk girdiğinde onları fark etmiş olmayı diledi. Belki o zaman oradan ayrılırdı. Bodrumdaki öteki boş kafesleri, masanın üstündekini ve derin dondurucudaki şeyi hatırladı.

Tekrar ağlamaya başladı. "Ama bazıları hareket ediyordu."

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu adam.

"Pek sayılmaz."

"Adın ne?"

O kadar korkmuş ve üzülmüştü ki aptallık ederek adını söyledi. Sonra tekrar aptallık ederek, "Benim Ziraat Bakanlığı müfettişi ya da bir hayvan sever grubundan filan olduğumu sanıyorsanız yanılıyorsunuz," dedi. Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Ben yalnızca yavru köpek almaya geldim. Tatil olduğunu unuttum, hepsi bu. Hayvanların hastalanmasını anlayabiliyorum. Öksürük ya da Parvovirüs. Biri yakalandıktan sonra hepsi yakalanıyor."

Adam ve kadın bir plan yapmak için konuşmalarına gerek kalmamış gibi sessizce bakiştılar.

"Bak ne diyeceğim," dedi adam. "Yarm yeni bir teslimat gelecek. Her türlü evcil hayvan var. Gelip istediğini seçebilirsin. Bizden olacak. Spanyel, shih tzu ya da bir dachshund?"

Şirret ağlamasını kesemiyordu. "Özür dilerim. Biraz sarhoşum da."

Kadın kasanın üstündeki hava temizleyici spreyi alıp bodrum kapısına doğru döndü. Kapıyı arkasından kapattı. Şirret onun merdivenlerden indiğini duyabiliyordu. Şirret ve kovboy şapkalı adam yalnızdı. Adam Şirret'in kolunu tutup dükkândan çıkardı, siyah Cadillac'ın olduğu yere götürdü. Takım elbiseli ve şapkalı şoför dışarı çıkıp arka kapıyı açtı.

Kovboy şapkalı adam Şirret'e, "Arabaya bin seni bırakayım," dedi. "Hava yürünmeyecek kadar soğuk. Nerede oturuyorsun?"

Lucy, Oscar Bane'in, kız arkadaşının on sekiz tane e-posta kullanıcı adı olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Oscar çok daha az karmaşık ve herhalde daha dürüsttü. Onun yalnızca bir kullanıcı adı vardı.

"Terri'nin bütün kullanıcı adlarının özel bir amacı varmış," dedi Lucy, Berger'e. "Anketlerde oy verme, blog yapma, sohbet odalarına katılma, tüketici köşelerine yazı gönderme, online yayınlara ve haberlere üye olma gibi işlemlerde bunları kullanıyordu."

"Bu çok fazla," dedi Berger saatine bakarak.

Lucy sabit durma konusunda Berger'den çok daha fazla zorluk çeken birkaç kişi tanıyordu. Berger hiç yere konmayan sinekkuşu gibiydi. O sabır-sızlandıkça Lucy işleri daha da yavaşlatıyordu. Bunu çok ironik buluyordu. Neredeyse her zaman bunun tersi olurdu.

"Bugünlerde çok fazla sayılmaz," dedi Lucy. "Terri'nin e-posta servisi de başkalarında olduğu gibi Terri ilave seçenekler istemediği sürece bedava. Ama basit hesaplar? İsteddiği kadar hesap açabilir, bunların izlerini sürmek neredeyse mümkün değil, çünkü kredi kartı gerekmiyor ve bir ücreti olmadığı için kendisi istemediği sürece hiçbir özel bilgiyi açıklamak zorunda değil. Başka bir deyişle hepsi isimsiz. Yüzlerce e-posta hesabı olan insanlar gördüm. Tek kişilik kalabalık. Sahte isimlerle sohbet odalarında, bloglarda birbirleriyle iletişim kuruyorlar. Ya da kendilerini gizledikleri için üye olup rahatlıkla buradan sipariş verebiliyorlar. Ama nadir durumlarda yalnızca bir tane ismi vardır. Bu ismi normal/yazışmalarda kullanırlar. Oscar'ın Carbane, oldukça basit. Oscar'ın son hecesiyle soyadının birleşimi. Tabii organik kimyayla ilgileniyor ve monoküler hibrid CH-dördün sistemik analogundan bahsediyorsa ya da uçak modelleri inşa ediyor ve çift kanatlılara monte edilen destekleri kastediyorsa bilemem. Terri'nin adı Lu-nasee. Önce bu e-postalara bakmalıyız."

"Adli psikolojide okuyan bir öğrenci neden böyle bir isim seçer?" diye sordu Berger. "Karanlık Çağlarda akıl hastalarını küçümsemek için kullanılan lunatik sözüne böylesine benzeyen bir isim kullanmak son derece duyarsız bir davranış. Aslında duyarsızdan da öte, çok soğukkanlı bir hareket."

"Belki soğuk kanlı, belki duyarsız bir kişiydi. Ölüyü tanılaştıracak biri değilim ben. Cinayet kurbanlarının çoğu hayattayken pek de hoş insanlar değildir."

"Aralığın ortasından başlayıp daha yakın tarihli olanlara geelim," diye yönlendirdi Berger.

15 Aralık'tan beri yüz üç e-posta gelmişti. Yedisi Terri'nin Scotts-dale'deki anne babasına yazılmıştı, geri kalanı Terri ve Oscar arasındaydı. Lucy hepsini açmadan önce tarih sırasına sokup en fazla kimin ve ne zaman aradığına baktı.

"Daha çok Oscar'dan gelmiş," dedi. "Terri'den çok daha fazla. Ve görünüşe göre ona her saat yazıyormuş. Ama Terri'nin akşam sekizden sonra gönderdiği hiç e-posta yok. Aslında haftanın büyük bir bölümünde dörtten sonra bir şey göndermemiş. Bu gerçekten çok garip. Sanki gece işi yapıyor gibi."

"Telefonda konuşuyor olabilirler. Umarım Morales telefon kayıtlarını taramaya başlamıştır," dedi Berger. "Ya da başlaması gerekiyordu. Belki tatile çıkıp bana haber vermedi. Belki de kendine yeni bir iş bulsa iyi olur. Son seçenek daha iyi bence."

"Onun sorun ne ki? Ve sen buna neden katlanıyorsun? Sana büyük bir saygısızlık yapıyor."

"Herkes saygısız davranıyor ve buna öncelik vermek diyor."

"Sen ne diyorsun?" Lucy e-postaları açmaya devam ediyordu.

"Küstahça ve felaket sinir bozucu diyorum," dedi Berger. "Ben dahil herkesten akıllı olduğunu sanıyor, ama durumu zorlaştıran şey gerçekten çoğu insandan zeki olması. Eğer isterse yaptığı şeyi iyi de yapıyor. Ve çoğu vakada öncelikleri mantıklı oluyor ve işinde oldukça hızlıdır. Ya kendi yapıyor ya da bir şekilde insanlar onun için çalışıyor, daha sonra da o kişinin başını derde sokmayı başararak övgüleri kendisi topluyor. Herhalde şu anda da bunu yapıyordur."

"Marino'ya?" dedi Lucy.

Sanki Marino'nun pek iyi tanımadığı dedektiflerden biri olduğunu düşünmenin daha kolay olacağına karar vermişti. Belki de ondan Berger'in sandığı kadar nefret etmiyordu.

"Evet, Marino'yu savunmasız bir durumda bırakıyor. Marino önemli bir şey yapan tek kişi gibi görünüyor."

"Evli mi?" diye sordu Lucy e-postaları açarken. "Marino'dan bahsetmiyorum tabii ki."

"Pek öyle bağılıktan hoşlanan tiplerden değil. Hareketsiz duran her şeyi becerir. Hatta hareketsiz durmasa bile."

"İkinizle ilgili söylentiler duydum."

"Oh evet. Tavern on the Green buluşma yerimiz," dedi Berger.

İnsanların birbirlerine gönderdiği sıradan e-postaları tarıyorlardı.

"Geçen yaz Central Park'ta olan şu cinayet," dedi Lucy. "Tecavüze uğrayıp boğulan maratoncu. Ramble yakınlarında."

"Morales beni olay yerine götürdü. Daha sonra kahve içmek için Tavern on the Green'e gidip olay hakkında konuştuk. Ardından bütün şehre birlikte olduğumuz haberi yayıldı."

"Çünkü Gotham Gotcha'da çıktı. En rezil görüntülerden biri. Biraz yakından çekilen bir fotoğrafınız da vardı," dedi Lucy.

"Beni sabah, öğle, akşam takip eden bir arama motorun olduğunu söyleme," dedi Berger. /

"Benim arama motorlarım takip etmez. Bundan biraz daha hızlıdır O dedikodu sütununun bilgi kaynağı genellikle okuyucuların gönderdiklerinden oluşuyor. Neredeyse her zaman kimliklerini gizli tutuyorlar. Onun yapmadığını nereden biliyorsun?"

"Bu onun için çok zekice olurdu. Bir masada karşılıklı otururken ikimizin fotoğrafını çekmek."

"Ya da bir başkasına çekirmek," dedi Lucy. "Onun için büyük bir başarı. Süper damızlık dedektif Tavern on the Green'de süperstar başsavcıyla buluşuyor. Ona karşı dikkatli ol."

"Atlamış olabilirsin diye söylüyorum, biz orada buluşmadık. Sadece kahve içiyorduk."

"Onunla ilgili garip şeyler hissediyorum. Onunla tanışmamış olsam da bazı belirli özellikleri tanıyorum. Onun üzerinde mutlak hakimiyet kuran, rütbeli, üst sınıftan biriyle karşılaştığında, ona öncelik verdiği söyleniyor. Seni bekleme listesine alıyor. Kendini olumsuz anlamda senin dikkat merkezin haline getiriyor, çünkü her fırsatta sana çelme takıyor. Gücü olan kim? Denenmiş ve doğrulanmış bir numara bu. Hükmet, saygısızlık yap ve birden büyük patron senin yatağında."

"Senin böyle bir uzmanlığını fark etmemiştim." dedi Berger.

"Böyle bir uzman değilim. Bir erkekle seks yaptığımda bu hiçbir zaman bana hükmettiği için olmadı. Her zaman ben hata yaptığım için oldu."

"Üzgünüm. Bunu söylememeliydim," dedi Berger.

Lucy yanıt vermedi ve e-postaları taramaya devam etti.

"Özür dilerim," dedi Berger. "Morales beni sinirlendiriyor, çünkü haklısın, onu kontrol edemiyorum ve ondan kurtulamıyorum. Bu tür insanlar polis olmamalı. Emir almıyorlar. Ekip oyuncusu değiller ve herkes onlardan nefret ediyor."

"Bu yüzden Federallerle çarpıcı bir kariyerim oldu," dedi Lucy sessizce, ciddiyetle. "Fark şu ki ben oyunlar oynamıyorum. İstedığimi elde etmek için insanlara üstünlük kurup onları küçümsemiyorum. Morales'ten hoşlanmıyorum. Onu tanımak zorunda değilim. Ona karşı dikkatli olmalısın. Senin başını gerçekten belaya sokabilecek birisi o. Nerede olduğundan ya da ne yaptığından habersiz olman beni endişelendiriyor."

Terri ve Oscar arasında gidip gelen e-postalardan dördü ilgisini çekmişti.

"Telefonda konuştuklarını sanmıyorum," dedi birden. "Akşam sekiz kırk beşte, dokuzu on geç, onu on dört geç, on biri on dokuz geç gönderilmiş. Telefonda konuşuyor olsalar Oscar her saat başı ona neden mail göndersin? Oscar'dan gelen e-postalar uzun Terri'den gelenlerin kısa olduğunu fark ettin mi? Hep öyle."

"Söylenmeyenin söylenenden daha önemli olduğu durumlardan biri," dedi Berger. "Telefon konuşmalarına, Terri'nin yazdıklarına atıf yapmıyor. Seni düşünüyorum, Keşke yanında olsaydım, Ne yapıyorsun? Herhalde ça-ıışıyörsündür, gibi şeyler söylüyor. Aralarında gidip gelen bir yazışma yok."

"Kesinlikle. Oscar sevgilisine gecede birkaç kez yazıyor, Terri ona karşılık vermiyor."

"Romantik olan Oscar'mış," dedi Berger. "Terri'nin Oscar'ı sevmediğini söylemiyorum, çünkü bilmiyorum. Bilmiyoruz. Belki de hiç bilmeyeceğiz. Ama Terri'nin e-postaları daha kapalı, daha çekinik. Oscar rahatlıkla neredeyse, pornografik sayılabilecek cinsel atıflarda bulunabiliyor."

"Bu senin pornografik tanımına bağlı."

Berger, Oscar'm bir hafta önce yazdığı e-postaya döndü.

"Bu mu pornografik?" diye sordu Lucy.

"Cinsel açıdan açık demek istedim herhalde."

"Sen seks suçlarında mı çalışıyorsun, yoksa seni pazar okulu öğretmeniyile mi karıştırdım? Onu diliyle keşfetmekten bahsediyor. Ona yazmanın kendisini nasıl uyardığını anlatıyor."

273

F: 18

"Sanırım Terri'yle sanal seks yapmaya çalışıyormuş. Ve Terri ona ce vap yazmayarak onu reddediyormuş."

"Oscar neler hissettiğini anlatmaya çalışıyordu," dedi Lucy. "Terri cevap yazmadıkça Oscar'ın güvensizliği onu daha da ısrarcı yapmış."

"Ya da öfkesi yüzünden," diye vurguladı Berger. "Oscar'ın cinsellikten bu kadar söz etmesi öfkesinin ve saldırganlığının bir ifadesi. Birini öldürmeyi düşünüyorsan bu tür duyguları tahrik etmek doğru değil."

"Seks suçlarında çalışmanın üzerinde nasıl etki yarattığını görebiliyorum. Belki erotizmle pornografi, şehvetle kaba seks, güvensizlikle öfke arasındaki farkı görmede ve bazı anlık tekrarların aşağılık bir durum değil, bir kutlama olduğunu kabul etmede zorlanıyorsun," dedi Lucy. "Belki gördüğün her şey iğrenç ve şiddet dolu olduğu için bıkkınsın ve bu yüzden her türlü seks sana göre hep suç oluyor."

"Kaba seks, bağlama ve sadomazoşizme dair bir ima görmüyorum," dedi Berger okumaya devam ederken. "Ve beni analiz etmekten vazgeçersen memnun olurum. Üstelik amatörce bir analiz bu."

"Seni analiz edebilirim ve bu amatörce olmaz. Ama önce bunu benden istemen gerekir."

Berger bunu istemedi ve okumaya devam ettiler.

"Şimdiye kadar, baktıklarımızda müstehcen bir ima yok, katılıyorum," dedi Lucy. "Kaba bir şey yok. Kelepçe, tasma, bütün o iyi şeylerin adı geçmiyor. Kay teyzemin sana bahsettiği kayganlaştırmacıyla ilgili hiçbir ima yok. Vücut losyonu, masaj yağı, öyle bir şey de yok ve bu arada pilotlarıma mesaj gönderdim. Oak Ridge'e gidecek bir kanıt varsa La Guardia'da bekliyor olacaklar. Diyorum ki kayganlaştırmacılar oral sekse

uygun değildir, açıkça söyleyeceğim, tabii eğer yenilebilir değilse. Ve Kay teyzemin anlattığı şey daha çok petrol bazlı bir kayganlaştırıcıya benziyor. İnsanlar oral seks yapacaklarsa bunu kullanmazlar."

"Bir diğer şaşırtıcı şey ne biliyor musun? Terri'nin çekmecesindeki kondomlar. Hepsi kayganlaştırıcı. Bu yüzden Oscar neden kayganlaştırıcı kullansın ki?" "Çekmecede hangi tür kondom olduğunu biliyor musun?" Berger evrak çantasını açıp içinden bir dosya çıkardı. Belgeleri karıştırıp dün gece olay yerinden toplanan kanıt listesini buldu. "Durex Love Kondomları," dedi.

Lucy bunu Google'da arayıp, "Lateks, standart kondomlardan yüzde yirmi beş daha güçlü ve daha büyük," dedi. "Tek elle kolayca takılabilir, bunu bilmek güzel. Hazne ucunda ekstra hareket alanı. Ama petrol bazlı kayganlaştırıcıyla uyumlu değil, çünkü petrol lateksi zayıflatıp parçalanmasına neden olur. Hem bu, hem de Terri'nin dairesinde petrol bazlı kayganlaştırıcı bulunmadığı gerçeği göz önüne alınırsa düşüncelerimi tahminde zorlanmazsın. Bana sorarsan her şey Oscar'dan başka birini işaret ediyor."

Daha fazla e-posta okuyup Terri'nin öldürüldüğü gündeki e-postalara yaklaştılar. Oscar'm düş kırıklığı ve karşılıksız cinsel aşkı gittikçe daha belirgin bir hal alıyor ve Oscar daha da mantıksız olmaya başlıyordu.

"Çok fazla mazeret var," dedi Lucy. "Zavallı adam. Perişan görünüyor."

Berger biraz daha okuyup yorum yaptı. "Bu durum çok sinir bozucu. Terri'den pek hoşlanmayıp Oscar'a acımaya başladığımı itiraf etmeliyim. Terri hiçbir şeyi aceleye getirmek istemiyor. Oscar'ın sabırlı olması gerekiyor. Terri işiyle o kadar meşgul ki."

"Gizli bir hayatı olan biri gibi," dedi Lucy.

"Belki."

"Birbirini seven insanlar haftada yalnızca bir akşam buluşmazlar," dedi Lucy. "Özellikle ikisinin de ev dışında gittikleri bir iş yerleri yokken. Bunu biliyoruz. Bir şeyler ters gidiyor. Aşıksan, tutkuyla seviyorsan uyuyamazsın bile. Yemek yiyemezsin, işine konsantre olamazsın ve sevgiliden ayrı kalamazsın."

"Cinayete yaklaştıkça durum daha da kötüleşiyor," dedi Berger. "Oscar paranoyak gibi. Birlikte geçirdikleri zamanın yetersizliği onu gerçekten üzüyor. Terri'den şüpheleniyor gibi. Neden onu haftada yalnızca bir kez görüyor? Ve neden yalnızca cumartesi geceleri? Ve neden Oscar'ı gün doğmadan önce neredeyse yatağından kovuyor? Daha önce hiç ilgilenmezken neden birden Oscar'ın dairesini görmek istiyor? Orada ne bulacağını düşünüyor? Oscar bunun iyi bir fikir olmadığını söylüyor. İlk başta olsa Terri'ye evet diyeceğini söylüyor. Ama artık olmaz diyor. Terri'yi çok seviyor. O hayatının aşkı. Terri'nin, onun dairesini görmeyi istememiş olmasını diliyor çünkü ona neden hayır dediğini söyleyemiyor. Bir gün yüz yüze geldiklerinde ona anlatacak. Tanrım. Bu çok garip. Üç ay çıkmış olmalarına rağmen Terri onun dairesine ayak bile basmamış? Ve şimdi birden bire oraya gitmek istiyor? Neden? Ve neden Oscar ona izin vermiyor? Terri'yi şahsen görene kadar neden cevabını açıklamıyor?"

"Belki Terri'ye nerede olduğunu ve ne yaptığını hiç söylememesiyle aynı nedenden ötürüdür," dedi Lucy. "Ona planlarını anlatmıyor. Örneğin o gün neler yapacağını söylemiyor. Şu kadar kilometre yürüdüğünü söylüyor, ama nerede yürüdüğü ya da bir daha ne zaman yürüyeceği konusunda ayrıntı vermiyor. E-postalarını bir başkasının okumasından ya da onu takip etmesinden endişeleniyormuş gibi yazıyor."

"Geçen sonbahar, yaz veya ilkbahara git, bakalım durum aynı mı?" dedi Berger.

Bir süre böyle e-postaları taramaya devam ettiler. Terri ve Oscar arasındaki e-postalar kesinlikle yakın zamanda yazılmış olanlar gibi değildi. Hem daha az kişisel, hem de tonu ve içeriği çok daha rahattı. Oscar sevdiği kütüphanelerden ve kitapçılardan söz ediyordu. Central Park'ta yürümeyi sevdiği yerleri, birkaç kez

gittiği, ama aletlerin kendisine uygun olmadığı spor salonunu anlatıyordu. Başka birinin e-postalarını okuduğunu, birileri tarafından gözetlediğini düşünse yazmayacağı bilgileri açıklıyordu.

"O zamanlar korkmuyormuş," dedi Berger. "Benton'ın vardığı sonuç doğru görünüyor. Oscar'ın şu anda bir şeyden korktuğunu söylüyor. Kendini tehdit altında hissediyor."

Lucy, Berger'in adını arananlar alanına yazdı. "Geçen ay senin ofisini aramasıyla ilgili bir şey yazmış mı merak ediyorum. Elektronik gözaltı, takip edilmesi, kimliğinin çalınması filan."

Jaime Berger'in adını buldu, ama söz konusu e-postanın Oscar'ın başsavcının ofisini aramasıyla bir ilgisi yoktu:

Tarih: Pazartesi, 2 Temmuz 2007 10:47:31 Kimden: "Terri Bridges" Kime: "Jaime Berger" Bilgi: "Doktor Oscar Bane" Konu: "Doktor Kay Scarpetta'yla Röportaj"

Sayın Berger,

Ben ilk çağlardan günümüze adli bilimin ve tıbbın evrimiyle ilgili tez yazan bir yüksek lisans öğrencisiyim. Çalışmamın adı "Adli Budalalık". Özet: Tam bir daire çizdik, saçmalıktan yüceliğe ulaştık, kafatası ve fizyonomiden karakter tahliline, katilin görüntüsünün kurbanın retinasına kaydedilmesine, modern filmlerin ve televizyon (Iramalarının sihirli hilelerine vardık. Bana cevap verme nezaketi gösterirseniz daha fazlasını memnuniyetle anlatırım. E-postayı tercih ederim, ama cep telefonumu da yazıyorum.

Tabii ki sizin düşüncelerinizi çok beğeniyorum, ama yazmamın asıl nedeni, sizin de kabul edeceğiniz gibi bu konunun uzmanı olan Doktor Kay Scarpetta'ya ulaşma çabamdır! Belki ona benim e-posta adresimi verebilirsiniz. Charleston'daki ofisinden ona ulaşmayı birkaç kez denedim, ama ulaşamadım. Geçmişte birlikte çalışmış olduğunuzu biliyorum. Hâlâ görüştüğünüzü ve arkadaş olduğunuzu düşünüyorum. Saygılarımla, t Terri Bridges 212-555-2907

"Bu e-postayı hiç almadın herhalde," dedi Lucy.

"Kendine Lunasee diyen birinden Nevv York Government-dot-org adresine gönderilen bir maili mi?" diye karşılık verdi Berger. "Milyon yıl geçse bile almazdım. Bana göre daha önemli olan soru şu, Kay neden Terri'nin kendisine ulaşmaya çalıştığını bilmiyordu? Charleston tam olarak Nevv York sayılmaz."

"Aslında sayılır," dedi Lucy.

Berger sandalyesinden kalkıp mantosunu ve evrak çantasını aldı.

"Gitmeliyim," dedi. "Yarın bir toplantı yaparız herhalde. Saati öğrenince seni ararım."

"Geçen sonbahar ve yaz başı," dedi Lucy. "Teyzemin Terri'nin mesajını neden almadığını anlayabiliyorum, sanırım."

O da kalkıp yürümeye başladı.

"Rose ölüyordu," dedi Lucy. "Haziranın ortalarından temmuza kadar, teyzemin evinde kalıyorlardı. İkisi de ofise gitmiyordu. Marino da yoktu. Teyzem iki yıldır bir işyerinde yalnız çalışıyordu. Başka çalışanı yoktu."

"Mesaj alacak ya da telefona bakacak kimse yoktu yani," dedi Berger mantosunu giyerken. "Unutmadan söyleyeyim, o e-postayı bana gönder, kopyasını alayım. Çünkü sen burada bir şey basmıyor gibisin. Bilmem gereken başka bir şey olursa?"

"Marino mayısın başında gitmişti," dedi Lucy. "Rose ona ne olduğunu hiç öğrenemedi ve bu haksızlıktı. Birden ortadan kayboldu ve sonra Rose öldü. Ne olursa olsun Rose onu önemsiyordu."

"Ya sen? Telefonlar çalıp kimse açmazken sen neredeydin?"

"Bu tamamen farklı bir hayat gibi görünüyor şimdi, sanki ben orada değilmişim gibi," dedi Lucy. "Rose'un ölümünün yaklaştığı günlerde nerede olduğumu ve ne yaptığımı neredeyse hatırlamıyorum, ama korkunçtu. Teyzem, Rose'u misafir odasına yatırmış ve yanından bir an olsun ayrılmamıştı. Marino ortadan kaybolduktan sonra hızla çöküşe geçti. Ardından ofisten ve laboratuvarlardan uzak durdu. Rose'u hayatım boyunca tanıyordum. Herkesin istediği bir büyükanne gibiydi, topuz saçları ve döpi-yesleriyle çok havalı bir büyükanne. Konu ister silahlar, ister cesetler, ister Marino'nun motosikleti olsun hiçbir şeyden korkmazdı."

"Ya ölüm?" Ondan korkuyor muydu?"

"Hayır."

"Ama sen korkuyordun," dedi Berger.

"Hepimiz korkuyorduk. En çok da ben. Bu yüzden gerçekten çok zekice bir şey yapıp birden kendimi meşgul edecek bir şey buldum. Nedense ileri yönetici koruma eğitimi, saldırı tanıma ve analiz, taktik silahlar gibi kursları almak o sıralarda bana yapılması gereken çok acil bir işmiş gibi göründü. Bir helikopterden kurtulup başkasını buldum, sonra birkaç hafta Teksas'taki Bell Helikopter Kursu'na katıldım, ama aslında bunu yapmama da gerek yoktu. Sonra bir baktım ki herkes kuzeye taşınmış. Ve Rose Richmond'taki bir mezarlıkta, James Nehri'ne karşı yatıyordu. Çünkü suya çok severdi ve teyzem onun sonsuza dek bu manzarayı izlemesini istemişti."

"Demek şu anda uğraştığımız şey bir anlamda o zamanlar başladı," dedi Berger. "Herkes farklı şeylere dikkatini vermişken."

"Neyin başladığından pek emin değilim."

Ön kapının yakınında durdular, ikisi de kapıyı açmayı pek istemiyordu. Berger bir daha ne zaman böyle yalnız kalacaklarını merak ediyordu ya da kalmaları gerekip gerekmediğini ve Lucy'nin kendisi hakkında ne düşündüğünü. Kendi düşünce ve hislerinin farkındaydı. Sahtekârlık yapmıştı ve böyle yaşayamazdı. Lucy bunu hak etmiyordu. İkisi de etmiyordu.

"Columbia'da bir oda arkadaşım vardı," dedi Berger, mantosunu ilikle yerek. "Eski püskii bir daireyi paylaşıyorduk. Param yoktu, parayla doğma dım, evlenip paraya kavuştum, sen bunları biliyorsun. Hukuk fakültesinde Morningside Heights'daki o korkunç yerde yaşıyorduk. İkimizin de uykudayken öldürülmemesi mucizeydi."

Lucy'nin gözleri onunkilerle buluşurken ellerini ceplerine soktu. İkisi de omuzlarını kapıya yasladı.

"Son derece yakındık," diye ekledi Berger.

"Bana bir açıklama borçlu değilsin," dedi Lucy. "Kim olduğuna ve yaşama şekline saygı duyuyorum."

"Aslında saygı duyacak kadar şey bilmiyorsun. Ve ben sana borçlu olduğum için değil, bunu istediğim için açıklama yapacağım. Oda arkada şımda garip bir şeyler vardı. Adını sana söylemeyeceğim. O zamanlar onda anlayamadığım bir duygusal dengesizlik vardı ve çirkinleşip öfkelenildiğinde bunun gerçek olduğunu sanıyordum. Onunla kavga ettim oysa bunu yapmamam gerekiyordu. Ve bu durumu daha da zorlaştırdı, hem de inanılmaz derecede. Bir cumartesi gecesi komşumuz polis çağırdı. Bunu bir yerlerden öğrenmemene şaşırdım. Bu konuda bir şey yapılmadı, ama çok nahoş bir durum oldu. İkimiz de sarhoştuk

ve tren enkazına benziyorduk. Eğer bir gün seçimlere katılırsam, hakkımda böyle hikâyeler çıkarsa şaşırma."

"Neden çıksın ki?" diye sordu Lucy. "Sarhoşken kavgalara karışmayı ve tren enkazına benzemeyi planlıyorsan başka."

"Greg'le böyle bir tehdit hiç yoktu, biliyorsun. Birbirimize bağırduğımızı bile hatırlamıyorum. Birbirimize asla bir şey fırlatmadık. Garez duymadan birlikte yaşıyorduk. Genel olarak hoş bir ateşkes dönemi idi."

"Oda arkadaşına ne oldu?"

"Sanırım bu başarıyı nasıl değerlendirdiğine bağlı," dedi Berger. "Ama hana göre iyi bir şey olmadı. Onun için her şey gittikçe kötüleşecek, çünkü bir yalanı yaşıyor, kendi olamadığı bir hayat yaşanmış bir hayat sayılmaz. Ve eğer hayatını yaşamıyorsan hayat sana karşı çok acımasız oluyor, özel

likle yaşlandıkça. Ben hiçbir zaman bir yalanı yaşamadım. Sen öyle düşünebilirsin, ama ben yaşamadım. Yalnızca yoluma devam ederken bazı şeyin i anlamam gerekiyordu ve ne kadar zor olursa olsun, doğru ya da yanlış verdiğim kararlar benim kararlarımdı. Teorik kaldıkları sürece çoğu şeyin bir önemi olmuyor."

"Yani olmaması gerektiğinde birisi yoktu ve halen yok," dedi Lucy. "Ben pazar okulu öğretmeni değilim. Ondan çok uzağım," dedi Berger. "Ama hayatım kimseyi ilgilendirmez ve istersem mahvedebilirim, ama mahvetme niyetinde değilim. Senin mahvetmene de izin vermeyeceğim, ben de seninkini mahvetmeyeceğim." "Her zaman tekziple mi başlarsın?" "Başlamıyorum," dedi Berger.

"Bu kez başlamak zorunda kalacaksın. Çünkü başlatan ben olmayacağım."

Berger ellerini ceplerinden çıkardı, Lucy'nin yüzüne dokundu, sonra kapıya uzandı, ama açmadı. Lucy'nin yüzüne tekrar dokunup onu öptü.

22

Mahkûm koğuşunun on dokuz kat altında, 27. Sokakin karşısındaki otoparkta Marino hidrolik asansörlerin gölgesinde yalnızdı. Bu saatte asansörler boştu, görünürde vale yoktu.

Uzun menzilli gece görüş dürbünüyle onları izliyordu, çünkü onu görmesi gerekiyordu. Onu gizlice ve uzaktan da olsa bir an görmesi gerekiyordu. Bir şekilde onun değişmediğine ikna olması gerekiyordu. Eğer hâlâ aynıysa, onunla karşılaştığında kendisine karşı acımasız davranmazdı. Marino'yu aşağılamaz, küçümsemez veya ondan uzak durmazdı. Gerçi ne kadar hak etmiş olursa olsun bunu geçmişte de yapmamıştı. Ama okudukları ya da televizyonda gördükleri haricinde artık onun hakkında ne biliyordu ki?

Scarpetta ve Benton morgdan az önce çıkmış, kestirme yoldan parkın içinden geçiyor, Bellevue'ya dönüyorlardı. Onu yeniden görmek baş döndürücüydü ve sanki ölmüş gibi gerçek dışıydı. Eğer Marino'nun ölümüne ne kadar yaklaştığını bilse, ne düşünürdü, diye merak etti. Yaptığı şeyden sonra artık orada olmak istememişti. Onu incittikten sonraki sabah, onun evindeki misafir yatağında uyandığında, olasılıkları gözden geçirirken mide bu-lantısıyla savaşıyor, hayatının en kötü baş ağrısı beynini dövüp hamur haline getiriyordu.

İlk düşüncesi kamyoneti ya da belki motosikletiyle köprüden uçup boğulmaktı. Sonra hemen ölmeyebileceğini düşünüp nefessiz kalma düşüncesiyle dehşete kapılmıştı. Kendini plastik torbayla boğmak

da iyi bir fikir değildi. Altındaki sandalyeyi tekmeledikten sonra debelenip çırpınırken kararını değıştirme düşüncesine de dayanamıyordu. Bir an için küvete oturup boğazını kesmeyi düşünmüştü, ama şahdamarından fışkıran ilk kandan sonra kararını değıştirmek isterse çok geç olacaktı.

Ya karbon monoksit zehirlenmesi? Düşünmek için çok fazla zamanı olurdu. Zehirlenme? Aynı şeydi ve acı vericiydi. Korkup 91 l'i ararsa midesi yıkanır ve bunu öğrendiklerinde herkesin saygısını kaybederdi. Yüksekten atlamak? Asla. Bu şansla sakat kalıp tanınmayacak hale gelirdi. Listenin sonunda dokuz milimetrelilik silahı vardı. Ve Scarpetta onu saklamıştı.

Misafir yatağında yatıp Scarpetta'mn silahı nereye sakladığını düşünürken asla bulamayacağını biliyordu. Hem zaten balıkçı barakasında gizlediği birkaç silahı daha olduğu için kendini daha sonra da istediği zaman vurabilirdi, ama çok isabetli olmalıydı, yoksa solunum cihazına bağlı kalabilirdi.

Sonunda McLean'deki Benton'ı arayıp her şeyi itiraf ettiğinde, Benton oldukça doğal bir şekilde onu durduran şeyin yalnızca solunum cihazı olması halinde, kendini çocuk telciyle öldürmeye çalışmadığı sürece sorun olmayacağını söylemişti. Hatta sözlerine devam edip eğer kendini vurmada başarısız olursa beyin hasarı yaşayabileceğini, ama bunun sonucunda da zaten kendini öldürme nedenini bile hatırlamayacağını ifade etmişti.

En kötüsü de geri dönüşü olmayan bir komaya girmekti. Büyük olasılıkla Marino olanlardan habersiz olacaktı, ama bunu kimse bilemezdi. Kesin olarak bilmenin tek yolu beyni ölmüş biri olmaktı.

Yani insanların beni o şeyden ayıracaklarını duyabilir miyim? diye sormuştu Marino.

Yaşam desteğinden ayıracaklar.

Yani artık soluk alamayacaksam ben bunun farkında olabilirim, ama kimse bunu bilemez?

Bundan sonra nefes alamazsın. Solunum cihazından çıkarıldığının far kında olman mümkün. Başka bir deyişle fişin çekildiğinden haberdar olabilirsin.

O zaman birinin duvara gidip fişini çektiğini de görebilirim? Bu mümkün.

Ve hemen boğulmaya başlarım.

Nefes alamayacaksın. Ama umarım sevdiklerin sana yardımcı olmak için yanında olur, ama senin farkında olduğunu bilmezler.

Bu konuşma Marino'yu boğulma korkusuna geri götürmüş ve en sevdiklerine, en çok da Scarpetta'ya, zarar verdiğini hatırlamıştı. Boston Kupası Aile Eğlence Merkezi yakınındaki motel odasında Benton'la yaptığı bu konuşmadan sonra Marino kendini öldürmekten vazgeçip hayatının en uzun tatilini yapmaya ve Massachusetts North Shore'daki tedavi merkezi ne yatmaya karar vermişti.

Alkol ve cinsel-performansını-arttırıcı ilaçlardan tamamen arındıktan sonra iyileşme belirtileri gösterip, tedaviye bağlı kalırsa ve bu konuda samimi olursa bir sonraki adım ona bir iş bulmak olacaktı. Ve işte buradaydı. Aradan geçen altı aydan sonra Berger için çalışıyor, arabasına binip her zamanki gibi bir vaka üzerinde çalışırken olay yerine gitmeden önce Scarpetta'yı son bir kez görmek için bu otoparkta saklanıyordu.

Scarpetta'nın sessizce hareket etmesini seyretti. Parlak ışıktaki ürkütücü görünüyordu. Konuşurken hareketleri tanıdıktı. Her ayrıntısı canlı, ama Marino'dan o kadar uzaktı ki kendisini bir hayalet gibi hissediyordu. O Scarpetta'yı görebiliyordu, ama Scarpetta onu göremiyordu ve hayatı Marino olmadan sürüp gidiyordu. Onu çok iyi tanıdığı için şimdiye kadar ona yaptıklarının üstesinden gelmiş olduğundan emindi. Ama ortadan bu şekilde yok olmasının üstesinden gelmediğini biliyordu. Ya da belki de Marino kendisini çok

fazla önemsiyordu. Artık onu hiç düşünmüyor olabilirdi ve onu gördüğünde bir şey olmayacaktı. Hiçbir şey hissetmeyecekti, geçmişini hatırlamayacaktı bile.

Köprülerin altından çok sular akmıştı. Evlenmiş ve Charleston'dan ayrılmıştı. Boston'un hemen dışındaki büyük bir ofisin şefiydi. O ve Benton ilk kez gerçek bir çift gibi birlikte yaşıyorlardı. Marino bir iki gece onların ielmont'taki güzel, eski evlerinin önünden geçmişti. Şimdi New York'ta la evleri vardı. Bazen Hudson'ın kıyısından Central Park'm birkaç blok ba-ısına yürüyor ve onların yaşadıkları binaya bakıyordu. Katları sayıp onların dairesini buluyor, içerisini merak ediyor, geceleri nehir ve şehir manzarasının nasıl görünüyör olabileceğini hayal ediyordu. Scarpetta sürekli tele-izyona çıkıyordu, gerçekten çok ünlüydü, ama ne zaman insanların ondan imza istediğini hayal etmeye çalışsa başarısız oluyordu. Scarpetta bu tür likkat çekmek isteyen insanlardan değildi, en azından Scarpetta öyle olma-ıığma inanmak istiyordu, çünkü eğer öyleyse değişmiş demektir.

Lucy'nin doğum gününde ona hediye ettiği güçlü gece görüş dürbü-lüyle bakmaya devam etti. Scarpetta'mn sesini özlemişti. Hareketlerinden, iuruşunu değıştirisinden, koyu renk eldivenli ellerini oynatışından ruh halini anlayabiliyordu. Kendini çok fazla göstermiyordu. İnsanlar onun bu özelliğini biliyorlardı. Hep daha az şey konuşup daha az şey yapıyordu ve bu yüzden söylemek istediğini daha az gürültülü ifade etmiş oluyordu. Ti-/atral bir kadın değildi. Marino'nun onun hakkında duyduğu şeylerden biri ie buydu. Hatta Scarpetta'mn tanık sandalyesinde nasıl davrandığını anlatırken Berger'in söylediklerini hatırlıyordu. Scarpetta'mn sesini yükseltmesi ya da el kol hareketi yapması gerekmiyordu, orada sakin bir şekilde oturup jüriye karşı dürüst oluyor, jüri de ona güvenip inanıyordu.

Marino dürbünden Scarpetta'mn uzun mantosuna ve özenle biçimlendirilmiş sarı saçlarına baktı. Eskisinden biraz daha uzun olan saçlarını geriye doğru taramıştı. Güçlü, tanıdık yüz hatlarını kimseyle karşılaştıramı-yordu, çünkü hem güzeldi, hem değil. Güzellik şovları veya moda gösterilerinde tasarımcı giysileriyle tur atan sıska mankenlerin yanına uymayacak kadar keskin hatlıydı.

Marino o sabah onun evinde kustuğu gibi kusacağını sandı. Kalbi kendine zarar vermeye çalışıyormuş gibi gümbürdemeye başlamıştı.

Onu çok özlemişti, ama bu pas kokulu, pis gölgeli yerde gizlenirken onu bir zamanlar sevdiği gibi sevmediğini fark etti. Umudun her zaman gizlendiği yere kalbine bir bıçak saplamıştı ve umudunu öldürmüştü. Artık Scarpetta'nın bir gün kendisine âşık olacağı umudunu taşımıyordu. O evlenmişti ve umut ölmüştü. BentonTa ayrılrsa bile bir şey değişmezdi. Marino umudunu öldürmüştü, hem de vahşi bir şekilde. Hayatında hiç böyle bir şey yapmamışken gidip ona yapmıştı. En iğrenç, en sarhoş randevularında bile kadınları zorlamamıştı.

Eğer bir kadını öperken kadın dilini ağzında istememişse kendini geri çekmişti. Eğer kadın elini ittiyse, ona bir daha dokunmamıştı o isteyene kadar. Uyarıldığı halde kadın ilgilenmemişse ona sahip olmaya kalkışmamış ya da elini onun apış arasına sokmamıştı. Eğer kadın onun cinsel organının rahat durmadığını fark etmişse hep o eski şakaları yapmıştı. Yalnızca seni selamlıyor bebeğim. Odada bir kadın varsa her zaman ayağa kalkar. Hey, bebeğim, sırf vitesim sertleşti diye benim arabamı sürmen gerekmiyor.

Marino kaba, eğitimsiz bir adam olabilirdi, ama bir zorba değildi. Kötü bir insan hiç değil. Ama Scarpetta nereden bilecekti ki? O sabah durumu düzeltmeye çalışmamıştı. Scarpetta kızarmış ekmek ve kahveyle misafir odasının kapısına geldiğinde en küçük bir çaba bile göstermemişti. Peki, ne yapmıştı? Unutmuş

numarası. Barda sakladığı burbondan şikâyet etmişti, sanki sarhoşluğu ve akşamdan kalma durumu onun hatasıymış gibi.

Hiçbir şeyi kabul etmemişti. Utanç ve panik onu susturmuştu, çünkü ne yaptığından tam olarak emin değildi ve ona sormayacaktı. Kendi başına bulsa daha iyi olurdu. Haftalarca ve aylarca kendi suçunu soruşturduktan sonra nihayet parçaları bir araya getirmişti. O kadar ileri gitmiş olamaz-

İ çünkü ertesi sabah uyandığında tamamen giyinikti ve fark edebildiği tek ücut sıvısı soğuk, pis kokulu teriydi.

Yalnızca olayın bazı kısımlarını çok net hatırlıyordu: onu duvara yasaması, kumaşın yırtılırken çıkardığı ses, teninin yumuşaklığı, canını yaktığını söyleyen sesi. Scarpetta onun bilinçli olarak yapmadığını biliyordu. Scarpetta'mn hareket etmediğini açıkça hatırlıyor ve içgüdülerinin ne kadar erinde olduğunu şimdi fark ediyordu. Marino o anda tamamen kontrolden çıkmıştı. Scarpetta mücadele ederek onu daha fazla tahrik etmemesi gerek-ğini bilecek kadar akıllıydı. Başka bir şey hatırlamıyordu, hatta göğüslerini bile. Yalnızca göğüslerini gördüğünde belli belirsiz şaşırdığını, ama unun olumsuz anlamda olmadığını hatırlıyordu. Daha çok, onlarca yıllık fanteziden sonra tam olarak hayal ettiği gibi görünmediklerini düşünüyordu. Ama zaten hiçbir kadının hayal ettiği gibi olmuyordu.

Bu, olgunlaşmayla kazanılan bir farkındalıktı, sezgi ya da sağduyuyla bir ilgisi yoktu. Göğüsler hakkında tek bilgisi yeni yetmeliğe ilk adımı attığı günlerde babasının alet kulübesinde sakladığı porno dergilerde gördüğü kadın memeleriydi. Hepsinin göğüslerinde giysinin üzerinden pek belli olmayan, parmak izleri gibi kendi bireysel özellikleri vardı. Yakınlaştığı her göğsün kendi eşsiz büyüklüğü, biçimi, simetrisi, eğimi vardı, en belirgin farklılık ise göğüs uçlarıydı. Kendini uzman olarak gören Marino, ne kadar büyük olursa o kadar iyi, diye düşünürdü, ama göz ucuyla süzmenin ve okşamanın ötesine geçtikten sonra önemli olan tek şey ağzına ne aldığı olmuştu.

Gece dürbünü ile Marino onları izlerken, Scarpetta ve Benton parktan çıkıp kaldırımda yürümeye başladı. Scarpetta'mn elleri cebindeydi, bir şey taşımıyordu. Bu da Benton'la büyük olasılıkla ofisine uğrayacakları anlamına geliyordu. Fazla konuşmadıklarını fark etti ve birden sanki Marino'nun düşüncelerini duymuş gibi el ele tutuştular ve Benton eğilip onu öptü.

Caddeye vardıklarında o kadar yakındılar ki Marino'nun onların yüzlerini görmek için ışığa bile ihtiyacı yoktu. Birbirlerine verdikleri öpücüğün gerçek olduğunu ve daha fazlasının geleceğini gösterircesine bakıyorlardı. Birinci Cadde'ye varıp gözden kayboldular.

Marino hidrolik asansörlerin sığmağından çıkmak üzereyken parkta hızla yürüyen birini daha fark etti. Ardından DNA Araştırma Merkezi'nin olduğu taraftan parka giren bir başkasını daha. Gece dürbünüyle bankta yan yana oturan Mike Morales ve Doktor Lenora Lesteri gördü.

Marino onların konuşmalarını duyamıyordu. Kadın Morales'e büyük bir zarf verdi. İçinde Terri Bridges'in otopsiyle ilgili bir şey olmalıydı. Ama bu garip bir teslimattı. Sanki iki casus gibiydiler. Bir an için ikisinin bir ilişki yaşadıklarını düşündü, ama Doktor Lester'ın haşın, asık yüzünü, kuşu andıran çıplak vücudunu çarşafın arasında düşününce midesi kalktı.

Bu olamazdı.

Doktor Lester'ın Morales'i acilen çağırmasının nedeni Scarpetta'nın morgda bulduğu şey için övgü toplamak olmalıydı. Ve Morales bu bilgiyi herkesten önce isterdi, Marino ve özellikle de Berger'den önce. Bu Scarpetta'nın morgda önemli bir şey bulduğu anlamına geliyordu. Marino, Doktor Lester ve Morales banktan

kalkana kadar oradan ayrılmadı. Morales, DNA Araştırma Merkezi'nin köşesinde gözden kayboldu, Doktor Lester Marino'nun bulunduğu tarafa dönüp hızlı adımlarla 27. Sokak'a doğru yürüdü. Gözleri elindeki BlackBerry'deydi.

Rüzgâr soğuk eserken aceleyle Birinci Cadde'ye doğru yürüdü, oradan bir taksiye, ardından feribota binip Nevv Jersey'deki evine gidecek olmalıydı. Birisine mesaj yazıyor gibiydi.

Müze yolu eskiden Şirret'in en sevdiği yürüyüş yeri idi. Bir şişe su ve bir diyet çikolatayla evinden çıkıp temposunu hızlandıran kadar vitrinlere bakabilmek için Madison Caddesi'ni seçerdi.

Onun için en önemli nokta Clyfford Stil, John Chamberlain, Robert Rauschenberg ve tabii ki Picasso'yla kendinden geçtiği Guggenheim'di. Orada gördüğü son sergi kâğıt üzerindeki Jackson Pollock resimleriydi ve bu da iki yıl önce bahar ayındaydı.

Ne olmuştu?

İşe gider gibi kart basıyor değildi, ama patron için çalışmaya başladıktan sonra yavaş yavaş müzelere, tiyatro gösterilerine, galerilere, gazete tezgâhlarına veya Barnes&Noble'a gitmeyi bırakmıştı.

En son ne zaman iyi bir kitap okuduğunu ya da bulmaca çözdüğünü, parkta müzisyenleri dinlediğini, bir sinema salonunda rahatça kendini koltuğa bıraktığını ya da bir şiirin ruhuna dokunuşuyla sarhoş olduğunu hatırlamıyordu.

Ambardaki bir böcek olmuştu, tanımadığı ya da umursamadığı insanların hayatlarında kapana kısılmıştı. Dedikodu. Kâğıt bebeklerin kalbine ve ruhuna sahip insanların cıvılcılığı ve banal dünyası. Michael Jackson'ın mahkemede ne giydiğiyle neden ilgilenmişti? Madonna'nın attan düşmesi onu ya da bir başkasını neden ilgilendiriyordu?

Şirret sanata bakmak yerine hayatın tuvaletine bakmaya, başka insanların pisliklerinden zevk almaya başlamıştı. Siyah Cadillac'ın içinde Le-xington Caddesi'ndeki Styx Nehri boyunca ilerlerken çok sayıda gerçeği fark etmeye başladı. Kovboy şapkalı adam ona karşı nazikti, hatta arabadan inerken dizini bile okşamıştı, ama ona adını söylememişti ve Şirret'in sağduyusu da sormaması gerektiği yönünde onu uyarmıştı.

O gece ona kötülükten başka bir şey getirmemişti. Önce Marilyn Mon-roe, sonra virüs, şimdi de bodrum. Belki Tanrı ona yaşadığı ruhsuz hayatla ilgili gerçeği göstererek bir tür ruhsal elektroşok tedavisi uyguluyordu. Kiralık tek yatak odalı dairesine bakarken, kocası gittiğinden beri belki de ilk kez gerçekte nasıl görüldüğünü ve hiç değişmediğini fark etti.

Kadife kanepe ve ona uyan koltuk gösterişsiz ve rahattı. Yıpranmış tüylü dokusu kocasını tekrar oturma odasında hayal etmesine sebep oldu.

289

F: 19

Onu koltukta oturmuş, purosunu tütürerek "Times" dergisi okuduğunu hızlı yal ederek, hayatlarının her zerresini dolduran dumanın kokusunu alabiliyordu. Duman kokusu evin içine öylesine sinmişti ki, sanki temizlikçiler evi hiç temizlememiş gibiydi.

Aslında giysilerini gözden geçirip aralarından bazılarını atması gerekiyordu ama birkaç nedenden dolayı bu cesareti kendinde bulamadı.

Kocası, sırf trafik işaretlerini dikkate alarak caddeden karşıya geçme mesisi gerektiğini kaç kez söylemişti?

Yol kapalı olduğu ve görünürde tek bir araba olmadığı halde sırf trafik polisi durmasını söylüyor diye caddede bekleyenler ondan daha mı aptaldı?

Sonunda bir kazada ölene dek Şirret'i dinlememişti. Bir gün puroları ve dağınıklığı yüzünden söylendiği bir kocası varken, ertesi gün ve ondan sonraki günler onun kokusu ve dağınıklığı, kapıdan çıkarken sarf ettikleri son sözlerinin anısı kalmıştı.

Kremalı kahveye ne dersin? diye sormuştu aptal görünümlü yün kasketini takarken.

Şirret bunu onlarca yıl önce Londra'dan almıştı ve kocası aslında karısının onu giymesini istemediğini hiç anlamamıştı.

Kremalı kahveye ne derim bilmiyorum, çünkü kremalı kahve içen bir tek sensin. Bunlar Şirret'in söylediği son sözler olmuştu.

Kocasının ondan duyduğu son sözleri bunlardı.

Bu dünya birlikte geçirdikleri son anlarını yeniden yazıyor, akla gelebilecek her şekilde değiştiriyor, söyleyeceği ya da yapacağı bir şeyin kaderi değiştirip değiştirmeyeceğini merak ediyordu. Onu sevdiğini söylese, akşam yemeğine kuzu pirzola ve fırında patates isteyip istemediğini sorsa, bir demet menekşe alıp sehpayı koysa, kocası bunlardan hoşlanır mıydı?

Kahve kreması ile ilgili söylediği şirretçe sözler yüzünden mi kızmış ve dikkati dağılmıştı?

Kocasına dikkatli olmasını söylese, bu onu ve Şirret'i korur muydu?

Dikkatini televizyona verdi. Kocasını puro içip yüzünde o şüpheli ifadeyle haberleri seyrederken hayal etti. Gözlerini ne zaman kapasa kocasının yüzünü görüyordu. Onun gitmeden önceki son halini görüyor, gidişini hatırlıyordu.

Şirret pahalı televizyonuna bakarken kocasının, Tatlım, neden televizyon? Kimin böyle bir televizyona ihtiyacı var ki? Amerika'da bile yapılmamıştır. Böyle bir televizyona gücümüz yetmez, diyeceğini biliyordu.

Kocası onaylamazdı. Oh Tanrım, o gittiğinden beri onaylamayacağı o kadar çok şey yapmıştı ki.

Yıpranmış boş koltuğa bakınca aklına başka hatıralar geldi ve iyice kederlendi.

Kocasının kayboluşunu bildirmişti.

Telefonu alıp kendisine inanması için polise yalvarırken yüzlerce filmdeki bir sahneyi yaşıyormuş gibi hissediyordu. inanın bana. Lütfen inanın.

İlgisiz polis memuruna kocasının barlara gitmediğini veya evden kaçmadığını anlatmıştı. Hafıza sorunu ya da başka bir ilişki yaşamıyordu. Her zaman izci kurt gibi geri gelirdi. "Maceracı" veya "inatçı" olmaya karar verse Şirret'i arardı.

Ve bana onu rahat bırakmamı, isteyince geri döneceğini söylerdi. Tıpkı "maceracı" ve "inatçı" olduğu geçen sefer yaptığı gibi. Sakız çiğniyor gibi görünen polis memuruna bunları söylemişti.

Şirret hariç hiç kimse paniğe kapılmamıştı.

Kimse umursamamıştı.

Sonunda NYPT'den arayan başka bir dedektif üzücü haberi bildirmişti.

Bayan, size bu haberi verdiğim için çok üzgünüm... Saat dört civarında. Olay yerine ben gittim...

Polis kibar, ama meşguldü ve birkaç kez üzgün olduğunu söylemişti, buna rağmen yaslı teyzesine cenaze törenine ve kiliseye kadar eşlik eden terbiyeli yeğeni gibi morga kadar ona eşlik etmeyi teklif etmemişti.

Morg mu? Nerede? Bellevue'nun yanında. Hangi Bellevue?

Bayan, yalnızca bir tane Bellevue var. ,

Kesinlikle hayır. Bir eski bir de yeni Bellevue var. Morg hangi Belle vue'nun yanında?

Oraya sekizde gidecek ve cesedi teşhis edecekti. Ona adres ve Bellevue'yu diğeriyle karıştırmamasın diye adli tabibin ismi de verilmişti:

Doktor Lenora Lester, LL.B., M.D.

Bütün eğitimine rağmen tavırlarında dostça bir hava olmayan nahoş bir kadındı. Şirret'i aceleyle o küçük odaya sokup çarşafı kaldırırken ne kadar da duygusuzdu.

Kocasının gözleri kapalıydı, kâğıt gibi mavi çarşaf çenesine kadar çekilmişti.

Ne bir yara izi, ne bir çizik, ne bir morluk vardı. Şirret bir an için bir şey olduğuna inanmamıştı.

Kırık bir yeri yok. Ne oldu? Gerçekten ne oldu? Ölmüş olamaz, iyi görünüyor, yalnızca rengi soluk. O kadar solgun ki iyi olmadığını ilk ben söyleyebilirim. Ama ölmüş olamaz.

Doktor Lester kazayı açıklarken ağzı bile kıpırdamamıştı.

Yürürken arkadan araba çarpmıştı.

Taksinin motor kapağının üstüne düşmüştü.

Başının arka tarafını ön cama vurmıştu.

Omurgasında ciddi kırıklar olduğunu söylemişti.

Soluk yüzlü sert ifadeli doktor çarpmanın etkisiyle alt uzuvlar hasar görmüş, demişti.

Uzuvlar.

Sevdiğinin çorap, ayakkabı ve o zalim nisan gününde neredeyse koltuğuyla aynı renkte pantolon giyen bacaklarından bahsediyordu. Kocasını, ona Saks'tan aldığı pantolonu giymişti.

Soluk yüzlü, sert ifadeli doktor küçük odada şöyle demişti: Oldukça iyi görünüyor, çünkü en derin kesikli yaraları alt uzuvlarında bulunuyor.

Onlar da -uzuvlar, kocasının uzuvları- kâğıt gibi mavi çarşafıla örtülmüştü.

Şirret morgdan çıkmış, e-posta adresini bırakmış, daha sonra çek yazıp toksikoloji sonucu için beş ay bekledikten sonra Doktor Lester'in son raporunu almıştı. Resmi otopsi sonuçları hâlâ resmi zarfın içinde, en alt çekmecede, Şirret'in koklamak istemediği, ama atmaya da kıyamadığı için naylon torbanın içinde sakladığı kocasının en sevdiği puro kutusunun altındaydı.

Bir kadeh burbon daha alıp bilgisayarın önüne geçti. Her zamankinden daha geç saate kadar çalışıyor, hiç uyumak istemiyordu. O gün Ma-rilyn Monroe fotoğrafını açana kadar öyle ya da böyle bir şekilde yaşıyordu.

Uzun favorili, parıltılı mücevherli adamı ve ona bedava dachshund, shih tzu ya da spaniel cinsi köpek yavrusu verme teklifini düşünürken aklına cezalandırıcı Tanrı hayali geldi. Adam nazik rüşvetiyle onu susturmaya çalışıyordu, ama nazik olmak istemezse ne olacağına da ima ediyordu. Şirret onu suçüstü yakalamıştı ve bunu ikisi de biliyordu. Adam Şirret'in ona karşı dostça şeyler hissetmediğini anlamıştı.

İnternete girip üç hafta önce Times'ta çıkan bir haberi aradı. Patronun Tell-Tail Hearts'ın Lexington Caddesi'ndeki ana mağazası hakkında güzel şeyler yazdığı haftaydı bu. Yazıda uzun favorili ve sefil suratlı adamın bir fotoğrafı da vardı.

Adı Jake Loudin'di.

Geçen ekim ayında Bronx'daki evcil hayvan dükkânlarından biri yağmalandıktan sonra orada ortaya çıkan bulgulara göre hayvanlara eziyetle suçlanmış, ama aralık ayının başında hiçbir ceza yemeden bu işten yakasını sıyırmıştı.

YAVRU KÖPEK ÜRETİM KRALINA KARŞI AÇILAN DAVA DÜŞTÜ

New York Bölge Savcısı, Missouri'li iş adamına karşı hayvanlara eziyet gerekçesiyle açılan davayı düşürdü. Hayvan hakları eylemcileri Jake Loudin'i, milyonlarca Kamboçyalıyı katleden Khmer Rouge liderine benzetiyordu.

Loudin mahkûm edilseydi sekiz suçtan toplam on altı yıl hapis ya- tabilirdi. "Fakat mağazanın buzdolabında bulunan sekiz hayvanın oraya konduğunda canlı olduğunu kanıtlamanın bir yolu yok," dedi Bölge Savcı Yardımcısı Jaime Berger. Berger'in yakın dönemde kurduğu hayvanlara eziyete karşı görev gücü, geçen ekim ayında mağazayı yağma-lamıştı. Berger ayrıca yargıcın, polisin yaşları üçle altı ay arasında değişen sekiz köpeğe ötenazi uygulandığını gösterecek kanıtları da bulamadığını ekledi.

Berger bazı evcil hayvan mağazalarının kedileri, köpekleri ve diğer evcil hayvanları satamıyorlarsa veya hayvanlar herhangi bir nedenle ticari yükümlülük haline geliyorsa onları "temizlediklerinin" herkesçe bilindiğini de ifade etti.

Berger'in, "Hasta veya üç-dört aylık bir köpek 'vitrindeki yavru köpek' çekiciliğini kaybediyor," dediği belirtildi. "Ve bu mağazaların çoğunun tıbbi bakım, hatta sıcaklık, temiz kafes ve yeterli su ve yiyecek gibi en temel gereksinimleri bile sağlama konusunda ihmalkâr davrandıkları biliniyor. Bu görev gücünü kurmamın nedenlerinden biri de bu durumun Nevv York halkının canına tak etmesi. Bu suçlulardan bazılarını hapishaneye gömmeyi görevim addediyorum."...

Şirret bu gece ikinci kez 911'i arıyordu.

Ama bu kez kafayı iyice bulmuş, düşüncelerini toparlayamıyordu. "Katiller," dedi operatöre, Lexington adresini tekrarlayarak. "Küçükler oraya hapsedilmiş..."

"Bayan?"

"Olaydan sonra beni arabasına bindirdi. Kalbim deli gibi atıyordu... Kırmızı bir suratı, dondurucu sessizliği vardı." "Bayan?"

"Daha önce aynı nedenle onu hapse atmayı denediniz! Hitler! Evet! Ama kaçmayı başardı. Bayan Berger'e söyleyin. Lütfen. Hemen. Lütfen."

"Bayan evinize bir memur göndermemizi ister misiniz?"

"Bayan Berger'in polis ekibinden biri gelsin lütfen. Oh Lütfen. Ben deli değilim. Yemin ederim. Onun ve buzdolabının resmini çektim."

Aslında çekmemişti.

"Hareket ediyorlardı!" diye bağırdı. "Hâlâ hareket ediyorlardı."

Benton ve Scarpetta gece dışarı çıktıklarında koyu mavi Impala hastanenin girişinde bekliyordu.

Scarpetta yakası koyun yünü kaplı deri ceketi tanıyınca Marino'yu hemen fark etti. Bagaj açıldı, olay yeri çantasını Benton'ın elinden alıp kendileri için aldığı iki kahvenin arka koltukta olduğunu söyledi.

Bütün bunlardan sonra, onca şeyden sonra böyle merhaba diyordu.

"Starbucks'a uğradım" diyordu bagajı kapatırken. "İki Venti," dedi yanlış telaffuz ederek. "Sarı pakette de tatlandırıcılar var."

Splenda'yı kastediyordu. Scarpetta'ya sakarin ya da aspartama dokunmadığını hatırlıyor olmalıydı.

"Ama krema yok, sürahide oldukları için alamadım. Eğer değişmediyse ikizin de krema kullandığını sanmıyorum. Kahveler arkadaki konsolda. Jaime Berger önde, onu göremeyebilirsiniz, burası çok karanlık, bu yüzden onun hakkında konuşmayın."

Komik olmaya çalışıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Scarpetta. O ve Benton arabaya bindi. "Nasılsın?"

"İyiyim."

Direksiyona geçtiğinde koltuğu o kadar gerideydi ki Scarpetta'mn dizlerine dokunuyordu. Berger dönüp merhaba dedi. Garip bir durum varmış gibi davranmıyordu. Bu da iyiydi, işleri az da olsa kolaylaştırıyordu.

Marino hastaneden uzaklaştı. Scarpetta onun ensesine siyah deri ceketinin yakasına baktı. Klasik Hogan's Heroes'du. Lucy onun yarım kemeri, kol fermuarları ve antika pirinç ıvır zıvırıyla hep dalga geçmişti. Scarpetta'mn onu tanıdığı yirmi yıl boyunca Marino bu ceketi giyiyordu ama artık onu giymeyecek kadar irileşmiş ve göbeği oluşmuştu. Belki de son yıllarda spor salonunda çalışmaktan ve geçmişte aldığı steroidler yüzünden irileşmişti.

Marino'nun hayatında olmadığı dönemde, olanlar ve buna yol açan şeyler üzerinde çok düşünmüştü. Kısa bir süre önce de eski yardımcısı Jack Fielding'le yeniden bağlantı kurup işe aldığı anda bazı şeylerin farkına varmıştı. Fielding steroidler yüzünden hayatını mahvetmişti ve Marino buna uzunca bir süre tanık olmuştu, ama Scarpetta'mn bu konuda hiçbir şey yapmaması yüzünden gittikçe artan bir huysuzluk ve korku duyarken kendi fiziksel gücünü saplantı haline getirmişti.

Marino, Fielding'e ve yapılı fiziğine hayranlık duyarken bu vücudu elde etmek için kullandığı yasadışı ve yıkıcı yolları hep eleştirmişti. Scarpetta, Marino'nun steroidleri cinsel performans ilaçlarından birkaç yıl önce almaya başladığına inanıyordu. Bu, Marino'nun geçen bahar evinde yaşadığı duygusal patlamadan önce neden bu kadar saldırgan ve açıkçası acımasız hale geldiğini açıklıyordu.

Marino'yu görmek Scarpetta'ya beklemediği ve belki de açıklayamayacağı şekilde acı vermiş, birlikte çalıştıkları yıllar boyunca yaşadıkları anıları canlandırmıştı. Marino bir dönem kır saçlarını uzatıp Donald Trump tarzında kelinin örtmüştü, ama Marino jöle ya da saç spreyi kullanmadığı için en ufak bir rüzgârda uzun saç püskülleri kulağının altına iniyordu. Bir ara kafasını tıraş edip çirkin bir bandana takmaya başlamıştı. Şimdi de kafasında hilal gibi görünen ince tüyler vardı. Küpe takmıyor, sert görünümlü Outlavv ya da Helis Angel gibi görünmüyordu.

Marino gibi yani kendi gibi görünüyordu, yalnız daha zinde, ama daha yaşlıydı. Arabada gözaltı bürosundan adamlar varmış gibi zoraki bir iyilik hali içindeydi.

Üçüncü Cadde'ye dönüp hastaneden yalnızca birkaç dakika uzaktaki Terri Bridges'in dairesine yöneldi. , Berger, Scarpetta'ya geçen bahar ya da yaz aylarında Charleston'da kendisiyle bağlantı kurmaya çalışan Terri'yi hatırlayıp hatırlamadığını sordu. Scarpetta olumsuz yanıt verdi.

Berger BlackBerry'siyle oynayıp Lucy'nin teze itirazıyla ilgili bir şeyler mırıldandı, sonra Terri'nin geçen yıl kendisinden Scarpetta'ya ulaşması konusunda yardım istediği e-postayı okudu.

"2 Temmuz," dedi Berger. "Bu e-postayı Nevv York Bermuda Şeytan Üçgeni diye anılan Nevv York valiliğinin resmi e-posta adresine göndermiş. Sana ulaşamadığı için bana ulaşmaya çalışmış. Ama görünüşe göre ikimize de ulaşamamış."

"Lunasee gibi bir isim kullanırken buna hiç şaşırmadım," dedi Benton. Karanlık arka koltukta oturmuş, camdan dışarıya, sessiz Murray Hill mahallesine bakıyordu. Scarpetta o ana kadar dışarıda yalnızca uzun paçalı, şortuyla yürüyüşe çıkmış bir adam görmüştü.

"Kullanıcı adı Papa olsa bile bana ulaşmasına şaşardım," dedi Berger. "Ama öyle bir e-posta almadım. Kay, Terri'nin Charleston'daki ofisinden sana ulaşmadığına emin misin?"

"Eminim," dedi Scarpetta. "Ama geçen bahar ve yaz aylarında benim ofisimin de Bermuda Şeytan Üçgeni'nden farkı yoktu."

Marino karşısında otururken daha fazla şey açıklamak istemiyordu. O tek kelime bile etmeden, bir iz bile bırakmadan ortadan kaybolduktan sonra geride neler olduğunu bilmiyordu. Rose'un yaşadığı hızlı çöküşün ardından inatçı gururundan vazgeçip Scarpetta'mn onu yanına alıp kendisiyle ilgilenmesine itiraz etmediğini, sonunda onu kaşıkla beslemek, çarşafı kirlettiğinde değiştirmek zorunda kalışını, Rose acıları artık dayanamaz hale geldiğinde çaresiz gözleriyle morfin ve oksijen istediğini nasıl anlatabilirdi?

Bu dünyada uzun süre kalmayacağını bildiği halde onun aniden her şeyi bırakıp gidişi yüzünden Rose'un ne kadar öfkeli olduğunu bilse Marino ne hissederd? Rose onun bu davranışının yanlış olduğunu Scarpetta'mn bir gün Marino'ya söylemesini istemişti. Ona kulağına bir şamar indireceğimi söyler misin? demişti Rose. Sanki iki yaşında bir çocuktan bahsediyordu.

Ona Lucy'ye kızdığını da söyle, ikisine de çok kızgınım. Lucy'nin şu anda yaptığı şey yüzünden Marino'yu suçluyorum. Evde olmaktan korktuğu için eğitim kampının birinde atış talimleri yapıp Sylvester Stallone'ymış gibi kocaman adamların böbreklerine tekme atıyor.

Son haftalarda Rose'un hareketleri iyice kısıtlanmıştı, ne konuştuğunu bilmiyordu, ama söylediği hiçbir şey tamamen saçma değildi.

Öteki tarafa geçtikten sonra onu bulup icabına bakmamın daha kolay olacağını söyle Marino'ya. Göreceksin bak, onun icabına bakacağım.

Scarpetta portatif bir hastane yatağı almış, sürgülü kapıları açmıştı. Böylece bahçeye ve kuşlara bakabiliyor, İç Savaş'tan beri orada olan meşe ağaçlarının dallarının kıpırdanışını dinliyorlardı. O ve Rose, bu güzel manzaralı, eski oturma odasında sohbet ederken, şöminenin üstündeki saat son günlerindeki birlikteliklerinin ritmini ölçüyormuş gibi tik tak sesleri çıkarıyordu. Scarpetta, Marino'nun yaptığı şeyin ayrıntılarına hiç girmemişti, ama Rose'a bu konuda kimseye söylemediği en önemli şeyi açıklamıştı.

İnsanların bir şeyi yeniden yaşamaları konusunda neler söylediklerini bilirsin, dedi.

Benim böyle bir şey söylediğimi duyamazsın, diye cevap verdi Rose. Yastıklarına dayanmış otururken sabah güneşi beyaz çarşaflarını aydınlatıyordu. Böyle aptalca bir şey söylemek hiçbir işe yaramaz.

Haklısın, ben de söylemezdim, çünkü samimi olmazdı. Bir fırsatım olsa o geceyi bir daha yaşamazdım, çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. İstedğim kadar farklı senaryo yazsam da sonuç yine değişmezdi. Onu durdurabilmemin tek yolu bu çabaya yıllar önce, belki on ya da yirmi yıl önce başlamam olurdu. Marino'nun suçunda benim de payım var. Onun sorunuyla hiç ilgilenmemiştim.

Marino ve Lucy'nin sonunda Rose'a yaptığı şeyi o da Marino'ya yapmıştı. Ona aldırmamış, fark etmemiş gibi yapmıştı, kriz anında bile onunla yüzleşmek yerine birden kendini işiyle meşgul etmişti. Marino'nun iştahına ve güvensizliğine sahip iri bir polise, göğüslerine veya bacaklarına bakmayı kesmesini, bu işin üstesinden gelmeyi öğrenmesi gerektiğini, çünkü kendisiyle seks yapmayacağını söylemekte tereddüt etmeyen Jaime Berger gibi olmalıydı. Onun fahişesi, madonnası, karısı, annesi ya da bunların hepsi birden olmayacaktı ve çoğu erkeğin istediği şey aslında bunların hepsiydi, çünkü daha iyisini bilmiyordu.

Virginia'ya ilk atandığında, ona büyük zorluklar çıkaran, âşık küçük bir erkek çocuğu gibi hırçınlık yapan Marino'ya bu anlamda bir şeyler söyleyebilirdi. En büyük kusuru birini incitme korkusu olduğu için onu incitmekten o kadar korkuyordu ki, sonunda onu, kendisini ve herkesi en kötü şekilde incitmişti.

Sonunda bencillik ettiğini itiraf ediyordu. Rose'a şöyle demişti: Ben buradaki en bencil kişiyim. Bu, utanç duygusuna kadar uzanıyor. Ben farklıydım, başka insanlar gibi değildim. Dışlanmanın, uzak tutulmanın ve utanmanın ne demek olduğunu bilirdim ve kimseye böyle bir şey yapmak istemedim. Ya da bana bir daha yapılmasına izin vermedim. Söylediğim son şey en önemli olanı. Sürekli kendimi korumakla meşguldüm. Kendin hakkında böyle bir şeyi bilmek ne korkunç.

Sen tanıdığım en farklı insansın, demişti Rose. O kızların ve insanların çoğunun senden neden hoşlanmadığını anlayabiliyorum. Bu, insanların küçük oluşuyla ve senin hiç zorlanmadan bunu onlara hissettirmenle ilgili 'ir şey. Bu yüzden sanki bu kendilerini daha büyük yapacakmış gibi seni bir kilde küçük düşürmeye çalışıyorlar. Bunun nasıl olduğunu bilirsin, ama cindeyken bunları anlayacak bilgelik kimde? Ben seni severdim. O rahibelerden ya da öteki kızlardan biri olsam da sen benim en sevdiğim olurdun. Olmazdım.

Kesinlikle olurdun. Neredeyse yirmi yıldır peşindeyim. Bunun nedeni üks çalışma şartları, bana verdiğin mücevherler ve kürkler ya da beni götürdüğün egzotik tatiller değil. Sana deli oluyorum. Ofisten içeri girdiğin ilk andı. Hatırlıyor musun? Hiç kadın adli tabiple çalışmamıştım ve herkesin düşüneceği şeyi düşündüm. Garip, zor ve nahoş bir insan olmalıydın. Başka nasıl bir insan bu işi seçerdi ki? Resmini görmemiştım ve veba çukurundan çıkmış bir canavara benzediğinden emindim. Nereye gideceğime karar vermiştim, belki tıp fakültesine gidecektim. Orada birisi beni işe alırdı. Çünkü seninle bir dakika bile kalacağımı sanmıyordum ta ki seninle tanışana kadar. Ondan sonra seni dünyada terk etmezdim. Şu anda bunu yaptığım için özür dilerim.

"Geriye dönüp telefon kayıtlarını, ofis e-postalarını kontrol edebiliriz," dedi Scarpetta, Benton, Marino ve Berger'e.

"Şu anda bunun aciliyeti yok," dedi Berger, arkasına dönerek. "Ama Lucy sana bazı bilgiler gönderiyor, fırsatın olunca baksan iyi olur. Terri Bridges'in, yani biz öyle olduğunu varsayıyoruz, yazdıklarını görmen gerekiyor. Bunu söylemesi zor, çünkü Oscar Bane'in de bir ilgisi olabilir, hatta Lunasee o bile olabilir."

"Toplanan kanıtların bir listesini yaptım," dedi Marino araba sürmeye devam ederken. "Ve olay yeri şemalarından, içeride neler olduğunu görmeniz için ikinize birer kopya var."

Berger iki kopyayı arkaya uzattı.

Marino bir sürü ağaç ve eski kahverengi binaların olduğu karanlık bir mahalleye girdi.

"İyi aydınlatılmamış," dedi Benton. "Ve bir sürü insan hâlâ tatil için uzakta. Neyse ki suç oranı yüksek bir bölge değil."

"Öyle," dedi Marino. "Buralarda öyle şeyler olmuyor. Cinayetten önce bu bölgedeki son şikâyet birisinin müziği çok yüksek sesle açmasıydı."

Marino NYPT devriye arabasının arkasına park etti.

"Anlayamadığım birşey var," dedi Berger. "Lucy'yle baktığımız e-postaları düşününce insan onun başka biriyle görüşüp görüşmediğini merak ediyor."

"Görünüşe göre kimse polis arabasını gizleme zahmetine girmiyor," dedi Marino, motoru kapatarak. "Gizlemek mi?" diye sordu Berger.

"Morales arabanın ortalıkta görünmesini istemediğini söylemişti. Katilin geri gelme olasılığını düşünerek. Sanırım gerekli kişilere bunu söylemeyi unuttu."

"Yani Oscari aldatıyor muydu?" diye sordu Benton, kapıyı açarken. "Yani Terri Oscari aldatıyor muymuş? Sanırım montlarımızı arabada bıraksak iyi olur."

Mantosunu çıkarırken soğuk hava Scarpetta'nın saçlarına ve döpiyesine yapıştı. Marino arabadan inerken telefonla konuşuyordu. Herhalde içerideki nöbetçi polise geldiklerini haber veriyordu. Burası hâlâ aktif bir olay yeri. Scarpetta'nın incelediği polis raporlarına göre polis saat birde oradan ayrıldığı zamandan bu yana bir değişiklik olmaması gerekti.

Binanın ön kapısı açıldı; Marino, Benton, Berger ve Scarpetta beş basamak çıkıp antreye girdi. Üniformalı polis görevini çok ciddiye alıyordu.

"Arabayı binanın önünde gördüm," dedi Marino. "Sanırım merkezden gelen son emir arabayı görünür bir yerde bırakmaman şeklindeydi."

"Diğer memur kendini iyi hissetmiyordu. Sanırım kokunun etkisi, ama burada biraz oturduktan sonra insan alışıyor," dedi memur. "Onu göndermek için geldiğimde bana ön tarafa park etmememle ilgili bir şey söylenmedi. Kaldırmamı ister misiniz?"

Marino, Berger'e döndü. "Bir fikrin var mı? Morales burada polis varmış gibi görünmesini istemiyordu. Dediğim gibi, katil olay yerine dönerse diye."

"O çatıya bir kamera yerleştirdi," dedi memur.

"Bunun büyük bir sır olmasına sevindim," dedi Marino.

"Bu daireye geri gelebilecek tek kişi Oscar," dedi Benton. "Anahtarı olan başka kişiler varsa bilmiyorum. Ve o da paranoyak olduğu için buraya gelip içeri girmeye çalışacağına pek ihtimal vermiyorum."

"Onun ruhsal durumunda olan birisinin sevdiğini son bir kez görmek için morga gitmesi daha büyük bir olasılık," dedi Scarpetta.

Ağzını sıkı tutmaktan bıktığını hissediyordu. Hasta-doktor arasındaki gizlilik ilkesini bozmadan gerekli bilgiyi iletmenin yolları vardı.

Marino, memura döndü. "Adli Tabip Ofisi'nin civarında devriye gezmek iyi bir fikir olabilir, belki Oscar Bane gelir. Ama bana bir iyilik yap ve telsizde bu konuyu konuşma da gazeteciler duymasın, tamam mı? Doğu Yakası'ndaki bütün cücelerin durdurulup sorgulanmasını istemeyiz."

Sanki Adli Tabip Ofisi'nin bulunduğu yer cücelerin popüler gezinti alanıymış gibi konuşuyordu.

"Bir şeyler yemek ya da yapmak istiyorsan bu iyi bir fırsat," dedi Marino.

"Çok istesem de teklifinizi kabul edemem, teşekkürler. Bana verilen emir burada kalmam şeklinde. Kayıt defterini de imzalamanız gerekiyor," dedi polis memuru.

"Bu kadar profesyonel olma. Kimse ısırmaz, hatta Bayan Berger bile," dedi Marino. "Biraz hareket alanı lazım bize. Antrede takılabilirsin, keyfine bak. Ya da mola verebilirsin. Biz buradan ayrılmadan on beş dakika önce haber veririm. Florida'ya filan gitme yalnız."

Memur dairenin kapısını açarken Scarpetta bozulmaya başlayan tavuğun kokusunu aldı. Memur katlanan sandalyenin arkasındaki ceketini ve altındaki Philip Meyerin American Rust adlı kitabını aldı. Orada bekleyen polis memuru hiçbir nedenle bu noktanın ötesine geçemezdi. Eğer geçmeyi isterse kanıtların toplandığı yerdeki parlak turuncu koniler ona durması gerektiğini hatırlatırdı. Suya, yiyeceğe ya da tualete gitmeye ihtiyacı olması fark etmezdi. Bir şey yapmak isterse kendisinin yerine birini çağırması gerekirdi. Kendi sandalyesini getirmediyse oturamazdı bile.

Scarpetta kapının hemen girişinde olay yeri çantasını açıp dijital kamera, not defteri ve kalemini çıkardı. Herkese birer çift eldiven verdi. Hiçbir şeye dokunmadan ve konuşmadan her zamanki incelemesini yaptı, kanıt belirleyiciler hariç hiçbir şeyin yerinden oynamadığını, orada bir şiddet olayı yaşandığını gösterecek hiçbir şey olmadığını fark etti. Daire kusursuz durumdaydı, baktığı her yerde burada yaşayıp ölmüş dik kafalı, saplantılı bir kadının izlerini görüyordu.

Tam önlerindeki oturma odasında bulunan çiçek desenli kanep ve koltuk, akçaağaçtan yapılmış sehpanın etrafına mükemmel şekilde yerleştirilmişti. Sehpadaki dergiler kusursuz bir yelpaze şeklinde dizilmişti. Köşedeki standart büyüklükteki Pioneer plazma televizyon yeni görünüyordu ve kanepenin tam karşısına yerleştirilmişti. Şöminenin içinde yapay çiçekler vardı. Fildişi renkli Berberi kilimi tertemizdi.

Koniler dışında polisin etrafta dolaştığını gösteren hiçbir iz yoktu. Olay yeri işleyiş kurallarına göre içinde bulunduğumuz modern çağda polisler baştan aşağı atılabilir önlükler giymiş ve galoş takmış olmalıydılar. Cilalı tahta döşemelerdeki izleri toplamak için elektrostatik toz alıcılar kullanılmış olmalıydı. Kullanımı pis olan siyah parmak izi tozunun yerini adli ışıklar ve fotoğraflar almıştı. NYPT gibi sofistike birimlerde çalışan olay yeri bilim insanları ne yaratır ne de yok ederdi.

Oturma odası, yemek odası ve mutfakla birleşiyordu. Daire o kadar küçüktü ki Scarpetta bulunduğu yerden akşam yemeği için hazırlanmış masayı ve ocağın yanında bulunan tezgâhın üstündeki hazırlıkları görebiliyordu. Tavuğun hâlâ fırında olduğuna hiç kuşku yoktu. Ev sahibi veya Terri'nin ailesinin içeri serbestçe girmesine izin verilene dek, ne kadar kötü kokarsa koksun tavuğun daha ne kadar orada kalacağını Tanrı bilirdi. Vahşi bir ölümün ardından geride kalan artıkları temizlemek kanun adamlarının sorumluluğu ya da hakkı değildi. Bu ister kan olsun, ister büyük bir ziyafet yemeği.

"Bilinen soruyu sorayım," dedi Scarpetta ortaya. "Hedefteki kurbanın Terri olmaması mümkün mü? Uzak da olsa böyle bir olasılık var mı? Çünkü bu binada Terri'nin dairesinin karşısında bir ve yukarıda iki daire daha var, değil mi?"

"Ben her zaman her şeyin mümkün olduğunu söylerim," dedi Berger. "Ama Terri kapıları açmış ya da açan kişinin anahtarları varmış. Terri'yle onu öldürenler arasında bir bağ var gibi görünüyor." Marino'ya dönüp, "Çatı girişinden söz etmiştin," dedi. "Yeni bir şey buldun mu?"

"Morales'ten bir mesaj geldi. Dün gece olay yerine geldiğinde merdiven, çatı kamerasını yerleştirdikten sonra bulunduğu yerdeymiş. Yani malzeme dolabında."

Marino'nun yüzündeki bakış bu konuda onlarla paylaşmayacağı bir espri olduğunu söylüyordu.

"Yeni bir şey olmadığını düşünüyorum. Diğer kiracılar arasında olası bir tanık ya da şüpheli var mı?" diye sordu Berger Marino'ya. Hâlâ konuşmaya dairenin dışında devam ediyorlardı.

"Long Island'da yaşayan ev sahibine göre Terri bir şikâyeti olduğu zamanlar hariç oldukça sessiz biriymiş. Her şeyin doğru olmasını isteyen biri," dedi Marino. "Ama ilginç olan şu ki eğer Terri'nin halledemediği bir şey olursa ev sahibinin yapmasına izin vermezmiş. Birisine yaptıracağını söylemiş. Herhalde kirayı artırmayı düşünmesin diye bütün sorunları ev sahibine bildiriyormuş."

"Ev sahibi ondan pek hoşlanmıyor gibi," dedi Benton.

"Onu birkaç kez talepkâr, diye nitelendirdi. Ama onu hiç aramayıp hep e-posta atıyormuş, adamın ifadesine göre sanki dava için belge topluyor gibiymiş."

305

F: 20

"Lucy'den bu e-postaları bulmasını isteyebiliriz," dedi Berger. "Ev sahibine şikâyet etmek için on sekiz kullanıcı adından hangisini kullandığını biliyor muyuz? Lunasee'yi kullandığını sanmıyorum. Az önce Lucy'yle birlikte e-postaları incelerken ev sahibine giden ya da ondan gelen bir şeye rastladığımızı sanmıyorum. Ve bu arada bulacağı her şeyi bana göndermesini istedim. Yani Lucy dairede bulduğumuz dizüstü bilgisayarları incelerken hepimiz online sayılırız."

"Kullanıcı adı Railroadrun, ev sahibi öyle dedi. Sonuç olarak Terri adam için gerçek bir baş belasıymış."

"Aynı zamanda tamir edilecek bir şey olduğunda birisinin ona yardım ettiği de anlaşılıyor," dedi Scarpetta.

"O kişinin Oscar olduğuna dair şüphelerim var," dedi Berger. "Gördüğümüz e-postalarda öyle bir şeyden bahsedilmiyordu. Tuvaleti tamir etmesini ya da ampülü değiştirmesini söylediğini hiç görmedim. Gerçi boyu yüzünden bazı işler zor gelebilirdi."

"Üst kattaki dolapta merdiven var," dedi Marino.

"İçeriye önce yalnız görmek istiyorum," dedi Scarpetta.

Olay yeri çantasında mezurayı bulup ceketinin cebine koydu. Hangi koninin hangi kanıtın alındığını gösterdiği kanıt envanterine baktı. Kapıdan bir buçuk metre içeride, sol tarafta bir numaralı koni vardı. Fener burada bulunmuştu. Duracell lityum pilli, siyah metal Luxeon Star şeklinde tarif ediliyordu ve çalışır durumdaydı. Oscar'ın tarif ettiği gibi plastik değildi. Bunun bir önemi olmayabilirdi, ama metal bir fener ölümcül bir silah olabilirdi. Bu da Oscar'ın kendine çok hızlı vurmadığını gösteriyordu.

İkiden dörde kadar olan koniler ahşap zeminden alınan ayakkabı izlerini gösteriyordu. Yaklaşık on altıya on santim boyutlarındaki iz, koşucu ayakkabılarının altındaki desene sahipti. Küçük bir izdi bu. Scarpetta listeyi tararken Terri'nin dolabından bir çift spor ayakkabının alındığını gördü. Otuz beş numara, Reeboks,

pembe çizgili beyaz kadın ayakkabısı. Otuz beş numara kadın ayakkabısı parmaklardan topuğa kadar on altı santim olmazdı. Scarpetta morgda Terri'nin ayaklarına bakmıştı. Orantısız derecede küçük parmaklar yüzünden Terri'nin ayaklarının bundan daha küçük olduğunu fark ettiğini hatırlıyordu.

Kapının yakınından alınan ayak izinin Oscar'a ait olduğundan şüphelendi. Daireye girip çıkarken, montunu bırakmak için arabaya geri dönerken ve cesedi bulduktan sonra her ne yaptıysa o sırada bırakmış olmalıydı.

Bu tahminler de Oscar'ın hikâyesi doğru kabul edilirse geçerliydi.

Yerden alınan diğer izler de ilginçti, çünkü çıplak ayakla bırakılmıştı. Scarpetta eğimli ışık altında çekilmiş bazı fotoğraflar gördüğünü hatırladı. Çıplak ayak izlerinin Terri'ye ait olduğunu varsaymıştı ve bulundukları yerler de önemliydi.

Hepsi Terri'nin cesedinin bulunduğu ana banyonun dışında toplanmıştı. Scarpetta, Terri'nin duştan sonra vücut losyonu ya da yağı filan sürüp sürmediğini, hepsi birbirine çok yakın olan çıplak ayak izlerinin bu yüzden mi bu kadar belirgin görüldüğünü merak etti. Terri'nin terliklerini, dairenin öldürüldüğü bölüme girmek üzereyken çıkarmasının ne anlama geldiğini merak etti. Kapıyı açar açmaz saldırıya uğrayıp direnmiş olsa veya zorla yatak odasına geri götürülseydi terlikleri daha önce çıkmaz mıydı?

Onca yıldır cinayet mahallerinden edindiği tecrübelerle göre saldırı başladıktan sonra yatak odası terlikleri nadiren ayakta kalırdı. İnsanlar korktukları zaman onları ayaklarından fırlatıyordu.

Tavuk kokusunun daha güçlü ve nahoş olduğu yemek odasına kadar yürüdü. Mutfak hemen ilerideydi, sonra da Marino'nun verdiği kâğıtlardaki dairenin iç yapısını gösteren krokilere göre misafir odası ve ofis olarak kullanılan bölüm geliyordu.

Yemek masası özenle hazırlanmıştı. Mavi kenarlı tabaklar, kusursuz görünümlü kolalı mavi servislerin üstüne tam karşı karşıya gelecek şekilde yerleştirilmişti. Her şey aşırı titizlikle, saplantı ölçüsünde düzgün hazırlanmıştı. Yalnızca çiçek düzenlemesi mükemmel değildi, çünkü çiçekler boyunlarını eğmeye, gözyaşı gibi yapraklarını dökmeye başlamışlardı.

Scarpetta sandalyeleri çekip mavi, kadife minderleri kontrol etmiş birisinin boy kısalığını telafi etmek için üzerine diz çöküp çökmediğine baktı. Terri masayı hazırlamak için sandalyeye çıktıysa da daha sonradan düzeltmiş olmalıydı. Bütün mobilyalar standart boydaydı, daire engellilere göre düzenlenmemişti. Ama Scarpetta dolapları açınca tutacak yeri olan bir tabure, bir tutma aleti ve şömine maşasına benzer bir alet daha buldu. Terri bunlarla eşyaları tutup çekiyor olmalıydı. ,

Mutfakta, mikrodalganın altındaki köşede kurumuş kan damlaları vardı. Oscar artık orada olmayan makası alırken parmağını kestiğinde damlayan kanlar olmalıydı bunlar. Bıçakların bulunduğu tahta bıçak kutusu da makas gibi yerinde yoktu. Laboratuvara gönderilmiş olmalıydı. Ocağın üstünde pişmemiş ıspanak tenceresi duruyordu. Sapı tedbirli insanların yapacağı gibi içe doğru çevrilmişti. Fırındaki tavuk iğrenç kokuyordu ve derin alüminyum tavanın dibine yapışmış, etrafındaki yağ sarı balmumu gibi pıhtılaşmıştı.

Yemek pişirme takımları, fesleğen, tuz ve karabiber değirmeni, yemeğe konan şeri şişeleri tezgâha güzelce dizilmişti. Küçük bir kasede üç limon, iki misket limonu ve kahverengiye dönüşmeye başlamış bir muz vardı. Yakınlarında Scarpetta'nın bir şişeyi açmanın romantizmini öldürdüğünü düşündüğü tirbuşon ve pek pahalı olmamasına rağmen oldukça iyi bir şarap olan açılmamış bir şişe Chardonnay duruyordu.

Scarpetta, Terri'nin şarabı dolaptan Oscar'ın gelişine bir saat kala çıkarıp çıkarmadığını merak etti. Eğer

öyleyse biraz araştırma yapmış ve beyaz şarabın soğuk değil, serin servis yapılması gerektiğini öğrenmiş olmalıydı.

Buzdolabında yine pek pahalı olmamasına rağmen iyi bir ürün olan bir şişe şampanya duruyordu. Terri sanki bulabildiği her tavsiyeyi değerlendiriyor, internetteki tüketici köşesini İncil gibi okuyor olmalıydı. Belli ki bir heves veya oyun olsun diye bir şey almıyordu. İster televizyon ister porselen olsun aldığı her şey, bilinçli bir tüketicinin seçimi idi.

Buzdolabı çekmecelerinde taze brokoli, soğan, biber ve marul vardı. Etiketlerine bakılırsa dilimlenmiş hindi salamı ve İsviçre peyniri, oradan birkaç blok ötedeki Lexington Bulvarı'ndaki marketten, önceki gecenin yemeğiyle birlikte pazar günü alınmıştı. Buzdolabının kapağında bulunan salata sosu ve çeşnisi düşük kaloriliydi. Dolaplarda tuz oranı düşük krakerler, kuruyemiş ve çorbalar bulunuyordu. Likör de her şey gibi uygun fiyatlı en iyi markaydı: Devvar's, Smirnoff, Tanqueray ve Jack Daniel's.

Scarpetta, çöp tenekesinin kapağını kaldırdı. Çöp tenekesinin ne paslanır ne de parmak izi göstermeyen türde paslanmaz çelikten olmasına hiç şaşırmamıştı. Kapağını açmak için pedala basmak yeterliydi. Kirli olabilecek hiçbir şeye dokunmak gerekmiyordu. İçindeki naylon çöp torbasında tavuk ve ıspanağın paketleri, bol miktarda buruşturulup atılmış kâğıt havlu ve masadaki çiçeklerin yeşil ambalajı vardı. Scarpetta, Terri'nin çiçeklerin hâlâ lastikle bağlı saplarını makasla kesip makası temizledikten sonra tekrar yerine koymuş olup olamayacağını merak etti.

Etrafta alındı fişi yoktu, çünkü polis dün gece onu bulmuştu ve envanter listesine eklemişti. Terri çiçekleri dün sabah yerel pazardan sekiz dolar doksan beş sente almıştı. Scarpetta acınacak durumdaki küçük bahar buketinin Terri'nin aklına sonradan gelmiş olabileceğini düşündü. Yaratıcılıktan, doğallıktan ve sıcaklıktan bu kadar yoksun birini düşünmek onun için üzücüydü. Bu ne berbat bir yaşam şekliydi ve bu konuda bir şey yapmamış olması ne kadar yazıktı.

Terri psikoloji okumuştı. Kaygı bozuklukları konusunda tedavi görebileceğini biliyor olmalıydı ve eğer bunu denemiş olsaydı kaderi değişebilirdi. Yabancıların şu anda dairesinde olmasının, kim olduğunu ve nasıl yaşadığını bütün ayrıntılarına kadar soruşturmalarına yol açan şey dolaylı da olsa onun takıntılıydı.

Mutfağın ilerisinde, sağ tarafta ofis olarak kullanılan küçük bir misafir odası vardı. İçeride bir masa, sandalye, üzerinde yazıcı olan küçük bir masa ve duvara dayalı, içi boş iki dosya dolabından başka bir şey yoktu. Scarpel ta odadan çıkıp daire kapısına doğru baktı. Berger, Marino ve Benton otur ma odasındaydı. Kanıt envanterini inceleyip küçük turuncu konilerin önemini tartışıyorlardı.

"Polis geldiğinde bu dosya dolaplarının boş mu dolu mu olduğunu bili yor muyuz?" diye sordu Scarpetta.

Marino listesini taradı. "Mektupları ve kişisel kâğıtlarının alındığı söyleniyor. Dolaptan dosya kutusu gibi bir şey alınmış."

"Yani gerçek dosya dolaplarından bir şey alınmamış," diye tahminde bulundu Scarpetta. "Bu çok ilginç. İki dolap var ve içlerinde boş bir klasör bile yok. Sanki hiç kullanılmamışlar gibi."

Marino ona doğru gelip, "Ya toz?" diye sordu.

"Bakabilirsin. Ama Terri Bridges ve toz birbiriyle uyumlu şeyler değil. Toz yok, tek bir zerrecik bile."

Marino çalışma odasına girip dosya dolaplarını açtı ve Scarpetta onun botlarının duvardan duvara olan koyu mavi halıda bıraktığı girinti izlerini fark etti. İçeri girdiğinde kendisinin bıraktıkları dışında odada başka iz olmadığını fark etti ve bunun biraz garip olduğunu düşündü. Çünkü polis olay yerine pislik taşımamaya dikkat etmiş olabilirdi, ama işleri bittikten sonra halıyı süpürmüş olabileceklerini düşünmüyordu.

"Sanki dün gece buraya hiç kimse girmemiş gibi," dedi.

Marino dosya çekmecelerini kapattı.

"Birisi çekmecelerin tozunu almadıysa, buralarda bir şey varmış gibi görünmüyor. Burada olabilecek dosyaların etrafını kaplayan toz izi yok. Ama polisler dün buradaydı."

Marino sonunda çekinerek onun gözlerine baktı.

"Listede dolaptan alınan dosya kutusunu görebilirsin." Kaşlarını çatıp halıya baktı, Scarpetta'yla aynı şeyi fark ediyor olmalıydı. "İşte bu çok garip. Bu sabah buradaydım ve şu dolap -işaret etti- bavullarının olduğu yerdeydi."

Dolabın kapağını açtı. Kuru temizlemeciden gelen torbalar askıya asılmış, bavullar düzgün bir şekilde yere dizilmişti. Marino bastığı her yerde bırakıyordu.

"Ama sanki buraya hiç kimse girmemiş gibi ya da biri olaydan sonra elip halıyı süpürmüş."

"Bilmiyorum," dedi Scarpetta. "Ama söylediğine göre dün gecedен ri buraya senden başka kimse gelmedi."

"Kilo vermiş olabilirim, ama henüz havada uçmuyorum," dedi Marino. "Peki, ayak izlerim nereye kayboldu?"

Masanın yanında yerde, fişe takılı halde manyetik güç bağlantısı duruyordu. Scarpetta bunu da ilginç buldu.

"Dizüstü bilgisayarları Arizona gezisi için paketlemiş, ama güç bağlantısını yanına almamış öyle mi?" dedi Scarpetta.

"Birisi buraya girmiş," dedi Marino. "Herhalde o kahrolası Morales'tir."

24

Lucy tavan arasında yalnızdı, yaşlı buldoğu sandalyesinin yanında uyuyordu.

Telefonda Scarpetta'yla konuşurken Terri ve Oscar'ın e-postalarını okumaya devam etti:

Tarih: Pazar, 11 Kasım 2007 11:12:03 Kimden: "Oscar" Kime: "Terri"

Gördün mü, sana söylemiştim. Doktor Scarpetta öyle biri değil. Belli ki önceki mesajlarını almamış. Bazen burnunun dibinde ve aşikâr olanın böyle işe yaraması çok şaşırtıcı. Bana e-postaların kopyasını atacak mısın?

Tarih: Pazar, 11 Kasım 2007 14:45:16 Kimden: "Terri" Kime: "Oscar"

Hayır. Bu onun mahremiyetini ihlal etmek olur. Bu proje artık yıldızlara ulaştı. Şaşkınlık içindeyim ve o kadar mutluyum ki!

"Burunlarının dibinde ve çok aşikâr olan ne? Terri ya da Oscar bir şey denemiş ve birinin veya ikisinin birden istediği bir şeye ulaşmış gibiler," dedi Lucy kablosuz kulaklığına doğru. "Neden bahsediyor bunlar?"

"Neyin burunlarının dibinde olduğunu bilmiyorum, ama yanılıyor ya da gerçeği söylemiyor," dedi Scarpetta.

"Herhalde gerçeği söylemiyordur," dedi Lucy. "Bu yüzden senden giden e-postaları Oscar'ın görmesini istemiyordun"

"Benden giden e-posta olamaz," dedi Scarpetta tekrar. "Sana bir şey sormam gerek. Şu anda Terri Bridges'in dairesindeyim ve bu konuşma için hiç de uygun değilim, özellikle cep telefonundan."

"Cep telefonunu sana ben aldım, hatırlıyor musun? Özel bir şey o. Endişelenmene gerek yok. Benimki de öyle. Cep telefonlarımız güvenli."

Lucy her e-posta hesabını açıp işe yarar bir şey bulabilirim diye çöp sepetine bakarken konuşmaya devam etti.

"Oscar'a sana kızması için de bir neden vermiş olabilir. Kız arkadaşı, sonunda kendisine cevap veren -en azından ona böyle söylemiş- kahramanını saplantı haline getirmiş. Ve onun e-postaları görmesine izin vermiyor. Görünüşe göre hiçbir ilgin olmamasına rağmen bir konuda aralarında sorun yaratmış olabilirsin."

"Belki de fazlasıyla ilgimin olduğu bir konudur," dedi Scarpetta. "Dizüstü bilgisayarlarında ne tür bir güç sağlayıcı kullanıyorlar? Bu basit bir soru."

Terri'nin e-posta hesaplarından biri boştu. Lucy, Terri'nin bu hesabı oluşturduğunu, ama sonra kullanmaya fırsat bulamadığını düşünüp sona saklamıştı. Çöp sepetini açarken bulduğu şeyle serseme döndü.

"Vay canına," dedi. "Bu inanılmaz. Her şeyi dün sabah silmiş. Yüz otuz altı e-posta. Hepsini teker teker silmiş."

(1) Universal Serial Bus: Evrensel Seri Veriyolu. Cihazların, bir ana bilgisayar denetleyici-siyle iletişimini kurmak için Ajay Bhatt tarafından icat edilmiştir.

"USB(1) değil de manyetize güç kablosu mu kullanıyorlar? Neyi silmiş?" diye sordu Scarpetta.

"Bekle," dedi Lucy. "Bir yere gitme. Benimle kal, buna birlikte baka cağız. Jaime, Benton ve Marino'yu da yanma alıp hoparlörü açabilirsin."

Terri'nin sildiği bütün mailler Terri ve Scarpetta612 isimli başka bir kullanıcı arasında gidip gelmişti. Altı-on iki- haziranın 12'si Scarpetta'nın doğum günüydü.

İnternet hizmet sağlayıcısının adresi, Terri'nin olduğu varsayılan diğer on sekiz hesabmkiyle aynıydı, ama Scarpetta612 geçmiş listesinde yoktu. Hesap bu bilgisayarda açılmamıştı bu bilgisayardan o hesaba girilmemişti. Lucy bunları gördüğü e-postaların tarihlerine dayanarak söylüyordu. Scar-petta612 hesabı bu bilgisayarda açılmış olsaydı diğer on sekiz hesapla birlikte geçmiş kısmında listelenirdi.

Scarpetta612'yi Terri oluştursaydı bilgisayar geçmişinde bulunurdu. Ama şimdiye kadar buna dair bir kanıt bulamamıştı.

"Scarpetta altı-on iki," dedi Lucy metni tarayarak. "Bu kullanıcı adıyla birisi Terri'ye yazıyormuş. Jaime ve Marino'ya söyleyebilir misin, bu hesabın şifresini bulalım?"

"Herkes benim adımla bir kullanıcı adı açabilir ve doğum günüm de sır değil. İlgilenen herkes bulabilir," dedi teyzesi.

"Jaime'ye kullanıcı adını ver yeter. Altı-on iki Scarpetta'ya bitişik yazılıyor."

Lucy ona internet servis sağlayıcısını verip bekledi. Scarpetta'nın birisiyle konuştuğunu duyabiliyordu.

Konuştuğu kişi Marino gibiydi. Scarpetta tekrar Lucy'ye döndü. "Hallediliyor." "Hemen şu anda," dedi Lucy.

"Hemen şu anda. Elindeki dizüstü bilgisayarlardan birinde manyetize güç kullanılıyor mu diye sormuştum."

(1) Internet Protocol: İnternette iki internet bilgisayarı arasında bilgi alışveriş metodu.

"Hayır," dedi Lucy. "USB, girintili beş pimlik bir port, seksen beş vvatt. Senin söylediğin şeyi Terri'nin dizüstü bilgisayarları tanımaz. Scar-petta612 IP(I)'sinin izi sekiz-doksan dokuz Onuncu Cadde'ye kadar sürülüyor. Burası John Jay Kriminal Hukuk Fakültesi değil mi?"

"Hangi IP? Ve evet. John Jay'in bunlarla ne ilgisi var? Jaime ve Marino hâlâ burada. Söylediklerini duymak istiyorlar. Hoparlörü açıyorum. Benton ne yapıyor?" diye ötekilere sordu.

Lucy, Berger'in, Benton'ın telefonda Morales'le konuşmakta olduğunu söylediğini duydu. Berger'in Morales hakkında bir şey söylemesi Lucy'nin canını sıkmıştı. Bunun nedenini bilmiyordu, ama Morales'in Berger'le ilgilendiğine, onu cinsel olarak istediğine ve belki de istediğini bir şekilde elde edeceğine dair sezgileri olabilirdi.

"Terri'ye yazan ve sen olduğunu söyleyen kişi her kimse John Jay'deki IP adresinden yazıyormuş," dedi Lucy.

Açıkça teyzesinin kimliğini kullanan kişinin gönderdiği silinmiş e-postaları taramaya devam etti.

"Bazılarını size göndereceğim," dedi. "Hepiniz bakmalısınız, sonra şifreye ihtiyacım var, tamam mı? Scarpetta'mn gönderdiği bu son e-posta Terri'ye dört gün önce gelmiş, 28 Aralık gece yarısına doğru. Butto'nun öldürülüşünden sonraki gündü ve sen CNN'e çıkmıştın teyze. Burada, New York'taydın."

"Evet, ama bu ben değilim. Bu benim e-posta adresim değil," diye ısrar etti Scarpetta.

E-postada şöyle yazıyordu:

Tarih: Cuma, 28 Aralık 2007 23:53:01 Kimden: "Scarpetta" Kime: "Terri" Terri,
Tekrar söylüyorum, sana bir özür borçluyum. Eminim beni anlarsın. Korkunç bir trajedi oldu ve CNN'e çıkmak zorunda kaldım. Sözümü tutmadığımı düşünürsen seni suçlayamam, ama birisi öldüğünde ya da başka sorunlar ortaya çıktığında programım hakkında fazla bir söz hakkım olmuyor. Tekrar deneriz! -
Scarpetta Not: Fotoğrafı aldın mı?

Lucy e-postayı telefonda okuyup, "Kay teyze?" dedi. "O gece CNN'den saat kaç civarında ayrıldın?"

"Başka sorunlar mı?" Berger'in sesi Scarpetta'yla konuşuyordu. "Cinayet ya da başka bir şiddet olayına sorun adını veriyormuşsun gibi? Kim yapıyor bunu? Tanıdığın biri gibi geliyor mu sana?"

"Hayır," diye cevap verdi Scarpetta. "Hiç kimse."

"Marino?" dedi Berger tekrar.

Marino'nun sesi duyuldu. "Hiçbir fikrim yok. Ama o böyle bir şey söy lemez." Sanki Scarpetta'nın onun desteğine ihtiyacı varmış gibi. "Birinizin aklına gelirse diye söylüyorum Jack olduğunu sanmıyorum."

Jack Fielding'i kastediyordu. Oysa onun birinin aklına gelme olasılığı çok düşüktü. Fielding sağlam bir adli patologdu. İyi niyetli ve genel olarak Scarpetta'ya sadıktı. Ama kas yapmak uğruna yıllarca vücuduna demir ve anabolik steroidler pompalaması yüzünden deri hastalıkları ve yüksek kolesterol gibi çeşitli fiziksel sorunlarla boğuştuğu için kötü bir ruh hali içindeydi. İnternette Scarpetta'ymış gibi dolanacak enerjisi yoktu ayrıca kurnaz ya da acımasız biri değildi. Bunu Terri Bridges'in yapmadığı varsayılır-sa birisinin onu Scarpetta'yla konuştuğuna inandırması acımasızlıktı. Terri ilk günden beri Scarpetta'yı idol haline getirmiş ve onunla bağlantı kurmaya çalışmıştı. Scarpetta'nın sonunda kendisine cevap verdiğine inandıysa bu onun için büyük bir mutluluk kaynağı olmalıydı ta ki kahramanı onu ihmal etmeye başlayana kadar.

"Kay teyze 28 Aralık gecesi CNN'den çıktın ve John Jay'den iki blok uzaktaydın. Sonra hep yaptığın gibi evine yürüdün, değil mi?" diye sordu Lucy.

Scarpetta'mn dairesi Central Park'ın batısında, CNN ve John Jay'e çok yakındı.

"Evet," dedi Scarpetta.

Bir e-posta daha vardı. Tarihi bir gün öncesine ait olan e-postanın IP adresi yine John Jay'di.

Tarih: Pazartesi, 31 Aralık 2001 03:14:31 Kimden: "Scarpetta" Kime: "Terri" Terri,
New York'taki zamanımı önceden planlayamadığımı ve OCME'1' üzerinde çok az kontrolümün olduğunu fark ettiğine eminim, çünkü burada şef değil, yalnızca düşük seviyeli bir danışmanım. Düşündüm de, neden benim daha yetkili olduğum Natertown'da buluşmuyoruz? Sana ofisimi gezdiririm ve otopsi ya da ihtiyacın olan diğer şeyleri görmeni de sağlarım. Mutlu yıllar. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. -Scarpetta

Lucy bu e-postayı yüksek sesle okurken hepsine gönderdi.

"Dün öğleden sonra New York'ta değildim," dedi Scarpetta. "Bunu John Jay'den göndermiş olmam mümkün değil. Zaten göndermezdim de. Ve morgda insanlara tur attırmam."

(1) Adli Baştabib Ofisi

"New York'ta şef olmadığını vurgulamış," dedi Berger. "Birisi seni kendi ağzınla küçültüyor. Kuşkusuz Terri'nin Scarpetta612 gibi yapıp kendine Scarpetta'dan geliyor gibi e-posta atıyor olabileceğini düşünüyorum. Bunun tezi için ne büyük bir başarı olacağını bir düşünün. Sorum şu, Lucy, bu sahtekârın Terri olması olasılığını tamamen göz ardı etmemizi gerekli
recek bir neden var mı?"

Lucy Berger'in sesini dinlerken içinde bir sıcaklık duyduğunu hissetti Çok hızlı olmuştu ve Berger ne istediğinden şaşkırtıcı derecede emin ol

muştu. Şaşkırtıcı derecede cesur. Sonra Berger kapıyı açıp çıkarken acı bir
rüzgâr esmişti.

Lucy telefondaki teyzesine, "Terri'ye yazılan ve güya senden gelen bu e-postalar, tezinde neden senden alıntı yaptığını ve neden seni tanıyormuş gibi görüldüğünü açıklıyor," dedi.

"Kay, bu e-postaların Oscar'dan olup olmayacağına dair bir izlenim edindin mi?" diye sordu Berger.

"Bana anlattıklarını söyleyemem. Ama böyle bir izlenim edindiğimi inkâr etmeyeceğim."

"Demek öyle. Yani bu yazışmaları kesinlikle biliyordu. Görüp görmediği ise ayrı bir konu."

"Eğer sahtekâr Terri değilse bütün e-postaları kim sildi? Ve ne için?" diye sordu Marino.

"Kesinlikle," dedi Berger. "Öldürülmeden hemen önce, Oscar yemeğe gelmeden olmalı. Yoksa e-postaları bir başkası silip dizüstü bilgisayarları dolaba o mu koydu?"

"Terri birisinin görmesinden endişe edip e-postaları sildiyse çöp ku tuşunu da boşaltmalıydı," dedi Lucy. "Bir salak bile çöp kutusundaki silinmiş dosyaların geri alınabileceğini bilir, özellikle de silme işlemi yeni yapıldıysa."

"Bu kadarından emin olabiliriz," dedi Scarpetta. "E-postaları o ya da bir başkası neden silmiş olursa olsun, Terri Bridges dün gece öldürülmeyi beklemiyordu."

"Hayır. Öldürüleceğini bilmiyordu. İntihar etmeyi planlıyorsa başka," dedi Lucy.

"Ve kendini öldürdükten sonra boynundaki bağı çıkardı, öyle mi? Hiç nmıyorum," dedi Marino, Lucy'nin varsayımlarını gerçek kabul ederek.

"Boynundan çıkarılacak bir bağ yoktu," dedi Scarpetta. "Terri boğaz-narak öldürüldü. Boynuna bağlanan bir şey olmadı."

"Scarpetta612'nin kim olduğunu ve bu kişinin gönderdiği fotoğrafı-e olduğunu bulmam gerek," dedi Lucy. "Çöp kutusunda fotoğraf ya da PEG görüntüsü yok. Terri fotoğrafı bu e-postalardan önce silmiş ve nafiasını temizlemiş olmalı."

"Ya sonra?" diye sordu Berger hoparlörden.

"Sonra fotoğrafı dizüstü bilgisayardan bulmamız gerek. Bunu diğer dizüstü bilgisayardan metin dosyalarını bulduğumuz gibi yapacağız," dedi Lucy. "Sen buradayken yaptığım şeyi yapacağım." "Fotoğrafla ilgili başka ne düşünebiliriz. Bunu soran Scarpetta'ydı. "O olduğunu varsayarsak, eğer Terri e-posta eklenmiş fotoğrafa başka bir aletten -BlackBerry ya da başka bir bilgisayar olabilir- girdiyse fotoğraf internet için kullandığı dizüstü bilgisayarda olmayacaktır," dedi Lucy."

"Ben de bunu söylemeye çalışıyorum," dedi Scarpetta. "Ofisinde senin elindeki dizüstü bilgisayarların ikisine de uymayan bir güç kablosu var. Bir yerlerde başka bir bilgisayar daha olmalı."

"Buradan Oscar'ın dairesine gitmeliyiz," dedi Marino. "Morales'te dairenin anahtarı var. Hâlâ onda değil mi?"

"Evet," dedi Berger. "Anahtar onda. Oscar'ın da evde olma ihtimali var. Nerede olduğunu bilmiyoruz çünkü."

Hoparlörden Benton'ın sesi duyuldu. "Orada olduğunu hiç sanmıyo-um."

"Az önce Morales'le mi konuşuyordun? Ne istiyormuş?" diye sordu Berger.

"Oscar'ın tutuklanabileceğini anladığından şüpheleniyor. Gardiyan-rdan biri Kay oradan ayrıldıktan sonra Oscar'ın pek iyi durumda olmadığını söylemiş. Morales diyor ki, Oscar Doktor Kay tarafından ihanete uğradığını hissetmiş, ama bunu söyleyenin kim olduğunu unutmayın. Kendisi ne yalan söylendiğini ve saygısızlık yapıldığını düşünüyor. Muayene sırasında Kay'ın kendisini taciz ettiğini Terri'nin görmediğine memnunmuş. Oscar'a kimyasal sürüp canını çok yakmış." "Taciz mi?" dedi Scarpetta.

Lucy'nin telefonda olduğunu unutmuş gibi konuşmaya devam ediyorlardı. Lucy silinmiş e-postaları taramaya devam etti.

"Morales'in kullandığı sözcük buydu," dedi Benton'ın sesi.

"Kesinlikle taciz etmedim ve şu Morales her kimse orada olanları kimseye söyleyemeyeceğimi çok iyi biliyor." Scarpetta BentonTa konuşuyordu. "Oscar'ın tutuklanmadığını biliyor. Etrafa böyle söylentiler yaymaya devam ederse kendimi savunamam."

"Bu yorumları Oscar'ın yaptığını sanmıyorum," dedi Benton. "O senin hiçbir şey anlatmayacağını biliyor. Eğer sana gerçekten güvenmeseydi, senin hakkında uydurma şeyler söyleyip kendini savunacağını düşünürdü. Dürüst olmadığın için aranızdaki gizlilik ilkesini ihlal edeceğini varsayardı. Gardiyanla kendim konuşacağım."

"Katılıyorum," dedi Berger. "Bu yorumların kaynağının. Morales olduğu düşünülürse.

"O bir bok karıştırıcısı," dedi Marino.

"Sana bir mesajı var," dedi Benton.

"Ya, eminim vardır," dedi Marino.

"Bugün görüştüğün tanık, caddenin karşısındaki şu kadın" dedi Benton. Lucy'nin dinlediğini unutmuş gibiydiler.

"MoralesTe bu konuyu konuşmadım," dedi Marino. "Ama o biliyor."

"Telsizciden kadınla görüşmek için bana yardım etmesini istedim. Kadın benim baltalı katil olduğumu sanıp 911'i aradı. Belki Morales öyle duymuştur." "Belli ki kadın 91'i tekrar aramış," dedi Benton. "Kısa bir süre önce." "Ödü patladı," dedi Marino. "Terri'ye olanlar yüzünden." "Hayvan tacizini ihbar etmek için aramış," dedi Benton. "Deme ya. Ölen köpeği yüzünden mi?" "Ne?"

"Ben de bunu soruyorum," dedi Marino. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Kadın 911 operatöründen Jaime'ye bir mesaj iletmesini istemiş. Onun ifadesiyle bu ay başında ellerinden kurtulan adammış yine. Kadın cep telefonuyla resim çektiğini ve adamın yine yaptığını kanıtlayabileceğini söylemiş."

"Jake Loudin," dedi Berger. "Onun resmini çektiğini iddia eden kim?"

"911 operatörünün bu mesajı Morales'e iletliğini biliyorum bir tek. Jaime'yle bağlantısı yüzünden herhalde."

Lucy bir yandan onları dinlerken okumaya devam etti. Diğer yandan da bir Diet Pepsi açtı. Jet Ranger horluyordu.

"Ne bağlantısı?" diye sordu Marino öfkeyle. "Bu kahrolası bir şaka mı? Size söylüyorum, o adamdan hoşlanmıyorum. Tam bir serseri."

"Kısacası tanışınla tekrar konuşmak isteyebileceğini söyledi," dedi Benton. "Hayvanlara yapılan zulümle ilgili davasıyla bağlantılı görüldüğü için Jaime de kadınla konuşmak isteyebilir. Ama belki öncelikle hâlâ fırsatımız varken hepimiz Oscar'm dairesinde buluşmalıyız."

"Kadın caddenin karşısında oturuyor," dedi Marino. "Onu bu öğleden sonra gördüğümde içiyordu. Başka bir köpek almaktan bahsediyordu. Loudin'den neden bahsetmedi bilmiyorum. Köpeklerden ve Jaime'nin köpeklerle yapılan zulme karşı kurduğu ekipten konuştuk. Zaten çok yakınında olduğumuz için gidip önce onunla konuşalım, sonra Oscar'ın evine gideriz. Oscar'ın evi parkın öteki tarafında, senin dairene de John Jay'e de çok uzak değil."

"Bence dağılmalıyız," dedi Berger'in sesi. "Siz ikiniz Oscar'ın evine gidin. Marino ile ben burada kalalım."

321 F:21

"Ben John Jay konusuna dönmek istiyorum," dedi Scarpetta. "IP adresi John Jay'i gösteriyorsa bu iş nasıl oluyor? E-postaları gönderen kişinin ora da bulunması gerekmiyor mu?"

Sessizlik oldu. ,

Scarpetta sorusunu tekrarladı. "Lucy, hâlâ bizimle misin?"

"Özür dilerim," dedi Lucy. "Bir an sizi unuttum."

"Telefonda olduğumu bilmiyordum," dedi Benton. "Belki de cep telefo nunu masaya bıraksan iyi olur. Özür dilerim Lucy. Merhaba Lucy."

Scarpetta da telefonunu bıraktı.

"Scarpetta612 her kimse John Jay'in kablosuz ağına girmek için fizik sel olarak yakınlarda bulunması gerekiyor. Örneğin, bu kişinin orada olup üniversite bilgisayarlarını kullanması gerekir, ama binalar kilitletiği için gece yarısı bu mümkün değil. 28 Aralık'ta son e-posta gece yarısından he men önce

gönderilmiş. Ya da o kişi dizüstü bilgisayarını veya internete bağlanabileceği BlackBerry, iPhone, PDA gibi daha küçük bir şey getirmiş olabilir. Benim düşündüğüm bu. Bence bu kişi yanında PDA gibi bir şey getir miş ve binalardan birinin önündeki kaldırıma oturup gizlice kablosuz ağı;ı bağlanıyordun Polisler Terri'nin cep telefonunu bulmuştur herhalde? Ya da BlackBerry veya PDA'sını? Scarpetta612'nin gönderdiği fotoğrafı buldular mı? Dediğim gibi bunlardan biriyle gönderilmiş olabilir," dedi Lucy.

"Cep telefonu incelendi," dedi Marino. "Başka telefonu ya da internete girebileceği aleti yok. Buradaki envanterin doğru olduğunu kabul edersek yalnızca bir cep telefonu varmış. Basit bir telefon. Mutfak tezgâhında şarj oluyormuş, kulaklığı da yanındaymış."

Hepsi birlikte tartışıp tahminlerde bulunmaya devam etti. Marino ve Berger, Scarpetta612 için e-posta sağlayıcısıyla bağlantı kurarken kısa bir sessizlik oldu.

Lucy'nin ihtiyacı olan bilgiye ulaştılar.

"Şifre stiffone, tek sözcük." Berger bunu Lucy'ye heceledi. "Marino, sen de John Jay'in güvenliğiyle görüşüp aralığın yirmi sekizinde gece geç saatte ve dün öğleden sonra sınıf binasının önünde birini görüp görmediklerini sorar mısın?"

"Aralığın yirmi sekizinde de dün gece de bina hem geç saat hem de tatil nedeniyle kapalı olmalı," dedi Benton.

"Güvenlik kamerası var mı?" diye sordu Berger.

"Ne düşünüyorum biliyor musunuz? E-postaların gerçekten Kay teyzemden geliyormuş gibi görünmesi için IP'nin bilinçli seçildiğini düşünüyorum. Teyzemin John Jay'le bağlantısı var, bu yüzden neden oranın kablosuz ağından e-posta göndermesin ki? Önemli olan şu ki, bu e-postaları göndererek teyzemin kimliğini çalan kişi her kimse IP'nin izinin sürülmesine aldırıyor, hatta büyük olasılıkla izin sürüleceğini umuyor. Yoksa bu kişi isimsiz bir Proxy kullanırdı. Uzaktaki bir server'ın dosyaları senin için alıp gerçek adresini gizlediği bir program bu. Ya da e-posta gönderdiğinde sana geçici bir adres veren, böylece insanların senin gerçek IP'ni bulamadığı başka bir program kullanırdı."

"İşte bu benim en büyük mücadelem." Berger'in en sevdiği yakınmaydı bu.

Lucy de duymaktan hoşlanıyordu. Şeytan Berger'in savaşı, Lucy'nin iyi bildiği bir konuydu.

"Beyaz yakalı suçlar, takip etme, kimlik hırsızlığı," diye ekledi Berger. "Bu konudaki kızgınlığımı anlatamam."

"Scarpetta612'nin hesap bilgisi hakkında ne diyebilirsin?" diye sordu Marino Lucy'ye. Sanki aralarında kötü hiçbir şey olmamış gibi.

Yalnızca bu kez Marino daha tedbirliydi. Bir kez olsun kibar davranıyordu.

"Bana verdikleri adından başka bir şey var mı?" dedi Marino.

"Adı Kay Scarpetta olarak listelenmiş. Adres ve telefon numaraları Watertown'daki ofisine ait. Herkesin bildiği şeyler," dedi Lucy. "Hesabı açan kişinin kredi kartı kullanması için gerekli olan profil ya da seçenekler yok."

"Aynen Terri'nin hesapları gibi," dedi Berger.

"Milyonlarca hesap gibi," dedi Lucy. "Şu anda Scarpetta612'deyim. Bir tek Terri Bridges ile e-posta iletişimi görölüyor."

"Kay kendisine yazıyormuş gibi göstermek için hesabı açan kişinin Terri olduğunu göstermez mi bu?" diye sordu Berger.

"Ya MGŞ, yani makineye giriş şifresi nedir?" diye sordu Benton.

Lucy e-postaları tararken, "Bu iki dizüstü bilgisayardakine uymuyor," dedi. "Ama bu yalnızca Terri'nin ya da bir başkasının bu dizüstü bilgisayarı John Jay'e taşımadığı anlamına geliyor. Yine de haklısın. Scarpetta612'nin varlığının tek nedeni sahtekârın Terri Bridges'e cevap yazması gibi görünüyor. Bu da Terri ve sahtekârın aynı kişiler olduğu teorisini güçlendiriyor Yalnız bir şey var."

Bu bir şey şu anda ekrandaydı.

"Sizinle konuşurken bir yandan Scarpetta612'nin hesabını tarıyorum," dedi. "Ve bu gerçekten önemli bir şey. Gerçekten, ama gerçekten önemli."

O kadar önemliydi ki Lucy neredeyse inanamıyordu.

"Dün gece 20:18'de Scârpetta612, taslak olarak kaydedilen ve hiç gönderilmeyen bir e-posta yazmış. Hepinize iletiyorum. Az sonra da size okuyacağım. Bu e-postayı Terri ya da Oscar'ın yazmış olması ihtimalini ortadan kaldırıyor. Ne dediğimi duyuyor musunuz? Bu e-posta ikisinin de Scar-petta612 olma olasılığını yok ediyor."

"Kahretsin." diye öfkeyle bağırdı Marino. "Burası polis kaynakken birisi e-posta yazıyormuş, öyle mi? Aslında o saatte ceset morga bile gitmiş olabilir."

"Hatırladığım kadarıyla ceset morga sekiz civarında gitmiş," dedi Scarpetta.

"Yani birisi Terri'ye e-posta yazmış ve nedense göndermekten vazgeçmiş." Lucy bu durumu anlamaya çalışıyordu. "Belki bu kişi e-postayı yazarken bir şekilde Terri'nin ölmüş olduğunu öğrendi? Ve e-postayı taslak olarak kaydetti?"

"Ya da bizim onu bulup bundan bir sonuç çıkarmamızı istedi," dedi Scarpetta. "Unutmayın, bunların ne kadarının bizi yönlendirmek, daha doğrusu yanlış yönlendirmek için yapıldığını bilmiyoruz."

"Benim sezgim de bu yönde." Berger'in sesiydi bu. "Bu bilinçli yapıldı, u işin arkasında kim varsa sonunda bu e-postaları göreceğimizi biliyordu. Bu kişi bizim bunları görmemizi istiyordu."

"Bizi kandırmak için," dedi Marino. "Ve işe de yarıyor." "İki şey üzerinde tartışamayız," dedi Benton. "O e-posta yazılıp taslak olarak saklandığında Terri birkaç saat önce ölmüştü. Ve Oscar Belle-vue'daydı, bu yüzden kimseye e-posta gönderemezdi. Yani bu e-postayı o yazmış olamaz. Lucy? E-postayı okur musun lütfen?" Lucy ekranda yazılanları okudu:

Tarih: Pazartesi, 31 Aralık 2007 20:18:31 Kimden: "Scarpetta" Kime: "Terri" Terri,

Üç kadeh şampanya ve kitaplarından daha pahalı olan o şaraptan biraz içtikten sonra dürüst olabilirim.

Aslında sana karşı acımasızca dürüst olacağım. Bu benim yeni yıl kararım - acımasız olmak.

Senin adli psikoloji konusunda mükemmel bilgiye sahip olacak kadar zeki olduğunu düşünsem de, eğer alanda kalmakta ısrar edersen ders vermekten başka bir şey yapabileceğini sanmıyorum. Üzücü gerçek! Şüpheliler, mahkûmlar, kurbanlar bir cüceyi asla kabul etmez ve jürinin de buna nasıl tepki vereceğini bilmiyorum.

Görünüşünün önem taşımadığı morgda asistan olmayı düşünür müsün? Kim bilir, belki bir gün benim için çalışabilirsin! - Scarpetta

"İP John Jay'e ait değil," dedi Lucy. "Şimdiye kadar hiç rastlamadığımız bir adres."

"Terri'nin bu e-postayı hiç almadığına sevindim." Scarpetta'nın ses tonu çok ciddiye. "Bu korkunç bir şey. Eğer bunları kendi kendine gönder miyorsa, gerçekten benden geldiğini düşünmüştür. Ve büyük olasılıkla Oscar da öyle düşünüyordu. Bu e-postayı Terri ve Oscar'ın okumadığına ve hiç gönderilmemiş olduğuna seviniorum. Ne kadar acımasız bir şey."

"Ben de oraya geliyordum," dedi Marino. "Bu kişi tam bir pislik. Oyunlar oynuyor, bizimle eğleniyor. Bu bizim iyiliğimiz için, burunlarımı zı sürtmek için. Terri'nin cinayetini soruşturan bizlerden başka kim görecek ki gönderilmemiş bu e-postayı? Özellikle de Kay'ın iyiliği için. Bana sorarsan birinin Kay'le sorunu var."

"IP'nin nereyi gösterdiği konusunda bir fikrin var mı? John Jay değilse adres neresi?" diye sordu Benton Lucy'e.

"Bütün bulduğum internet hizmet sağlayıcısının çeşitli rakamları. Ana çerçeveye girmeden bu rakamlar bana bir şey söylemeyecek."

"Ben bunu duymamış olayım," dedi Berger. "Sen de söylememiş ol."

25

Marino geçen bahar ayında ona saldırdığından bu yana Scarpetta Marino ile ilk kez yalnız kalıyordu.

Olay yeri çantasını yatak odasındaki banyonun girişine koydu. İkisi birlikte perdeleri çekili pencerenin altındaki örtüleri kaldırılmış yatağa bakıyorlardı. Scarpetta, dün gece polis geldiğinde yatağın nasıl görüldüğünü anlamak için fotoğrafları ve yatağın üstündeki yumuşak, seksi giysileri inceledi. Birbirlerinden yalnızca birkaç santim uzakta olmaları ve yalnız kalmaları aralarında bir huzursuzluk yaratmıştı.

Marino sekize on boyutundaki mükemmel şekilde yapılmış yatağın üstünde giysilerin olduğu fotoğrafa bakarken iri parmağıyla tempo tutmaya başladı.

"Sence bunları katil yerleştirmiş olabilir mi, olaydan sonra fantezi yapmak için filan? Belki Terri'nin kendisi için kırmızı giydiğine dair fantezi kuruyordu."

"Sanmam," dedi Scarpetta. "Eğer niyeti bu olsaydı neden yapmadı? Onu istediği gibi giyinmeye zorlayabilirdi."

Fotoğrafta yatağın üstündeki giysileri işaret ederken Scarpetta'mn işaret parmağının Marino'nun serçe parmağından daha küçük olduğu görülüyordu.

"Giysiler, son derece düzenli birisinin giymeyi planladığı şekilde duru yor," diye açıkladı. "Akşam için her şeyi nasıl planlı bir şekilde hazırladıysn giysilerini de öyle hazırlamış. Normal işlerini de böyle yapıyor bence. Yemek hazırlığının ne kadar süreceğini hesaplamış, belki istediği ısıya gelmesi için şarabı birkaç saat önceden soğutucudan çıkarmış ve masayı hazırlayıp o gün aldığı çiçekleri yerleştirmiş. Üzerinde bornozu varmış, belki banyo dan yeni çıkmış."

"Bacaklarını yeni tıraş etmiş gibi göründü mü sana?"

"Tıraş edecek bir şey yoktu," dedi Scarpetta. "Tüylerini öyle almıyor, bunun için dermatologa gidiyormuş."

Terri'nin dolabının içini ve çekmecelerini gösteren fotoğrafı ararken fotoğraflar hışırdadı. Polis dolabı ve çekmeceleri bulduğu düzende bırakmamıştı. Marino ve Scarpetta, polisin eldivenli elleriyle karıştırdığı

çoraplara, iç çamaşırlarına ve jimnastik giysilerine bakmaya başladı. Polis, numarası otuz üçle otuz beş arasında değişen yüksek topuklu, zincirli, taşlı, bileklikli ayakkabıları ve sandaletleri çıkarmıştı.

"Uygun bir ayakkabı bulmak en zor işlerden biridir," dedi Scarpetta, ayakkabı yığınlarına bakarak.

"Alışverişinin çoğunu, belki de tamamını internetten yaptığını sanıyorum."

Çıtçıtırlı bir çift terliği askının altındaki halıya koydu. Bu askı dairedeki diğer şeylerin tersine alçakta olduğu için Terri'nin tabure kullanması gerekmiyordu.

"Kışkırtıcı zevklerine rağmen tüketici bültenlerinden etkilendiği şeklindeki teorime bağlı kalacağım," dedi Scarpetta.

"Buna üç yıldız verirdim," dedi Marino, çekmecedен çıkardığı deri çamaşır için. "Ama bana sorarsan iç çamaşırı puanlarken kimin giydiği çok önemli."

"Victoria's Secret. Frederick's of Hollywood," dedi Scarpetta. "Seyrek ağ örgülü. Dantelli çamaşırlar, dikişsiz külotlar, bir korse. Sabahlığının altında kırmızı dantelli, destekli sütyen varmış. Buna uygun külot giyme-iğini düşünmek bana garip geliyor."

"Destekli sütyen ne demek bilmiyorum."

"Kelimenin anlattığı işlevi görüyor," dedi. "Oyunun amacı, güçlendirmek ve vurgulamak."

"Katilin keserek çıkardığı sütyen önemli bir şeyi gizleyecek gibi görünmüyordu."

"Gizlemezdі ve gizlemesi de gerekmiyordu," dedi Scarpetta. "Zaten bu yüzden giymiştir, tabii onu giymesi katilin fikri değilse."

Scarpetta çamaşırı çekmeceye koyarken onun kokusunu, sesini ve şok edici gücünü hatırlayıp bir an için Marino'ya bakamadı. Olaydan daha çok Marino'nun hasar vtfJiği yerler yanıp kemiğe kadar acı verdiğiinde onu hissetmişti.

"O ve bütün bu kondomlar," dedi Marino.

Sırtını Scarpetta'ya dönmüş konsoldaki çekmeceleri açıyordu. Kondomlar polis tarafından alınmıştı.

"Resimlerde görürsün, üst çekmecesinde yüzlerce kondom varmış," dedi Marino. "Belki bu Benton'a garip gelebilir ama eğer düzene takmış bir kaçıkса..."

"Ya değilse."

"Başka bir deyişle tutucu biriydi. Her şeyin doğru yapılması gerekiyordu. Yani öyle birisinin böyle vahşi bir yanı olması mantıklı mı?"

"Yani obsesif-kompulsif birinin seksten hoşlanmasını mı kastediyorsun?"

"Evet."

Marino terliyordu ve yüzü kıpkırmızıydı.

"Hem de çok mantıklı," dedi Scarpetta. "Seks onun kaygılarından uzaklaşmasının bir yoluydu. Belki de kontrolü bırakmasının, kendini özgür hissetmesinin kabul edilebilir tek yoluydu. Ya da daha iyi bir ifadeyle kontrolü elden bıraktığı konusunda kendisini kandırmasının iyi bir yoluydu."

"Ya evet. Kendi planına uygun olduğu sürece kontrolü bırakıyordu."

"Yani aslında hiç bırakmıyordu, yani bırakamazdı. Öyle programlanmamıştı. Kontrolü elden bırakıyormuş gibi yaptığıında bile, hatta seks sırasında dahi bırakmıyordu. Çünkü neyi alacağına ne giyeceğine ya da vücudunda tüy olup olmayacağına karar veren ne Oscar'dı ne de başka bir partneri. Benim tahminimce onların neyi yapıp yapmayacağına Terri karnı veriyordu. Ve nerede, ne zaman ve nasıl olacağına da."

Oscar'ın, Terri'nin onun vücudunu yapılı, mükemmel ve pürüzsüz ola rak sevdiğini anlatışı aklına geldi. Duşta seksi seviyordu. Kendisine üstünlük kurulmasını ve bağlanmayı da seviyordu.

"Kararları hep o verdi," dedi Scarpetta. "Sonuna kadar. Onu öldüren kişi için eğlenceli kısım buydu. Onu kontrol etme gücü."

"İnsan merak ediyor, acaba Oscar daha fazla dayanamadı ve..." dedi Marino, aniden konuşmasını yarım bırakarak.

Scarpetta banyonun eşiğinde durup beyaz mermere ve Fransız yapımı altın musluklara, duş başlığına ve geriye çekilmiş perdeye baktı. Cilalı, damarlı, grimsi taş zemine bakıp saldırgan orada cinsel saldırıda bulunsa vücudunda meydana gelecek morlukları düşündü. Bunun olmadığına emindi. Saldırganın ağırlığının Oscarinki kadar olduğu düşünülse bile Terri'nin zeminle temas eden bölgelerinde, özellikle arkadan bağlanan bileklerinde morluklar oluşması gerekirdi.

Scarpetta banyo dolabının üstündeki yaldızlı çerçeveli oval aynaya ve kalp biçimindeki altın yaldızlı sandalyeye bakarken düşüncelerini Marino'ya aktardı. Yansıması kendisine bakıyordu. Onun baktıklarına bakarken Marino'nun göğsü de aynada göründü.

"Eğer onun ölmesini seyretmek istediye tecavüze uğradığını da seyretmek istemiş olabilir," dedi Marino. "Ama burada durup aynaya bakarken eğer katil normal boyda biriye bunun mümkün olmadığını görebiliyorum. Yani eğer Terri'nin arkasında dikiliyorsa diyorum. Şey, bunu nasıl yapabildi anlamıyorum."

"Hiç iz bırakmadan tecavüze nasıl uğradığını da ben anlamıyorum," dedi Scarpetta. "Eğer bilekleri arkadan bağlıysa ve yatakta bile olsa katil üstüne çıktıysa, daha sonradan sıyrıklar veya morluklar ya da her ikisi birden meydana gelirdi. Fotoğraflara bakılırsa yatağa hiç dokunulmamış bile. Ve üzerindeki giysiler de hiç bozulmamış."

"Sırtında yara izi yoktu."

"Yoktu."

"Bileklerin bağlı olduğuna eminsin."

"Bunu kanıtlayamam. Ama sabahlığını ve sutyenini kesmesi o sırada bana bağlı olduğunu düşündürdü."

"Ellerinin önde değil de arkadan bağlı olduğunu düşünmene neden olan şey ne? Oscar'ın polise böyle söylediğini biliyorum. Sen de onun söylediklerine dayanarak mı bu kaniya varıyorsun?"

Scarpetta bileklerini uzattı, tek bir bağla bağlıymış gibi sol bileğini sağ bileğinin üstüne koydu.

"Bileklerindeki oyuklara dayanarak, nerede daha derin, nerede daha dar ona bakarak bu kaniya varıyorum," dedi. "Eğer önden bağlı olsaydı bağ bu bileğin altından geçerdi" diyerek sağ bileğini gösterdi.

"Kilit yeri sağ bilek kemiğinin biraz sağında olurdu. Arkadan bağlıysa durum bunun tersi olurdu."

"Katil sana göre sağ elini mi kullanıyor, sol elini mi?"

şısında boğazlandığını düşünmedi. Belki debelenmeden dolayı bacaklarda kan ya da doku olabilir. Bir bakalım." Büyüteçle baktı.

"Göremiyorum. Ama belki de yoktur. Buna şaşırmam. Çünkü yara lan bacaklarının üst kısımlarında, arkalarında değil. Sen hâlâ insanları köi eden o feneri taşıyor musun?"

Marino elini cebine sokup fenerini çıkardı, Scarpetta'ya uzattı. Scar petta dizlerinin üstüne çöküp ışığı dolabın altına tuttuğunda tezgâhın kenarının altındaki koyu renk ve kan lekeleri ortaya çıktı. İnsan yere oturup bakmazsa bunları göremezdi. Dolap çekmecesinin altında da kan buldu. Çekmecenin altı boyanmamış kontrplaktan yapılmıştı. Marino da çömeldi, Scarpetta ona da gösterdi. Scarpetta fotoğraf çekti.

"Bunlardan numune alacağım, ama sandalyeden değil," dedi. "Onu paketleyip La Guardia'ya göndereceğiz. Dışarı çıkıp Jaime'ye, bu sandalyeyi Lucy'nin jetine kadar götürüp jete binecek ve Knoxville Havaalanı'nda Doktor Kiselstein'e teslim edecek bir memura ihtiyacımız olduğunu söyler misin? Lucy her şeyi ayarlayabilir. Aslında onu tanırıyorsa şimdiye kadar ayarlamıştır bile." Sandalyeyi inceledi.

"Kayganlaştırıcı nemli, bu yüzden plastik bir şey istemeyiz. Havayla kurumaya devam etmesi için kâğıt olabilir, sonra da büyük bir kanıt depolama kutusuna koyarız. Çok dikkatli ol, bakteri oluşmasını istemiyorum. Hiç kimse ona dokunmasın."

Marino çıkınca Scarpetta olay yeri çantasından mavi kanıt bandı rulosunu ve küçük bir makas çıkardı. Sandalyeyi seramik duvara dayayıp ölçmeye başladı. Şeritleri Oscar ve Terri'nin boyuna, bacaklarının ve göğüslerinin uzunluğuna göre kesti. Marino tekrar yanına geldiğinde şeritleri duvara, sandalyenin hemen üstüne yapıştırdı. Berger de Marino'yla birlikte gelmişti.

"Not defterimi ve kalemimi Jaime'ye verirsen, o not alsın, senin ellerin boşta kalsın. Sana Oscar'ın neden bu cinayeti işlemiş olamayacağını göstereceğim. Bunun mümkün olmadığını söylemiyorum, ama olasılığın teorik olarak ne kadar düşük olduğunu göstereceğim."

Dikkatlerini sandalyenin üstüne, duvara yapıştırdığı farklı boylardaki şeritlere çekti.

"Bütün bunlar Terri'nin sandalyede oturduğu teorisine dayanıyor. Önemli olan şey Terri'nin seksen dört santim olan göğsünün uzunluğu..."

"Metrik sistemi anlamıyorum ben," dedi Marino.

"Otuz dört ve sekiz inç kadar," dedi Scarpetta. "Morgda ölçülerini almıştım. Bildiğiniz gibi akondroplazisi olan insanların uzuvları anormal derecede kısa oluyor, ama göğüsleri ve başları normal bir yetişkininki kadar olunca orantısız derecede iri görünüyorlar. Bu yüzden mindere oturmaya gerek kalmadan, ama ayaklarının yetişmesi için yükseltilmiş pedallarla araba kullanabiliyorlar. Terri'nin gövdesi Jaime ve benimkiyle aynı boyda. Duvara Terri'nin gövdesinin uzunluğunda bir şerit yapıştırdım." Onlara gösterdi. "Sandalyenin oturma kısmından başlayıp burada bitiyor."

Duvardaki şeridin tepesini işaret etti.

"Sandalyenin minderiyle yer arasındaki mesafe yirmi bir inç," diye açıklamaya devam etti. "Otuz dört nokta sekizle yirmi biri toplarsan elli beş nokta sekiz inç bulursun. Oscar Bane'in boyu dört fit. Başka bir deyişle kırk sekiz inç."

Şerit üzerinde onun boyunu gösterdi.

Berger not alırken "Otururken Terri'nin boyuna bile ulaşamıyor," dedi. "Doğru," dedi Scarpetta.

"Oscar'ın şeridi" dediği şeridi duvardan alıp yere paralel olarak tuttu. Aynı şeyi "oturan Terri şeridi" dediği şeritle de yaptı. Marino'dan iki şeridi yere paralel olarak düz bir şekilde tutmasını istedi.

Birkaç fotoğraf çekti.

Benton, Berger'in arkasında belirdi yanında üniformalı bir memur da vardı.

"Birisinin Oak Ridge'deki bomba fabrikasına giden jetle bir sandal ye götürmesi gerekiyormuş," dedi memur. "Sandalye patlamaz değil mi?" "İstediğim kanıt paketini getirdin mi?" diye sordu Marino. "Getirdim."

Scarpetta, Marino'dan Oscar ve Terri'nin şeritlerini tutmaya devam etmesini isteyip Benton'a yaptıklarını anlattı.

"Kolları çok kısa. Omuzdan parmak uçlarına kadar on altı inç. Bu da kollarının kısalığından dolayı boğma işini yapamayacağını gösterir," diye ekledi Benton'a bakarak. "Senin uzanma mesafen bundan sekiz inç daha fazla ve eğer oturur haldeki Terri'nin arkasında dikiliyor olsaydın ondan yirmi santim daha yukarıda olurdun ki bu da sana muazzam bir hareket olanağı verirdi. Oscar'ın tersine. Onun boyunda birinin, kurban sandalyede çırpınırken boynunu geriye çekmeye çalıştığını bir hayal et."

"Ve bunu yaparken kurbanla boyu aynı bile değil, öyle mi? Bunun olabileceğini sanmıyorum," diye onayladı Marino. "Özellikle geriye çek me işini tekrar tekrar yapması gerekiyorsa. Söylediğin gibi bilincini kazan masına izin verip sonra yeniden boğuyorsa bu çok zor. Halter çalışması da bunu etkilemezdi." "Aslında bence bunu yapmasının hiçbir yolu yok," dedi Berger.

"Onun için endişeleniyorum," dedi Scarpetta. "Onunla bağlantı kurmaya çalışan oldu mu?"

"Morales'le konuştuğumda Oscar'ın nerede olduğunu bilen ya da on dan haber alan biri olup olmadığını sordum. Oscar'ın cep telefonunun po liste olduğunu söyledi," dedi Benton.

"Gönüllü olarak mı vermiş?" diye sordu Scarpetta.

"Onu ve daha pek çok şeyi," dedi Benton. "Bu çok kötü, yani en azın dan telefonu için. Keşke telefonu elinde olsaydı, çünkü ev telefonunu aç mıyor ve bu beni hiç şaşırtmadı. Ona nasıl ulaşacağız bilmiyorum."

"Bence daha önce dediğim gibi iki gruba ayrılmalıyız," dedi Berger. "Benton, sen ve Kay, Oscar'ın dairesinde Morales'le buluşup bir bakın. Marino ve ben bu sandalyenin gerektiği gibi gönderilmesini sağlayalım. Şimdi aldığın numunelerin ve diğer kanıtların doğruca laboratuvara gitmesini sağlayacağım. Sonra karşıya geçip şu komşunun Jake Loudin'le ilgili anlatacaklarını dinleyeyim."

Scarpetta sandalyeyi banyodan çıkarıp paketi götürecek memura verdi.

"Bizim işimiz bittiğinde hâlâ Oscar'ın dairesindeyseniz orada buluşuruz. Lucy önemli başka bir şey bulursa beni arayacak." dedi Berger Scarpetta'ya.

Oscar Bane, Amsterdam Bulvarı'nda Scarpetta'ya Mussolini'nin Roma' daki faşist binalarını hatırlatan on katlı, çirkin, sarı tuğladan yapılmış binanın onuncu katında yaşıyordu. Morales kimliğini gösterene kadar lo bideki kapıcı onları asansöre bile yaklaştırmadı. İrlandalıya benzeyen iri yapılı, yaşlıca adam, dışarıdaki tenteye aynı tonda yeşil bir üniforma giymişti.

"Onu Noel arifesinden beri görmedim," dedi kapıcı. Dikkati Scarpel ta'nın kocaman olay yeri çantasındaydı. "Sanırım neden burada olduğunuzu biliyorum."

Morales, "Öyle mi?" dedi. "Söyle bakalım, neden buradaymışız."

"Gazetede okudum. Onu hiç görmemiştim."

"Terri Bridges'i mi kastediyorsun?" diye sordu Benton.

"Tahmin edebileceğiniz gibi herkes onun hakkında konuşuyor. Onu Bellevue'dan çıkardıklarını duydum. Onun için kullandıkları kelimeler hiç hoş değil. Birisiyle böyle alay edilmesi insanı üzüyor."

Scarpetta'nın bildiği kadarıyla kimse Oscar'dan haber almamıştı. Ne rede olduğu konusunda kimsenin bir fikri yoktu ve Scarpetta birisinin ona zarar vermiş olmasından çok korkuyordu.

"Bu binada kapıcı olarak beş kişi çalışıyoruz ve hepimiz bir konuda hemfikiriz. Terri Bridges bu binaya hiç gelmedi. Yoksa en azından birimiz bunu bilirdik. Ve Oscar Bane garipleşmişti," dedi kapıcı.

Dikkatini Scarpetta ve Benton'a çevirmişti, çünkü belli ki Morales'ten hoşlanmıyordu ve bunu gizlemeye çalışmıyordu.

"Her zaman öyle değildi," diye devam etti kapıcı. "Bunu biliyorum, çünkü on bir yıldır burada çalışıyorum. O da bu sürenin yarısı kadar bir süredir bu binada yaşıyordu. Eskiden dost tavırlı, gerçekten çok hoş bir adamdı, sonra birden değişti. Saçlarını kestirip kadife çiçeği rengine boyadı. Gittikçe sessizleşti, uzun süre dairesinden çıkmıyordu. Yürüyüşe filan çıktığında bunu hep garip zamanlarda yapıyor ve bir kedi kadar ürkek

H

I oluyordu."

"Arabasını nereye park ediyor?" diye sordu Morales. "Bloğun arkasındaki yeraltı parkında. Kiracıların çoğu arabasını oraya koyar."

"Ne zamandır böyle? Onda bir farklılık olduğunu ilk ne zaman hissettiniz?" diye sordu Benton.

"Sonbaharda diyebilirim. Ekimde filan bir şeyler olduğu açıktı. Şu I anda geriye bakıp düşününce neye karıştığını merak ediyorum, hani kız i arkadaşı filan. Şöyle söyleyeyim, iki insan birlikteyken ve bir tanesi kötü İ yönde değişirse? Gerisini düşünün."

"Kapıda sürekli olarak biri duruyor mu?" diye sordu Benton.

"Haftanın yedi günü yirmi dört saat hem de. Hadi gelin. Sizi yukarı t çıkarayım. Anahtarınız var, değil mi?"

"Sizde bir tane vardır herhalde," dedi Benton.

"Bunu söylemeniz çok garip." Yeşil eldivenli parmağıyla asansörün I düğmesine bastı. "Bay Bane birkaç ay önce, garip davranmaya başladığı I sıralarda kilidini değiştirdi."

337

F: 22

Asansöre bindiler ve kapıcı onuncu katın düğmesine bastı.

"Bize anahtar vermesi gerekiyordu. Acil durumlar dikkate alınarak bizde de yedek anahtarların bulunması gerekiyor. Oysa defalarca istememi ze rağmen hâlâ anahtarları vermedi. ,

"Bana öyle geliyor ki Oscar kimsenin evine girmesini istemiyormuş," dedi Morales. "Onu kovmamanıza şaşırdım."

"İşler, bina yöneticisinin onunla görüşmek zorunda kalacağı bir nokta ya gidiyordu. Bunu kimse istemezdi. Bir şekilde halledebileceğimizi umu yorduk. Asansör çok yavaş olduğu için üzgünüm. Şehrin en yavaş

asansörü. Sanırsın biri çatıya çıkmış sizi iple çekiyor. Neyse, Bay Bane içe kapanıktı, hiç ziyaretçisi gelmezdi. Bize hiç sorun çıkarmazdı, ama dediğim gibi son zamanlarda biraz garip davranmaya başlamıştı. Aynı dönemde kilidini değiştirdi. İnsanları anlamak mümkün değil."

"Binanın tek asansörü bu mu?" diye sordu Scarpetta.

"Yük asansörü de var. İnsanlara köpeklerini dışarı çıkarırken onu kullanmalarını söylüyoruz. Herkes asansöre bir köpekle binmek istemiyor. Kanişler en kötüsü. Ya büyük olanlar? Beni korkutuyorlar. Onlarla asansöre binmem. Pitbull binmek daha iyi."

"Birisi yük asansörüne binse bundan haberiniz olur mu?" diye sordu Morales. "Mesela sizden kaçmaya çalışan biri?"

"Bunu yapamazlar. Bina önünden içeri girmek zorundalar."

"Başka giriş yok mu? Yani bu gece Oscar'ın eve gelmediğinden emin miyiz, onu kimse görmedi mi?" diye sordu Morales.

"Yangın çıkışından tırmanıp çatıdan girmediyse eve gelmemiştir," dedi kapıcı, Örümcek Adam'dan bahsedermiş gibi.

Scarpetta binanın batı kanadında, merdivenlerle bağlantılı zikzak çizen yatay bir platform gördüğünü hatırladı.

Asansör durdu, kapıcı eski yeşil halıyla kaplı, duvarları soluk sarı renkteki koridora çıktı. Scarpetta tavandaki çelik çerçeveli plastik kubbeye baktı. Bu sıradan bir tavan penceresi değildi.

"Çatı girişi bu mu?"

"Evet efendim. Merdiveninizin olması gerek ya da yangın çıkışını kullanıp birisinin penceresinden girebilirsiniz." "Peki, merdiven nerede?" "Bodrumda bir yerlerde. Bu benim işim değil." "Belki kontrol edip hâlâ orada olup olmadığına bakabilirsiniz," dedi Benton.

"Tabii, tabii. Ama Oscar bu yoldan gelip gitmedi, yoksa merdiven bu kapağın altında olurdu, değil mi? Beni endişelendiriyorsunuz. Çatıya polis koymamız gerekip gerekmediğini düşünmeye başlıyorum. Oscar Belle-vue'dan çıktığına göre beni biraz ürkütüyorsunuz."

Onları koridorun sonuna kadar götürüp Oscar'ın dairesinden koyu ahşap kapısına geldiler. Kapının üzerinde 10B yazıyordu.

"Bu katta kaç daire var?" diye sordu Scarpetta. "Dört mü?"

"Evet. Komşuları çalışıyor, gün içinde evde olmazlar. Bekâr ve çocuksuz olduklarından geceleri dışarı çıkarlar. İki komşusunun buradan başka evleri de var.

"Komşulara ait bilgilere ihtiyacım var," dedi Morales. "Hem yalnızca komşuların değil, bu binada yaşayan herkesin bir listesini istiyorum."

"Tabii tabii. Her katta dört daire olmak üzere kırk daire var. Burası en üst kat. Buraya çatı katı diyemem, çünkü buradaki daireler diğerlerinden daha güzel değil. Ama manzara daha iyi. Arka dairelerden Hudson Nehri'ni çok rahat görebilirsiniz. Size ne kadar şaşırdığımı anlatamam. Bay Bane böyle bir şey yapacak bir tip değil, ama ne derler bilirsiniz. "Onlar asla böyle bir şey yapmazlar," değil mi? Ama Bay Bane sonradan garipleşmeye başladı. Ben merdiveni kontrol edeyim."

"Sana küçük bir şeyi hatırlatayım dostum," dedi Morales. "Bay Oscar Bane herhangi bir şeyle suçlanmıyor. Kimse onun kız arkadaşını öldürdüğünü söylemiyor. Bu yüzden etrafta söylediklerine dikkat et, olur mu?"

Oscar'ın kapısının önündeydiler. Morales'te anahtar vardı, Scarpce ta bunun yüksek güvenli Medeco kilidine ait olduğunu fark etti. Kapıcı orada dikilirken dikkati çekmek istemediği bir şey daha fark etti. Kapının alt menteşesinin hemen altındaki halıda yirmi santim uzunluğunda siyah bir iplik parçasıydı bu.

"Ben aşağıda olacağım," dedi kapıcı. "Bana ihtiyacınız olursa mutfak ta beyaz renkli duvar telefonundan sifıra basmanız yeterli. Merdiven için kimi arayayım?"

Morales ona kartını verdi.

Kapıcı kartı istemiyormuş gibiydi, ama başka seçeneği yoktu. Asan söre geri döndü. Scarpetta olay yeri çantasını yere bırakıp açtı, eldivenleri dağıttı. İplik parçasını alıp büyüteçle inceledi, ucundaki renksiz yumuşak balmumuyla kaplı kalın düğümü fark etti.

Bu düğümlü ipin anlamını bildiğini düşünüyordu, ama kapı Oscar'ın boyunun neredeyse iki katıydı ve yardımsız tepesine ulaşması mümkün değildi.

"Ne buldun?" diye sordu Morales. İpi ondan alıp büyüteçle baktı.

"Tahminimde yanılmıyorsam kapının üstünden sarkıtıp yokluğunda birisinin içeri girip girmediğini anlamak için yapmış," dedi Scarpetta.

"Ne kadar akıllı küçük bir adam. Merdivenin durumunu öğrensek iyi olur herhalde. Peki, kapının üstüne nasıl ulaştı?"

"Paranoyak olduğunu biliyoruz," dedi Benton.

Scarpetta ipi kanıt torbasına koyup etiketlerken Morales kapıyı açtı. Alarm ötmeye başlayınca içeri girip bir peçetenin üzerine yazdığı şifreyi girdi ve ışıkları yaktı.

"Şuraya bakın, hayalet avcısı aletlerden biri daha," dedi Morales neşeyle. Eğilip kapının hemen yanında yerde duran düzleştirilmiş elbise askısını aldı. "Ya öyle ya da Oscar marshmallovv kızartıyormuş. Delilerin, everine yabancıların girip girmediğini kontrol etmek için yaptıkları gibi Oscar da bir yerlere un serpmiş mi diye bakıyorum."

Scarpetta düzleştirilmiş elbise askısının uçlarını inceledi, sonra naylon torbanın içindeki küçük, yassı balmumu parçasına baktı.

"İpi kapının üstünden böyle aşırılmış olabilir," dedi. "Balmumu topunu askının ucuna yapıştırmıştır. Üstünde telin çapıyla tutarlı bir gedik var. Haklı mıyım görelim."

Scarpetta daireden dışarı çıktı. Kapının altıyla zemin arasında askının sığacağı kadar bir aralık vardı. Askıyı oradan içeriye sokunca Morales kapıyı açtı.

"Sevimli Tavşan," dedi Morales. "Seni kastetmiyorum tabii."

Oturma odası tertemiz ve erkeksiydi. Koyu maviye boyanmış duvarlarında orijinal Victoria dönemi haritaları ve baskılarından oluşan güzel bir koleksiyon asılmıştı. Oscar antikalara ve İngiliz stili deri eşyalara düşkün olmalıydı. Zihin kontrolüne karşı aygıtları saplantı haline getirmişti. Stratejik bir şekilde her yere yerleştirilmişti. Kızılötesi, manyetik ve radyo dalgaları gibi çeşitli izleme frekanslarının sözde tespiti için pahalı olmayan spektrometreler, radyo frekans sahası gücü ve TriField sayaçlar odanın dört bir tarafına yerleştirilmişti.

Dairede dolaşırken antenler, vinil kaplı kurşun şeritler, su kovaları, pillere ve ev yapımı bakır piramitlere bağlanmış alüminyum folyo kaplı metal plakalar gibi garip ıvır zıvırlarla karşılaştılar. Ses geçirmez köpükle kaplanıp tepesine küçük bir boru yerleştirilmiş baret buldular.

Oscar'ın yatağı alüminyum folyo cibinlikle kaplanmıştı.

"Dalga engelleyen aletler," dedi Benton. "Piramitler ve baretler ses dalgalarını, psişik dahil olmak üzere gönderilen bütün enerjileri engeller. Kendisinin etrafında korunaklı bir güç alanı yaratmaya çalışmış."

Marino ve üniformalı polis memuru çamaşır makinesi büyüklüğünde bir kutuyu taşıırken Lucy Terri Bridges'in evinin önünde taksiden indi.

Lucy naylon çantasını omzuna atıp taksinin ücretini ödedi, kutuyu polis minibüsünün arkasına yüklemelerini seyretti. Geçen bahar balıkçı barakasında kafasını uçurmakla tehdit ettikten sonra Marino'yu bir daha görmemişti. En iyi yaklaşım tarzının doğruca yanına gitmek olduğuna karar verdi.

"Jetime binecek memur bu mu?" diye sordu. "Evet," dedi Marino.

"Sefer sayısı ve pilotun ismini biliyorsunuz değil mi?" diye sordu me mura Lucy. "La Guardia Havaalanı'nda Brent adında biri seni bekleyecek. Siyah takım elbise, beyaz gömlek, mavi çizgili kravat ve pantolon giymiş olacak. O bir K.P.'dir."

"K.P. nedir?" diye soran memur minibüsün arka kapısını kapattı. "Pan tonolu olacak derken ne demek istiyorsunuz?"

"Kaptan pilot demek. Kokpitte sol tarafta oturur. Ama bu senin için önemsiz bir ayrıntı. Gözünde gözlükleri yoksa ona silahın olduğunu söyle. Gözlüğü olmadan bir yarasa kadar kördür. Bu yüzden pantolon giyer."

"Sence bu espri mi?"-

"İki pilot var. FAA(1) kayıtlı, yalnızca birisinin görmesi gerekiyor, ama ikisinin de pantolonu üzerinde olmalı."

Memur Lucy'ye öylece bakakaldı.

Marino'ya bakıp, "Bana şaka yaptığını söyle," dedi.

"Bana sorma," dedi Marino. "Uçmaktan hoşlanmam. En azından artık öyle."

Berger binadan çıkarken, paltosunu giyinmemiştir. Merdivenlerden inerken sert rüzgârdan korunmak için ceketinin önünü kapatıp saçlarını geriye itti ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

(1) Federal Aviation Agency: Federal Havacılık Dairesi

Berger, "Paltolarımızı alsak iyi olur," dedi Marino'ya. Lucy'ye bir şey söylemedi, ama ikisi Marino'yla birlikte mavi Impala'ya doğru yürürken eline dokundu.

Lucy Marino'ya döndü. "Terri'nin kullandığı kablolu ağı kontrol ede-eğim. Dairenin güvenliğinden kim sorumluyorsa orada bulunma nedenimi anlatır mısın, sonra ellerim kelepçeli halde yerde bulmayayım kendimi. Eğer bütün bina aynı ağı kullanıyorsa belki içeri girmem gerekmez, ama iletmem gereken birkaç ilginç şey var."

"Neden burada üşümek yerine arabada oturmuyoruz?" dedi Berger.

O ve Lucy arkaya oturdu, Marino öne. Motoru çalıştırıp klimayı açtı. Bu arada Terri Bridges'in sandalyesini taşıyan minibüs yola çıktı. Lucy çantasının fermuarını açıp MacBook'unu çıkardı ve onu açtı.

"İki önemli şey var," dedi. "Birincisi Terri'nin Scarpetta612 her kimse onunla bağlantı kurması ve John Jay'in web sitesi. Geçen ekim ayının dokuzunda Benton ve Kay orada konferans verdikten bir ay sonra Terri ya da Lu-nasee imzasını kullanan biri John Jay'in web sitesinin bülten panosuna bir ilan gönderip Kay teyzemle nasıl bağlantı kurabileceğini sormuş."

Berger paltosunu giyerken Lucy belli belirsiz baharat, bambu ve buruk portakal çiçeği yağının kokusunu aldı. Berger'in Londra'daki parfüm evinden aldığı parfümün kokuşuydu bu. Bunun da Greg'den kalan bir başka güzel şey olmadığını umarak konuşmasına devam etti.

"Belli ki ilan arşivlenmiş," dedi Lucy.

"Nasıl buldun?" diye sordu Marino arkasına dönüp. Karanlıkta yüzünü seçmek neredeyse olanaksızdı.

"Çok kilo kaybetmişsin," dedi Lucy ona.

"Yemek yemeyi bıraktım," dedi. "Başka insanlar bunu neden düşünmüyor bilmiyorum. Kitap yazıp çok para kazanabilirim."

"Bunu yapmalısın. İçinde boş sayfalar olan bir kitap."

"Ben de böyle düşünüyordum. Yemek yoksa o zaman kitapta da bir şey olması gerekmiyor. İşe yarıyor."

Lucy onun kendisini ve yan yana oturduğu Berger'i incelediğinin farkındaydı. Marino'nun insanların arasındaki ilişkiyi anlayabilmesine yarayan alıcıları vardı sanki. Onun düşünce yapısına göre her şey birbiriyle bağlantılıydı.

Lucy, Berger'in MacBook'un ekranında yazarları okumasını seyretti: Herkese Merhaba, Adım Terri Bridges, adli psikoloji öğrencisiyim ve Doktor Kay Scarpetta'ya ulaşmaya çalışıyorum. Onunla bağlantısı olan birisi e-posta adresimi ona verebilir mi? Tezim için onunla görüşebilmek amacıyla geçen bahardan beri kendisiyle iletişim kurmaya çalışıyorum. Teşekkürler. -TB

Lucy e-postayı Marino'ya okudu.

Başka bir dosya açtı ve Scarpetta'nın bu sabahki Gotham Gotcha köşesinde yayınlanan fotoğrafı ekranına geldi.

"Bu da aynı bülten panosunda mıydı?" diye sordu Berger.

Lucy dizüstü bilgisayarını kaldırdı, Marino'ya Scarpetta'nın morgda, elindeki neşteri sallarken çekilmiş çirkin fotoğrafını gösterdi.

"Orijinal resim," dedi Lucy. "Yani arka plan fotoshop değil. Hatırlayacağın gibi Gotham Gotcha'âaki fotoğrafta yalnızca teyzem vardı ve içerik neydi hiçbir fikrimiz yoktu. Yalnızca morgda olduğunu tahmin edebiliyorduk. Ama arka plan olduğunda güvenlik kameralarının monitörünün bulunduğu tezgâhı, arkasındaki dolapları görebiliyoruz. Ama görüntüyü biraz iyileştirdiğimde bunu buldum," dedi başka bir dosya açarak.

Scarpetta'nın yüzünü örten şeffaf plastik maskenin büyütülmüş halini gösterdi. Maskede başka bir insanın yansıması vardı.

Lucy parmağını iz sürücü düğmesine dokundurup başka bir dosya daha açtı. Yüz maskesindeki görüntü biraz daha belirginleşti.

"Doktor Lester," dedi Berger.

"Şimdi anlaşılıyor," dedi Marino. "Onun gibi birisi Kay'den nefret er."

"Birbiriyle bağlantılı olan ya da olmayan birkaç şeyi açıklığa kavuştu-biliriz. Bu sabah internette çıkan fotoğraf, New York adli tabibinin ofisinde bir vaka ya da vakaların incelenmesi sırasında, Doktor Lester'in yanında çekilmiş. Teyzem onunla konuşuyormuş. Belli ki fotoğrafı çeken Doktor Lester değil, ama benim tahminime göre kimin çektiğini biliyor, ama eğer çekilirken fark etmediyse o başka..." dedi Lucy.

"Fark etmiştir," dedi Berger kesin bir şekilde. "Etrafını bir akbaba gibi izler o."

"Hayır," dedi Lucy. "John Jay web sitesindeki görüntüyü bulamadım, ama bu fotoğrafın internette dolaşıyor olması, bir hayranın Gotham Gotcha köşesine göndermiş olması mümkün."

"Doktor Lester'in göndermediğini nereden biliyorsun?" diye sordu Marino.

"Bunu öğrenmek için e-postasına girmem gerekir," dedi Lucy.

"Ama girmeyeceksin," dedi Berger. "Bu Lenora'nın tarzı değil. Onun mutsuz hayatının bu aşamasındaki hareket tarzı insanları reddetmek, önemli değillermiş gibi davranmak şeklinde olur. Onlara dikkat çekmek değil. Dikkat çekmeyi istediği tek kişi kendisi."

"Bu gece erken saatlerde ikisini çok samimi bir şekilde gördüm," dedi Marino. "O ve Morales, DNA Araştırma Merkezi'nin yakınında, Bel-levue'daki parkta. Benton ve Scarpetta morgdan ayrıldıktan sonra ikisi bir bankta birkaç dakika yan yana oturdular. Onları almak için bekliyordum, o yüzden gördüm. Bence Doktor Lester, Scarpetta'mn morgda bulduklarını Morales'e bildirmek istedi. Ama Doktor Lester karanlıkta yürüyüp giderken birine mesaj çekiyordu."

"Bunun bir anlamı olup olmadığından emin değilim," dedi Berger. "Bugünlerde herkes birbirine mesaj atıyor."

"Bu biraz garip," dedi Lucy. "Onunla karanlıkta bir parkta buluşuyor öyle mi? Acaba onlar?.."

"Hayal etmeye çalıştım, ama olmadı," dedi Marino.

"Morales'in insanlara sokulmak gibi bir tarzı var," dedi Berger. "Ar kadaş olabilirler ama öteki olmaz. Hayır. Doktor Lester'in Morales'in tipi olmadığını söyleyebilirim."

"Nekropil değilse olmaz," dedi Marino böyle bir sözcük varmış gibi.

"Kimseyle alay etmeyeceğim," derken Berger samimiydi.

"Galiba onun herhangi biriyle mesaj gönderecek kadar kişisel bir şeyler paylaştığını düşünemediğim için bana biraz garip geldi," dedi Marino. "Söylediklerim tahminden ibaret ama birisine bilgi vermesi daha mümkün görünüyor, özellikle başka birinin bulduğu bir şey yüzünden övgü toplamak istiyorsa."

"Bazı şeyleri atladığı için kendini kurtarmaya çalışıyor," dedi Lucy. "Bu yüzden şefi hemen çağırmak istedi. Bunu öğrenmek için Morales'in e-postasına girmeliyim."

"Ve bunu yapmayacaksın," dedi Berger.

Omzu Lucy'ninkine dayanıyordu.

Lucy, Berger'in her hareketinin, sesinin, kokusunun o kadar farkındaydı ki okuduklarına bakılırsa LSD kullanıyor olabilirdi: kalp atışı, yüksek vücut sıcaklığı, renkleri "duyma" ve sesleri "görme" gibi çapraz duyular.

"Öyle bir şey olabilir," dedi Marino. "O pilot balık. Artıklarını kapmak için köpek balıklarının peşinde dolaşmak zorunda. Onunla alay etmiyorum. Gerçek bu."

"Terri'nin bütün bunlarla bağlantısı ne?" diye sordu Berger.

"Fotoğraf ona, daha doğrusu Lunasee adlı kullanıcıya gönderildi," dedi Lucy.

"Kimin tarafından?" diye sordu Berger.

"Scarpetta612 aralık ayının ilk pazartesi günü göndermiş. Bana pek mantıklı gelmeyen şey, Terri'nin, şimdilik Terri diyeceğim, fotoğrafı silmiş olması. Gönderen kimse o da silmiş, bu yüzden çöp kutusunda değildi. Nö-ral ağ programlama yoluyla yeniden bulmak zorunda kaldım."

"Fotoğrafın aralık ayının üçünde gönderildiğini ve iki tarafın da aynı gün sildiğini mi söylüyorsun?"

"Evet."

"Yanında mesaj var mıydı?" "Hemen gösteriyorum." Lucy iz sürücü düğmesine dokundu. "İşte," dedi.

Tarih: Pazartesi, 3 Aralık 2007 12:16:11 Kimden: "Scarpetta" Kime: "Terri" Terri,
Birinci el kaynaktan gelen şeyleri sevdiğini biliyorum, bu yüzden bunu kitabın için bir erken Noel hediyesi olarak kabul et. Ama bunun sana verilmesiyle övünmeni istemiyorum, bu yüzden sorulursa inkâr edeceğim. Kimin çektiğini de söylemeyeceğim çünkü benim iznimle çekilmedi (salak hoşuma gideceğini sanarak bana bir kopya verdi). Fotoğrafı word dosyasına aktarıp e-postasından silmeni rica ediyorum. Ben de benim e-postamdan hemen siliyorum. - Scarpetta

"Terri Bridges kitap mı yazıyormuş?" diye sordu Marino.

"Bilmiyorum," dedi Lucy. "Ama Jaime ve benim master tezinde gördüklerimize bakılırsa, kitap yazmaya niyetliymiş."

"Özellikle bütün bu bilgilerin Kay'den geldiğine gerçekten inandıysa," dedi Berger. "Ve inanıyordu. Bence Lunasee Terri'ydi. Kayıtlara geçmesi için söylüyorum. Ama bu tahmine dayalı bir şey."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Lucy. "Önemli olan soru şu, e-pos talarda teyzemmiş gibi davranan bu kişinin Terri'nin cinayetiyle bir ilgi si var mı?"

"Ya IP?" diye sordu Marino.

"Müşterinin kimliğini belirlemek için ISP»'den ne zaman bilgi alabı lirsiniz? Çünkü bulduğum adres Yukarı Doğu Yakası'nın yirmi blokunu içine alıyor. Guggenheim, Met ve Yahudi Müzesi de bunların arasında. Bu nun pek yararı olmuyor."

Lucy tam adresi biliyordu, ama Berger'in tepkisinden dolayı açıklamak istemiyordu. Çünkü Berger onun kuralları bozmasından hoşlanmıyordu ve Lucy'nin ISP'de bazıları federal kanun adamı olduğu günlere dayanan, ba zıları ondan da eski olan arkadaşları vardı ve insanlar birbirlerini tanıyordu Yaptığı şey polisin bir bagajı açıp yüzlerce kilo kokain bulduktan sonra ara ma emri çıkarmasıyla aynı şeydi.

"Ayrıca Müze Yolu olarak bilinen o bölgenin civarında Doktor Eliza beth Stuartin dermatoloji kliniği de bulunuyor."

Yan yana oturdukları kanepede Berger'in yüzü o kadar yakındı ki ko kuşunu alabiliyordu.

"O bölgenin civarında mı? Ne kadar civarından bahsediyoruz?" diye sordu Berger.

"Yıldızların dermatologunun ofisi binanın otuzuncu katının tamamı nı kaplayan geniş bir daire," dedi Lucy. "Şu anda tatile çıkmış. Kliniği ayın yedisinde pazartesi günü açılacaktı."

Scarpetta yalnız kalmak için bir mazeret bulup kütüphaneye girmek için beklerken Lucy'nin telefonu istediği mazereti sağladı.

Morales ve Benton'ı yatak odasında bırakarak oturma odasına dönüp kütüphaneye girdi. Lucy ona John Jay'in web sitesindeki yazıdan bahsedip bundan haberi olup olmadığını sordu. Scarpetta raflardaki eski psikiyatri kitaplarını incelerken haberinin olmadığını söyledi.

"Bunu duyduğuma üzıldüm," diye ekledi Scarpetta. "Duyduğum her şey beni çok çok üzüyor. Keşke bana ulaşmaya çalıştığından haberim olsaydı."

Oscar'ın içine CD gizlediğini söylediği Bir Akıl Hastanesi Doktorunun Deneyimleri adlı kitabı göremiyordu. Onunla ilgili şüpheleri gittikçe artıyordu. Ne tür bir oyun oynuyordu onunla?

"Ve bu sabah internette çıkan fotoğraf," dedi Lucy. "Burada, New York' ta çekilmiş, Doktor Lester'la konuşurken. Bu sana tanıdık geldi mi?"

"Buradayken birisinin fotoğrafımı çektiğini hiç hatırlamıyorum, yoksa bu sabah fotoğrafı gördüğümde aklıma gelirdi."

"O fotoğrafa bir daha baktığında, arka plana, tezgâh ve güvenlik kamerasının görüntü monitörünü ekle. Belki resmin nereden çekildiğini anlayabilirsin. Belki bu sana bir şey hatırlatır."

"Otopsi masasının yönünden çekmiş olmalı. Otopsi odasında üç masa var, belki başka bir vaka yüzünden orada olan birisi yapmıştır. Bu konuyu daha dikkatli düşüneneğime söz veriyorum, ama şimdi olmaz."

Şu anda aklındaki tek şey Oscar'ı yeniden konuşmak ve kitabın orada olmadığını söylemekti. Cevabını tahmin edebiliyordu. CD'yi ele geçirmiş olmalılar. Bu durum kapının dışında, yerde olan ipliği de açıklıyordu. İçeri girmişlerdi. Oscar böyle söyleyecekti. Kitaptan ya da gizli CD'den Morales veya Benton'a bahsetmemişti. Şimdi onlara kitap ve CD'nin orada olmadığını söyleyemezdi. O, Oscar Bane'in doktoruydu ve aralarında olan şeyler mantık çerçevesinde gizli kalacaktı.

"Yazacağın bir şey var mı?" diye sordu Lucy. "Sana Doktor Elizabeth'ın Stuartin telefon numarasını vereyim. O bir dermatolog."

"Kim olduğunu biliyorum."

Lucy, fotoğrafın Terri Bridges'e 3 Aralık'ta, öğlen civarında, Doktor Stuartin ofisinin karşısındaki internet kafeden gönderildiğini söyledi Scarpetta'ya cep telefonu numarasını ve Colorado, Aspen'de St. Regis'deki devre mülk süitinin numarasını verdi. Doktor Stuartin orada devamlı kaldığını ve hep kocasının adı olan Oxford ismini kullandığını söyledi.

"Doktor Oxfordi iste," dedi Lucy. "İnsanların sana neler anlatacağına inanamazsın, ama bu bilgiyi başka kimseye vermedim. Jaime'nin yasal yolları kullanmayla ilgili bir takıntısı var, düşünebiliyor musun? Neyse, Morales'e benim için bir şey sorabilir misin, Benton'a beni aramasını söyleyebilir misin?"

"Şu anda onların yanına gidiyorum."

"Terri'nin evinin antresindeyim. Bütün apartmanın kullandığı kablo suz ağa bağlandım," dedi Lucy.

"Ağdaki herkes görebiliyor. Üzerinde bir alet var."

Oscar'ın jimnastik salonu yatak odasıındaydı. Folyo kaplı yatağı odanın ortasıındaydı. Morales ile Benton konuşuyordu.

"Morales'e tam olarak ne sormamı istiyorsun?" diye sordu Scarpetta.

Morales'in neden kadınlar arasında popüler olduğunu ve yargıçlar da dahil herkes tarafından saygıyla birlikte kızgınlık duyulduğunu anlayabiliyordu. Morales ona Cornell'deki burslu yıldız atletleri hatırlatıyordu. Bu kavgacı, kendinden son derece emin genç adamlar ufak tefek yapılarını hızlı, cesur ve farklı olarak telafi ediyorlardı. Kimseyi dinlemiyor, takımlarına ve koçlarına saygı duymuyorlardı. Entelektüel açıdan tembellerdi, ama skor yapıyor, kalabalıkları memnun ediyorlardı. Kısacası hoş insanlar değillerdi.

"Sadece kameradan haberdar mı onu sor," dedi Lucy.

"Buna ben cevap verebilirim," dedi Scarpetta. "Çatıya gözetleme kamerasını kendisi yerleştirmiş. Marino bunu biliyordu. Jaime yanında mı?"

Scarpetta sözcükler ağzından çıkana kadar bunu neden sorduğunu fark etmemişti. Bu bir önseziydi, belki onları birlikte ilk gördüğünde hissetmişti. Lucy daha çocuk sayılırdı, en azından Scarpetta'nın gözünde hâlâ çocuktı ve Berger ondan en az on beş yaş daha büyüktü.

Ne fark ederdi ki?

Lucy kesinlikle bir çocuk değildi.

Scarpetta'ya Berger ve Marino'nun tanıkla konuşmak için caddenin karşısındaki eve geçtiklerini anlatıyordu. Yarım saattir onlarla birlikte değildi.

Jaime Berger kadar önemli ve meşgul bir savcının akşamlarını Green-wich'deki evde bir bilgisayar programını seyrederek geçirmeyeceği basit bir mantıkla bulunabilirdi. Lucy'nin bulduğu her şeyi telefonla ya da elektronik ortamda öğrenebilirdi. Berger'in olay yerlerini şahsen inceleyip kanıtları yönlendirme konusunda son derece enerjik ve ateşli olduğu, işe dahil olmayı sevdiği, görmeyi istediği bir otopsi varsa ve yapan kişi Doktor Lester değilse morga geldiği bilirse de, bilgisayarda çalışmayı sevmiyordu. Laboratuvarda bir sandalye çekip kromatografi⁰, mikroskopi, kanıt iz incelemeleri veya DNA analizleri gibi işlemleri seyretmezdi.

(1) Kromozomlarla ilgili.

Berger işlerin yürümesi için emir verir ve toplantılarda sonuçları tek rar gözden geçirirdi. Lucy ve Berger'in saatlerce o tavan arasında yalnız kaldığını düşünmek Scarpetta'yı rahatsız ediyordu. Scarpetta'nın bu konudaki huzursuzluğu beş yıl önce habersizce Berger'in çatı katındaki lüks da iresine gittiğinde onları birlikte gördüğü zamana dayanıyordu.

Lucy'yi orada bulmayı, onun Berger'le, Polonya'da Szczecin'deki otel odasında olanlarla ilgili Scarpetta'nın bugün bile bilmediği detayları pay laşmasını beklemiyordu.

Artık yeğeninin hayatının merkezinde olmadığını hissetmişti ya da belki de o günün yaklaştığını görmüştü. Gerçek buydu, onun bencilliği.

Scarpetta Benton'a Lucy'nin onunla konuşmak istediğini söyledi. Ben ton tereddüt etti, Scarpetta'dan Lucy'nin iyi olduğunu söyleyen bir işaret bekledi.

"Ben dolapları kontrol edeceğim," dedi. İşaret buydu. Benton'ın özel konuşma yapabilmesi için yatak odasından çıkması gerekiyordu.

"Koridorun sonunda olacağım," dedi, cep telefonuna bir numara tuş layarak.

Scarpetta, Oscar'ın banyosuna doğru yürürken Morales'in kendisini izlediğini hissediyordu. Oscar'ın nasıl yaşadığını gördükçe onun zihinsel durumundaki bozulma onu daha fazla üzüyordu. İlaç dolabındaki şişeler kendi kâbuslarına inandığını gösteriyordu. Bazı şişelerdeki tarihler zamanı da doğruluyordu.

L-lysine, pantotenik, folik ve aminoasitler, kemik kalsiyumu, iyot, su yosunu tabletleri buldu. Bunlar radyasyon hasarı gören ya da gördüğünden korkan insanların kullandığı ilaçlardı. Lavabonun altındaki büyük şişelerde banyosuna kattığını düşündüğü beyaz sirke vardı. Geçen ekim ayında uykusuzluk için kullanılan eszopiklon ilacının yazıldığı reçete vardı. Oscar o zamandan beri reçeteyi iki kez tekrarlatmıştı. İkincisinin üzerinde 27 Aralık, Duane Reade Eczanesi yazıyordu. Reçeteyi yazan doktorun adı Eliza-beth Stuart'tı. Scarpetta onu arayacaktı, ama şimdi uygun zaman değildi.

Oscar'ın tezgâhta satılan reçetesiz ilaçlarını, yara bandı, alkol, gazlı bez gibi ilk yardım malzemelerini ve Aqualine isimli kayganlaştırıcıyı sakladığı küçük dolabı karıştırmaya başladı. Morales içeri girdiğinde kayganlaştırıcıya bakıyordu. Açılmamış kavanozun üstünde fiyat etiketi yoktu, bu yüzden nereden alındığını anlayamadı.

"Bir tür Vazelin değil mi o?" dedi Morales.

"Öyle sayılır."

"Laboratuvar vajinadan alınan kayganlaştırıcı ile aynı tür olup olmadığını söyleyebilir mi?"

"Daha çok iyileştirici merhem olarak kullanılır," dedi Scarpetta. "Yanıkları, çatlamış deriyi, atopik dermatiti, egzamayı tedavi etmek için kullanılır. Bu arada Oscar'da bunlardan hiçbirisi yok. Koşucular, bisiklet kullananlar ve yürüyüşçüler arasında popülerdir. Her yerde bulunur. Her eczanede ve marketlerin çoğunda bulabilirsiniz."

Oscar Bane'i savunuyor gibi olmuştu.

"Evet. Küçük Oscar'ın düz taban bir herif olsa da yürümeyi sevdiğini biliyoruz. Kapıcı hava nasıl olursa olsun onun hemen hemen her gün eşofmanlarını giyip yürüyüşe çıktığını söyledi. Merdiven çatıdaymış, bu garip değil de nedir? Binadakilerin bunun nedeni hakkında hiçbir fikri yok. Küçük adamın yangın merdiveninden çıkıp camlardan birinden içeri girdiğini, sonra çatıdan dışarı çıktığını ve merdiveni de arkasından yukarı çektiğini düşünüyorum. Merdivenin neden çatıda olduğunu açıklıyor bu."

"Bunu neden yapsın?"

"İçeri girmek için." Morales ona dikkatle bakmaya başladı.

"Penceresini açması alarmı çalıştırmaz mıydı?" diye sordu Scarpetta.

"Alarm çalışıyordu zaten. Soruşturmak için alarm şirketini aradım. Oscar Bellevue'dan çıktıktan kısa bir süre sonra alarm çalışmaya başlamış. Şirket dairesini aramış, telefona çıkan adam bir yanlışlık olduğunu söyleyip şifreyi vermiş. Alarmın sesi çok yüksek değildi, binanın içinde duyulması imkânsızdı, özellikle hemen kapatıldıysa. Ne düşünüyorsun?"

"Bu konuda bir fikrim yok."

"Kahretsin, senin her konuda bir fikrin var Doktor CNN. Herkes seni böyle tanıyor, o şaşırtıcı düşüncelerinle ünlüsün."

Scarpetta'nın araştırdığı dolaba geldi, Aqualine şişesini alırken Scarpetta'ya çarptı. ,

"Kimyasal olarak kızın vücudundakiyle aynı olup olmadığını söyleye biliriz, değil mi?"

"Kesinlikle ne olmadığını söyleyebilirsin, örneğin sodyum hidroksil ve metilparaben gibi bazı antiseptik ve koruyucu katkıları içinde barın dıran K-Y jöle gibi," dedi Scarpetta. "Aqualine'de koruyucu yoktur, esas olarak mineral yağı ve petrolden oluşur. Terri'nin dairesinde böyle bir şey bulunmadığından eminim. En azından envanter listesinde yoktu. A/ önce oradayken ecza dolabına bakıp etrafı kontrol ettim. Sen orada olup olmadığını herkesten daha iyi bilirsin."

"Bu yanında getirip geri götürmediği anlamına gelmez. Yani Oscar'ın yaptığını söylemiyorum, katil getirmiştir diyorum. Ama ikisinin aynı kişiler olmadığım da söylemiyorum."

Morales'in kahverengi gözleri dikkatle ona bakıyordu. Eğleniyor gibiydi, ama aynı zamanda öfkeliydi.

"Ama sen kızın dairesinde bir şey olmadığına dair bahse giriyorsun," dedi Morales. "Dün gece kayganlaştırıcı aradığımı bilmiyordum, çünkü henüz otopsi tamamlanmamıştı. Ama geri döndüğümde baktım."

Morales'in eve tekrar gittiğini ilk kez duyuyordu. Terri'nin misafir odasını ve Marino'nun birisinin oradaki halıyı temizlediğine dair söylediklerini hatırladı.

"Dostun Marino'nun dairede dizüstü bilgisayarları bulmasından sonra kayıp başka bir şey olmadığından emin olmak için oraya tekrar gittim. O sırada otopsi sonuçlarını almıştım ve Pester LesterTe konuşmuştum. Bu yüzden kayganlaştırıcıyı aradım. Hayır, orada değildi."

"Terri'nin ofisindeki halıyı fark ettik," dedi Scarpetta.

"Eminim. Annem arkamdan toplamamı, halının püsküllerini düzelt memi, itaatkâr ve sorumlu olmamı öğretti. Hazır sözünü etmişken bunlardan bazılarını torbalara koysam iyi olur. İşe yarar bir şey buluruz diye arama emri çıkardığımı söylemiş miydin?"

Parlak dişlerini gösteren bir gülümsemeyle göz kırptı.

Jimnastik aletlerinin ve folyo cibinliğin olduğu yatak odasına geri döndüler. Scarpetta bir dolabı açtı, köpük kaplı kaskların ve antenlerin durduğu rafa baktı. Çoğu günlük olan giysileri inceledi, bazı ceketlerin ceplerinde-ki başka bir kalkan tipi olan plastik panelleri fark etti. Oscar'ın revirdeyken üzerinde koruyucu bir şey bulunmadığı için ne kadar endişeli olduğunu hatırladı.

Yerde küçük kar botları, ayakkabılar, Nike'lar ve bir sepet içinde atlama ipleri, bilek ağırlıkları ve sönük halde bir fitness topu vardı.

Nike'ları aldı. Oldukça eski duruyorlar, potansiyel eklem ve ayak sorunları olan ciddi bir atlete uygun görünmüyorlardı.

"Tek koşu ayakkabıları bunlar mı?" diye sordu Morales'e. "Bundan daha iyisi olur diye düşünüyordum. Aslında birkaç çift daha belki."

"Sana ne dediklerini hep unutuyorum," dedi Morales.

Scarpetta'mn yanına geldi.

"Kartal göz," dedi. "Başka şeylerin yanında tabii."

Esmer tenindeki belli belirsiz kırmızımsı çilleri görebileceği kadar yakınında duruyordu. Güçlü parfümünün kokusunu da alabiliyordu.

"Özellikle ayağını sık sık burkan ve dengeye ihtiyacı olan insanlar için yapılmış Brooks Ariel giyiyormuş," dedi Morales. "Biraz ironik."

Eliyle yatak odasını işaret etti.

"Hayranın Oscar istediği kadar dengeli olabilir," diye ekledi. "Düzta-banlar için de uygunmuş. Geniş bedenliler için eşsiz bir yürüyüş ayakkabısı modeli. Dün gece giydiği ayakkabıyı alıp laboratuvara bıraktım. Giysileriyle birlikte."

"Yani bir süre önce Bellevue'dan ayrıldığında o ayakkabıyı giyiyordu, öyle mi?" diye sordu.

"Başka bir kartal göz sorusu."

Scarpetta ondan uzaklaşıyor ama Morales yaklaştırmaya devam ediyordu. Scarpetta neredeyse dolabın içine girmişti. Nike'ları yerine koyup dönünce, ondan uzaklaştı.

"Dün gece onu o çılgın otele götürmeyi kabul ettiğimde bir anlaşma yaptım. Giysilerini bana vermeyi kabul ettiği takdirde, ona eşofman torbasını alması için dairesine uğramayı teklif ettim. Gitmeye hazır olduğunda her şeyi tamam olacaktı."

"Orada fazla kalmayacağını biliyor gibisin."

"Tam olarak bunu bekliyordum, şaşırmadım. Çünkü orada olmasının nedeni Bentoni ve en çok da seni görmek olduğu için fazla uzun kalmaya çaktı. Rüyası gerçek oldu."

"Dün gece buraya tek başına sözüm ona eşofman torbasını almaya mı geldi?"

"Tutuklu değildi ki, istediğini yapabiliirdi. Ben arabada bekledim, o içeri girdi, belki en fazla on dakika sürdü. Belki de küçük bubi tuzağı ipi o yüzden yerdeydi. Dairesinden ayrılırken kapının üstüne atmayı unuttu. Biraz gergindi."

"Eşofman torbasında ne olduğunu biliyor muyuz?"

"Kot pantolon, denizci mavisini bir tişört, başka bir Brooks marka koşu ayakkabısı, çoraplar ve fermuarlı mont. Koğuştaki envanter var. Jeb hepsini karıştırdı onu tanıyorsun."

Alüminyum cibinliğin yanında göz göze dururlarken Scarpetta hiçbir şey söylemedi.

"Bu öğleden sonra senin ofisinin dışında bekleyip güvende olmanı sağlayan memur."

Scarpetta birden çalmaya başlayan Rod Stevvartin "Do Ya Think Fm Sexy" şarkısıyla irkildi.

Morales'in gösterişli, pahalı ve dijital cep telefonuydu çalan.

Bluetooth kulaklığına basıp cevap verdi. "Evet?"

Scarpetta dışarı çıkıp kütüphanedeki Bentoni buldu. Eldivenli ellerinin arasında The Air Loom Gang adlı bir kitabı tutuyordu.

"1700'lü yılların sonlarında insan zihnini kontrol eden bir makineyle ilgili. Sen iyi misin? Müdahale etmek istemedim. Onu ezerek küp haline getirmemi istersen bağırırsın diye düşündüm." "Tam bir serseri." "Bu açıkça anlaşılıyor." Kitabı raftaki boş yerine koydu.

"Sana The AirLoom Gang'i anlatıyordum. "Bu ev kitaptan fırlamış bir sahne gibi. Tımarhane!" "Biliyorum."

Gözleri buluştuğunda Benton, Scarpetta'mın kendisine bir şey söylemesini bekler gibiydi.

"Oscar'ın acilen ayrılması gerekebilir diye koğuşa giysi dolu bir torbayla gittiğini biliyor muydun?" diye sordu Scarpetta. "Ve Morales'in onu dün buraya getirdiğini?"

"Oscar'ın ne zaman isterse gidebileceğini biliyordum. Bunu hepimiz biliyorduk," dedi Benton.

"Sadece bu durumun biraz acayip olduğunu düşündüm. Sanki Morales onu gitmesi için teşvik ediyor gibi, hastaneden çıkmasını istemiş gibi." "Neden böyle düşündün?" "Söylediği bazı şeyler yüzünden."

Morales'in birden içeri girmesinden endişelenerek bakışlarını kapıya çevirdi.

"Örneğin Oscar'ı olay yerinden götürürken bir sürü anlaşıma yaptıkları hissini veriyor."

"Bu pek olağandışı bir şey değil."

"İçinde bulunduğum açmazı biliyorsun," dedi eski kitapları taramaya devam ederek. Yine hayal kırıklığına uğramıştı.

Oscar içinde CD olan kitabın ikinci kitaplıkta, kapının solunda, dördüncü rafta olduğunu söylemişti. Kitap orada değildi. Dördüncü raf, üzerlerinde Circulars etiketi bulunan arşiv kutularıyla doluydu.

"Sana göre koleksiyonunda eksik olan şey ne? Tamamlamak için koleksiyonuna ne katması gerek?"

Benton'ın bunu sormasının bir nedeni vardı. "Neden soruyorsun?"

"Jeb adlı bir memur bana bazı şeyler anlattı. Jeb insanlarla konuşmayı çok seviyor. Bugün revirde senin zarar görmeni kesinlikle istemiyordu ve onu dışarı çıkarman yüzünden çok mutsuz olmuş. Arayıp Oscar'ın gittiğini öğrendiğimde Jeb'le biraz sohbet ettik. Her neyse, Oscar'ın burada eksik bıraktığı şey ne?"

"Bir Akıl Hastanesi Doktorunun Deneyimleri'nin olmamasına şaşırdım. Littleton Winslow'un."

"Bu çok ilginç," dedi Benton. "Bunu söylemen çok ilginç."

Scarpetta onun kolunu çekti, birlikte ikinci rafın önüne çıktılar.

Scarpetta alt raftaki arşiv kutularını çekmeye başladı. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Nasıl bir yol izleyeceğine dair bir ipucu da yoktu. Kimin deli olduğunu, kimin olmadığını, kimin yalan, kimin doğruyu söylediğini, kimin kiminle konuştuğunu veya görmemesi gereken başka kimi göreceğini bilmiyordu.

Bir arşiv kutusunu açıp mekanik bağlar ve su tedavileri hakkında 19. yüzyıla ait çeşitli broşürler buldu.

"Oscar'da o kitabın olmasını bekliyordum" dedi.

"Bulamamanın nedeni öyle bir kitabın olmaması," dedi Benton. Broşürlere bakarlarken kolu Scarpetta'nın koluna dokunuyordu.

"Yazarı o değil," diye ekledi. "Bir Akıl Hastanesi Doktoru'nun Deneyimleri Montagu Lomax tarafından, Forbes 'Vinslov'un oğlu Littleton Winslow ünlü Delilik Belası ve Delilik Kılavuzum yazdıktan elli yıl sonra yazıldı."

"Oscar neden yalan söylesin?"

"Çünkü kimseye güvenmiyor. Gözetlendiğine gerçekten inanıyor. Belki kötü adamlar tek kanıtını gizlediği yeri duyarlar diye seninle şifreli konuşmuştur. Belki de kafası karışmıştır ya da seni sınıyordun Eğer onu yeterince umursuyorsan şimdi yaptığın gibi bu kütüphaneye gelir ve öğrenirdin. Bunun pek çok nedeni olabilir."

Scarpetta başka bir arşiv kutusunu açtı. Bu kutu Bellevue'yla ilgili broşürlerle doluydu.

Hasta bakımı ile ilgili bir el kitabını ve 1736 ve 1894 arasındaki tıbbi ve cerrahi kadronun telefon rehberini aldı. 1858'e kadar uzanan seminer ve broşürleri topladı.

Kutunun altında bir ipe bağlı küçük bir CD sürücüsü buldu.

Eldivenlerini çıkarıp CD sürücüyü sardı, Benton'a verdi.

Ayağa kalkarken daha görmeden kapı eşiğinde Morales'in varlığını hissetti. Yaptığı şeyi görmediğini umdu.

'Artık gitmemiz gerek," dedi Morales.

Elinde kâğıttan bir kanıt torbası vardı, ağzı kırmızı bantla yapıştırılmıştı.

Benton arşiv kutusunu en alt rafa yerleştirip ayağa kalktı. Scarpetta eldivene sarılı CD sürücüyü görmedi. Benton cebine atmış olmalıydı.

"Jaime ve Marino caddenin karşı tarafında Terri Bridges'in evinin karşısındaki apartmanda," dedi Morales, gergin ve sabırsız bir şekilde. Hayvanlara zulümle ilgili olarak arayan şu kadın, telefona ya da dahili aramalara cevap vermiyormuş. Binanın girişindeki ışıklar sönük, dış kapı kilidiymiş."

Oscar'ın dairesinden çıkıyorlardı. Morales alarmı yeniden kurma zahmetine girmedi. "Görünüşe göre bir yangın merdiveni ve çatı kapağı var," dedi yine gergin ve sabırsız bir şekilde. "Çatı kapağı acıkmış." Asma kilitle de uğraşmadı.

28

Marino'nun ilk gidişinde orada olmayan ikinci kat 2C'de oturan kiracı adam da evine dönmüştü. Marino birkaç dakika önce binanın çevresinde dolaşırken dairenin ışığının yandığını, perdelerin arkasındaki televizyonun da açık olduğunu fark etmişti.

Binadaki herkesin adını bildiği için bu kiracının da adını biliyordu. Yirmi sekiz yaşındaki Wilson, Bellevue'da doktordu ve dahili telefona cevap vermiyordu.

Marino tekrar denedi. Berger ve Lucy soğuk rüzgârda bekleyip onu seyrediyordu.

"Doktor Wilson," dedi Marino dahili telefonun düğmesini basılı tutarak. "Biz polisiz. Binaya zorla girmek istemiyoruz."

"Sorunun ne olduğunu söylemediniz." Doktor "VWilson olduğu sanılan bir adam kapının yanındaki hoparlörden konuşuyordu.

"Ben NYPT dedektifi Marino," diye kendini tanıttı Marino, arabanın anahtarlarını Lucy'ye atarak. "2D'ye girmemiz gerek. Eva Peeblesin dairesine yani. Camdan bakarsanız koyu mavi Impala'mı göreceksiniz, tamam mı? Bir bayan polis arabanın tepe lambasını yakacak, böylece polis arabası olduğunu anlayacaksınız. Kapının kilidini açmayı istememenizi anlıyorum, ama binaya zorla da girmek istemiyoruz. Geldiğinizden beri komşunuzu gördünüz mü?"

"Hiçbir şey göremiyorum, çok karanlık," diye cevap verdi.

"Yok ya Sherlock," dedi Marino, adamın duymaması için düğmeyi ırakarak. "Esrar içiyor, bahse girer misiniz? Bu yüzden bizi içeri almak temiyor."

"Siz Bay Wilson mısınız?" diye sordu Marino.

"Sorularınıza cevap vermek zorunda değilim ve ön kapının kilidini açmıyorum. Caddenin karşısında olanlardan sonra kapıyı kimseye açmam. Neredeyse eve geri gelmeyecektim."

Pencerelerden biri açıldı, bir gölge hareket etti.

Marino adamın uyuşmuş olduğuna emindi. Bayan Peebles'in esrar çeken komşusu hakkında söylediklerini hatırlıyordu. Kahrolası adam. Esrarla yakalanmak, evinin karşısındaki yaşlı dulun başına bir şey gelmesinden daha çok endişeleniyordu onu.

"Bayım, ön kapıyı hemen açmanız gerekiyor. Camdan dışarı bakarsanız giriş lambasının yanmadığını fark edeceksiniz. Bugün içeri girdiğinizde ışıkları siz mi söndürdünüz?"

"Ben ışık filan söndürmedim," dedi adam. Artık sesi endişeli bir şekilde çıkıyordu. "Polis olduğunuzu nereden bileyim?"

"Bırak ben deneyeyim," dedi Berger. Tamamen karanlıkta oldukları için Marino feneriyle aydınlatırken, Berger kapının yanındaki panelde bulunan dahili konuşma düğmesine bastı.

"Doktor Wilson, ben Bölge Savcısı Jaime Berger. Komşunuzu kontrol etmemiz gerekiyor, ama bizi binaya almazsanız bunu yapamayacağız."

"Hayır," dedi adam. "Buraya gerçek polis arabası getirin, o zaman düşünürüm."

"Bu işleri daha da kötüleştirmiş olabilir," dedi Marino. "İçeride esrar içtiğine bahse girerim. Bu yüzden kahrolası camını açtı."

Lucy, Marino'nun arabasındaydı. Oldukça kuvvetli şekildeki kırmızı ve mavi ışıklar camdan yansımaya başladı.

"Hiç etkilenmedim," dedi adam, daha kararlı bir şekilde. "Bunları herkes satın alabilir."

"Ben konuşayım," dedi Berger, gözlerini kör edici kırmızı-mavi ışığa karşı korumaya çalışarak.

"Bakın ne diyeceğim Doktor Wilson," dedi Marino. "Size aramanızı istediğim bir numara vereceğim. Operatör cevap verdiğinde kapınızda Dedektif Marino olduğunu söyleyen bir adamdan bahsedin tamam mı? On dan bunu doğrulamasını isteyin, çünkü Bölge Savcısı Jaime BergerTe birlikte burada olduğumu biliyorlar."

Sessizlik oldu.

"Aramayacak," dedi Berger.

Lucy merdivenleri çıkararak yanlarına geldi.

"Ben burada oturup bebek bakıcılığı yaparken bana bir iyilik daha ya par mısın?" dedi Marino Lucy'ye.

Ondan arabaya gidip telsiz operatörünü aramasını istedi. Lucy ona portatif telsizine ne olduğunu sordu. "Yoksa artık polisler portatif telsiz taşıma zahmetine girmiyorlar mı?" Marino telsizi arabada bıraktığını, gitmişken onu da getirmesini söyledi. Operatörden sivil bir polis arabası, koçbaşı dahil bir giriş takımı istemesini rica etti. Lucy bunun eski bir kapı olduğunu ve Goril Çubuğu'yla açabileceklerini söyledi. Marino ise Goril Çubuğu'ndan daha fazlasını istediğini, ikinci kattaki bu pis herifin eskiden hırsız evlerini basarken kullandıkları gibi İkiz Turbo Koçbaşı'nı gördüğünde korkacağından kullanmalarına gerek kalmayacağını, çünkü serserinin kapıyı onlara açacağını söyledi. Eva Peeblesin ihtiyacı olabilir diye ambulans çağırmasını da istedi.

Peebles ne kendi telefonunu ne de dahili telefonu açmıyordu. Dairesindeki ışıkların yanık olup olmadığı görünmüyordu. Bilgisayarın önünde bulunduğu pencere karanlıktı.

Lucy'ye telsiz şifresini ya da başka bir talimat vermesi gerekmiyordu. Kimsenin Lucy'ye nasıl polis olunacağı ile ilgili bir şey öğretmesi gerekmiyordu. Onun arabaya binişini seyrederken geçmişi hatırladı. Birlikte motosiklete bindikleri, atışa gittikleri, soruşturma yaptıkları veya altılı bira kutularını soğuttukları eski günleri özleyip Lucy'nin üzerinde ne taşıdığını merak etti.

Bir şey taşıdığını biliyordu. Öncelikle Lucy'nin etrafta silahsız dolaşması mümkün değildi, New York'ta bile. Ve gördüğü zaman onun Pistol Pete ceketini tanırdı. O ve polis memuru paketlenmiş sandalyeyi minibüse yüklerken Lucy taksiden indiği an ceketini fark etmişti. Siyah deri motosiklet ceketine benzeyen ceketin akla gelebilecek her türlü silahı taşıyacak bü-| yüklükte bir dış cebi vardı.

Belki geçen Noel'de, ikisi de Charleston'dayken ona verdiği lazer görüşlü kırk kalibrelik Glock'u taşıyordu. İşte bu onun için iyi olmazdı. Hayatından çıkıp gitmeden önce silahın ruhsatını adına çıkartmayı becerememişti, bu yüzden eğer Lucy bir şeyler çevirse bunun ucu Marino'ya dayanırdı. Yine de silahı New York kanunlarına karşı gelme ve belki de hapse düşme riskine girecek kadar önemsemesi Marino'nun kendini iyi hissetmesini sağlıyordu. Lucy istediği her türlü silahı alabilirdi. Hatta bütün bir silah fabrikasını, belki birkaç tanesini birden alabilirdi.

Lucy, Marino'nun arabasından kendisine aitmiş gibi büyük bir rahatlıkla inip onlara doğru koştu. Ona silah taşıyıp taşımadığını sormayı düşündüyse de sormadı. Lucy, Berger'in yanında durdu. Aralarında bir şey vardı ve bu da Pistol Pete ceketı gibi Marino'nun gözünden kaçmamıştı. Berger insanlara pek yaklaşmaz ve uzak dururdu. İnsanların, etrafına koymak zorunda olduğu ya da koymak zorunda olduğuna inandığı görünmez duvarı aşmalarına izin vermezdi. Ama Lucy'ye dokunuyor, ona yaslanıyor ve onu her fırsatta seyrediyordu. Lucy, Marino'ya telsizini verdi.

"Biraz paslanmış olabilirsin. Gerçek polislikten uzun süredir mi uzaksın?" Lucy bunu ciddi bir ses tonu ve karanlıkta onu görebildiği kadarıyla ifadesiz bir yüzle söylemişti. "Telsizini arabada bırakman kötü bir fikir. Böyle dikkatsizlikler birinin yaralanmasına sebep olabilir."

"Kurslarından birine katılmak istersem kayıt olurum."

"Yerim var mı bakarım."

Marino portatif telsizini açıp yoldaki ekibin nerede olduğunu öğrenmeye çalıştı.

"Köşeyi dönüyor," cevabı geldi. "Işıklarını ve sirenlerini aç," dedi Marino. / Dahili telefonun düğmesine bastı.

"Alo?" cevabı geldi.

"Doktor VWilson, kapıyı hemen açın, yoksa kıracağız!" .

Önce siren ardından kapıyı açan otomatiğin sesi duyuldu. Marino kapıyı iterek açtı, bir düğmeye bastı ve küçük antredeki ışık yandı. Tam önünde üst kata çıkan cilalı meşe merdivenler vardı. Telsizle destek birimine ışıkları ve sirenleri kapatıp binanın ön tarafını izlemelerini söylerken silahını çekti. Merdivenleri hızla çıktı, Berger ve Lucy de arkasından onu izlediler.

İkinci kata vardıklarında açık çatı kapağından gelen soğuk havayı hissedebiliyordu. Orada da ışıklar sönüktü. Marino ışık düğmesini bulmak için duvarı yokladı. Tavandaki açıklıktan karanlık gökyüzünü görebiliyordu. Merdiveni göremiyordu ve kötü bir şeyler olduğu hissi gittikçe artıyordu. Merdiven büyük olasılıkla çatıdaydı. 2D'de durdu ve kapının aralık olduğunu fark etti. Berger'i bir yanına alıp Lucy'nin gözlerine bir an baktı. Kapıyı ayağıyla hafifçe iterken alarm devreye girmişti. Kapı hafifçe içerideki duvara vurdu.

"Polis," diye bağırdı. Silahını iki eliyle tutmuş, namluyu havaya kaldırmıştı. "Kimse var mı? Polis!"

Lucy'ye feneri dairenin içine doğrultmasını söylemesine gerek yoktu, zaten yapıyordu. Sonra Marino'nun omzunun üstünden uzanıp düğmeyi açtı. Eski, süslü avize odaya yumuşak bir parıltı yaydı. Marino, Lucy'yle içeri girerken Berger'e geride kalmasını işaret etti. Sonra bir an için kimse kıpırdamadı. Etraflarına bakındılar. Marino'nun sırtından ter damlalar halinde süzölüyordu. Alnını koluyla silerken gözleri daha önce oturduğu kadife koltuğa ve Bayan Peeblesin burbon içtiği kanepeye takıldı. Duvara monte edilmiş, plazma televizyon açık ve sesi kısıktı. Köpeklerle Fısıldayan Adam hırlayan bir av köpeğiyle sessizce konuşuyordu.

Bütün pencerelerdeki eski ahşap jaluziler kapalıydı. Lucy masadaki bilgisayara yakındı. Bir tuşa bastı ve bilgisayar ekranı çıldırmış gibi görünen Gotham Gotcha sitesiyle doldu.

Gotham Gotcha! harfleri dağılıp yeniden birleşiyordu. New York silueti parlak kırmızı ekrana karşın simsiyahtı, Rockefeller merkezindeki Noel ağacı ters dönmüştü, Özgürlük Heykeli havaya uçmadan önce kar fırtınası başladı, FAO Schwarz'ın içinde şimşekler çıktı.

Berger sessizce Lucy'ye bakıyordu.

"Devam et," dedi Lucy, Marino'ya. Marino daireyi araştırırken onu ve Berger'i koruyacağını işaret etti.

Marino mutfadı, misafir banyosunu, yemek odasını kontrol etti ve yatak odasına açıldığını düşündüğü kapalı kapıya döndü. Cam tokmağı çevirip kapıyı ayağıyla itti, silahıyla yatak odasını da kontrol etti. Oda boştu, büyük yatak özenle yapılmış, üzeri köpek motifleriyle işlenmiş bir yorganla örtülmüştü. Konsolun üstünde boş bir bardak, köşede küçük bir köpek koltuğu vardı, ama etrafta kedi ya da köpek yoktu.

İki konsoldaki lambalar alınıp açık olan kapının eşiğinin iki yanına konmuş, siyah beyaz seramikleri aydınlatıyordu. Marino banyo kapısının bir yanında durup silahıyla yarım daire çizdi. Bir hareket fark edince ne olduğunu göremeden silahını doğrulttu.

Eva Peebles çıplak bir halde altın rengi satenimsi iple asılmıştı. Boynuna bir kez dolanmış ip tavandaki zincire asılmıştı. El ve ayak bilekleri şeffaf plastik bağlarla bağlanmış, ayakları yere zor değiyordu. Açık pencereden giren soğuk hava ürkütücü bir esinti meydana getiriyor, ip dönüp açıldıkça bedeni bir o yana bir bu yana dönüyordu.

Scarpetta yetmiş iki yaşındaki Eva Peebles'ın katili ile Terri Bridges'in katilinin aynı kişi, özellikle Oscar Bane olmasından korkuyordu.

Yatak odasına girdiğı an, yerdeki lambaları, yemek odasındaki pei deden alınmış ve demir zincire asılmış olan altın rengi kordonu görünce aklına bu düşünce gelmişti. Daha önceden zincirin S halkasında asılı olan yarımküre biçimindeki lamba armatürü küvetin içinde, katlanmış giysilerin üstündeydi. Scarpetta kapı eşiğinde fotoğraf çektiğı noktadan baktığında giysilerin dikiş yerlerinden kesilmış ve kurbanın el ve ayak bilekleri bağlandıktan sonra, büyük olasılıkla kurban hâlâ hayattayken çıkarılmış olduğunu görebiliyordu.

Kapalı olan tuvalet kapağının üstünde bir erkek çocuğununkinden daha büyük olmayan birkaç ayak izi vardı. Görünüşe göre saldırgan tepe deki armatüre yetişebilmek için orada durmuştu. Yüksekliğe bakılırsa yüz yirmi santim boyundaki biri bunu kolayca başarabilirdi, özellikle de güçlüyse.

Eğer Oscar Bane katilse Scarpetta kısmen yaptığı ölçümlere dayanarak olayı yanlış yorumlamış ve yanlış karar vermiş demekti. Bir hekim olarak dürüstlüğü yüzünden yanlış yönlendirilmişti ve insanlar ölerken hatalara ya da gizliliğe yer yoktu. Belki fikirlerini kendine saklamak ve polisi Oscari hemen bulması için teşvik etmeli veya en başında Bellevue'dan çıkmasına engel olmalıydı. Berger'e onu tutuklaması için bir neden söyleyebilirdi, hatta Scarpetta sayısız neden söyleyebilirdi. En basitinden Oscar'ın yaralarını kendisinin yaptığını, polise bu konuda yalan söylediğini, saldırgan konusunda, montunun neden arabada olduğu konusunda ve kütüphanedeki kitap ve CD konusunda yalan ifade verdiğini söyleyebilirdi. Sonuç, izlediğı yolu haklı çıkarırdı, çünkü böylece Oscar içeri alınmış olurdu ve Eva Peebles şu anda tavandan sarkıyor olmazdı.

Scarpetta, çok fazla Oscar'ın kahrolası doktoruymuş gibi davranmıştı. Onunla ilgilenmiş ve şefkat duymuştu. Bu bir hataydı ve profesyonelce bir davranış değildi. şüpheliden uzak durmalıydı. Artık bu kadar ağır vakalarla ilgilenmeye son vermeliydi.

Berger yatak odasına geri dönmüş, makul bir mesafede duruyordu, çünkü olay yeri incelemesi konusunda deneyimi vardı ve Scarpetta'yı

baştan ayağa kaplayan kullanılıp atılan koruyucu giysiden onda yoktu, erger'in merakı onun serinkanlı hükümlerinden daha güçlü değildi. Her aman kurallara uyan bir mizacı vardı.

"Marino ve Morales şu anda binada olan tek kişiyle birlikte," dedi Berger. "Asla aile doktorun olmasını istemeyeceğin, camları açık olduğu için dairesi buz gibi olan adamla. Marihuananın kokusunu hâlâ alabilirsin. Bina tamamen kontrol altında ve dışarıda memurlar bekliyor. Lucy de oturma odasındaki bilgisayarla ilgileniyor."

"Şu komşu," diye sordu Scarpetta. "Çatı kapağının açık olduğunu ve bütün ışıkların sönük olduğunu fark etmemiş mi? Ne zaman eve gelmiş ki?"

Scarpetta bir şeye dokunmadan önce etrafı inceliyordu. Bu arada ceset, lambaların düzgün gelmeyen ışığında dönmeye devam ediyordu.

"Bildiklerim şunlar," dedi Berger. "Eve dokuz civarında geldiğini, o zaman ışıkların yandığını ve çatı kapağının açık olmadığını söylüyor. Televizyonun önünde uyuyakalmış ve birisi binaya girdiyse bile hiçbir şey duymamış."

"Birinin binaya girmiş olduğunu düşünmek makul bir varsayım olur."

"Çatı merdiveni buradaki malzeme dolabında saklanıyormuş, tıpkı caddenin karşısındakiyle aynı senaryo anlayacağınız. Benton merdivenin kesinlikle çatıda olduğunu söylüyor. Görünüşe göre katil bu binayı veya Terri'ninki gibi buna benzer binaları iyi tanıyor ve merdiveni buluyor. Çatıdan çıkıyor ve merdiveni arkasından çekiyor."

"İçeri nasıl girdiğine dair bir teori var mı?"

"Şimdiki teori onu kurbanın içeri aldığı yönünde. Katil apartmanda yukarı çıkarken ışıkları kapatmış. Kurban katili tanıyordu ya da ona güvenmek için nedeni vardı. Bir başka şey daha var. Komşu hiç çığlık duymadığını söylüyor ki bu çok ilginç. Çığlık atmamış olması mümkün mü?"

"Sana ne gördüğümü anlatayım," dedi Scarpetta. "Sonra kendi soruna cevap bulabilirsin. Öncelikle, ona daha fazla yaklaşımadan kızarmış yüzüne, ağzından sarkan diline, çenesinin altındaki ilmeğin keskin açısına, sağ kulağının altındaki sıkı düğüme, başka belirgin bağ izi olmayışına bakarak ölüm nedeninin asılma yoluyla boğulma olduğunu söyleyebilirim. Başka bir deyişle, önce boğazlandığını ya da iple boğulduğunu ve sonradan perde kor donuyla lamba armatürünün zincirine asılmış olabileceği ihtimali pek yok."

"Kendi soruma hâlâ cevap veremiyorum," dedi Berger. "Neden bağı rarak kıyameti koparmadığını bilmiyorum. Birisi ellerini ve ayak bilekle rini bağlıyor hem de esnek kelepçeyle çok sıkı bir şekilde. Ve çıplaksın..."

"Esnek kelepçeyle değil. Terri Bridges'in bileklerinde kullanılanla aynı türde bağ kullanılmış. Ve Terri vakasında olduğu gibi giysileri kesilmiş." Küvettekileri işaret etti. "Sanırım yaptıklarının sırasını öğrenmemizi istiyor. Bunu açıkça göstermek için çaba harcamış. Görebilmemiz için lambaları bile olduğu yerde bırakmış, çünkü kurbanı asmak için içerideki tek ışık kaynağı olan lambayı yerinden çıkarıp küvete koymuş."

"Lambaları bizim için mi öyle bıraktığını düşünüyorsun?"

"Lambaları önce kendisi için hazırlamış. Ne yaptığını görmesi gerekiyordu. Sonra da öylece bırakmış. Daha çok onu bulan kişiye saldırı niteliğinde bir şok etkisi" ,

"Bu vaka bana Gainesville'de raftaki kesik baş olayını hatırlattı," dedi Berger, Scarpetta'nın arkasına, parmak uçlarında alaycı bir şekilde dönüp duran cesede bakarak.

"Sayılır," dedi Scarpetta. "Bir o bir de cesedin bir o yana bir bu yana dönmesi amaçlandığından, camın açık bırakılmasının nedeni bu olabilir. Katilin çıkarken yaptığı son fırça darbesi olduğunu tahmin ediyorum." "Cesedin soğumasını suni olarak hızlandırıyor."

"Ben katilin bunu umursadığını hiç sanmıyorum," dedi Scarpetta. "Bence camı şu andaki etkiyi yaratması için açık bıraktı. Yani cesede dans ettirmek için."

Berger cesedin yavaşça dans edişini sessizce izledi.

Scarpetta olay yeri çantasından kamerasını ve LCD kimyasal termometreleri çıkardı.

"Ama etrafta apartmanlar olduğu için işini yaparken en azından perdeleri kapatmıştır," dedi Scarpetta boğuk bir sesle. Aksi halde birisi bütün yaptıklarını görebilirdi. Belki cep telefonu ile fotoğraf çekirdi ve YouTube'da yayınlardı. Gitmeden önce rüzgârın içeri girip bu özel etkiyi yaratmasını sağlamak için perdeleri açmayı düşünecek kadar da duyarsızmış."

"Marino'yla bu şekilde karşılaştığın için üzgünüm," dedi Berger. Scarpetta'nın öfkesinin farkındaydı, ama nedenini bilmiyordu.

Oysa Scarpetta'nın ruh halinin Marino'yla bir ilgisi yoktu. Bu tatsız olayla daha önce baş etmişti ve şimdilik oldukça iyi idare ettiğini düşünüyordu. Bu konu şu anda önem taşıyordu. Berger daha önce Scarpetta'yla hiç çalışmadığı için doğal olarak onun olay yerlerindeki davranışlarını da bilemezdi. Böyle açık bir zulümle karşılaştığında nasıl olduğunu ise hiç bilmiyordu. Özellikle de ölümün engellenebileceğini, engellenmesine yardım edebileceğini düşünüyorsa.

Bu korkunç bir ölüm şekliydi. Katil onunla sadistçe eğlenirken Eva Peebles büyük bir fiziksel acı ve feci bir dehşet hissetmişti. Katil işini bitirmeden önce kalp krizinden ölmemesi bir mucizeydi ve aynı zamanda çok acı veren bir durumdu.

Boynundaki ipin yukarı doğru yaptığı keskin açığa dayanarak bilincini hemen kaybetmediğini, çenesinin altındaki ip nefes borusunu tıkarken ipin baskısı yüzünden nefes alamamanın acısını yaşadığını söyleyebilirdi. Oksijen olmadan en fazla birkaç dakika daha bilinçli yaşanabilirdi ama bu kurbanı sonsuz kadar uzun gelirdi. Ayak bilekleri bağlı olmasa deli gibi tekme atardı. Zaten katilin ayaklarını bağlama nedeni de bu olabilirdi. Belki Terri Bridges'ten sonra tekniğini geliştirmiş, kurbanın tekme atmasına izin vermemesinin daha iyi olduğunu fark etmişti.

Scarpetta mücadele izi göremiyordu, yalnızca sol bacağında sıyrık ve morarma vardı. Sıyrık çok yeniydi, ama bundan daha fazlasını söyleyemiyordu.

"Zincire asılmadan önce ölmüş müydü sence?" dedi Berger.

"Hayır, sanmıyorum. Bence onu bağladı, giysilerini kesti, kurbanı kii vete koydu, sonra ilmeği boynuna geçirdi ve vücut ağırlığının boynunda ki ilmeği gerip nefes borusunu bastırmasına yetecek kadar havaya

kaldırdı Bağıları yüzünden pek çırpınmadı. Ve çok zayıftı, en fazla bir elli sekiz bo yunda ve kırk beş kilodur. Katil için kolay lokmaydı."

"Kurban sandalyede değildi. Bu yüzden kendini seyretmedi."

"Bu kez öyle olduğunu sanmıyorum. Nedenini Benton'a sormak gerek. Tabii eğer katilin aynı kişi olduğunu varsayarsak."

Scarpetta fotoğraf çekmeye devam ediyordu. Olay yeri incelemesine geçmeden önce her şeyi kaydetmek istiyordu.

"Bundan şüphen var mı?" diye sordu Berger.

"Benim ne hissettiğimin ya da düşündüğümün bir önemi yok," dedi Scarpetta. "Bu konudan uzak duruyorum. Cesedin bana neler söylediğini anlatayım. Ceset, bu olayla Terri'ninki arasında büyük benzerlikler olduğunu söylüyor."

Deklanşöre basmasıyla birlikte flaş patladı.

Berger kapının bir yanına çekilip ellerini arkada birleştirdi. "Marino oturma odasında Lucy'yle birlikte. Lucy, kurbanın Gotham Gotcha'yla bir ilgisi olabileceğini düşünüyor."

Scarpetta arkasına dönmeden, "Siteyi çökertmek bu konuyla baş etmek için iyi bir yol değil," dedi.

"Umarım bunu ona söylersin. Beni her zaman dinlemiyor."

"Marilyn Monroe'nun morg fotoğrafıyla ilgili bir şeyler söyledi."

"Bu iyi bir yol değildi," dedi Scarpetta kameranın flaşına bakarak. "Keşke böyle yapmasaydı."

İp dolanıp açıldıkça ceset yavaşça dönüyordu. Eva Peeblesin ince, buruşuk yüzündeki mavi gözleri donuk ve açıktı. Kar beyazı saçlarından bir tutamı ilmeğe takılmıştı. Taktığı tek mücevher sol ayak bileğindeki ince, altın zincirdi ve aynen Terri Bridges'inki gibi.

"İtiraf etti mi?" diye sordu Scarpetta. "Yoksa gelişmelerden öyle bir çıkarıma mı vardın?" "Bana bir şey itiraf etmedi. Ve böyle kalmasını tercih ederim." "Sana söylememesini tercih ettiğin bütün o şeyler," dedi Scarpetta. "Ona söylemek istediğim bir sürü şey var, ama onun zarar görmesini istemiyorum," dedi Berger. "Ama ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

Scarpetta galoşlu ayaklarıyla banyoya girmeden önce siyah-beyaz çini zemini inceledi. Bir termometreyi lavabonun kenarına, bir tanesini de Eva Peebles'in koltuk altına koydu.

"Anladığım kadarıyla siteyi çökerten virüs aynı zamanda siteyi hack' lemesini de sağlamış. Sonra da Eva Peebles'in e-postasına girebilmiş. Yalnız bu konuda benden açıklama bekleme. Lucy bugüne kadar yazılmış bütün Gotham Gotcha sütunlarının içinde bulunduğu elektronik bir dosya bulmuş. Bu sabah ve ondan sonra çıkan yazılar da bu dosyadaymış. Marilyn Monroe fotoğrafını da bulmuş. Belli ki Eva Peebles da fotoğrafı açmış. Başka bir deyişle sütunları bu kadın yazmamış." Ölen kadını kastediyordu. "Lucy bunların isimsiz bir IP adresinden ona gönderildiğini söylüyor, ama bu da büyük olasılıkla e-postalarla bağlantılı bir şiddet cinayeti olduğu için hizmet sağlayıcıdan hesabın kime ait olduğunu öğrenme konusunda zorluk çekmeyeceğiz," dedi Berger.

Scarpetta ona bir not defteri ve kalem uzattı. "Yazmak ister misin? Ortam sıcaklığı 14 derece, vücut sıcaklığı 32 derece. Bu bize fazla bir ipucu vermiyor çünkü kurban zayıf, çıplak ve oda sürekli soğuyor. Ölüm katılığı henüz gerçekleşmemiş. Bu da şaşırtıcı değil. Soğuk hava ölüm katılığını geciktirir. Üstelik 911'i aradığı saati biliyoruz. Kaçtı?"

"Tam olarak sekiz kırk dokuz," dedi Berger not alırken. "Evcil hayvan dükkânına tam olarak ne zaman gittiğini bilmiyoruz. Yalnızca polisi aramadan yaklaşık bir saat önce olduğunu tahmin ediyoruz." "Bandı dinlemek isterim," dedi Scarpetta.

Cesedin yavaş, sinir bozucu dönüşünü durdurmak için ellerini onun kalçasına koydu. Feneriyle daha yakından incelemeye başladı. Vajina bölgesinde parlak bir kalıntı buldu.

"Karşılaştığı adamın Jake Loudin olduğunu düşünüyordu ve 911'e söy lediği de buydu. Eğer onu hayatta gören son kişi oysa?"

"Gerçekten son kişi olup olmadığı önemli. Jake Loudin ve Terri Bn<l ges arasında kişisel bir bağ olup olmadığını biliyor muyuz?"

"Yalnızca tesadüfi bir bağlantı olabilir."

Berger, Marino'nun kurbanla yaptığı daha önceki görüşmeyi, Terri'nin istemediği yavru köpeği, Ivy adındaki Boston terrier'i anlattı. Hasta köpeği Terri'ye kimin verdiğinin bilinmediğini, belki Oscar'ın vermiş olabileceğini söyledi. Belki de bir başkası vermişti. Belki Jake Loudin'in dükkânlarından birinden gelmişti, bunu bilmek neredeyse olanaksızdı.

"Çok üzgün olduğunu söylememe gerek yok," derken Berger Marino'y ı kastediyordu. "Her polisin kâbusudur bu. Bir tanıkla konuşursun ve sonra o kişi öldürülür. Marino da bunu önlemek için bir şey yapabileceğini düşünecek hep."

Scarpetta, kırılmış kasık tüyleriyle dudak katları arasına yapışmış olan jelatinimsi maddeye yakından bakmak için cesedi hareketsiz tutma ya devam etti. Camı kapatmak istemiyordu, çünkü önce polisin gerekli olduğunu düşündüğü adli yöntemlerle inceleme yapmasını bekliyordu.

"Bir tür kayganlaştırıcı," dedi. "Lucy'ye uçağın La Guardia'dan ayrılıp ayrılmadığını sorabilir misin?" Birbirlerinden sadece üç oda uzaktaydılar. Berger onu aradı.

"Her serde bir hayır vardır derler. Onlara beklemelerini söyle," dedi Berger Lucy'ye. "Oraya gitmesi gereken başka bir şey daha var... Harika. Teşekkürler."

Telefonu kapatıp Scarpetta'ya döndü. "Rüzgâr uyarısı varmış. Hâlâ yerdeler."

29

Eva Peebles'in tuvalet kapağından alınan ayakkabı izleri, Oscar Ba-ne'in dün gece güya Terri'nin cesedini bulduğunda giydiği ayakkabının izleriyle tıpatıp örtüşüyordu.

Çok kesin bir kanıt daha vardı. Katilin tavandan söküp küvete koyduğu cam lamba armatüründen alınan parmak izleriydi bunlar. İzler Oscar'a aitti. Gece yarısından kısa bir süre sonra tutuklanması için emir çıkarıldı ve arama bülteni her noktaya ve internete dağıtıldı.

"Cüce Katil" artık "Cüce Canavar" olarak anılıyordu ve polis ülke çapında onu arıyordu. Oscar bir şekilde havaalanı ve sınır güvenliğinden kaçmayı başarır ve ülkeden çıkarsa diye Morales Interpol'ü de haberdar etmişti. Oscar'ın görüldüğüne dair pek çok ihbar geliyordu. Aslında sabah üçte gelen en son habere göre bazı küçük insanlar, özellikle genç erkekler taciz ya da daha kötüsünden korktukları için evden çıkmıyorlardı.

Şu anda çarşamba sabahıydı ve saat beş civarlarındaydı. Scarpetta, Benton, Morales, Lucy, Marino ve soyadıyla çağrılmasında ısrar eden Bacardi adlı bir Baltimore müfettişi Berger'in çatı katındaki dairesinin

oturma odasında toplanmıştı. Neredeyse dört saattir oradaydılar. Sehpa, fotoğraflar ve vaka dosyaları, kahve fincanları ve yakındaki şarküteriden alınan yiyecek torbalarıyla doluydu. Duvarlardaki prizlere dizüstü bilgisayarların fişleri takılmış, herkes bir yandan konuşurken diğer yandan tuşlara basıp dosyalara bakıyordu.

Lucy kanepenin bir köşesine bağdaş kurmuş, kucağında MacBook'kı çalışıyor, ara sıra başını kaldırıp Morales'e bakarken düşündüklerinde nasıl böyle haklı çıkabildiğine şaşırıyordu. Berger'in bir şişe Knappogue Castle İrlanda viskisi ve bir şişe Brora Scotch'u vardı. Şişeler tam karşısındaki bar da, camın ardından açıkça görünüyordu. Herkes oraya ilk vardığında Lucy şişeleri hemen fark etmişti ve Morales onun fark ettiğini anlayınca bakmak için yanlarına gitmişti.

"Benim zevkime sahip bir kız," demişti.

Bunu söyleme şekli Lucy'de etkisinden kurtulamadığı bir mide bulan tısına sebep olmuş, o zamandan beri yaptığı hiçbir işe dikkatini vereme misti. Scarpetta'nın, Terri Bridges'e verdiği röportajda viskiye verdiği paranın okul kitaplarına yaptığı harcamadan daha fazla olduğunu söylemiş sözüm ona. Bunları okuduklarında Lucy'nin kanepesinde yan yana oturuyorlardı. Neden Berger o zaman bir şey söylememişti? Kendi barında da bu nadir bulunan ve pahalı viskilerden olduğu halde bu ayrıntıdan Lucy'ye nasıl söz etmezdi?

Bu viskileri içen Berger'di, Scarpetta değil. Ve bundan daha da rahatsız edici olan şey, Berger'in bu viskileri kiminle içtiği idi. Morales onun bardaki şişeleri fark ettiğini anladığında aklına gelen ilk şey bu olmuştu. Neredeyse pis bir şekilde sırtıyor, ne zaman Lucy'ye baksa gözlerinde Lucy'nin hazırlıksız girdiği bir müsabakayı kazanmış gibi bir parıltı oluyordu.

Bacardi ve Scarpetta bir konu üzerinde tartışıyorlardı ve bu biraz uzamıştı.

"Hayır, hayır, hayır, Oscar benim diğer iki vakamın katili olamaz," diye başını sallıyordu Bacardi. "Cüce derken umarım kimseyi gücendirmiş olmam, ama ufak insan demeye alışamadım. Çünkü ben hep kendime ufak insan derim, çünkü pek uzun sayılmam. Ben eski toprağım, yeni dili bilmiyorum, kendi bildiklerime zor sahip çıkıyorum."

Bacardi biraz kısa olabilirdi, ama ufak biri değildi. Lucy hayatında sayısız Bacardi görmüştü ve hepsi de HarleyTerin üstündeydi. Bir elliden kısa olan kadınlar, ayaklarının kaldırma bile değmediği dört yüz kiloluk en büyük motosikleti kullanmada ısrar ederlerdi. Baltimore Polis Merkezi'nde çalıştığı meslek hayatının ilk dönemlerinde Bacardi motosiklet polisiydi ve ona uygun bir yüzü vardı: Güneş ve rüzgârla çok fazla iç içe olan birinin yüzü. Gözlerini çok kısıyor, kaşlarını çok çatıyordu.

Kısa kızıl saçları ve canlı mavi gözleri vardı. Tıknazdı, ama şişman değildi ve kahverengi deri pantolonu, kovboy çizmeleri ve sol göğsündeki minik kelebek dövmesi oldukça ilgi çekiciydi. Yerdeki evrak çantasından bir şey almak için eğildiğinde ortaya çıkan derin dekoltesini gösteren dar, yuvarlak yakalı süveterine karar verdiğinde güzel giyindiğini düşünmüş olmalıydı. Kendi tarzında seksi biriydi. Komikti. Koyu bir Alabama aksanı vardı. Kimseden ya da hiçbir şeyden korkmazdı. Beş yıl önce Baltimore ve Greenvich'de işlenen cinayetlere ait üç kutu dosyayla içeri girdiğinden beri Marino gözlerini ondan alamıyordu.

"Sorun ufak bir insanın yapıp yapamayacakları değil," diye cevap verdi Scarpetta.

Çoğu insanın aksine birisiyle konuşurken yazmayı bırakıp gözlerini ekrandan ayıracak kadar nezaket gösterirdi her zaman.

"Ama yapamazdı," dedi Bacardi. "Durmadan sözünüzü kesmek istemiyorum, ama bunun herkes tarafından anlaşılmasını istiyorum. Tamam mı?"
Etrafına bakındı.

"Tamam," diye cevap verdi kendi kendine. "Bethany adlı bayan neredeyse bir seksen boyundaydı. Yerde yatmıyorsa yüz yirmi santim boyunda birinin onu boğazlamasına imkân yoktu."

"Ben yalnızca boğazlandığını söylüyorum. Bunu bana gösterdiğin fotoğraflar ve okuduğum otopsi bulgularına dayanarak söylüyorum," dedi Scarpetta sabırla. "Ensesindeki izlerin açısı ve birden fazla olması filan. Kimin yaptığını ya da yapmadığını söylemiyorum..."

"Ama ben söylüyorum. Kimin yaptığını ya da yapmadığını söylüyorum. Bethany çırpınmadı ve mücadele etmedi, ya da ettiyse bile bir mucize eseri hiçbir yerinde sıyrık ya da morarma olmadı. Diyorum ki katil normal boyda birisiydi ve arkasındaydı ve de ikisi de ayaktaydı. Bence onu boğarken aynı zamanda arkadan tecavüz etti, çünkü onu uyaran şey buydu. Aynı şey Rodrick için de geçerli. Çocuk ayakta duruyordu ve bu adam arkasındaydı. Benim vakalarımındaki sapığın avantajı, kurbanları kontrol edecek kadar iri olmasıydı. Onların gözünü korkutup ellerini arkadan bağlıyordu. Katille hiç mücadele etmişe benzemiyorlardı."

"Rodrick'in boyunu hatırlamaya çalışıyorum," dedi Benton. Saçları karmakarışık, yeni çıkmaya başlayan sakalları Lucy'ye tuzu hatırlatıyordu.

Arka arkaya iki gece uyumamıştı ve bu çok belli oluyordu.

"Bir yetmiş beş," dedi Bacardi. "Altmış üç kilo, sıska ve güçsüz. Fazla mücadelecisi değilmiş."

"Bütün kurbanların bir ortak noktası olduğunu söyleyebiliriz," dedi Benton bunun üzerine. "Yani bildiğimiz bütün kurbanların hepsi savunmasız, zayıf ya da ona karşı koyamayacak bir durumdaydılar."

"Eğer katil Oscar değilse," diye hatırlattı Berger. "O zaman şartlar değişir. Uyuşturucu almış sıska bir oğlan olması umurumda değil. Saldırgan yalnızca bir yirmi boyundaydı ona karşı koyabilirsin. Ve durmadan bunu söylemek istemiyorum, ama Eva Peeblesin cinayet mahallinde Oscar'ın parmak izlerinin bulunmasının nasıl mantıklı bir açıklaması olabilir ki? Ve bir de otuz beş numara kadın ayakkabısı Brooks Ariel'in bıraktığı izler var. Ve tesadüfen Oscar da aynı boyda ayakkabı giyiyor ve onun otuz beş numara kadın ayakkabısı giymesi mümkün mü?"

"Ortadan kaybolduğu gerçeğini de göz ardı edemezsin," dedi Marino. "Onu aradığımızı biliyor olmalı ama o kaçmayı tercih ediyor. Teslim olması onun iyiliğine olabilirdi. Daha güvende olurdu."

"Paranoyak birinden bahsediyorsun," dedi Benton. Bu dünyadaki hiçbir şey teslim olması halinde onun güvende olacağına inandıramaz.

"Bu tam olarak doğru sayılmaz," dedi Berger, Scarpetta'ya bakarak.

Scarpetta otopsi fotoğraflarına bakıyordu ve Berger'in düşünceli bakışını fark etmemişti.

"Sanmıyorum," dedi Benton, Berger'in aklından geçeni biliyormuş gibi. "Oscar onun için bile teslim olmazdı."

Lucy, Berger'in Scarpetta'nın Oscar'a ulaşması için bir plan yaptığını düşünüyordu.

"Mesajı ona nasıl ulaştırırız bilmiyorum," dedi Morales. "Ev telefonunu ararsa bir şansımız olur. Belki kendine engel olamayıp mesajlarını kontrol ediyordur."

"Böyle bir şey olmaz," dedi Benton. "Bir an için kendinizi onun yerine koyun. Kimden haber bekliyor olabilir ki? Onun için önemli olan, güvendiği tek kişi öldü. Artık Kay'e ne kadar güvendiğini bilmiyorum. Önemli değil. Uzaktan sesli mesajlarını kontrol ettiğini sanmıyorum. İzlendiğini, gözetlendiğini düşünüyor,

bence bu yüzden saklanıyor. Yapacağı son şey yeniden düşmanın radarına girmesine fırsat verecek bir risk almak olurdu."

"Ya e-postaya ne dersin?" diye sordu Morales. "Ona e-posta atsak mı? Scarpetta612'den göndersek mi? Yani onun gerçekte sen olduğuna inanıyor."

Scarpetta'ya baktı. Scarpetta da diğerlerine bakıyor, Oscar'ın polise teslim olmasını sağlamak için kendisi üzerinde yoğunlaşan fikirleri dinliyordu. Lucy, yüzündeki ifadeden teyzesinin yem olmayı, Oscar'la yer değiştirmeyi istemediğini anlayabiliyordu. Ama artık bunu yapabiliirdi. Gizliliğin bir önemi yoktu. Oscar adaletten kaçıyor ve hakkında tutuklama emri çıkarılmıştı. Bir mucize olmazsa yakalandığında mahkemeye çıkıp mahkûm olabilirdi. Lucy hapiste başına neler gelebileceğini düşünmek istemiyordu.

"Bence e-posta'larına girdiğimizi düşünebilir. Hesabına girmeyecektir. Çaresiz durumdaysa ve kontrolünü kaybediyorsa başka tabii. Benton'a katılıyorum. Benim önerimi isterseniz televizyonu deneyin. Bir Holiday Inn'de televizyonu açtığında insanların onu bulabileceğine inanmıyorsa izlediği tek şey odur. Haberleri seyreliyordur."

"CNN vasıtasıyla ona haber gönderebilirsin," dedi Berger.

"Bence bu çok zekice," dedi Morales. "CNN'e çıkıp Oscar'a lütfen teslim olmasını söyle. Bu şartlar altında işe yaramaz hayatı için en iyi plan bu."

"Yerel FBI saha ofisini arayabilir," diye önerdi Benton. "O zaman neler olduğundan haberi olmayan bir şerifin eline düşmekten endişelenmesi gerekmez. Tabii bu nerede olduğuna bağlı."

"FBI'ı ararsa tutuklanmasının övgülerini onlar toplar," dedi Morales.

"Övgüyü kimin topladığı kimin umurunda," dedi Marino. "Benton'a katılıyorum."

"Ben de öyle," dedi Bacardi. "FBli aramalı."

"Herkesin ortak bir noktada uzlaşmaya varması işime gelir," dedi Berger. "Ama aslında seninle aynı fikirdeyim. Yanlış insanlara gitmesi daha riskli. Ama şans eseri Amerika'dan çıktıysa yine de FBli arayabilir. Buraya geldiği sürece onu kimin getirdiği umurumda değil."

Morales'e baktı.

"Övgüler önemli değil," diye ekledi.

Morales de ona baktı. Sonra Lucy'ye bakıp göz kırptı. Kahrolası serseri.

"CNN'e çıkıp ona teslim olmasını söylemeyeceğim." dedi Scarpetta. "Ben öyle biri değilim. Benim yaptığım iş bu değil. Ben taraf tutmam."

"Ciddi olamazsın," dedi Morales. "Kötü adamların peşine düşmediğini mi söylüyorsun? Doktor CNN her zaman kötü adamı yakalar! Hadi ama bir cüce yüzünden şöhretini kaybetmek istemezsin değil mi?"

"Kurbanın savunucusu olduğunu söylemek istiyor," dedi Benton:-

"Yasal olarak bu doğru," dedi Berger. "Benim için ya da savunma için çalışmıyor."

"Herkes benim hakkımda konuşmayı bitirdiyse ve başka sorunuz yoksa eve gitmek istiyorum," dedi Scarpetta ayağa kalkarak. Öfkesi gittikçe artıyordu.

Lucy teyzesini en son ne zaman, özellikle başkalarının önündeyken böyle öfkeli gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Teyzesi çok farklı davranıyordu.

"Doktor Lester'ın Eva Peeblesin otopsisine ne zaman başlayacağını düşünüyorsun? Yani gerçekten başlayacağını. Ne zaman başlayacağını söylediğini sormuyorum. Oraya gidip saatlerce oturmak

istemiyorum. Ve ne yazık ki onsuz vakayı incelemeye başlayamam. Aslında bu vakayla onun ilgilenmesi talihsizlik."

Scarpetta olay yerinden Doktor Lesteri arayan Morales'e bakıyordu.

"Onun üzerinde bir kontrolüm yok," dedi Berger. "Adli baştabip şefini arayabilirim, ama bu iyi bir fikir değil. Sanırım anlıyorsundur. Zaten benim işgüzar olduğumu düşünüyorlar."

"Çünkü öylesin," dedi Morales. "Herkes işgüzar Jamie, diyor."

Berger ona aldırmayıp ayağa kalktı ve çok pahalı saatine baktı.

Morales'e döndü. "Yedi demişti, değil mi?"

"Pester Lester öyle dedi."

"Onunla çok samimi olduğuna göre belki arayıp vakaya gerçekten yedide başlayıp başlamayacağını öğrenirsin, böylece Kay bütün gece uykusuz kaldıktan sonra oraya gidip oturmak zorunda kalmaz."

"Biliyor musun?" dedi Morales Scarpetta'ya. "Ben gidip onu alırım. Buna ne dersin? Dönerken de seni ararım, hatta gelip seni de alabilirim."

"Uzun zamandır senden duyduğum en iyi fikir bu," dedi Berger.

Scarpetta ikisine birden, "Teşekkürler, ama ben kendim giderim," dedi. "Ama lütfen beni ara."

Berger, Scarpetta ve Benton'ı geçirdikten sonra Marino biraz daha kahve istedi. Lucy'nin Berger'e söyleyecekleri vardı. Paslanmaz çelik, kestane rengi ve granitten oluşan mutfığa kadar Berger'i takip etti. Berger'in vereceği cevaplar konuşmanın akışını belirleyecekti.

"Gidiyor musun?" diye sordu Berger. Lucy'nin gözlerine bakıp kahve torbasını açarken ses tonu samimi bir hal almıştı.

"Barmdaki şu viskiler," dedi Lucy kahve cezvesini çalkalayıp yeniden doldururken.

"Ne viskisi?"

"Ne viskisi olduğunu biliyorsun," dedi Lucy. Berger cezveyi onun elinden alıp kahve makinesine taktı.

"Bilmiyorum," dedi. "Sabahlan içki içmekten hoşlanmadığını mı söylüyorsun bana? Senin öyle bir tip olduğunu düşünmezdim." "Bunda komik bir şey yok Jaime."

Berger makinenin düğmesine basıp tezgâha yaslandı. Lucy'nin neden bahsettiğini bilmiyor gibiydi ve Lucy ona inanmıyordu.

Lucy bardaki İrlanda viskisinden ve Scotch'dan bahsetti.

"Kahrolası barında, camın arkasındaki en üst rafta duruyor," dedi Lucy. "Görmemiş olamazsın."

"Greg," dedi Berger. "Koleksiyon yapıyor. Ve ben de onları görmemişim doğrusu."

"Koleksiyon mu yapıyor? Hâlâ buralarda olduğunu bilmiyordum," dedi Lucy. Kendini hiç bu kadar kötü hissetmemişti.

"Söylemek istediğim şey o viskilerin Greg'e ait olduğu," dedi Berger her zamanki sükûnetiyle. "Oradaki dolapları açmaya başlarsan bir servet bulursun. Onları görmedim. Hiç aklıma gelmediler, çünkü Greg'in pahalı içkilerini içmem. Hiçbir zaman da içmedim."

"Gerçekten mi?" diye sordu Lucy. "O zaman Morales sendeki bu içkileri nasıl fark etti?"

"Bu çok saçma. Üstelik bunun ne yeri ne de zamanı," dedi Berger çok sessiz bir şekilde. "Lütfen yapma."

"Bir şey biliyormuş gibi doğruca o içkilere baktı. Bu sabahtan önce buraya geldi mi? Belki Tavern on the Green dedikodusundan fazlası vardır."

"Buna cevap verebilsem bile vermeyeceğim. Hem veremem," dedi Berger, kızmadan, hatta neredeyse yumuşak bir şekilde. "Belki içerde kimin kahve istediğini ve nasıl istediklerini sorma nezaketini gösterirsin?"

Lucy mutfaktan çıktı, ama kimseye bir şey sormadı. Bilgisayarının fişini çekip kabloyu sakın bir şekilde eline dolayıp naylon çantanın cebine soktu. Sonra MacBook'u da yerleştirdi.

"Ofisime geri dönmem gerek," dedi Lucy herkese, Berger o sırada odaya dönmüştü. Berger her şey yolundaymış gibi nasıl kahve içeceklerini sordu. "911 bandını dinlemedik," diye hatırladı Bacardi birden. Sizi bilmem ama ben dinlemek istiyorum.

"Aynı fikirdeyim," dedi Marino.

"Benim dinlemem gerekmiyor," dedi Lucy. "Dinlememi isteyen olursa ses dosyasını bana e-postayla gönderebilir. Yeni bir şey bulursam ararım. Kendim yolu bulabilirim," dedi Jaime Berger'e bakmadan.

30

"Zavallı kapıcı," dedi Scarpetta. "Galiba onları her zamankinden daha çok korkuttum."

Lüks apartmanlarına geldiklerinde kapıcılar elindeki olay yeri çantasına bir bakar ve ondan uzak dururlardı. Ama bu sabah haberler yüzünden tepki her zamankinden daha güçlüydü. Bir seri katil New York'un Doğu Yakası'na dehşet salıyordu ve yıllar önce Maryland ve Connecticut'da da cinayet işlemiş olabilirdi. Üstelik Benton ve Scarpetta'nın kendileri de oldukça ürkütücü görünüyordu.

Asansöre binip otuz ikinci kata çıktılar. Daireye girer girmez soyunmaya başladılar.

"Keşke oraya gitmesen," dedi Benton.

Ceketini çıkarırken kravatını gevşetti, montunu sandalyeye attı. "Numuneleri aldın, ölüm sebebini biliyorsun. Neden gidiyorsun?" diye sordu.

"Belki bugün bir kez olsun insanlar kendime ait aklım olduğunu kabul ederler."

Ceketini ve bluzunu kapının yanındaki biyolojik tehlike sepetine attı. Bu alışkanlık onlar için o kadar normaldi ki yabancı birine göre bu durumun garipliği akıllarına hiç gelmiyordu. Birden aklına NYPT'nin aldığı,

Lucy'nin sözünü ettiği bir şey geldi. Bu helikopterlerde yüzleri iki kilometre uzaktan tanıyan bir kamera vardı.

Scarpetta pantolonunun fermuarını açıp çıkardı. Yağlı boya tablolarla dolu oturma odasında meşe sehpanın üzerindeki, uzaktan kumandayı alıp perdeleri kapatırken kendisini herkesten gizlenen Oscar gibi hissediyordu.

"Benimle aynı fikirde olduğundan emin değilim," dedi Benton'a. İkisi de iç çamaşırlarıyla kalmıştı ve ayakkabıları ellerindeydi. "Ve bu arada biz buyuz. Mutlu musun? Evlendiğin kişi bu. Ziyaret ettiği tehlikeli yerler yüzünden kapıdan girer girmez soyunmak zorunda olan birisi."

Benton onu kollarına alıp burnunu saçlarına gömdü.

"Sandığın kadar kötü değilsin," dedi.

"Bununla ne kastettiğini bilmiyorum."

"Hayır, seninle aynı fikirdeydim. Veya evet, aynı fikirdeydim. Eğer şey olmasaydı..." Onu kendisinden uzaklaştırmadan sol kolundaki saatine baktı. "Altıyı çeyrek geçiyor. Kahretsin. Bir dakika sonra çıkmak zorunda kalabilirsin. Doktor Lester'a bebek bakıcılığı konusunda seninle aynı fikirde değilim. Oraya gitmeni

engelleyecek büyük bir fırtına çıkması için dua edeceğim. Buradaki en sevdiğin tabloyu görüyor musun? Mister Victory's Balancing Elements'i hatırladın mı? Büyük Ruh'a elementlerin dengesi için dua edeceğim ve sen evde kalıp benimle duş alacaksın. Eskiden olay yerine gidip geldikten sonra yaptığımız gibi ayakkabılarımızı duşta birlikte yıkayabiliriz. Ve ondan sonra da ne yaptığımızı biliyorsun."

"Neyin var senin?"

"Hiçbir şeyim."

"Yani televizyona çıkmama konusunda beni onaylıyor musun?" diye sordu. "Ve lütfen dua et. Ona bakıcılık yapmak istemiyorum. Söylediğin her şey doğru. Eva Peebles'a ne olduğunu biliyorum. Sen ve ben bunu banyoda konuştuk. Kendinden başkasını dinlemeyen ve Eva Peebles kadar açık fikirli olmayan Doktor LesterTa da tartışmama gerek yok. Yorgunum, gerginim, öfkeliyim ve de üzgünüm." "Ama bana öfkeli değilsin." "Sana öfkeli değilim."

Benton onun yüzünü, saçlarını okşayıp gözlerine baktı. Kaybettiği ya da kaybettiğini sandığı bir şeyi bulmaya çalışırken yaptığı gibi bakıyordu.

"Konu protokol ya da senin kimin tarafında olduğun değil," dedi Benton. "Konu Oscar. Şiddetle karşılaşan herkesle ilgili. Kimin neyi, neden ve nasıl yaptığından emin olana dek sahne arkasında kalmak en iyisi. Bu, Doktor Lester'dan uzak durman için iyi bir zaman. Sessizce devam etmen için. Tanrım!" dedi birden.

Sepetin olduğu tarafa gidip pantolonunu aradı. Elini cebine sokup mor eldivenlere sarılmış sürücüyü buldu.

"Bu," dedi. "Bu çok önemli. Belki Büyük Ruh duamı duymuştur."

Scarpetta'nın cep telefonu çaldı, arayan Y-12'deki Doktor Kiselstein'di.

Adamın konuşmasına fırsat vermeden Scarpetta, "Lucy güvenle ulaştığını söyledi," dedi. "Binlerce kez özür dilerim. Umarım beklemiyordun. Nerede olduğunu bilmiyorum."

Doktor Kiselstein'in Alman aksanlı sesini duydu: "Genellikle özel jetlerle numune almaya alışık olmadığım için kendimi şımartıp karımın Noel'de hediye ettiği iPod'u dinledim. O kadar küçük ki kravat iğnesi gibi takabiliyorum. Sorun değildi. McGhee-Tyson'ı, Hava Ulusal Muhafaza Üssü'nü biliyorum, ama dediğim gibi bir milyonerin jeti hiç gelmedi. Genellikle C-130 veya başka bir kargo uçağı Langley'den NASA'nın kabul etmediği şeyleri getirir. Hatalı ısı kalkanları gibi şeyler ya da prototipler. Bunları daha çok seviyorum, çünkü bunlar zararsız işlerdi. Tabii ki senden garip teslimatlar geldiğinde işler her zaman kötü oluyor. Ama bazı sonuçlara zamanında ulaştım. Henüz analizlerin resmi raporu yok. Bu biraz zaman alır."

Benton beklemekten vazgeçti, yanağını okşayıp duşa girdi. "Elimizdeki şey kan, ter ve belki gümüş tuzuyla karışmış bir merhem. Bununla birlikte tahta ve pamuk lifleri de var," dedi Doktor Kiselstein.

Scarpetta kanepeye doğru yürüdü, çekmecedan kalem kâğıt alı< oturdy.

"Özellikle gümüş nitrat ve potasyum nitrat. Ve tahmin edeceğin gibi karbon ve oksijen. 1000-X'e kadar olan farklı ölçeklerle elde ettiğim görün tûleri sana e-postayla göndereceğim. 50-X'de bile kanı görebilirsin. Gümüş bakımından zengin bölgeler, yüksek atom numarası yüzünden oldukça parlak görünüyor. Tahtadaki gümüş nitratı da görebilirsin. Gümüş bakımından zengin küçük, beyazımsı benekler yüzeye düzgün bir şekilde dağılmış."

"Düzgün dağılması ilginç," dedi Scarpetta. "Pamuk lifleri de mi aynı?"

"Evet. Yüksek büyütmede görülebiliyor."

Scarpetta'ya göre yüzeye düzgün bir şekilde yayılma, kirlenme yüzünden rastgele bulaşmadan çok üretilmiş bir şeyi akla getiriyordu. Ama eğer şüphelendiği şey doğruysa ikisiyle de karşı karşıyalar demekti. "Ya deri hücreleri?" diye sordu.

"Evet, kesinlikle. Hâlâ laboratuvardayız ve bu iş bir iki gün daha sürecek. Kötüye tatil yok. Ve bu çok zor olacak, çünkü çok fazla numune göndermişsin. Seni yalnızca ikisi için arıyorum. Her vakadan bir numune için. Sandalye ve pamukla aldığın numuneler bunlar. İnsan pamuk ve tahta liflerinin ceset üzerinde kullandığın numune pamuklarından geldiğini düşünebilir. Ama olmayabilir de, bu konuda kesin birşey söyleyemem. Ama sandalye için aynı şey geçerli değil, çünkü sandalyeden pamukla numune almadın, değil mi?"

"Almadım. Sandalyeye dokunulmadı."

"O zaman sandalye minderindeki pamuk ve tahta liflerinin orada bulunmasının bir nedeni olduğu sonucuna varabiliriz. Belki merhemle bulaştırıldı ki iletken olmadığı için bu bir zorluk oluşturuyor. Bu durumda değişken basınçlar kullanmamız gerekiyor, çünkü odanın içine filtrelenmiş kuru hava girerken elektron ışını oluşturabilmek için tabancanın içindeki yüksek vakumun korunmasını sağlıyor. Ve çalışma mesafesini en aza indirerek elektron ışınının dağılmasını da azalttık. Sanırım mazeretler üretiyorum. Merhemi görüntülemek zor, çünkü korkarım elektron ışını onu eritiyor. Kuruduğu zaman daha iyi sonuç alınacak."

"Deriyi sıyırmak için kullanılan gümüş nitrat aplikatörleri olabilir mi? Akla hemen bu geliyor," dedi Scarpetta. "Kan, ter ve deri hücrelerinin varlığı da böylece açıklanabilir. Ortak kullanılan bir merhem kavanozundan bahsediyorsan bu farklı DNA profillerinin karışımını da açıklıyor. Kaynak tıbbi bir merkez olabilir mi? Örneğin, bir dermatolog."

"Şüphelilerinizi sormayacağım," dedi Doktor Kiselstein.

"Sandalyeyle ilgili başka ilginç bir şey var mı?"

"Sandalyenin demir iskeleti boyalı altın yıldız içeriyor. Odaya koyduğumuzda üzerinde kimse oturmuyordu. Şüpheliler ve ceza benim alanım değil." Telefonu kapattılar.

Scarpetta, Doktor Elizabeth Stuart'ı aradı, karşısına sesli mesaj çıktı. Mesaj bırakmadan telefonu kapattı. Kanepede oturup düşünmeye devam etti.

Marino'yu aramaya karar verip onun telefonunun olmadığını fark edene kadar Marino konusunu iyi idare ettiğini düşünüyordu. Bu yüzden Berger'i aradı. Savcının cevap verme tarzından, sanki kimin aradığını ve aramanın özel olduğunu biliyormuş gibi bir hava sezdi.

"Ben Kay."

"Oh," dedi Berger. "Numara gizliydi, emin olamadım."

Lucy aramalarında gizli numara kullanırdı. Scarpetta aralarında bir sorun olduğunu hissediyordu. Lucy toplantı sırasında çok sessizdi. Scarpetta hâlâ Berger'le olduğunu varsayıp onu aramaya çalışmamıştı. Ama belki de değildi.

"Morales birkaç dakika önce aradı ve seni aradığında sesli mesaj çıktığını söyledi," dedi Berger.

"Y-12'yle telefondaydım. Şu anda morga gidemeyeceğim." Berger'e kısa bir özet verdi.

"O zaman dermatolog konusunda hemfikiriz," diye karar verdi Berger. "Terri ona gidiyordu, Oscar'ın da gittiğini söylemiştin."

Scarpetta bu ayrıntıyı kısa bir süre önce paylamıştı, çünkü artık doktor hasta gizliliği onu bağlamıyordu. Bildiklerini açıklamaması doğru değildi, ama bunu yaparken kendini rahatsız hissetmişti. Durumun yasal olarak değişmesi, onun için de değiştiği anlamına gelmiyordu. Oscar'la olan gö rüşmesinde onun ağlamasından ve çaresiz halinden etkilenmiş, onu defa larca iyi bir avukat tutması için ikna etmeye çalışmıştı, oysa Oscar bunun karşılığında ona ihanet etmişti.

Scarpetta bir çatışma yaşıyordu. Oscar'a kızıyor, ona çok öfkeleniyor du, çünkü onun masum olduğunu düşünüyordu. Onun güven kaynağı o! mak istemiyordu.

"Marino'ya Y-12'nin bulduğunu söylemeliyim," dedi Scarpetta. "Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum."

Berger ona iki numara verdi. "Lucy'den haber aldın mı?" "Seninle olabileceğini düşündüm."

"Herkes yarım saat önce gitti. O, sen ve Benton'dan hemen sonra çıktı. Size yetişmiş olabileceğini düşündüm. MoralesTe iyi geçinemiyor." "Morales onun hoşlanacağı türde biri değil."

Bir duraklama oldu. "Bunun nedeni bir sürü şeyi anlamıyor olması," dedi Berger.

Scarpetta cevap vermedi.

"Yaşlanıyoruz ve mutlak diye bir şey yok," dedi Berger. "Hiçbir zaman olmadı."

Scarpetta ona yardım etmeyecekti.

"Bu konuda konuşmayacaksın, tamam sorun değil." Berger'in ses tonu hâlâ sakindi, ama sesinde başka bir ifade daha vardı.

Scarpetta gözlerini kapatıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Kendini ne kadar çaresiz hissettiğini fark etti. Olanları değiştiremezdi ve bunu denemek aptalca ve yanlış olurdu.

"Belki bana biraz zaman kazandırabilirsin," dedi Scarpetta. "Lucy'yi arayıp Y-12'nin sonuçlarını söyleyebilirsin. Bunu benim yerime sen yap, ben de Marino'yu bulmaya çalışayım. Lucy'yle telefonda konuşurken belki farklı bir taktik deneyebilirsin. Çok sinirleneceğini ve bunu sana karşı kullanacağını düşünsen bile ona karşı çok, çok dürüst ol. Onun tutumunun davayı etkileyeceğini sana zarar vereceğini düşündüğünü ona söyle. Bu bizim gibi insanlar için zordur, bütün söyleyeceğim bu. Tanrı bana yardım etsin, bir insan için garip bir isim Bacardi. Söylerken kendimi kötü hissediyorum. Bethany ya da Rodrick'in 2003'te Baltimore ya da Greenvich'de bir dermatologa gidip gitmediklerini bilir mi? Polis raporunda akne tedavisi için Accutane kullandığını fark etmiştim."

"Bu da akla bir dermatologu getiriyor," dedi Berger.

"Umarım öyledir. Bu basit bir ilaç değil."

"Bütün bunları Lucy'ye anlatacağım. Teşekkürler."

"Anlatacağın biliyorum," dedi Scarpetta. "Ona ihtiyacı olan her şeyi söyleyeceğine eminim."

Benton duştan çıkınca üzerine kalın bir bornoz giymiş, yatağın üstüne uzanmıştı. Dizüstü bilgisayarında bir şey araştırıyordu. Scarpetta dizüstü bilgisayarını kaldırıp yanına oturdu. Kırmızı sürücüyü porta sokmuş olduğunu fark etti.

"Ben henüz temiz değilim. Herhalde ölüm gibi kokuyordumdur. Bir yalan söylemiş olsaydım bana hâlâ saygı duyar mıydın?"

"Kime söylediğine bağlı."

"Başka bir doktora."

"Eh, o zaman sorun değil. Bir dahaki sefere birine yalan söyleyeceksen avukatları tercih ederim."

"Ben hukuk fakültesine gittim ve avukatlarla ilgili fıkraları sevmem," dedi gülümseyerek.

Parmaklarını Benton'ın saçlarının arasından geçirdi, hâlâ nemliydi.

"Yalanı senin yanında söyleyeceğim ve o zaman büyük bir günah gibi görünmeyecek. Duşa girip dişlerimi fırçalamak için sabırsızlanıyorum. Ve bu..."

Bir eliyle Benton'ın saçlarını okşarken öteki elinde ayakkabıları olduğunu fark etti.

"Senin bekleyip benimle duş alacağını ve ayakkabılarımızı birlikte yıkayacağımızı sanıyordum."

"İkinci kez duş almayı planlıyordum," dedi Benton. "Ayakkabılarımı henüz yıkamadım."

Scarpetta yataktan kalkıp telefonu aldı.

Bu kez Doktor Stuartın başkanlık süitini ya da cep telefonunu değil St. Regis'in danışmasını aradı. CNN'den aradığını ve Doktor Stuart'a ulaşmaya çalıştığını, Doktor Oxford adıyla orada kaldığını öğrendiğini söyledi.

"Bekleyin lütfen."

Ve Doktor Stuart hatta belirdi.

Scarpetta kim olduğunu söyleyince Doktor Stuart kabaca, "Hastalarım hakkında konuşmam," dedi.

"Ve ben de televizyonda başka doktorlarla tartışmam," dedi Scarpetta. "Ama bir istisna yapabilirim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ne anlıyorsanız o Doktor Stuart. Hastalarınızdan en az biri son yirmi dört saat içinde öldürüldü. Bir diğeri bu cinayet ve bir başka cinayetle suçlanıyor, ardından başka suçlamalar da gelecek, ama hastanız ortadan kayboldu. Ve dün gece öldürülen Eva Peebles. Onun da hastanız olup olmadığını bilmiyorum. Ama adli kanıtlar bize yardımcı olmanızın akıllıca olacağını söylüyor. Örneğin, Palm Beach'te yaşayan ve Nevv York'ta da evi olan bir kadının hastanız olup olmadığını merak ediyorum."

Scarpetta, DNA'sı Terri Bridges'in vajinasında bulunan felçli kadının adını söyledi.

"Hastalarım hakkında bilgi veremeyeceğimi siz de biliyorsunuz." Doktor Stuart bunu kadının hastası olduğunu doğrular şekilde söylemişti.

"İşlerin nasıl yürüdüğünü çok iyi biliyorum," dedi Scarpetta ve emin olmak için ekledi, "Hastanız değilse bana hayır deyin yeter."

"Hiçbir şeye hayır demiyorum."

Scarpetta, Doktor Stuart'a neden bilmek istediğini söylemeden Bethany ve Rodrick için de aynı taktiği denedi. Eğer Doktor Stuart onları tanıyorsa, Scarpetta'nın ikisinin beş yıl önce cinayete kurban gittiklerini söylemesine gerek yoktu. Doktor Stuart bunu zaten bilirdi.

"Tahmin edeceğiniz gibi Greenvich bölgesinden bir sürü hastam var, çünkü White Plains'de kliniğim var," dedi Doktor Stuart. Scarpetta Benton'a yaslanıp incelediği şeye baktı.

Birisinin Oscar'a e-postayla gönderdiği -iddia edilen- bir haritanın parçalarına benziyordu.

"O iki kişinin kliniğimde birileri tarafından görülüp görülmediğini söylemiyorum," dedi  bktor Stuart. "Genç adamın ölümünü hatırladığımı söyleyebilirim. Herkes şok olmuştu. Nevv York'taki olayda olduğumuz gibi. Dün gece televizyonda gördüm. Ama Greenvvich olayını hatırlamamın nedeni Aston Martin bayiinin..." "Bugatti," dedi Scarpetta.

"Ben Aston Martin bayiini kullanıyorum. Bugatti'ye çok yakın," dedi Doktor Stuart. "Bu yüzden çocuğun ölümü hepimizi çok etkiledi. Bulunduğu ya da  ld r ld ğu yerin bir blok uzağında Aston Martin'i servise götürüyordum. Bu yüzden hatırlıyorum, anlıyor musunuz? Ama artık o arabam yok."

Ne Rodrick'in ne de Bethany'nin hastası olduğunu, çoğu insanın evinden daha pahalı olan arabası yüzünden sadistçe işlenen seks cinayetinden haberdar olduğunu ima ediyordu.

"Sizin için çalışan ya da kliniğinizle bir şekilde bağlantısı olanlardan şüphelendiğiniz biri var mı? Ya da cevaplaması daha kolay bir şekilde sorayım. Benim yerimde olsanız ne düşünürdünüz?"

" alışanları düşünürdüm," dedi. " zellikle yarızamanlı gelenleri."

"Hangi yarızamanlı gelenler?"

"Yanzamanlı  alışan teknisyenler, doktorlar, özellikle ayak işlerini yapanlar. Örneğin, yaz tatillerinde ya da iş saatleri dışında kliniklerimden birinde çalışırlar. Temizlikten, telefonlara bakmaya ve nöbetçi doktorları aramaya kadar her işi yaparlar. Ayrıca bir veteriner teknisyenim de var. Ama hiçbir zaman sorun çıkarmadı. Yalnızca etrafında pek iyi tanınmayan biri ve ben onunla şahsen  alışmıyorum. Daha çok temizlik işlerine bakıp diğer doktorlara yardım eder. Benim çok büyük bir kliniğim var. Dört farklı yerde altmış  alışanım var." "Veteriner teknisyeni mi?" diye sordu Scarpetta.

"Tam zamanlı olarak o işte çalıştığını düşünüyorum. Evcil hayvan mağazalarıyla ilgisi var, çünkü  alışanlarımdan bazılarına yavru köpek getirdi. Böyle yerlerde hayvanlarla ilgilenen bir veteriner teknisyeni. Gerçeği isterseniz onun çalışma şeklinin pek de normal olduğunu sanmıyorum" dedi. "Garip biri, geçen yaz doğum günümde bana bir köpek hediye etmeye çalıştı. Başı, kuyruğu ve ayakları hariç hiçbir yerinde tüy olmayan o Çin k peklerindendi. Hastalıklı gibi görünen köpek sekiz haftalıktı, sanki tüy dökme hastalığına tutulmuştu ve bütün yaptığı titreyip  ks rmekti. Kartın üstüne artık herkese köpeklerin tüylerini de aldığım, uygulamalarıma hayvan dermatolojisini de ekleyebileceğim gibi şeyler yazmıştı. Bu biraz garipti ve hiç hoşuma gitmemişti. Köpeği ona geri verdim. Açıkçası son derece rahatsız edici bir durumdu."

"Daha sonra köpeğe ne olduğunu ona hiç sordunuz mu?"

"Bu konuda iyi bir fikrim var."

Bunu söylerken ses tonundan hoşlanmamıştı.

"şöyle söyleyeyim, enjeksiyon yapmayı severdi," dedi Doktor Stuart. "İğnelerle arası çok iyiydi, kan nakli konusunda eğitim almış. Bakın, bu beni çok rahatsız ediyor. Adı Juan Amate."

"Tam adı mı bu? İspanyol isimleri genellikle yalnızca soyadını değil, annenin kızklık soyadını da içerir."

"O kadarını bilmiyorum. Son birkaç yıldır Yukarı Doğu Yakası kliniğimde  alışıyor. Belki üç ya da dört yıldır, emin değilim. Onu şahsen tanımıyorum ve bir hastamla birlikteyken odaya girmesine izin vermiyorum." "Neden?"

"Dürüstçe konuşayım mı? Gördüğüm hastaların çoğu VIP^'tir ve yarızamanlı çalışan teknisyenlerin bana yardım etmesine izin vermem. Çok iyi tanınan insanlara uygun şekilde muamele etmeye alışık olan normal asistanlarım vardır. Birinci sınıf bir film yıldızından yarızamanlı çalışan bir teknisyenin kan almasını istemezsiniz."

"Terri Bridges veya Oscar Bane sizin mi yoksa başka bir doktorunuzun mu hastasıydı?"

"Onları şahsen tanımam için bir neden yoktu. Ama hastamız olan başka ufak insanlar vardır, çünkü obezite onların en yaygın sorunudur ve diyet yapmanın yan etkilerinden biri cilt sorunları olabilir. Akne, yüzde ve boyunda erken çizgiler ve kırışıklar gibi. Eğer kişi gerektiği kadar yağ almazsa cildi nemi tutmaz, bu yüzden listeye kuru cildi de ekliyorum."

Terri ve Oscar'ı şahsen görmüyordu, demek ki yeterince önemli değildiler.

"Juan Amate konusunda bana söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı? Onun yanlış bir şey yaptığını söylemiyorum. Ama başka kimsenin yaralanmasını ya da ölmesini istemiyorum Doktor Stuart. Onun nerede yaşadığını biliyor musunuz?"

"Hiçbir fikrim yok. Fazla parası olduğunu sanmıyorum. Buğday tenli, koyu renk saçlı ve İspanyol kökenli. İspanyolca konuşuyor olması bazen işimize yarıyor. İngilizceyi de akıcı konuşuyor, ama bu zaten kliniklerimde çalışabilmenin bir şartıdır."

"ABD vatandaşı mı?"

"Öyle olmalı. Ama bunu kontrol etmek benim işim değil. Bu yüzden sanırım cevabım bilmiyorum olacak."

(1) Çok önemli kişiler.

"Bana söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı? Örneğin, polis birkaç soru sormak için şu anda onu nerede bulabilir?"

"Hiçbir fikrim yok. Başka bir şey bilmiyorum. Yalnızca bana o köpeği vermesi hoşuma gitmemişti. Bu jestinde garip bir şey olduğunu hissettim. Sanki o kadar insan dururken benimle dalga geçiyordu. Bana tüy ve deri sorunu olan bir köpek veriyor, düşünebiliyor musunuz? Bunun çok sinir bozucu olduğunu hatırlıyorum. Sonra personelimin gözü önünde kötü bir izlenim bırakmama sebep oldu, çünkü o zavallı küçük şeyi hemen götürmesini söyledim. Onu ne yapacağını bilmediğini söyledi, sanki ben o zavallı yarattığı ölüm cezasına çarptırmıştım... Şey, sanki benim kalpsiz görünmemi istiyordu. Sanırım bu olaydan sonra onu kovmayı düşünmeye başladım. Şimdi anlıyorum ki bunu yapmalıymışım."

Benton eliyle Scarpetta'nın çıplak bacağına dokundu. Scarpetta telefonu kapatınca kolunu onun beline dolayıp dikkatini baktığı şeye çevirdi.

Ekrandaki bir sürü haritayı aşağıya indirdi.

"Yol kayıtları," dedi Benton. "Bu kalın renkli çizgileri ve şu koyu pembe olanları görüyor musun?" Parmağı ile Amsterdam'dan Üçüncü Cad-de'deki Yukarı Doğu Yakası'nda bir yere kadar uzanan çizgiyi takip etti.

"GPS'le yapılan gerçek bir harita."

"Simülasyon mu gerçek mi?" diye sordu Scarpetta.

"Bence bu yollar gerçek. Oscar'ın kullandığı yolların kayıtları gibi görünüyor ve yüzlercesi var. Bir yerlere giderken bir tür kayıt sistemi işli-yormuş, bunu sende görüyorsun."

Düzinelerce haritayı geçti.

"Haritaların çoğunun ortak noktası Amsterdam Caddesi'ndeki daire idi. Gördüklerime bakılırsa bu yol kayıtları geçen 10 Ekim'de başlamış ve 3 Aralık'ta sona ermiş."

"3 Aralık," dedi Scarpetta. "Morgda çekilen fotoğrafımın Scarpet-ta612 ve Terri'nin e-postasından aynı anda silindiği tarih."

"Oscar'ın Berger'in ofisini arayıp Marino'yla konuştuğu gün," dedi Benton.

"Neler oluyor burada?" diye sordu Scarpetta. "GPS çipi olan bir bilezik filan mı taşıyordu acaba? Belki GPS'i olan PDA kullanıyor ve bütün hareketlerini yükleyip kendine e-postayla atıyordur? Bunlar takip edildiğini, gözetlendiğini ve söylediği bütün o şeyleri kanıtlamak için olabilir mi?"

"Dairesini gördün Kay. Oscar anlattıklarına inanıyor. Ama bu kayıtları bir başkası göndermiş olabilir mi?"
"Hayır."

Benton haritalara bakmaya devam ediyordu: Marketler, jimnastik salonları, ofis malzemeleri satan mağazalar.

"Gördüğün gibi," dedi Benton onun sırtını ovarak. "Zaman geçtikçe gittiği yerlerin sayısı artıyor ve düzensiz bir hal alıyordu. Her gün farklı bir yol kullanıyordu. Korkusunu ve nasıl zikzaklar çizdiğini görebiliyorsun. Haritanın her yerini dolaşmış. Tekrar ediyorum: Bunlar numara olabilir, ama korkusu gerçek görünüyor. Paranoyası sahte değil, öyle olmadığını düşünüyorum."

"Bunun jüri tarafından nasıl algılanacağını tahmin edebilirsin," dedi Scarpetta ayağa kalkarak. "Kendini gizli bir organizasyonun ya da nefret grubunun veya Tanrı bilir neyin hedefiymiş gibi göstermek için bu planı titizlikle hazırlayan çılgın bir uzay profesörü gibi görünecek. Kendini GPS'le takip etmiş, dairesinin her yerine garip aletler koymuş ve üzerinde ya da arabasında bunları taşımış gibi görünecek."

Hızlıca soyundu, çünkü artık duşa girmesi gerekiyordu. Yapması gereken bir sürü şey vardı. Yataktan kalkarken Benton'ın bakışları Scarpetta'mın üzerinde yoğunlaşmıştı.

"Kimse ona inanmayacak," dedi Benton elleriyle Scarpetta'ya sarılıp onu öptü.

"Duş almana yardım edeyim," dedikten sonra, onu banyoya doğru yönlendirdi.

31

Lucy şiddetli rüzgâra aldırmadan kahverengi binanın çatısındaki buz gibi betonda oturup çanak antenin dibine yerleştirilmiş olan kameranın fotoğraflarını çekiyordu.

Ses düzeneği ile birlikte internette ucuza satılan kamera, binanın kablosuz ağına bağlıydı ve bundan yararlanmak isteyen her kiracıya hizmet veriyordu.

Başka birine daha hizmet ediyordu, Mike Morales'e. Ama herkesin sandığı şekilde değil. Bu yüzden daha önce kontrol etmek Lucy'nin aklına gelmemişti ve şimdi bunu atladığı için kendine içerliyordu.

Morales'in kendisinin monte ettiğini söylediği ağa bağlı olduğu bilindiği için kablosuz yönlendiricinin kayıtlarına girip giriş sayfasına bakmak Lucy'nin aklına gelmemişti.

Bu son şeyi yapmış olsaydı, şu anda bildiklerini çok önceden öğrenmiş olurdu. Marino'yu tekrar aradı. Son yarım saattir onu ve Berger'i aramış fakat telesekreterle karşılaşmıştı.

Mesaj bırakmadı. Bıraktıklarına benzer bir mesaj bırakmak istemiyordu.

Tanrıya şükür Marino bu kez cevap verdi.

"Zamanı gelmişti," dedi Lucy.

"Rüzgârlı bir yerde misin?" diye sordu Marino.

"Morales'in çatıya kurduğunu zannettiğin kameranın yanındayım. Sen onu şaşırttığında Morales kamerayı monte etmiyor tam aksine söküyormuş."

"Sen neden bahsediyorsun? Onu gördüm... Şey. Evet, haklısın. Monte ederken görmedim. Teyzenle az önce telefonda konuştum. Sana hızlı bir şekilde anlatayım, çünkü sana ulaşmaya çalışıyor. İlgilendiğimiz şahsın GPS'le izlenmesiyle ilgili bir konu. Ve Doktor Stuart'ın ofisinde veteriner olarak çalışıyor olabilmış. Kısacası Terri, katili dermatologun kliniğinden tanıyor olabilir, İspanyol kökenli biri..."

"Dinle beni Marino! Bu lanet olası kamera üç haftadır buradaymış! Kamera harekete duyarlı, bu yüzden ne zaman bir şey kaydetse bunu birine mesajla bildiriyormuş. Morales'in IP'sini buldum. Makine giriş şifresini buldum. Bu şifre Scarpetta612'ninkiyle aynı. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun?"

"Ben geri zekâlı değilim."

Tıpkı eski günlerdeki gibi. Bunu yıllardır söyleyip duruyor?

"Kamerayı kurup görüntüleri yollayan kimse, Terri'ye e-posta gönderip teyzemmiş gibi davranan kişi de demek ki o. Bir tür PDA filan kullanıyor ve serseri John Jay'in önünde dikilip izinsiz kablosuz ağa giriyor, bu yüzden IP de buna geri geliyor. Makine giriş şifresiyle, fotoğrafı Terri'ye e-postayla göndermek için kullanılan aygıtın şifresiyle aynı. Fotoğrafı Doktor Elizabeth Stuart'ın ofisinin yakınındaki internet kafe-den göndermiş. Terri'ye fotoğrafı 3 Aralık'ta silmesi talimatını veren kişi Morales'miş..."

"Neden?"

"Lanet olası, oyun oynuyor o yüzden. Fotoğraf çekildiğinde büyük olasılıkla morgdaydı. Bu işin arkasında da o vardır. Jaime'nin Tavern on the Green fotoğrafında olduğu gibi. O işi de planlayıp Gotham Gotcha'ya göndermiştir."

"O zaman Gotham Gotcha'yla ilgisi var."

"Hiçbir fikrim yok, ama Eva Peebles'in her kimse Gotham Gotcha için çalıştığını biliyorum. Ama hayatta olsa onun bile Gotham Gotcha'nın kim olduğunu söyleyebileceğini sanmıyorum. Zavallı kadın. Bilgisayarında Gotham Gotcha'nın kimliğini tespiti yarayacak bir şey yok. Kahrolası Morales. Senin o lanet olası İspanyol veteriner de odur. Kahrolası. Onu evinde ziyaret etmek üzereyim." /

Konuşurken bir yandan MacBook'una bir şeyler yazıyor, diğer yandan tarama yapıyordu. Marino ölüm sessizliği içindeydi.

"Hâlâ orada mısın?"

"Evet, buradayım."

"Bir polisin neden cinayetten üç hafta önce olay yerine bir kamera yerleştirdiğini bana söyleyebilir misin?" dedi Lucy.

"Ulu Tanrım, neden doktormuş gibi yaparak o pislikleri gönderiyordu ki?"

Lucy arka planda bir kadın sesi duydu. Sesin sahibi Bacardi'ydi.

"Neden ona sormuyorsun?" dedi Lucy. "Teyzemle bağlantı kurmak için John Jay'e ilan göndermesi şeklindeki dâhiyane fikri veren odur herhalde. Terri de ilanı gönderir ve sonra mucizenin mucizesi olur, tahmin et ona kim yazar? Morales, Terri'yi tanıyor olmalıydı, yoksa ona neden e-posta göndersin ki? Dediğim gibi kahrolası veteriner de odur ve Terri'yi dermatolog vasıtasıyla tanıyordun"

"Ona hasta köpeği veren de odur. Komik olduğunu düşünmüştür," diye mırıldandı Marino. "Sonra Eva Peebles devreye giriyor. Köpek ölüyor, Terri ölüyor. Bunları hak etmek için ne yaptı acaba? Terri'nin dairesindeki tamirleri yapan da o muydu acaba? Ev sahibinin söylediği şu tamirlerden bahsediyorum. Bir dost, sırdaş olmak tam da Morales'e göre bir şey. Adli psikoloji öğrencisine kendini sevdirep vweb sitesine bir

şey göndermesini sağlamak, herkesle dalga geçmek de Morales'e uygun bir davranış. Ama neden doktoru seçti?"

"Çünkü Morales başarılı bir doktor olamamış, ama teyzem oldu. Hem insanların davranışlarındaki sebep-sonuç ilişkisini biliyor muyuz ki?"

"Kamerayı çıkarmayacaksın, değil mi? Morales'in öğrenmesini istemeyiz."

"Tabii ki hayır," dedi Lucy. Rüzgâr şiddetini artırmış neredeyse onu çatıdan uçuracaktı. "Buraya lanet olası kamerayı çıkarmak için gelmiştir ve beklediği son şey senin yangın merdiveninden çıkagelmendir. Şimdi kendini korumak zorunda. Bu yüzden sapığın suç mahalline geri dönme ihtimalini bahane ederek, kamera kuruyormuş gibi yapıyor. Saçmalık bu. Kayıtlar şu anda dizüstü bilgisayarında açık. Kamera son üç hafta içinde on binin üzerinde görüntü göndermiş ve şu anda bile çalışıyor. Tab durumuna bakılırsa serseri şu anda ağa giriyor. Sesi kapadığma sevinirsin. Zaten bu rüzgârda bir şey duymak mümkün değil."

"Bundan kesinlikle emin misin?" diye sordu Marino.

"Evet, üstelik ben de işin içindeyim. Çünkü bu iş tamamen yasadışı," dedi Lucy. "Oh Tanrım," dedi şaşkınlık içinde, video dosyalarını karıştırırken.

Mike Morales'in kişisel e-posta hesabındaki video dosyalarını tarıyordu. Kullanıcı adı Forenxxx idi.

Çatıdaki bu kameradan farklı bir aygıtla kaydedilen bir video dosyasını indirdi. Açıp play tuşuna bastı.

"Oh tanrım," dedi. "Yeni yıl arifesinde yapılmış bir kayıt. Ama bu kayıt çatıda değil, Terri'nin dairesinde yapılmış. Oh lanet. Oh lanet."

Berger'in çatı katı dubleksti. Üst katta yaşıyordu, alt katı pek kullanmıyordu. Lucy ve Berger, Terri Bridges'in cinayetini oturma odasında bulunan plazmada seyretmişlerdi.

Bu görüntülerin benzerlerini daha önce birçok kez izlemiş olsalar da mideleri bulanmıştı. Her ikisi de kanepede kaskatı oturmuş, banyo dolabının aynasında Terri'nin yüzünü seyrediyordu. Lastik eldivenli bir çift el, kan alınırken kullanılan türde mavi bir turnikeyle arkasından boğazını sıkıyordu. Kurban ve saldırgan çıplaktı, kurbanın elleri arkasından bağlıydı. Terri oturduğu kalp biçimindeki sandalyede deli gibi debeleniyor, katil onu bilincini yitirine dek boğazını sıkarken neredeyse ayakları yerden kesilmişti.

Sonra bırakıyor, Terri kendine gelince işkence tekrar başlıyordu.

Terri bütün bu süre boyunca hiçbir şey söylemiyor, yalnızca gırtlığından garip hırıltılar çıkarıyordu. Gözleri yerinden fırlıyor, dili sarkıyor, salyası çenesine doğru süzülüyordu. Ölmesi tam olarak yirmi dört buçuk dakika sürüyordu, çünkü katil o süre içinde zevkin doruğuna ulaşmış boşalıyordu. Artık onu ilgilendirmiyordu.

Kondomu tuvalete atıp sifonu çekiyor, sonra kameraya dönüyordu.

"Baştan alalım," dedi Berger. "Onu banyoya götürdüğünde ne söylendiğini daha dikkatli duymak istiyorum. Daha önce seks yaptıkları izlenimine kapıldım. Söylenen diğer şeyler belki cinayetin sebebini açıklar. Yani başlatıcı faktörü. Sadistçe saplantısından başka bir nedeni olabilir. Terri ona Juan mı dedi? Yoksa yalnızca bir ses mi çıkardı?"

"Bence Terri onunla OscarTa olduğundan daha uzun süredir seks yapıyor," dedi Lucy. "Bunu aralarındaki samimiyeti ve Morales'in yaptığı yorumlara dayanarak söylüyorum. Onu Doktor Stuartın kliniğinden tanıyordur, belki birkaç yıldır. Onun Juan Amate olduğu kesin olmasa da umurumda değil. Ben aynı kişiler

olduklarını söylüyorum. Öyle olmak zorunda. Bence Juan dedi. Ama sana katılıyorum, bunu kesin olarak söylemek zor."

Uzaktan kumandanın play düğmesine bastı. Film Terri'nin dehşet içindeki yüzünü gösteren oval aynayla ve bir cümlemin ortasında başladı. Arkasında bir adamın çıplak bedeni vardı. Adam hareket edip kendisini ve kamera açısını ayarladı, kondom taktığı uyarılmış haldeki penisini sergileyip bir silahın namlusuymuş gibi kürek kemiklerinin arasına bastırdı. Yalnızca belden aşağısı görünüyordu.

"Her zaman yaptığımızdan bebeğim, yalnızca içinde ekstra sıcak sos var," dedi katilin sesi.

"Bilmiyorum," dedi Terri, sesi titreyerek. Eldivenli el neşteri aynaya doğru tutunca çeliğin ışığı aynada yansıdı.

Sabahlığı ve sutyenini keserken kumaş hışırdadı. Takviyeli sutyenden göğüsleri fırlayıp göğüs uçları göründü. Katil kırmızı dantelli külotu da kesti. Kamerayı küvete bıraktığı pembe sabahlığa, pembe terliklere ve sutyene çevirdi. Eldivenli elleri kesik kırmızı külotu kameranın önünde salladı.

"Bayrağı ele geçirdim," dedi İspanyol aksanıyla. "Cebime koyuyorum, daha sonra eğlenebilirim, tamam mı küçük kız?"

"Hadi bırakalım," dedi Terri. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Küçük adama bütün sırlarımızı anlatırken düşünmeliydin bunu."

"Ben söylemedim. Senin e-posta göndermen buna sebep oldu."

"Gerçekten büyük bir karışıklığa yol açtın. Bu durum nasıl düzelecek? Baş savcıya şikâyet etti. Şimdi ne olacak bebeğim? Sana güvenmiştim. Sana bir iyilik yaptım. Ve sen tüm sırlarımızı ona anlattın."

"Ben ona hiçbir şey anlatmadım. O bana söyledi. Ona e-postalar gön-deriyormuşsun, sonunda bana söyledi. Ödü kopmuştu. Neden? Neden bunu yapıyorsun?" Sanki burada Juan diyormuş gibiydi.

"Bana neden diye mi soruyorsun?" Neşter havada sallandı neredeyse yanağına dokundu, sonra kameranın görüş alanından çıktı.

"Hayır."

"Peki, adamın kim? Ufaklık mı? Ben mi?"

"Sensin," dedi aynadaki dehşet dolu yüz ifadesi. Eldivenli eller göğüs uçlarını çimdikliyordu.

"İşte bunun doğru olmadığını biliyorsun, yoksa ona söylemezdin," dedi. Katil azarlar gibi.

"Yemin ederim söylemedim. E-postayla ona gönderdiğin haritalar yüzünden öğrendi. Bana anlattı. Onu korkutmuşsun."

"Hayır bebeğim." Göğüs uçlarını biraz daha çimdikledi. "Yalanlarını daha fazla duymak istemiyorum. Ve şimdi o lanet olası şeyi başkası bulmadan kışından nasıl çıkaracağımı bulmam gerekiyor."

Lucy kaydı durdurdu. Eller göğüsleri sıkarken donmuş ekranda Terri' nin iri gözleri vardı.

"Tam burada," dedi Lucy. "Konuşma tarzı. Oscari öldüreceğini ima ediyor olabilir mi? O şeyi kışından çıkaracak olanın kendisi olduğunu söy lüyor, değil mi?"

"Ben de aynı şeyi merak ediyorum," dedi Berger.

Not defterindeki notlarda bulunan anahtar ifadenin altını üç kez çizdi: Terri'nin fikri... GPS?

"Bunun nasıl başladığına hiç kuşku yok, Morales'ten Oscari takip etmesini Terri istedi, çünkü kıskanç, kontrolcü bir kadındı," dedi Berger. "Onun kişiliğinde biri insanlara pek güvenmez. İlişkileri daha fazla ilerle meden ya da ailesine ondan bahsetmeden önce onun saygıdeğer biri olup olmadığını öğrenmek istiyordu."

"İnsan psikopatolojiyi0' makul gösterebilir mi?"

"Göstermek zorundayız. Jüri mantıklı sebepler duymak ister. Birisinin yalnızca kötü olduğunu ya da canının öyle istediğini söylemek yetmez."

"Oscar'ın neler yaptığını bilmek istemiş olabilir, ama GPS yerleştirmenin Terri'nin fikri olduğunu sanmıyorum," dedi Lucy. "Morales'in bu iyiliği yapacağını, sonra daha da ileri giderek Oscari delirtmek, ona işkence etmek için GPS kayıtlarını göndermiş olacağını hiç sanmıyorum. Oscar sonunda Terri'ye bu konuyla ilgili bir şeyler söylediğinde, Terri bu yüzden Morales'e saldırınca kayıtların e-postayla gönderilmesi kesildi."

"Doğru. Morales bundan bahsediyor." Berger televizyon ekranındaki donmuş görüntüyü gösterdi. "Terri bir hata yapıp Morales'e şikâyet etti, ona çıkıştı belki. Onun gibi narsist bir adama hakaret edersen ne olur? Tipik bir psikopata dönüşür. Bu nedenle Terri'yi suçluyor, çünkü Oscari takip etmesini isteyen oydu. Oscar'ın benim ofisimi arayıp her şeyi rapor etmesi birdenbire Terri'nin suçu oluyor."

"3 Aralık'ta Marino'yla konuştu." dedi Lucy. "Bu noktada Oscar bilgisayarının sürücüsünü imha etti ve minik sürücüyü teyzem ve Benton'ın bulduğu kütüphaneye gizledi. Ve Morales kayıtları Oscar'a göndermeyi bıraktı, çünkü Terri biliyordu ve iş bitmişti."

(1) Akıl ve ruh sağlığını inceleyen bilim.

"Kay, Oscar'ın kapısının önündeki ipten bahsetti. Çatı girişi ve yangın çıkışından da. Acaba Morales oraya kayıtları bulmak için girdi ve hazır girmişken de Aqualine kavanozunu mu koydu? Camdan girip alarmı çalıştırdı, sonra kapıcının onu görmemesi için çatıdan mı çıktı? Oscar'ın anahtarı, alarm kodu ve şifresi onda vardı. Terri'yi öldürdükten sonra beklenmedik bir sürprizle karşılaştı. Oscar, Bellevue'ya gitmek istemiş. Benton ve Kay'i görmeyi talep etmişti. Artık risk çok fazlaydı. Morales'in uğraşması gereken zorlu düşmanları vardı. Sen dahil. Senin gibi yetenekli birinin ona ulaşması çok kolaydı, bu yüzden o izleme kayıtlarına ihtiyacı vardı. Ve Oscar'ın en az dört cinayetle suçlanmasını istiyordu."

"Klasik bir aşırı yok etme vakası," dedi Lucy. "Morales'in Eva Peeb-les'ı öldürmesi gerekmiyordu, aslında. Hatta Terri'yi öldürmesi de gerekmiyordu. Hâlâ anlayamadığım şey Oscar'ın buna neden izin verdiği?"

"Yani GPS implant<1)'ından mı bahsediyorsun?"

"Bunu söylediğini duyduk. Oscar'ın kışına bir şey sokmuş ve bunu çıkarması gerekiyor. Başka ne anlama gelebilir ki? Yalnızca tek bir şey olduğunu düşünüyorum. Ama insan birinin yanına gidip öylece hey, derinin altına GPS yerleştirebilir miyim, diye sormaz."

Berger elini Lucy'nin çıplak dizine koydu, telefonu almak için ona yaslandı. Son bir saat içinde ikinci kez Scarpetta'yı arıyordu.

"Yine biz," dedi. "Belki sen ve Benton buraya gelmek istersiniz."

"Ben gelebilirim ama Benton gelemmez," dedi Scarpetta.

Berger hoparlörü açıp ahizeyi dik bir şekilde sehpaye koydu. Berger hareket ettikçe değişip titreşiyor gibi görünen serigraflar ve Agam tarzındaki polimorfik tabloların, camların ve derilerin bulunduğu güzel bir oturma odasındaydılar.

Burası Greg'in odasıydı.

Berger'in bitişik odada tek başına yatakta uyuduğu ya da çalıştığı zamanlarda o burada televizyonun karşısında otururdu. İngiltere saatine göre yaşıyormuş gibi böyle garip saatlerde ayakta olmasının nedeninin

(1) Vericiden alınan doku parçası, aşılama.

gerçekten İngiltere saatine göre yaşaması olduğunu öğrenmek Berger'in biraz zamanını almıştı. Greg odasında oturur, Nevv York saatine göre gece yarısından sonra Londra'da yeni uyanan avukat arkadaşını arardı.

"Benton, Marino ve Bacardi'yle birlikte," dedi Scarpetta. "Dışarı çıktılar. Biraz şifreli konuştu. Doktor Lester'dan henüz bir haber gelmedi. Sizin de haber almadığınızı sanıyorum."

Morales daha erken saatte Doktor Lesteri ofisine bırakmıştı, çünkü o zaman Lucy'nin bulmak üzere olduğu şeyden habersizdi. Ama artık insanların onu aradığının farkındaydı, çünkü Berger onunla temas kurmuştu. Bütün söylediği, "Sanırım bazı şeyleri açıklamam gerekiyor," olmuştu.

Konu gümüş nitrat ve Doktor Stuart'a gelmişti ki Morales telefonu kapatmıştı.

"Sanırım oraya gitmem gerekirse biri bunu bana söyler," dedi Scarpetta. "Ama bunun önemli olduğunu sanmıyorum. Şu anda önemli olan Eva Peeblesin röntgeninin dikkatli bir şekilde çekilmesi. Bunu gene söylüyorum ama ayrıntılı röntgenlenmeden cesedin morgdan çıkmasını istemeyiz. Terri'nin cesedi için de aynı şey söz konusu. Her santiminin röntgeni çekilmeli."

"Birazdan bununla ilgileneceğim," dedi Berger. "Şu mikroçip implantı. OscarTa konuştuğunda herhangi bir nedenle böyle bir şeye izin verdiğine dair bir izlenime kapıldın mı? Lucy ve ben bu korkunç videoyu seyrediyoruz ve katil öyle söylüyor. Yani Morales. O olduğunu biliyoruz."

"Oscar buna asla izin vermezdi," dedi Scarpetta. "Acı dolu tedaviden, özellikle lazerli epilasyondan şikâyet etti. Sırtındaki, büyük olasılıkla kalçasındaki tüyleri de aldırılmıştı. Yüzü ve başı hariç hiçbir yerinde kıl yok. Kasık tüyleri de dahil. Bana Demerol'den bahsetti. Eğer teknisyen önlüklü ve maskeli olarak yüzükoyun yatan Oscar'ın yanına gelmişse Oscar onu görmüş olamaz ve daha sonra onu hatırlamaz. Ve Terri'nin dairesinde MoralesTe ilk kez karşılaştığında onu Doktor Stuartin kliniğindeki bir teknisyenle bağdaştırması çok zor."

"Videoda Terri'nin ona Juan dediğini düşünüyoruz ama emin değiliz. Senin de dinlemen gerek," dedi Berger.

"Minyatür antenler ve güç kaynağı üç ayla sınırlı cam kapsüllü, kablosuz GPS'li R-ve-D yapıyorlar. Bir piriç tanesi kadar, belki de daha küçükler. Bunlardan biri Oscar'a yerleştirilse ve bundan haberi bile olmaz, özellikle de derisine gömülüyse. Oscar'ı bulabilirsek röntgen yardımıyla çipi de bulabiliriz. Ve bu arada bu tür şeyler konusunda paranoyak davranan tek kişi o değil. Amerikan hükümetinin bir sürü pilot programı var ve pek çok insan gelecekte çip takmanın zorunlu olmasından korkuyor."

"Ben takmam," dedi Berger. "Buradan taşınırım."

"Bir sürü şirket var. Bu yüzden bazıları buna Canavar Mark 6-6-6 teknolojisi diyor."

"Ama Terri'nin röntgenlerinde böyle bir şey görmedin, değil mi?"

"Bakıyorum. Röntgenlerin ve diğer her şeyin elektronik dosyaları elimde. Son konuşmamızdan beri bunlara bakmaktan başka bir şey yapmıyorum. Cevabım hayır. Doktor Lester'ın daha fazla film çekmesinin faydası olacaktır. Hepsini görmek istiyorum. Özellikle sırta, kalçalara ve kollara odaklanan filmler olmalı.

Mikroçipler genellikle insanların kollarına takılır. Morales mikroçip teknolojisi konusunda çok şey biliyordur, çünkü hayvanlara takıyorlar ve veteriner ofisinde hayvanlara çip takılırken görmüş olmalı. Cipleri kendisi bile takıyor olabilir. Bunun için çip ve 15 kalibrelik iğnesi olan bir implant tabancası olması yeterli. Yarım saat içinde orada olabilirim."

"Güzel."

Berger, tekrar Lucy'nin üzerinden uzanıp telefonu kapattı. Telefonu şarj cihazına taktı. Biraz daha not alıp bazı şeylerin altını çizdi. Lucy'ye uzun uzun baktı, Lucy de ona baktı. Berger onu tekrar öpmek istiyordu. Lucy kapısına gelip Berger onu elinden tutarak buraya çıkardığında başlayan şeyi sürdürmek istiyordu. Lucy montunu çıkaracak zaman bile bulamamıştı. Berger şu anda böyle bir şeyi nasıl düşünebildiğini bilmiyordu, üstelik kocaman ekranda o korkunç görüntü varken. Ama belki de bu görüntüler düşünmesine sebep oldu. Berger yalnız olmak istemiyordu.

"En mantıklısı bu," dedi Lucy sonunda. "Morales, Oscar'a çipi dermatoloji kliniğinde takmış olmalı. Herhalde kalçasına Demerol yapıldığını sanıyordu. Terri, Morales'e Oscar'la ilgili bir şeyler anlatmış, ona güvenmek konusunda tereddütünü paylaşmıştır. Bu herhalde Oscar'ın ilk çıkmaya başladığı zamanlar olmuştur. Morales de onun en iyi arkadaşı, sırdaşı gibi davranmıştır."

"Asıl soru şu. Terri, Morales'in kim olduğunu sanıyordu? Juan Amate mi, yoksa Mike Morales mi?"

"Ben Juan Amate üzerine bahse girerim. Terri'nin onun NYPT polisi olduğunu öğrenmesi çok riskli olurdu. Bence ona Juan dedi."

"Haklının galiba."

"Eğer Terri onunla yatıyorsa bunu nasıl açıklıyorsun?" diye sordu Lucy. "Morales onun başka biriyle çıkmasını umursamaz mıydı?"

"Hayır. Dediğim gibi sana en iyi arkadaşın gibi davranır. Kadınlar ona sırlarını verir. Ben bile bir dereceye kadar vermişimdir."

"Hangi dereceye kadar?"

Bardaki viski konusuna bir daha hiç geri dönmemişlerdi.

"Bunu söylemeye mecbur değilim," dedi Berger. "Ama MoralesTe aramızda hiçbir şey olmadı. Senin de olduğuna inandığını sanmıyorum, yoksa burada oturuyor olmazdın. Yani geri gelmezdin. Tavern on the Green dedikodularının hepsi yalan. Ve evet, bunların onun başının altından çıktığına hiç şüphe yok. O ve Greg birbirinden hoşlanıyordu."

"Yok ya."

"Hayır, hayır. O anlamda değil," dedi Berger. "Greg'in çelişkili duygular yaşamadığı tek şey kimi becermek istediği konusudur ki bu da kesinlikle erkekler değildir."

Scarpetta kahveleri doldurup yiyecek birkaç şeyle birlikte tepsiye koydu. Uykusuzluğun iyi yiyeceklerle atlatıldığına inanıyordu.

Zeytinyağı soslu fesleğenli mozarella ile dilimlenmiş domatesin, yanında ev yapımı İtalyan ekmeği vardı. Herkese ekmeklerden alıp bölerek yemelerini önerdi. Marino'ya başlayabileceğini söyledi. Marino sepeti aldı. Scarpetta onun ve Bacardi'nin önüne küçük tabaklar ve mavi kareli peçeteler koydu.

Scarpetta kendi tabağını sehpanın üzerine Benton'ın tabağının yanına koydu. Kanepeye onun yanına oturup öne doğru eğildi, çünkü yalnızca bir dakika kalacaktı.

"Şunu unutma," diye Benton söze başladı. "Berger bunu duyduğunda ve duyacağını biliyorsun, konuştuklarım hakkında ona bir tek kelime söyleme. Konuşmam bittikten sonra bile."

"Çok haklısın," diye araya girdi Marino. "Yakında telefonu çalmaya başlayacaktır. Bu konu beni çok endişelendiriyor. Keşke biraz daha düşünebilsem."

"Ama yapamayız," dedi Benton. "Fazla düşünecek zamanımız yok. Oscar dışarıda bir yerlerde ve Morales onu henüz ele geçirmediyse bile bu an meselesidir. Tek yapması gereken onu bir hayvan gibi izlemek olacak."

"Daha önce yaptığı gibi," dedi Bacardi. "Böyle adamlar yüzünden idam cezasına ihtiyaç olduğunu düşünüyorum."

"Onu inceleme fırsatı bulsak çok daha iyi olur," dedi Benton doğal bir ifadeyle. "Onları öldürmek bir işe yaramaz." ,

Üzerinde özel dikilmiş ve koğuştta hiç giymediği kusursuz bir takım elbise vardı. Açık mavi çizgili koyu mavi takımının içine yine açık mavi bir gömlek, gümüşü mavi ipek kravat takmıştı. CNN makyaj uzmanının ona on beş dakikadan fazla zaman ayırması gerekmezdi. Benton birkaç ufak düzeltmeden sonra neredeyse kusursuz görünecekti. Belki biraz pudra ve düzeltilmesi gereken platin rengi saçlarına biraz sprey yeterliydi. Scarpetta'ya göre Benton her zamanki gibi görünüyordu ve doğru şeyi yaptığını umuyordu. İkisinin de.

"Jaime'ye bir şey söylemeyeceğim. Bu konunun dışında kalacağım," dedi Scarpetta. Jaime Lucy'yle birlikte fazla zaman geçirmeye başladığından beri ona Jaime demeye başladığını fark etti.

Bunca yıldır ona Berger derdi. Bu biraz daha mesafeliydi, ama belki de pek saygılı değildi.

Scarpetta, Benton'a döndü. "Bu konuyu seninle konuşabileceğini söylerim. Bu benim işim değil ve herkesin düşüncesinin tersine senin hayatını ben yönetmiyorum."

Marino'nun cep telefonu çaldı. PDA'sını kaldırıp ekrana baktı.

Vergi Dairesi "IRS'den arıyorlar. Yardım fonlarımla ilgili olmalı," dedi yanıp sönen mavi kulaklığa bastırarak. "Marino... evet... Dışarıdayım. Sen?... Bekle. Yazmaya başlıyorum."

Marino'nun konuşabilmesi için herkes sustu. PDA'yı sehpayı bırakıp not defterini geniş dizine koydu ve yazmaya başladı. Marino'nun yazısı yukarıdan aşağı veya soldan sağa aynı görünüyordu. Scarpetta onun yazısını hiç okuyamazdı, çünkü Marino kendine has bir şekilde steno ile not tutardı. Yaptığı bütün şakalara rağmen aslında onun yazısı Scarpetta'nmkinden çok daha kötüydü.

"Bu konuda ukalalık yapmak istemiyorum," dedi Marino. "Ama öncelikle, isle of Man dediğin zaman, bu neresi oluyor? Karayip vergi cennetlerinden biri ya da Fiji yakınlarındaki adalardan biri olabilir herhalde... İşte bu çok ilginç. Hiç duymadım ve daha önce hiç gitmedim. Yani İngiltere'ye.. Tam olarak İngiltere olmadığını farkındayım, isle of Man'ın bir ada olduğunu biliyorum, ama coğrafyadan kalmış olabilirsin diye söylüyorum, İngiltere de bir ada."

Scarpetta, Benton'ın kulağına eğilip iyi şanslar diledi. Onu sevdiğini söylemek istiyordu ve bu etrafta insanlar varken sıra dışı bir durumdu. Yine de nedense söylemek istiyordu, ama söylemedi. Ayağa kalktı. Tereddüt ediyordu, çünkü Marino telefonu kapatmak üzere gibiydi.

"Alınmak yok, ama biz bunu biliyoruz. Adresi var," dedi Marino.

Bacardi'ye baktı ve konuştuğu IRS görevlisinin bir çuval çekiçten daha ahmak olduğunu belirtmek için başını olumsuz anlamda iki yana salladı.

"Doğru... Hayır, 1-A demek istiyor olmalısın. Yani Terri Bridges bu. LLC(,) olduğunu biliyorum ve henüz elinizde bir isim yok, ama bu onun dairesi... Hayır. 2-D değil. O, 1-A'da oturuyor." Kaşlarını çattı. "Emin misin, yani gerçekten emin misin?... Bir dakika. O adam İngiliz, değil mi? Şey, İtalyan, ama İngiltere'de yaşıyor ve İngiliz vatandaşı... Tamam. Yani isle of Man pisliğine uyuyor sanırım. Ama haklı olsan iyi olur, çünkü yarım saat içinde o kapı kırılacak."

Marino kulaklığına dokunup teşekkür veya veda etmeksizin IRS'le görüşmeyi kesti.

"Gotham Gotcha'nın kim olduğunu bilmiyoruz ama o kişinin dairesinin nerede olduğunu biliyoruz. Terri Bridges'in üst katında 2-D'de. Bir şeyler değişti ve biri bizi uyarıyorsa bilemem, ama o binada hâlâ kimse yok. Kiracı Cesare Ingicco adında İtalyan bir finansör. Şirketi isle of Man'de bu-

(1) Limited Liability Company: Sınırlı güvenilirliği olan şirket.

lunuyor ve bilin diye söylüyorum, isle of Man Karayipler'de değil. Dairesini kiraya veren LLC, Lucy'nin hakkında bir şeyler öğrendiği denizaşırı bir şirket. Adamın aslında dairede yaşamadığı kesin, orada bir başkasının yaşıyor yaşamadığını ise bilmiyoruz. Arama emri çıkarıp oraya girmemiz gerek ya da önce içeri girer sonra arama emri çıkarırız, bu fark etmez. Eva Pe-ebles dolaylı olarak bu Cesare Ingicco denen adam için çalıştığına göre zaman kaybetmemeliyiz. Adam caddenin karşısındaki dairede oturuyor görünüyor, ama aslında orada yaşamıyor, belki şu adada yaşıyor ve Eva'yla telefonda görüşüyordun Eva hiçbir şey bilmiyordu. Ne karışık bir durum bu!"

"Neden orada senin adamlarından biriyle buluşmuyorum?" diye sordu Bacardi. "Bence sen buralarda takılmaksın, çünkü Benton televizyona çıkınca kıyamet kopacak."

"Katılıyorum," dedi Benton. "Morales'in Oscar'ın peşinde olduğunu bildiğimize dair bir şüphesi varsa bile artık kesin öğrenecektir. Ayrıca dünyanın da kendisinin peşinde olduğundan haberdar olacak."

"Oscar ve Morales'in bu işte suç ortağı olmaları olasılığı var mı?" diye sordu Bacardi. "Belki deli olabilirim, ama Henry Lee Lucas ve Otist Too-le gibi ortak çalışmadıklarını nereden biliyoruz? Ve bugüne kadar Sam'in Oğlu'nun yalnız başına hareket etmediğini düşünen bir sürü insan oldu. Gerçeği asla bilemezsiniz."

"Bu pek mümkün değil," dedi Benton, Scarpetta kapının yanında mantosunu giyerken. "Morales bir başkasıyla çalışamayacak kadar narsist biri. Her ne yaparsa yapsın yalnız çalışın"

"Bu konuda haklısın," dedi Benton.

"Peki, ama Eva Peeblesin dairesinde bulduğumuz Oscar'ın parmak ve ayakkabı izlerine ne diyorsunuz?" Bacardi iyi bir noktaya parmak basmıştı. "O izleri önemsememek ya da oraya bilerek konduklarını veya bir hata olduğunu düşünmek ne derece doğru bilmiyorum."

"Ayak izlerini ve parmak izlerini kim aldı bil bakalım?" dedi Marino. "Kahrolası Morales. Üstelik elinde Oscar'ın ayakkabısı var. Geçen gece giysilerini ve ayakkabılarını almıştı."

"Lamba armatüründeki izleri kaldırdığına tanık olan var mı?" diye devam etti Bacardi. "Bu konuda numara yapmak zordur. Yani şüpheliden aldığınız bir ayakkabının izini bırakmak mümkün. Ama birinin parmaklarıyla iz bırakmak o kadar kolay olamaz. Söylemek istediğim şey şu ki, suç mahallinde iz bırakıp bilgisayar sisteminde, yani IAFIS(, 'te, bulunmasını sağlamak için oldukça zekice bir komplo hazırlamış olması gerek." "Ya, evet, Morales zeki bir adamdır," dedi Marino.

Bacardi ayağa kalktı. "Ben Murray Hill'e gidiyorum. Benimle kim gelecek?"

"Otur yerine," dedi Marino onu kemerinden hafifçe çekerek. "Taksiye binmeyeceksin. Sen cinayet dedektifisin. Seni oraya bırakıp sonra buraya dönerim. Bagajda bir koçbaşı var, onu alabilirsin. Dün gece beni Peebles'in olay yerine getirdiklerinde koçbaşını özel siparişle getirttim. Eyvah! Onu geri vermeyi unuttum."

"Ben gidiyorum," dedi Scarpetta. "Herkes dikkatli olsun lütfen. Mike Morales kötü bir adam."

"Aslında," dedi Berger, Lucy'ye. "Bunu daha önce kimseye anlatmadım." "Bana hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin,"

"Bence Morales o avukatı Greg yüzünden ayartmıştır. Kendine has tarzıyla Morales kadın peşinde koşan bir zamparadan ona sıkıntılarını anlatabileceğin bir sırdaşa dönüşebilir. Bu konuyu düşündükçe aslında çok garip bir tarzı olduğunu fark ediyorum. En hafif ifadeyle bu kadarını söyleyebilirim."

"Sence Greg biliyor muydu?"

"Hayır, bilmediğine eminim. Biraz daha kahve ister misin?" "Morales'in avukatla kırıştırdığını nereden biliyorsun?"

(1) Integrated Automated Fingerprint Identification System: Otomatik Parmak İzi Tanımlama Sistemi.

"Kalabalık bir ofiste çalışırken bu tür şeyleri anlamak zor değildi i Fazla dikkat etmem ya da etmiyor gibi görünürüm, ama fark ederim. Geriye dönüp bakınca her şey daha net görünüyor. Morales bu tür şeyleri defalar ca yapmıştır, hem de benim burnumun dibinde ayrıca benzer hikâyeler de duymuşumdur. Birisini baştan çıkarıp erkek arkadaşına ya da kocasına ihanet ettirir. Ardından kurbanını teselli eder, yaralarını sarmasına yardımcı olur ya da aldatıldığını bilmeyen adamı tanımaya çalışır, çünkü Morales onun kötü olduğunu bilmeyen insanlarla dost olmaya bayılır. Sadistçe oyunlar oynar. O ve Greg eskiden alt katta oturur, pahalı içkilerden içip sohbet ederlerdi. Herhalde benim hakkımda konuşuyorlardı, en azından bazen. Ama iyi bir şekilde değil."

"Ne zaman olmuştu bu?"

"Morales soruşturma bölümüne bir yıl önce transfer oldu. O sıralarda yani geçen yılın sonunda. Greg'in Londra'ya taşınmasından kısa bir süre önceydi. Eminim onu Morales teşvik etmiştir. Hatta bu onun fikri bile olabilir, sırf Greg'in benle ilişkisini bitirmesi için."

"Belki böylece Morales senle bir ilişkiye başlayabilirdi?"

"Beni bitirip yeniden başlamak, bu Morales'i uyarırdı," dedi Berger.

"Demek Morales, teyzemmiş gibi yaparak Terri'ye gönderdiği sahte röportajda yazdığı İrlanda viskisi ve Scotchia ilgili fikri Greg'den aldı," dedi Lucy. "Greg bu oyuna gelmemeliydi. Canı cehenneme. O seçimini yaptı. Ve Morales hiçbir şeye başlayıp bitiremeyecek, yalnızca kendisini bitirebilir. Gör bak neler olacak."

"Alt kattaki şişeleri kontrol edersen, tahminimce o ve Greg'in İrlanda viskisini ve Scotch'u oldukça fazla tükettiğini görürsün. Morales bardaki en pahalı şeyi isterdi. Bu tam ona göre bir davranış. Kay'ın beş, altı, yedi yüz dolarlık viski içtiğini ima ederek Terri'nin okul kitaplarından daha pahalı olduğunu söylemesi çok çirkin bir davranıştı. Olumsuz bir Kay portresi çizmeyi başardı. Ya tezini, sözde kitabını bitirmiş olsaydı, olacakları düşünemiyorum bile! Bu çok talihsiz bir durum olurdu. Eminim Gotham Gotcha mn o olabileceği aklına gelmiştir. Bu tam ona göre bir iş olurdu."

"O sütunları kim yazıyorsa isimsiz IP'si ve internet hizmet sağlayıcısının izi isle of Man adresli LLC'ye kadar sürülebilen bir hesabı var," dedi Lucy. "Dünyanın en güçlü denizaşırı tröst bölgesi. Makine giriş kodu şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye uymuyor, yani bu sütunlar tanıdığımız bir dizüstü bilgisayar ya da ona benzer bir şeyle yazılmamış ve gördüğümüz e-postalar da onunla gönderilmemiş. Yalnız bir sorun var isle of Man, Ne-vis, Belize gibi bölgeler gizliliğin korunmasına çok önem verir. Bu yüzden engeli aşp LLC'nin arkasında kimin olduğunu bulmak çok zor. IRS'ten bir arkadaşım benim için bir şeyler araştırıyor. İngiltere olması çok ilginç. Cayman adaları olmasını beklerdim. Kayıtlı bütün sınırlı yatırım fonlarının yüzde yetmiş beşinin olduğu gibi. Ama Morales'in Gotham Gotcha olduğunu sanmıyorum."

"Bu kişi her kimse denizaşırı bankalarda çok parası var demektir," dedi Berger.

"Tabii ki. Bu kadının tek başına cirosu, ürün promosyonları var. Gizli hesaplarına muazzam miktarda para havale ediliyor olmalı. Umudum bazı vergi yasalarını atlayacak kadar zeki davranmış olması. Bizi gerçek adrese götürecek şey bu olacak. Yani bu kadın kira veriyor, bir şeyler satın alıyor, fatura ödüyor veya birisi onun adına bu işleri yapıyor. Bu şehirde ona ait bir yer olmalı ve onun hesabına bir çalışanı var ve bunu kesin olarak biliyoruz. Birisi Eva Peebles'a Gotham Gotcha adına İngiltere'den para gönderiyordu. Eskiden ATF ve şimdi IRS'te olan şu ajana Marino'nun adını da verdim. Şimdi Eva Peebles'ın bankasıyla ilgili bilgi topluyor. Gotham Gotcha'nın kim ve nerede olduğunu bilmek istiyorum. Ve IRS'i kandırıp kandırmadığını da? Oh neyse. Hapiste iyi eğlenceler," dedi Lucy.

"Kadın olduğunu mu söylüyorsun?"

"İlk sütun çıktıktan sonra arşivlenmiş elli kadar yazıya dil analizi yaptırdım. Hayır, bu sütunları yazanın ve o sütunun sahibinin Morales olduğunu sanmıyorum. Bu tür bir iş çok fazla ilgi ve çok fazla özen ister. O, herkesin dediği gibi bir vur-kaç adamı. Bu çizgideki bir adamın zayıf tarafı dikkatsizliğidir ve sonunda yakalanmasının nedeni bu olacak."

"Web sitesiyle ilgili bu analizi siteyi çokerttiğin zamanlarda mı yaptın?" diye sordu Berger.

"Ben çokertmedim. Marilyn Monroe çokertti."

"Bu konuyu başka bir gün konuşuruz. Sitelere virüs göndermeyi onaylamıyorum," dedi Berger.

"Durmadan aynı sözcükler ve ifadeler çıkıp duruyor, imalar, metaforlar ve benzetmeler kullanıyor. Lucy yaptığı dil analizinden bahsediyordu.

"Bir bilgisayar benzetmeyi tanıyabilir mi?" diye sordu Berger.

"Örneğin, gibi ve benzer sözcüklerini bulmak için bilgisayar sıfat ve isimlerden sonra gelenleri araştırır. Bir sandalyenin uzun sert ayağına benzer, sanki üç tane varmış gibi. Ve işte Gotham Gotcha'nın mor renkli düz yazısından birkaç iyi örnek. Calvin Kleins'ın içinde, onun üzerinde erir gibi görünen sert bir muza benziyor. Bakalım doğru hatırlıyor muyum? Kurabiye kadar düz minik memeleri, kuru üzüm tanesine benzer meme uçları.

"Peki, senin bilgisayarın metaforları tam olarak nasıl tanıyor?"

"Birbiriyle tutarsız isimler ve fiillerden oluşan ayrı bir bilgi parçası bu. Saçlarımin ıslak yuvasında kafatasım kış uykusuna daldı. Aynı cümlede geçen kafatası ve kış uykusu tutarsızlık olarak görülür. Gerçek anlamlarına bakarsan yuva ve saç da öyle. Ama elimizdeki şey metaforik olarak No-bel Ödüllü şair Seamus Heaney'in bir mısrası. Eminim bunun düz yazı olmadığını biliyorsundur."

"Demek senin nöral ağ yazılımın internette serserileri takip etmediği zamanlarda şiir okuyor."

"Bu yazılımın bana söylediği şey Gotham Gotcha'nın kadın olma ihtimali," dedi Lucy. "İğneleyici, önemsiz, kırgın ve öfkeli bir kadın. Hemcinsleriyle rekabet eden bir kadın. Diğer kadınlardan fazlasıyla nefret eden, cinsel saldırıya uğrayanla alay eden, kurbanı bir kez daha aşağılayıp küçümseyen ya da bunu deneyen bir kadın."

Berger uzaktan kumandayı alıp play düğmesine bastı.

Lastik eldivenler takmış eller göğüslerini mıncıklarken Terri'nin aynaya yansıyan panik haldeki yüzü bir şeyler söylüyordu. Gözleri yaşarmış ve canı yanıyordu.

"Hayır. Yapamayacağım. Üzgünüm. Bana kızma. Bunu yapmak istemiyorum," derken sesi titriyordu. Dilinin damağına yapıştığı çıkardığı seslerden anlaşılıyordu.

Katilin sesi duyuldu. "Tabii ki istiyorsun bebeğim. Bağlanıp beceril-meyi seviyorsun, değil mi? Bu yüzden ortadaki paranın tamamını istiyoruz, değil mi?"

Eldivenli eller tezgâha Aqualine kavanozunu koyup kapağı açtı, parmaklarını içine daldırdı. Terri sırtı ona dönük dururken katil eline aldığı kayganlaştırıcıyı vajinasına sürdü. Kondomlu penisini sırtına bastırmaya devam ediyordu. Terri'nin vajinasını parmaklarında kayganlaştırıcı ile taciz ediyordu. Korkudan çılgına dönen kadına tecavüz etti. Ama penisi kamerada görünmüyordu. Zaten görünmesini de istemiyordu. Terri'yi oturmaya zorlarken sandalye yere sürtündü.

"Bak aynada ne kadar güzel görünüyorsun," dedi. "Güzel güzel otur. Neredeyse ayakta dururken olduğun kadar uzunsun. Bunu başka kime söyleyebilirim öyle, değil mi küçük kızım?"

"Yapma," dedi Terri. "Lütfen yapma. Oscar her an gelebilir. Lütfen dur. Ellerim hissizleşti. Lütfen çıkar şunu. Lütfen."

Terri ağlıyordu, ama bunu yalnızca oyunmuş gibi göstermeye çalışıyordu. Aslında katil ona zarar verici bir şey yapmıyormuş gibi davranıyordu. Bu bir seks oyunuydu, tavırlarına ve söylediklerine bakılırsa daha önce de seks yapmışlardı. Diğerine baskın olma oyunun bir parçası olabilirdi. Ama hiç de öyle görünmüyordu. Terri'nin bir parçası ölmek üzere olduğunu biliyordu, hem de korkunç bir şekilde, ama öyle olmaması için elinden geleni yapıyordu.

"Buraya beşte geliyor, zavallı küçük dakik Oscar. Bu senin hatan, biliyorsun," dedi Morales. Terri'nin korkuyla kasılan yüzü aynaya yansımıştı. "Şu andan itibaren senin yarattıkların gerçekleşiyor bebeğim..." Berger videoyu tekrar durdurdu ve bazı şeyler not etti.

Parçalar yavaş yavaş yerine oturuyordu, ama hiçbir şeyi kanıtlaya-mazlardı. Morales'in yüzünü daha bir kere bile görmemişlerdi. Ne bu video kaydında, ne 2003'te Johns Hopkins'te tıp fakültesini bitirdiği yaz Baltimore'daki berbat dairende Bethany'yi öldürdüğünde çektiği videoda, ne de aylar sonra genç Rodrick'i öldürüp cesedini Greenwich'teki Bu-gatti bayiinin yakınına attığında çektiği videoda görünmüyordu. Rodrick, Morales'in radarına yarı-zamanlı çalıştığı veteriner kliniği yüzünden girmiş olmalıydı. Bethany'yle de bu şekilde tanışmış olmalıydı, yalnız bu kez Baltimore'daki farklı bir veteriner ofisinde.

Diğer ikisi ile Terri'nin olayı arasında benzerlik vardı. Kurbanlarının bileklerini bağlamıştı. İçlerine parmaklarıyla girerken ameliyat eldivenleri takmış, aynı tür kayganlaştırıcı kullanmıştı. Beş yıl önce Morales NYPT polis akademisine başlamak üzereydi ve o zamanlar dermatolog yanında değil veteriner kliniğinde çalışıyordu. Ama veterinerler dağlama apli-katörleri ve Aqualine gibi kayganlaştıncılar kullanıyorlardı. Morales'in işyerinden kısmen kullanılmış kayganlaştırıcı kavanozu aşırması, belki ilk cinayetne kadar uzanan hareket tarzının bir parçasıydı.

Berger'in onun kaç kişiyi öldürdüğü konusunda bir fikri yoktu, ama kayganlaştırıcı kullanmasının nedeninin farklı DNA profilleriyle polisi şaşırtmak olabileceğini düşünüyordu.

"Bunun komik olduğunu sanıyordur," dedi Lucy'ye. "Profillerden biri CODIS'te bulunduğunda, Palm Beach'teki yarı felçli birine ait olduğu anlaşılınca zevkten dört köşe olmuştur. Ne büyük bir zevk olmalı." "Paçasını kurtaramayacak," dedi Lucy.

"Bilmiyorum."

Polisin Morales'i bulamaması bir yana, henüz tutuklama emri bile çıkmamıştı. Şu andaki en büyük sorun kanıt eksikliği idi. Bilimsel kanıtlar Morales'in birisini öldürdüğünü kanıtlamıyordu. Terri'nin olay yerinde ve hatta bedeninde DNA'sının bulunması bir şey ifade etmiyordu, çünkü olay sonrasında Terri'nin dairesine girmiş ve yaşayıp yaşamadığını kontrol etmek için ona dokunmuştu. Terri'nin vakasıyla ilgilenen esas dedektif oydu

ve konuyla ilgili her şeye ve herkese dokunmuştu.

Ayrıca Morales'in yüzü video kayıtlarında görünmüyordu. Terri'nin dairesine girip çıkarken de görüntüleri yoktu, çünkü çatı girişini kullanıp merdiveni arkasından çekmiş olmalıydı. Sonra da dolaba koymuştu. Bundan önceki zamanlarda Terri ve Morales'in buluşma yerleri Terri'nin dairesi olamazdı. Terri'nin dairesi çok riskliydi. Birisi onu evin civarında gördüğünü hatırlayabilirdi. Morales böyle bir riske girmeyecek kadar zeki idi.

Bütün bunların ışığında çatı girişini kullanması mümkün, diye düşündü Berger. Bu olasılığı dışlayamazdı, ama hiçbir zaman bunu kesin olarak öğrenemeyecekti.

Morales korkunç zeki idi. Dartmouth, Johns Hopkins'i bitirmişti. Sadist cinsel psikopattı, belki de Berger'in o güne kadar gördüklerinin içinde en kötü ve tehlikeli olanıydı. Arabasında ve Tavern on the Green'de onunla yalnız kaldığı zamanları düşündü. Ve bir maraton koşucusunun tecavüze uğrayıp elle boğulduğu Ramble'ı da unutmamalıydı. Berger maraton koşucusunu düşündü. Onu da mı Morales öldürmüştü?

Bundan şüpheleniyordu ama kanıtlayamazdı. Jüri O. J. Simpson gibi sese dayanarak yapılan kimlik tanımlamasına güvenmezdi. Kanlı eldiven gibi ses de kolayca değiştirilebilirdi. Morales'in sesi kayıtlardakine benze-meyebilirdi. O adam belirgin bir İspanyol aksanıyla konuşuyordu. Morales normal zamanlarda böylesine aksanlı konuşmuyordu. Bu dava tamamen adli ses analizine de dayandırılmazdı. Yazılımın ne kadar gelişmiş olduğunun bir önemi yoktu.

Hiç kimse, hele Berger gibi deneyimli olanlar, Morales'in penisiy-le video görüntülerindeki penisi karşılaştırmayı önermezdi. Görüntülerdeki normal, sünnetsiz, sıra dışı bir özelliği olmayan bir penisti ve kondom geçirilmiş olması yüze maske takılmasına benziyordu. Belirleyici bir özelliği olsa bile kondomla gizlenmişti.

Polis ya da Lucy en fazla bu şiddet dolu, iğrenç videoların onun e-pos-tasında olmasını kanıtlayabilirdi, ama bu görüntüler ona nereden gelmişti? Bu videoların onda olması kimseyi öldürdüğünü ya da tripoda

yerleştirdiği kamerayla bu görüntüleri filme aldığını kanıtlamazdı. Jürinin, IP adreslerini, makine giriş şifrelerini, isimsiz adresleri, cookies'i ve Lucy'nin gündelik konuşmasının bir parçası olan daha yüzlerce terimi anlamasını sağlamak kolay değildi. Lucy bunun Berger gibi insanların yargıçlara ve jüriye DNA'yı ilk kez açıklamaya çalıştıkları 80'lerin sonlarına ve 90'ların başlarına dönmek gibi olduğunu söyleyebilirdi.

O günlerde kimsenin DNA konusunda yeterli bilgisi yoktu, güvenilir kanıt olarak kabul görmüyordu. DNA'yı mahkemede kanıt olarak kabul ettirmeye çalıştığında Frye standardını sağlamak için muazzam bir zaman ve enerji harcıyordu. Aslında DNA konusundaki başarısı evliliğine fayda sağlamamıştı, hiçbir şey de sağlayamazdı zaten. Ama bilimsel teknikteki gelişmelerin sonucunda kanıtların çoğalmasıyla birlikte yeni baskılar ve talepler gündeme gelmişti. Belki adli bilim o Columbia'dayken bu kadar gelişmemiş olsaydı, özel hayatına daha çok vakit ayrabilirdi. Daha fazla tatile çıkar, hatta tatilde hiç iş düşünmezdi. Greg'in çocuklarını tanımaya çalışırdı, onlarla daha yakın olurdu. Birlikte çalıştđı insanları tanımaya çalışırdı, Scarpetta'nın yaptığı gibi. Rose öldükten sonra ona kart atardı, çünkü Rose'un öldüğünü biliyordu. Marino ona söylemişti.

Belki Berger bütün bunları bir gün kendisi öğrenirdi.

"Kay her an gelebilir, giyinmem gerek," dedi Lucy'ye. "Aslında belki sen de giyinsen iyi olur."

Lucy üzerinde iç çamaşılarıyla oturuyordu. Berger'le adı bazı marketlerde pornografik cinayet filmi olarak geçen şeyi seyrediyorlardı ve üzerlerinde giysi anlamında fazla bir şey yoktu. Hâlâ erken bir saatti, on bile olmamıştı, ama öğleden sonra gibi geliyordu. Berger kendini zamanın gerisinde kalmış gibi hissediyordu. Üzerinde hâlâ Lucy gelmeden birkaç dakika önce aldığı duştan sonra giydiği ipek pijama ve sabahlığı vardı.

Scarpetta, Benton, Marino, Bacardi ve Morales'in Berger'in oturma odasındaki toplantılarının üzerinden geçen beş saatlik zaman dilimi içinde Berger korkunç gerçeği öğrenmiş ve cinayetler gözlerinin önünde işleniyormuş gibi filmi seyretmişti. Onları koruması gereken bir adamın avı haline gelen üç kişinin işkence ölümlerine tanık olmuştu. Morales doktor olamamıştı, polis olması da bir hataydı hatta canlı bir yaratığın bir mil yakınına bile yaklaşmamalıydı.

şimdiye kadar yalnızca Jake Loudin'in yerini tespit etmişlerdi. Mike Morales'i tanıdığını, onu satamadığı hayvanlara ötenazi yapması için ve Tanrı bilir başka hangi korkunç işler için kullandığını henüz itiraf etmiyordu. Belki Morales evcil hayvan mağazalarının bodrumlarına girdiğinde bir ücret karşılığı dünyanın acılarına katkıda bulunduğuna inanarak Juan Amate kişiliğine bürünüyordu. Belki Berger, Loudin'i, dün gece Eva Peeb-les yanış zamanda yanış yerde bulunduktan sonra Morales'i aradığını itiraf ettirmenin bir yolunu bulurdu. Bunun karşılığında ceza hafifleyecekti. Berger, Loudin'in Morales'ten kimseyi öldürmesini istediğini sanmıyordu. Ama Eva Peebles'ın varlığı Morales'e rahatsızlık vermeye başladığı için bu mazereti kullanarak biraz daha eğlenmişti.

Berger giyinmeyi bitirirken dahili telefon çaldı. Lucy hâlâ yatağın üstünde oturuyordu, çünkü aralıksız konuşuyorlardı.

Berger gömleğini iliklerken telefonu açtı.

"Jaime, ben Kay," dedi Scarpetta'mn sesi. "Aşağıdayım."

Berger tuşa basıp kapıyı açtı. "İçeri gir, az sonra aşağıda olurum."

"Hızlı bir şekilde duş almamın senin için bir sakıncası var mı?" diye sordu Lucy.

Marino, Central Parkin güneyinde hızla yürürken bir yandan da PDA'sından haberleri takip ediyordu. Diğer yayaların arasından kaleyi hedeflemiş bir futbolcu edasıyla omzuyla kendine yol açıyordu.

Beton üzerinde mavi çizgili takım elbisesiyle muhabir Jim bilmemki-min karşısında oturuyordu. Marino adamın adını hatırlıyordu, çünkü günün bu saatinde ünlü muhabirlerin programları olmazdı. Benton'ın adının altında şunlar yazılıydı:

DOKTOR BENTON WESLEY, ADLİ PSİKOLOG MCLEAN HASTANESİ

"Bize katıldığınız için teşekkürler. Quantico'daki FBI davranış bilimleri biriminin eski yöneticisi Doktor Benton Wesley bizimle birlikte. Şu anda Harvard'da ve John Jay'desiniz, değil mi?"

"Jim, hemen konuya girmek istiyorum, çünkü bu çok acil. Doktor Oscar Bane'in FBI'a başvurmasını rica ediyoruz..."

"Biraz geriye gidip izleyicilerimize konumuzun kesinlikle kayıtsız kalamayacakları, geçtiğimiz son iki gece işlenen iki korkunç cinayet olduğunu hatırlatalım. Bize bu olaylar hakkında neler söyleyebilirsiniz?"

Benton'ın bulunduğu stüdyodan Columbus Meydanı ve Time Warner gökdelenleri görünüyordu. Televizyona çıkmak kötü bir fikirdi. Marino, Benton'ın neden başka seçenek olmadığını düşündüğünü ve neden önce Berger'e sormadığını anlayabiliyordu. Benton tüm sorumluluğu kendi üstleniyordu ve ayrıca ona hesap vermek zorunda da kalmazdı. Benton kimseye hesap vermezdi. Marino bunu anlıyordu, ama Benton şimdi ulusal televizyonda görününce işlerin yoluna gitmediğini fark ediyordu.

"Eğer bizi dinliyorsanız lütfen FBI'ı arasin," dedi Benton canlı yayında. "Doktor Bane'in güvenliği konusunda endişe etmek için nedenlerimiz var. Yerel polise veya yerel yetkililere gitmemeli -tekrar ediyorum- gitmemeli. FBI'ı araması gerekiyor. FBI onun güvenliğini sağlayacak."

Scarpetta her zaman der ki: "Bir kişiyi hiçbir zaman kaybedecek bir şeyi kalmayana ya da gidecek bir yeri olmayana kadar zorlamamak gerekir. Bunu Benton da her zaman söylerdi, Marino da. O zaman neden bunu yapıyorlardı? Önce Berger, Morales'i aramıştı ve Marino bunun korkunç bir fikir olduğunu söylemişti. Berger böyle yaparak onu uyarmıştı aslında istemedi olsa da, belki onu tehdit ederken biraz zevk almıştı. Zeki Morales yakalanmıştı! Berger korkusuz bir savcıydı. Sertti, doğru. Ama Morales'i aramamalıydı ve bunu neden yaptığını Marino hâlâ anlayamamıştı.

Marino bunun sebebinin en azından kısmen kişisel olduğuna dair garip bir hisse kapılmıştı. Scarpetta böyle bir şey yapmamıştı, üstelik fırsatı olmasına rağmen. Gece yarısından sonra Berger'in oturma odasında otururken, hobisinin kendi porno filmlerinde oynamak olduğunu bilmese-ler de, Scarpetta, hiç hoşlanmadığı ve güvenmediği Morales'le alay etmek için sayısız şey söyleyebilirdi. Ama o son derece profesyonel

davranmış, Morales'e karşı tavırlarında bir değişiklik yoktu. Eğer onun katil olduğunu düşünüyor ama bunun için kanıtı yoksa düşüncelerini kendine saklardı. Scarpetta o derece profesyonel biriydi.

"Şunu söylemek zorundayım Doktor Wesley, bu şimdiye kadar duyduğum en garip rica. Yani rica pek uygun bir sözcük değil, ama neden..."

Marino PDA'sındaki minik figürlere baktı. Berger'in binası yalnızca iki blok ötedeydi. Berger tehlikede olabilirdi. Morales gibi birini çok zorlar ve burnunu sürtersen ne olurdu? Bir şey yapardı. Önce kime zarar verirdi? Müfettiş olduğundan beri fethetmeye çalıştığı, hakkında yalan söylediği, herkeste onunla yattığı izlenimini uyandırdığı kadına yani seks suçları başsavcısına. İma ettiği şeyler doğru değildi. Hatta bu mümkün bile değildi.

Morales onun tipi değildi.

Marino, Berger'in tipinin kim olduğunu bildiğini sanıyordu. Greg gibi zengin bir adam. Ama herkes Berger'in oturma odasında otururken Berger ve Lucy'yi yan yana görünce, sonra Lucy onun arkasından mutfağa girip birdenbire evden ayrılınca kararını değiştirmiş ve hiç şüphesi kalmamıştı.

Berger'in zayıf tarafı ve tutkusu erkekler değildi. Duygusal ve fiziksel olarak farklı şekilde donatılmıştı.

"Oscar'ın şu anda kimseye güvenmemek için çok nedeni var," diyordu Benton. "Güvenliği konusunda yetkililere dile getirdiği bazı korkularında haklı olduğuna inanıyoruz. Bunları fazlasıyla ciddiye alıyoruz."

"Ama durun bir dakika. Onun için cinayete sebebiyetten tutuklama kararı çıkarılmıştı. Beni bağışlayın, ama kötü adamı koruyorsunuz gibi geldi bana."

"Oscar, beni dinliyorsan..." Benton kameraya döndü. "FBI araman gerekiyor. Her neredeyse yerel FBI ofisini ara. İnan bana güvende olacaksın."

"Bana göre herkes kendi güvenliği için endişe etmeli değil mi Doktor Wesley? Polisin şüphelendiği kişi o zaten..."

"Seninle vakayı tartışacak değilim Jim. Zaman ayırdığın için teşekkür ederim."

Benton mikrofonunu çıkarıp ayağa kalktı.

"Şey, bu Nevv York adli suç vakalarında çok sıra dışı bir an. İki cinayet Nevv York'u sarstı ve efsanevi - sanırım bu ifadeyi kullanabilirimprofil uzmanı Benton Wesley herkesin katil olduğunu düşündüğü kişiye yalvarıyor..."

"Kahretsin," dedi Marino.

Bunu duyduktan sonra Oscar'ın FBI'ı, Tanrı'yı ya da başka birisini aramasını beklemek mucize olurdu.

Marino kayıttan çıkıp tarayıcısını kapattı, daha hızlı yürümeye başladı. Eski, deri Harley ceketinin içinde terliyordu. Soğuk hava gözlerini yaşartıyordu. Güneş karanlık bulut kümelerinin ardından çıkmaya çalışıyordu. Telefonu çaldı.

"Evet," diye cevap verdi. Kimseye bakmıyor, cüzamlıların gibi kaçıyordu insanlardan.

"Buradaki saha ofisinden birkaç ajanla konuşacağım," dedi Benton. "Ne yaptığımızı anlatacağım."

"Sanırım her şey yolunda gitti," dedi Marino.

Benton eleştiri istememişti ve bir cevap vermedi.

"Stüdyodan birkaç yeri arayıp Berger'in evine gideceğim," dedi Benton. Ses tonunda umutsuzluk vardı.

"Bence her şey yolunda gitti," dedi Marino. "Oscar dinleyecektir. Buna hiç kuşum yok. Bir motelde kaldığını varsayarsak bunu izlemesi olası. Bu yayını bütün gün tekrarlayacaklarına eminim."

Marino elli iki katlı cam ve metalden oluşan binaya göz atıp ardından parka bakan çatı katına odaklandı. Büyük girişe kocaman, altın harflerle TRUMP yazılmıştı.

"Eğer Oscar televizyon izlemiyorsa..." Marino kendi kendine konuşuyor gibiydi, Benton çok suskundu. "Bunun nedenini düşünmek bile istemiyorum. Kendini ameliyat edip çıkarmamışsa, her hareketi GPS'le takip ediliyor. Yani sen iyi bir şey yaptın. Yapabileceğin tek şeydi bu."

Karşısında birinin olmadığını anlayana kadar konuşmaya devam etti. Marino kendi kendine konuştuğunun farkında değildi.

Scarpetta'nın kafasına dayanan namlu onu sandığı kadar korkutmadı. Ne olduğunu anlayamamıştı bile. Hareketlerinden durumu kavrayamadığı belli oluyordu. Bilinçli bir şekilde farkında olduğu tek şey, Morales'in Jaime Berger'in çatı katında bulunmasının kendi hatası olmasının ve Scarpetta'nın hayatının sonunda bağışlanamaz tek günahı işlemeyi başarmasının büyük üzüntüsüydü. Trajedi ve acı yüzünden suçlanacak kişi oydu. Her zaman savaş açtığı şeylere karşı arkadaşlarını koruyamamıştı ve bunun nedeni kendi zayıflığı ve acemiliği idi.

Her şey onun hatasıydı. Ailesinin yoksulluğu, babasının kaybı, annesinin mutsuzluğu, kız kardeşi Dorothy'nin sınır kişilik bozukluğuyla birliktaki işlev bozukluğu ve Lucy'nin başına gelen her türlü kötü şey onun hatasıydı.

"Zili çaldığımda burada değildi." Scarpetta bunu tekrarladıkça Morales gülüyordu. "Onu içeri almazdım."

Berger döner merdivenlerin dibinde, elinde cep telefonu ile dururken-gözlerini kırpmadan Morales'e bakıyordu. Üstündeki galeride muhteşem çatı katının muhteşem sanat çalışmaları sergileniyordu. Eğimli cam duvarların ardındaki Nevv York silueti etraflarını kuşatıyordu. İleride, alt kattaki oturma odasının toprak rengi güzel mobilyaları vardı. Kısa bir süre önce orada müttefikler ve dostlar hep birlikte oturup düşmana karşı savaş açmışlardı. Düşman artık ortaya çıkmıştı ve şimdi yine oradaydı.

Mike Morales.

Scarpetta namlunun başından çekildiğini hissetti. Arkasına dönmedi. Gözlerini Berger'den ayırmıyordu. Asansörden indiğinde ve zili çalıp geldiğini bildirdiğinde yalnız olduğunu umuyordu. Sonra aniden güçlü biri kolundan çekip onu Berger'in kapısına getirmişti. Onu uyarabilecek tek şey, birkaç dakika önce binaya girdiğinde bina görevlilerinden birinin yaptığı yorumdu.

Hoş takım elbiseli genç ve güzel kadın ona gülümseyip, "Ötekiler sizi bekliyor, Doktor Scarpetta," demişti. Hangi ötekiler?

Scarpetta soru sormalıydı. Sevgili Tanrım, bu nasıl gözümden kaçtı? Morales'in bütün yapması gereken rozetini göstermekti, ama bu bile gerekemeyebilirdi. Morales saatler önce buradaydı. Çekici, ikna ediciydi ve kendisine hayır denmesinden hoşlanmıyordu.

Morales'in bakışları etrafta dolaşırken gözbebekleri irileşmişti. Küçük jimnastik çantasını yere bırakırken ellerindeki lastik eldivenler dikkat çekiyordu. Çantanın fermuarını açtı, içinde kamera tripodu, renksiz naylon bağlar ve Scarpetta'mn göremediği başka şeyler vardı. Ama Scarpetta'mn kalbinin daha hızlı çarpmasına neden olan şey bağlar oldu. Bu bağların neler yapabileceğini biliyor ve onlardan korkuyordu.

"Bana ne istersen yap, ama Jaime'yi bırak," dedi Scarpetta.

"Off, kapa çeneni," dedi.

Onu sıkıcı buluyormuş gibi.

Tek bir hamleyle önce Berger'in bileklerini arkadan bağladı, sonra onu kanepeye götürüp sertçe iterek oturmasını sağladı.

"Uslu dur," dedi Scarpetta'ya. Sonra çok sıkı bir şekilde onun da bileklerini bağladı.

Scarpetta'mın parmakları bir anda kasıldı ve dayanılmaz bir acı hissetti. Sanki metal bir şey bileklerine sarılmış ve kan damarlarını tıkayıp kemiklerine bastırıyordu. Onu da Berger'in yanına, kanepeye itti. Bu arada üst katta bir cep telefonu çalmaya başladı.

Morales'in dikkati Berger'in elinden aldığı cep telefonundan üst kata ve oradaki odalara kaydı.

Cep telefonu tekrar çalıp sustu. Bir yerlerden su sesi geliyordu ve ardından ses kesildi. Scarpetta, Morales'le aynı anda Lucy'yi düşündü.

"Bu işi şimdi bırakabilirsin Mike. Bunu yapman gerekmiyor..." dedi Berger.

Scarpetta ayağa kalkmıştı, Morales onu sertçe itince sırtüstü kanepeye düştü.

Morales, neredeyse uçarcasına döner merdivenleri çıkıp üst kata koştu.

Lucy kısacık saçlarını kurulayıp uzun süredir yaptığı en güzel düşün buharını içine çekti.

Greg'e ait bu banyoda cam kapılar, geniş duş başlığı, fiske, buhar banyosu, ses sistemi ve yalnızca oturup müzik dinlemek istiyorsanız ısıtılan tabure vardı. Berger, CD çalara Annie Lennox koymuştu. Belki bir tesadüftü, çünkü dün Lucy kendi evinde de bunu çalmıştı. Greg ve viskileri, güzel eşyaları ve avukatı... Nasıl yaşaması gerektiğini gerçekten çok iyi bilen, ama küçük bir genetik bozukluk yüzünden bunu birlikte asla yapamayacağı birini seçen adam Lucy'yi çok şaşırtıyordu.

Matematikte bir rakamı eksik yazmak gibiydi. Uzun, karmaşık bir denkleme bitirene kadar cevaptan ışık yılı kadar uzaklaşıp ve başarısız olurdunuz. Berger Greg için doğru kişi değildi. Lucy, Greg için üzgündü, ama kendisi için tarif edilemez bir mutluluk hissediyordu, daha önce bildiği hiçbir şeye benzemiyordu bu ve bütün yaptığı bunun tadını çıkarmaktı.

Bu, duşta az önce yaptığı gibi sarhoş edici bir müziği tekrar tekrar dinlemeye benziyordu. Her dokunuş, her bakış, bedenlerin erotik ve bir o kadar etkileyici bir şekilde birbirine dokunması gerçekten bir anlam ifade ediyordu. Bu sıradan bir şey değildi. Suçluluk ya da utanç duymuyordu. Son derece doğaldı ve kendi başına geldiğine inanmıyordu.

Bu bir rüya değildi. Bugüne dek böylesine doyurucu bir zevk yaşamamıştı. Ne dünya dışı varlıklarla ilgili kâbuslar onu korkutmuş ne de uçan daireler ve yarış arabaları konusunda kurduğu fantastik düşler ona bu denli zevk vermişti. İlk karşılaşmalarında çok büyük çita ya da kaplan gibi vahşi bir hayvanla oynama fırsatı verilmiş gibi bir baş dönmesi ve heyecan his-setse de Jaime Berger, Lucy için bir seçenek ya da imkânsız bir istek değildi, tamamen bilinçli bir seçimdi.

Buhar kaplı duşun dışında dururken camın bulanıklığı bir şey görmesini engelliyordu. Lucy, teyzesine bu durumu nasıl anlatması gerektiğini düşünüyordu.

Kapıyı açtığı anda önünde biri hareket etti ve buhar dağılırken Mike Morales karşısında belirdi. Lucy'ye gülümseyip silahı onun yüzüne doğrulttu.

"Geber kaltak," dedi.

Kapı koçbaşının bir darbesiyle uçup arkadaki duvara çarptı. Bacardi ve adının Ben olduğunu sandığı üniformalı bir polis, hafif müzik seslerinin geldiği 2D'ye girerken onları Doktor Kay Scarpetta karşıladı. "Bu da ne böyle?" dedi Bacardi.

Bütün duvarlarda Scarpetta'nın fotoğrafları vardı. Bazıları tavandan yere kadar inen posterler, CNN görüntülerinden alınan fotoğraflar, Ground Zero'da yürürken, morgda, meşgulken, dalginken Bacardi'nin "düşünen hareket pozu" dediği ve Scarpetta'dan habersiz olarak çekilen fotoğraflar dairenin her yerindeydi.

"Bir tapınak gibi," dedi Ben, ya da adı her neyse.

Binanın arka tarafında ve Terri'nin üst katında olan dairede, duvara dayalı bir masa ve küçük bir ofis sandalyesinden başka bir şey yoktu. Masanın üstünde bir dizüstü bilgisayar vardı. PowerBooks veya AirBooks veya adı her neyse oldukça pahalı ve neredeyse hiç ağırlığı olmayan bir aletti. Bacardi insanların gazetelerle birlikte çöpe başka önemli şeyler de attığına dair hikâyeler dinlemişti. Bunun nasıl mümkün olduğunu şimdi görebiliyordu. Dizüstü bilgisayar şarja takılmıştı ve iTunes'de "Clock" adlı şarkı alçak sesle tekrar tekrar çalıyordu. Tanrı bilir kaç kez çalmıştı, çünkü birisi menüdeki tekrar seçeneğini işaretlemişti.

Masada ayrıca dört tane vazo vardı. Ucuz cam vazoların her birinde birer solmuş gül vardı. Bacardi masaya gidip gül yapraklarından birini çekti.

"Sarı," dedi.

Adının Ben olduğunu düşündüğü memur, Scarpetta tapınağına bak makla o kadar meşguldü ki solmuş güllerin ya da bir kadın bakış açısına göre gülün sarı olmasının ne anlama geldiğini umursayacak durumda değildi. Güven ihtiyacı söz konusu olduğunda Bacardi kırmızıyı tercih ederdi, ama içgüdüğü böyle olmadığını bilirdi. Size sarı gül veren bir adam, asla sahip olamayacağınız, ama sizin istediğiniz ve onu elde etmek için her şeyi yapacağınız adamdı. Memur Ben'e bakıp bir an için bunu sesli olarak söylemiş olabileceğinden korktu.

"Eh, bir tahmin et bakalım," dedi. Çıplak ahşap döşemede yürürken sesi alçı duvarlardan yankılanıyordu. Odadan odaya geçti. "Ne yapmamız gerektiğini bilmiyorum, çünkü burada yalnızca bir bilgisayar ve tuvalet kâğıdı var gibi görünüyor."

Geri döndüğünde Memur Ben, bulundukları yerden Times Meydanı kadar büyük görünen Scarpetta'nın fotoğraflarına bakıyordu. Fenerini onlarla konuşacakmış gibi fotoğraflara tutuyordu.

"Sen ağzın açık seyrederken ben Pete'i -senin için Müfettiş Marino-arayıp Gotham Gotcha'yı ne yapmamız gerektiğini öğreneceğim. Bir vweb sitesinin nasıl tutuklanacağını biliyor musun Ben?"

"Ban," diye düzeltti memur. "Bannermanın kısaltılmışı."

Fenerin ışığı posterlerin üstünde kuyruklu yıldız gibi dolaştı.

"Ben Doktor Scarpetta olsaydım kendim için birkaç koruma tutardım," dedi Ban.

Ev telefonu çaldı. Berger, Morales'e bunun dahili telefon olduğunu söyledi.

"Güvenlik olmalı," dedi oturduğu kanepeden. Rengi yine solmuştu ve acı çekiyordu.

Arkasından bağlı elleri kıpkırmızı olmuştu. Scarpetta ellerini hissede-miyordu artık. Taş gibi olmuşlardı.

"Silah sesini duymuşlardır." Sesin bir rengi olsaydı Berger'in sesi gri olurdu.

Morales cep telefonu sesini duyunca üst kata çıkmıştı, cep telefonunun melodisi kendisine tanıdık gelen Scarpetta hayatının dönem noktası olacak soruyu sormuştu.

"Lucy yukarıda mı?"

Berger yanıt olarak gözlerini iri iri açmıştı. Ve ardından silah sesi duyulmuştu.

Metal bir kapı çarpılmışçasına ses çıkmıştı, Bellevue'daki demir kapıların kapanırken çıkardığı sese benziyordu. Ve ardından sessizlik.

Morales geri dönmüşü. Scarpetta artık bu dünyada Lucy'den başka hiçbir şeyi umursamıyordu.

"Lütfen ambulans çağır," dedi ona.

"Sana ne olduğunu söyleyeyim doktor." Morales tabancasını sallarken gittikçe garipleşiyordu. "Senin küçük süper kahraman yeğenin kahrolası kafasında bir mermi var. Bu sabah öldürdüğüm IQ'yu düşünebiliyor musun, vay be." /

Fermuarı açık jimnastik çantasını alıp kanepenin etrafından dolaştı, ön tarafına geçti. Düşük belli kot pantolonunun beline takılı PDA'sının ekranında GPS izleme kaydı ve haritada kıvrılarak ilerleyen kalın pembe bir çizgi görünüyordu.

Çantayı sehpaye bırakıp yanına çömeldi. Ellerinde lastik eldivenle çantanın içinden küçük bir çift Brooks koşu ayakkabısını ve Scarpetta'nın Oscar'ın parmak izlerinden yaptığı polivinil izlerin bulunduğu naylon torbayı çıkardı. Tabancayı bacağının üzerine koydu.

Torbadaki izleri çıkarıp sol elinin parmaklarına geçirdi. Scarpetta onun solak olduğunu ilk kez fark ediyordu.

Morales silahı öteki eliyle tutup ayağa kalktı, kauçuğumsu parmak izlerini sol eline yayıp sırttı.

Gözbebekleri o kadar büyümüşü ki gözlerinin yerinde siyah delikler var gibi görünüyordu.

"Tersi terse çevirmeme gerek yok," dedi. "Zaten tersler."

Kauçuk parmak uçlarını hafifçe oynatıp keyiflendi.

"Doğru mu Doktor Sherlock? Neden bahsettiğimi biliyorsun sen. Bu kaç kişinin aklına gelirdi ki?"

İzler izlerden alındığı için bir yüzeye aktarıldıklarında ters olacaklarını ima ediyordu. Eva Peeblesin banyosunda ışık armatürüne yerleştirdiği izlerin fotoğrafını çektiğinde bu durumu düzeltmiş olmalıydı. Berger'in dairesindeki parmak izlerini alıp fotoğrafını çekecek olan kişi, ters izler ile karşılaşınca bunun nasıl olduğunu merak edecekti. Parmak izi uzmanının, yerleştirilen bu izleri Oscar'ın IAFIS'teki izleriyle karşılaştırmak, doğru geometrik analizlerini yapmak için farklı perspektifler sergilemesi, bazı ayarlamalar yapması gerekecekti.

"Seninle konuşurken bana cevap ver kaltak." Morales ayağa kalkıp tepesinde dikilince Scarpetta onun ter kokusunu aldı.

Morales, Berger'in yanına oturup dilini dudaklarının arasına soktu, silahı yavaşça bacaklarının arasına sürttü.

"Bunu kimse akıl edemezdi," dedi Scarpetta'ya. Silahın namlusuyla okşadığı Berger hiç kıpırdamıyordu.

"Kimse akıl edemezdi," dedi Scarpetta."

Morales ayağa kalkıp silikon parmak uçlarıyla cam sehpaye dokundu. Bara gitti, cam kapıyı açıp bir İrlanda viskisi çıkardı. El yapımı Venedik camına benzer renkli bir kadeh alıp viski doldurdu. İçkisini yudumlarken şişenin ve kadehin her yerinde Oscar'ın parmak izlerini bıraktı.

Dairenin zili yeniden çaldı.

Morales yine umursamadı.

"Anahtarları var," dedi Berger. "Binada bir şey duyarlar ve sen cevap vermezsen sonunda içeri girerler. Cevap verip iyi olduğumuzu söyleyeyim. Başka kimsenin zarar görmesine gerek yok."

Morales biraz daha içki içti. Viskiye ağzında çalkalayıp silahı Berger'e doğrulttu.

"Defolmalarını söyle," dedi. Yanlış bir şey yaparsan herkes ölür." "Ahizeyi tutamam ki."

Morales sinirli bir şekilde üfleyip yanına geldi, kablosuz telefonu Berger'in konuşabilmesi için tuttu.

Scarpetta onun yüzünde minik kırmızı benekler fark etti ve içinde büyük bir depremden önce yer tabakalarının kayması gibi bir şey hissetti.

PDA'daki pembe çizgi hareket ediyordu. Biri ya da bir şey hızla hareket ediyordu. Oscar'dı bu.

"Lütfen ambulans çağır," dedi.

Morales , "üzgünüm," deyip omuz silkti.

"Alo?" dedi Berger elindeki telefona. "Gerçekten mi? Biliyor musunuz? Herhalde televizyondur. Rambo filmi izliyor olabilir. İlgilendiğiniz için teşekkürler."

Morales telefonu onun bembeyaz olmuş yüzünden çekti.

"Sıfıra bas," dedi Berger ifadesiz bir tonla. "Hattı kesmek için gerekli bu."

Morales sıfıra basıp kablosuz ahizeyi yerine bıraktı.

Marino kapıyı parmağıyla itip araladı, Glock'u deri ceketinin cebinden çıkarırken alarm sistemi çalışmaya başladı. Bu bir kapı ya da pencerenin açıldığına işarettti. '

Marino tabancasını iki eliyle kavrayıp kendini Berger'in dairesinin çatı katından içeri girdi. Biraz ilerledi ve kemerli yapıdan aşağıda kalan ve ona uzay gemisini hatırlatan oturma odasını gördü.

Berger ve Scarpetta kanepedeydi ve kolları arkadan bağlıydı. Yüzle-rindeki ifadeden kaçınılmaz sonu bildikleri anlaşılıyordu. Morales kanepenin arkasından uzanıp silahı Scarpetta'nın başına dayadı.

"Silahını bırak serseri," dedi Marino Morales ayağa kalkarken.

Marino Glock'unu Morales'e doğrulttu, ama o da tabancasının namlusunu Scarpetta'nın sarı saçlarına dayayıp parmağını tetiğe koydu.

"Beni duyuyor musun Goril Adam? Lanet olası silahını bırak yoksa bu çatı katının her yerinde dahi beyninin parçalarını toplarsın."

"Yapma Morales. Herkes senin yaptığını biliyor. Artık bırakabilirsin," dedi Marino. Zihninden geçen olasılıklar onu duvara mıhlıyordu. Ne yaparsa yapsın o duvarı geçemiyordu.

Kapana kısılmıştı.

Tetiği çekerse Morales de çekerdi. Belki Morales ölürdü, Berger ve Marino yaşardı. Ama Scarpetta ölürdü.

"Kanıt konusunda küçük bir sorunum var Goril Adam. Sana hiç böyle seslenen oldu mu?" diye sordu Morales. "Benim hoşuma gitti. Goril Adam."

Marino onun sarhoş mu yoksa uyuşturucunun etkisinde mi olduğunu anlayamadı. Ama bir şey aldığı kesindi.

"Çünkü... çünkü..." Kıs kıs güldü. "Goril vanilyaya ne dersin?"

"Marino silahını bırakma," dedi Scarpetta inanılmaz bir sükunetle. Yüzü ölü gibi bembeyazdı. "Herkesi birden vuramaz. Silahını bırakma."

"Ne büyük bir kahraman değil mi?" Morales silahı başına biraz daha bastırınca Scarpetta sessizce yüzünü buruşturdu. "Cesur kadın. Kendisine teşekkür ya da şikâyet edemeyen hastalarına karşı da bu soğuk davranışı sergiliyor."

Eğilip diliyle kulağına dokundu.

"Zavallı şey. Canlı insanlarla çalışmıyor. Senin gibi doktorlar için böyle diyorlar. Bir o bir de on derece sıcaklık olmadan uyuyamadığınız. Bırak şu lanet olası silah!" diye bağırdı Marino'ya.

Gözleri kilitlendi.

"Tamam." Morales omuz silkti. Scarpetta'ya, "Uyku zamanı," dedi. "Değerli küçük Lucy'ni tekrar göreceksin. Marino'ya üst katta onun beynini uçurduğumu söyledin mi? Cennetteki herkese benden selam söyle."

Marino onun gerçeği söylediğini biliyordu. İnsanlar gerçekten umursamadıklarında bunu anlardı ve Morales de umursamıyordu. Scarpetta onun için bir şey ifade etmiyordu, aslında hiç kimse bir şey ifade etmiyordu. Dediğini yapacaktı.

"Ateş etme," dedi Marino. "Silahımı bırakıyorum. Ateş etme!"

"Hayır!" diye bağırdı Scarpetta. "Hayır!"

Berger hiçbir şey söylemedi, çünkü söyleyeceği hiçbir şey fark yaratmayacaktı. Hiçbir şey söylememesi daha iyiydi ve bunu biliyordu.

Marino silahını bırakmak istemiyordu. Morales Lucy'yi öldürmüştü ve Lucy üst katta olmalıydı. Morales hepsini öldürecek. Marino silahını bırakmazsa Morales hepsini öldüremezdi. Ama Scarpetta'yı öldürürdü. Marino buna izin veremezdi.

O anda minik, kırmızı bir lazer noktacığı Morales'in şakağına kondu. Nokta titreşip kötü bir şekilde sarsılıyordu, sonra yavaşladı ve kırmızı bir ateş böceğı gibi hafifçe oynadı.

"Silahımı bırakıyorum," dedi Marino çömelerek.

Yukarı ya da aşağı bakmadı. Glock'unu Şark halının üstüne bırakırken gözleri Morales'in üstünden bir an olsun ayrılmadı.

"Şimdi çok yavaş bir şekilde ayağa kalk," dedi Morales.

Tabancayı Scarpetta'nın başından uzaklaştırıp Maripo'ya doğrulturken kırmızı ateş böceğı kulağına sokuldu.

"Anneciğim" dedi Morales lazer noktacığı şakağında mükemmel bir yer bulurken.

Galeriden gelen mermi sesi gürültülü bir tükürük sesini andırdı. Morales yere düştü. Marino böyle bir şeye daha önce hiç tanık olmamıştı. Morales ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere düşmüştü. Morales'in başından fışkıran kan siyah mermer zemine yayılırken Marino ileri atılıp kanepenin etrafından dolaştı, yerdeki silahı kaptı. Telefonu alıp 91 l'i aradı. Bıçak almak için mutfağına koşarken kararını değiştirip bıçak kutusundaki makası aldı, Scarpetta ve Berger'in bileklerindeki bağları kesti.

Scarpetta üst kata koşarken tırabzandaki elini hissetmiyordu.

Lucy galeriden yatak odasına giden girişteydi. Her yerde kan vardı. Banyodan Morales'i vurduğu yere kadar geniş bir kan izleri vardı. Kırk kalibrelik Glock'u yanındaydı. Duvara yaslanmış oturuyordu. Kucağında bir havluyla titriyordu. O kadar çok kan vardı ki Scarpetta onun neresinden vurulduğunu anlayamıyordu, ama büyük olasılıkla başının arkasından vurulmuştu. Saçları kanla sıırıksıklamdı. Boynundan aşağı süzülen kan çıplak sırtından akıp etrafında gölleniyordu.

Scarpetta kalın mantosunu, sonra ceketini çıkarıp Lucy'nin yanına oturdu. Başının arkasına dokunan eli ölü gibiydi. Ceketini Lucy'nin başına bastırınca Lucy şiddetle inledi.

"İyi olacaksın Lucy," dedi Scarpetta. "Ne oldu? Bana nerenden vurulduğunu gösterebilir misin?"

"Tam şuradan. Ahh! Tanrım! Tam orası. Kahretsin! Ben iyiyim. Çok üşüyorum."

Scarpetta elini Lucy'nin kaygan boynunda ve sırtında gezdirdi, ama bir şey hissetmiyordu. Elleri yanıp karıncalanmaya başlamıştı, ama parmakları ona yabancıydı.

Berger merdivenlerin başına gelmişti.

"Havlu getir," dedi Scarpetta. "Bir sürü havlu getir."

Berger, Lucy'nin kendinde ve iyi olduğunu gördü. Aceleyle banyoya gitti.

Scarpetta, Lucy'ye döndü, "Burada bir hassasiyet var mı? Bana acı hissedince söyle."

"Orada bir şey yok."

"Emin misin?" Scarpetta elinden geleni yapıyor, işe yaramayan eliyle hissetmeye çalışıyordu.

"Omurganda bir şey olmadığından emin olmaya çalışıyorum."

"Orada bir şey yok. Sol kulağımı hissetmiyorum. Hiçbir şey duyamıyorum."

Lucy'nin arkasına geçebilmek için onu biraz oynattı. Bacaklarını iki yana açıp sırtını duvara yasladı.

Lucy'nin kanayan başını dikkatle incelemeye çalıştı.

"Ellerim hissiz durumda," dedi. "Beni yönlendir Lucy. Nerenin acıdığını göster."

Lucy arkaya uzanıp Scarpetta'nın elini tuttu, acıyan noktaya götürdü.

"Tam burası. Çok acıyor. Derinin altında olmalı. Kahretsin felaket acıyor. Tanrım, üstüne bastırma, çok acıyor!"

Scarpetta yakın gözlükleri olmadığı için bulanık kanlı saçlardan başka bir şey göremiyordu. Çıplak elini Lucy'nin başına değdirince Lucy bağırdı.

"Kanamayı durdurmamız gerekiyor," dedi Scarpetta sakın bir şekilde. Bir çocukla konuşur gibi kibar.

"Mermi kafa derisinin hemen altında olabilir. Bu yüzden basınç uyguladığımızda acıyor. İyi olacaksın. Hiçbir şeyin kalmayacak. Ambulans gelmek üzere"

Berger'in bileklerinde derin oyuklar vardı. Birkaç büyük beyaz çarşaf çıkarıp Lucy'nin boynuna ve bacaklarının etrafına sararken elleri hissiz ve beceriksizdi. Lucy çıplak ve ıslaktı. Morales onu tam duştan

çıktığı sırada vurmuş olmalıydı. Berger onların yanına oturdu. Lucy'ye dokunup durmadan iyi olacağını tekrarlarlarken elleri ve bluzu kan içinde kalmıştı.

"O öldü," dedi Berger, Lucy'ye. "Marino'yu vurmak üzereydi, hepimizi vuracaktı."

Scarpetta'nın ellerindeki uyuşma geçmeye başlamıştı. Elleri karıncalanıyordu, Lucy başının arkasındaki küçük, sert yumruyu belli belirsiz hissediyordu.

"Tam şurada," dedi Lucy'ye. "Yapabilirsen bana yardım et."

Lucy elini kaldırıp deliği bulmasına yardım etti. Scarpetta mermiyi dışarı çıkarırken Lucy yüksek sesle söylendi. Orta-büyük kalibreli, yarı-kaplama ve deforme mermiyi Berger'e verip kanamayı durdurmak için bir havluyu sıkıca yaraya bastırdı.

Scarpetta'nın kazağı kan içinde kalmıştı. Etrafındaki zemin kaygandı. Merminin kafatasına girdiğini sanmıyordu. Merminin kafatasına girdiği açının kinetik enerjisinin büyük bir bölümünü bu küçük alanda harcadığını düşünmüştü. Kafa derisinin yüzeyine yakın çok fazla kan damarı vardı, bunlar insanı telaşlandıracak şekilde kanar, her zaman durum olduğundan daha kötü görünürdü. Scarpetta havluyu sertçe yaraya bastırmaya devam edip sağ elini Lucy'nin alnına koyup onu tutmaya çalıştı.

Lucy ona yaslanıp gözlerini kapadı. Scarpetta onun şahdamarından nabzına baktı. Hızlıydı, ama telaşa yol açacak kadar değil. Soluk alıp vermesi de iyiydi. Huzursuz ve kafası karışık görünmüyordu. Şoka girdiğine dair bir belirti yoktu. Scarpetta tekrar Lucy'nin alnını tutup kanamayı durdurmak için havluyu daha sıkı bastırdı.

"Lucy, uyanık kalman gerekiyor. Beni duyuyor musun? Bize ne olduğunu anlatabilir misin? Morales yukarı koştu ve ardından silah sesi duyduk. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Herkesin hayatını kurtardın," dedi Berger. "İyi olacaksın, bir şeyin kalmayacak."

Lucy'nin kolunu okşadı.

"Bilmiyorum," dedi Lucy. "Duş aldığımı hatırlıyorum. Sonra kendimi yerde buldum ve başım çekiçle vurulmuş gibi acıyordu. Sanki kafamın arkasına araba çarpmıştı. Bir an için kör olmuş gibiydim. Gerçekten kör olduğumu sandım, sonra birden ışıkla beraber bazı görüntüler gördüm. Onun alt kattan gelen sesini duydum, yürüyemiyordum. Başım dönüyordu, sandalyeye kadar sürünüp montumu buldum ve silahımı aldım. Ve sonra tekrar görmeye başladım."

Kanlı Glock, galerinin tırazanlarının yanındaki kanlı zeminin üstündeydi. Scarpetta bu silahı Marino'nun Noel'de Lucy'ye hediye ettiğini hatırladı. Lucy'nin en sevdiği silahıydı. Marino'nun kendisine verdiği en güzel şey olduğunu söylemişti. Lazer ışıklı kırk kalibrelik cep silahının yanında kutularca yüksek hızlı mermi vermişti Marino. Lucy'nin ne sevdiğini biliyordu. Çocukken ona ateş etmesini öğreten Marino'ydu. İkisi kamyonetine atlayıp ortadan kaybolunca Lucy'nin annesi, Scarpetta'nın kız kardeşi Dorothy genellikle birkaç dubleden sonra arayıp küfreden, Lucy'yi mahvettiği için Scarpetta'ya bağırıp Lucy'yi görmesine bir daha izin vermeyeceğini söylerdi.

Dorothy, çocuk sahibi olmak istememişti, bu yüzden Lucy'nin Scarpetta ile görüşmesine izin veriyordu. Ama Dorothy hep kendisiyle ilgilenecek, üzerine titreyecek, hayran olacak tıpkı babalarının Scarpetta'ya yaptığı gibi üzerine titreyen ve sırtını dayayabileceği baba isteyen bir çocuktü.

Scarpetta bir eliyle Lucy'nin alnını itip diğeriyle havluyu başının arkasına bastırmaya devam etti. Elleri sıcak ve şişmişti, üstelik zonkluyor-du. Kanama büyük ölçüde yavaşlamıştı, ama mermi yarasına bakmıyor, basınç uygulamaya devam ediyordu.

"Otuz sekiz gibi görünüyor," dedi Lucy, gözlerini kapatarak.

Scarpetta'mn Berger'e verdiği mermiyi görmüş olmalıydı.

"Uyanık kalman gerekiyor," dedi Scarpetta bir kez daha. "Şu anda iyisin, ama uyanık kalman daha iyi olur. Bir şey duydum, sanırım kurtarma ekibi geldi. Acil servise gidip senin sevdiğin bütün o testlerden yaptıracağız. Röntgenler ve MRI gibi testler. Kendini nasıl hissettiğini söyle bana."

"Felaket acıyor. Ben iyiyim. Silahını gördün mü? Ne olduğunu merak ediyorum. Ne onu ne de silahı gördüğümü hatırlamıyorum.

Scarpetta alt katta kapının açıldığını duydu. Ekip içeri girerken gergin tondaki konuşma sesleri duyuldu. Marino onları aceleyle üst kata getirdi. Hepsı yüksek sesle konuşuyordu. Marino kenara çekilip kanlı çarşafın içinde yatan Lucy'ye baktı. Sonra yerdeki Glock'u görünce eğilip onu aldı. Bir olay yerinde asla yapılmayacak şeyi yapmıştı. Silahı çıplak elleriyle tutup banyoya girdi.

İki tıp teknisyeni Lucy'yle konuşup sorular soruyordu. Onu sedyeye bağlarlarken Lucy de onlara cevaplar veriyordu. Scarpetta onunla o kadar meşguldü ki Marino'nun tekrar alt kata indiğini ve üniformalı polislerle birlikte olduğunu fark etmedi bile. Diğer görevliler Morales'in cesedini getirdikleri bir sedyeye koyuyorlardı. Kalp masajı yapmaya bile gerek duymamışlardı, çünkü öleli bayağı bir zaman geçmişti.

Marino Lucy'nin Glock'unun şarjörünü bir memurun açtığı kâğıt torbaya boşaltıyordu. Marino, Berger'in uzaktan kumandayla kapıyı açıp Morales fark etmeden onu gizlice içeri aldığını söylüyordu. Marino sürünerek olabildiğince yaklaştığına, sonra Morales'in bakması için bilerek ses çıkardığına dair bir hikâye anlatıyordu.

"Birini vurmadan ateş etmek için bir fırsat yaratmaya çalıştım," diye yalan söylüyordu. "Doktorun arkasındaydı ve silahını onun başına dayamıştı."

Berger de yanlarına gelmişti. "Tam şu kanepede oturuyorduk." "Otuz sekizliği vardı," dedi Marino.

Marino birini öldürmenin övgüsünü değil, suçunu üzerine alırken Berger de bu oyuna mükemmel şekilde uyuyordu. Sanki hayattaki yeni rolü Lucy'yi beladan kurtarmaktı.

Lucy'nin New York'tayken yanında silah bulundurması yasalara aykırıydı. Bir evin içinde, kendini korumak için bile bulunduramazdı. Yasal olarak silah hâlâ Marino'ya aitti, çünkü evrak işlerini hiç tamamlayamamış, hediyesini Lucy'nin üstüne geçirememişti, ayrıca Charleston'daki o Noel'den sonra çok şey olmuştu. Kimse birbiriyle mutlu değildi; Rose farklı davranıyordu ve kimse nedenini bilmiyordu. Dünyaları, eski bir golf topu gibi dağılırken Scarpetta hiçbir şeyi düzeltemiyordu. Scarpetta'mn kısa bir süre önce karar verdiği gibi sonlarının başlangıcını yaşıyorlardı.

Sağlık görevlileri sedyeyi asansöre doğru götürürken Scarpetta kanlı eliyle Lucy'nin kanlı elini tuttu. Adamlardan biri telsiziyle binanın önündeki ambulansla konuşuyordu. Kapılar açıldı, Benton çizgili takım elbisesiyle asansörden çıktı. Tıpkı Scarpetta'mn Berger'in apartmanına gelirken BlackBerry'sinden seyrettiği CNN programındaki gibi görünüyordu.

Benton Lucy'nin öteki elini tutup Scarpetta'mn gözlerine baktı. Yüzünde üzüntüyle birlikte belirgin bir rahatlama ifadesi vardı.

13 OCAK

Elaine'de masa bulmasını sağlayan şey Scarpetta'nın ünlü biri olması değildi. Efsanevi restoran sahibi eğer o kişiden hoşlanmıyorsa orada yer bulmak için hiç kimse yeterince önemli olamazdı.

Elaine her akşam masalardan birinde oturur ve sanat sohbeti yapardı. Bu duvarların arasında, Scarpetta'nın yasını tuttuğu, ama özlemediği geçmiş yankılanıyordu. Onlarca yıl önce ilk kez, bir hafta sonu kaçamağında Ge-orgetovvn Hukuk Fakültesi'nde âşık olduğu adamla gelmişti bu restorana.

O artık yoktu, Benton vardı ve Elaine'in dekoru değişmemişti: kırmızı seramik döşeme yerine siyah döşeme, palto asmak için askılar ve Scarpetta'nın bildiği kadarıyla artık kullanılmayan telefonlar. Duvarlardaki raflarda müşterilerin dokunmamaları gerektiğini bildiği imzalı kitaplar bulunuyor; edebiyat ve sanat dünyasının ünlülerinin fotoğrafları tavana kadar olan duvarları kaplıyordu.

Scarpetta ve Benton merhaba demek için Elaine'in masasına uğradı. Yanağa bir öpücüğün ardından uzun süredir görmüyorum seni, nerelerdesin? sohbeti geldi. Scarpetta az önce eski bir devlet bakanının, geçen hafta Giantlar'dan pek sevmediği bir geri dörtlü oyuncusunun ve bu gece yine pek sevmediği bir talk shovv ustasının orada olduğunu öğrendi. Elai

ne başka konukların da geldiğini söyledi, ama bu önemli bir haber değildi, çünkü herkesin tanıdığı ünlü kadının bir gece çıkıp gelmesi bekleniyordu.

Scarpetta'mn en sevdiği garson Louie onlar için en uygun masayı buldu.

Louie sandalyeyi çekerken, "Belki konuyu açmamalıyım, ama olanları duydum," dedi. Başını iki yana salladı. "Bunu söylememeliyim, hele size hiç. Gambino ve Bonanno o zamanlar daha iyiydi, biliyor musunuz? Yaptıkları şeyler için nedenleri vardı, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Sırf zevk için gidip insanları vurmuyorlardı. Özellikle onun gibi zavallı bir kadını, bir cüceyi. Ve yaşlı bir dulu, sonra öteki kadın ve çocuk. Hiç şansları var mıydı?"

"Yoktu," dedi Benton.

"Bana sorarsanız bunu yapan canilere en ağır cezayı vermelidir. Sormamın bir sakıncası yoksa öteki küçük... biliyorsunuz, öteki cüce nasıl? Bu sözcüğü kullanmamalıyım, çünkü insanlar aşağılayıcı olduğunu düşünüyor."

Oscar FBI'la bağlantı kurmuştu ve şimdi iyiydi. GPS mikroçipi sol kalçasından çıkarılmıştı ve McLean'de Pavilion denen özel ve lüks psikiyatri biriminde Benton'ın ifadesiyle dinleniyordu. Terapi görüyordu ve en önemlisi de kendini toparlayana kadar güven hissi duyması sağlanıyordu. Scarpetta ve Benton sabah Belmont'a geri dönecekti.

"Durumu iyi," dedi Benton. "Sorduğunu söylerim."

"Size ne getirebilirim? İçki? Kalamar?"

"Kay?"

"Scotch. En iyisinden." "İki tane olsun."

Louie göz kırptı. "Sizin için özel koleksiyonumdan çıkaracağım. Tatmanız için birkaç tane yenisinden getireceğim. Araba kullanan var mı?"

"Sert bir şey olsun," dedi Scarpetta. Louie bara yollandı.

Arkasındaki İkinci Cadde'ye bakan masada beyaz bir Stetson takmış yalnız bir adam votka ya da cin içiyordu. Ara sıra basketbol maçının skorunu öğrenmek için başını kaldırıp televizyona bakıyordu. Scarpetta adamın iri çenesini, kalın dudaklarını, uzun beyaz favorilerini fark etti. Adam çevresine karşı ilgisiz, sadece içkisiyle meşguldü. Adamda tanıdık bir şeyler vardı. Scarpetta televizyonda gördüğü bir alt yazıyı hatırlayıp büyük bir şaşkınlıkla adamın Jake Loudin olduğunu fark etti.

Ama bu mümkün değildi. Adam tutukluydu. Bu adam ufak tefek, biraz zayıftı. Onun aktör olduğunu fark etti, artık işi olmayan bir adam.

Benton'ın yüzü, kapağında Elaine'in resminin bulunduğu plastik, la-mine mönünün ardında gizlenmişti. "İş üstündeki Pembe Panter'e benziyorsun," dedi Scarpetta.

Benton mönüü kapatıp masaya bıraktı. "Herkes söylemek istediğin özel bir şey mi var? Çünkü bu küçük toplantıyı birlikte iyi vakit geçirmenin ötesinde nedenlerle istedin. Ötekiler gelmeden önce söyleyeyim dedim."

"Özel bir şey yok," dedi Scarpetta. "Yalnızca hava almak istedim. Bence eve dönmeden önce herkesin hava alması gerek. Keşke gitmesek. Herkes buradayken bizim gitmemiz uygun değil gibi."

"Lucy iyi olacak."

Scarpetta'nın gözleri yaşardı. Bunu atlatamıyordu. Korku hissi yüreğini sıkıyor, daralıyordu. Onu neredeyse kaybediyor olduğunun çok iyi farkındaydı, hatta uykusunda bile.

"Hiçbir yere gitmeyecek," dedi Benton. Onun sandalyesini çekip elini tuttu. "Gitmek isteseydi uzun zaman önce giderdi."

Scarpetta peçeteyi gözüne dokundurup sanki basketbol maçıyla ilgiliymiş gibi televizyona baktı. Scarpetta boğazını temizledi. "Ama neredeyse imkânsız."

"Değil. O tabancalar. Sana hep çok kötü bir fikir olduklarım söylerim, çünkü çok hafifler. Eh, nedenini görüyorsun, yalnız bu kez şans bizden yanaydı. Geri tepme gücü inanılmaz. Elini bir at tepmesi gibi bir şey. Tetiği çektiği sırada eli geri sekti herhalde. Lucy de hareket etmiştir. Üstelik küçük kalibre, düşük hız. Hem Lucy'nin kaderinde bizden ayrılmamak var. Hiçbir yere gitmeyecek. Hepimiz iyi olacağız. Hatta iyiden de öte," dedi Benton. Onun ellerini dudaklarına götürdü, sonra onu hafifçe dudaklarından öptü.

Eskiden halkın içinde sevgisini böyle göstermezdi. Artık umursamıyor gibiydi. Eğer Gotham Gotcha hâlâ varsa yarınki sütunların konusu olabilirdi, hatta gecenin tamamı bile olabilirdi.

Scarpetta isimsiz yazarın acımasız ve kin dolu sütunlarını yazdığı apartman dairesine hiç gitmemiştir. Şimdi kim olduğunu öğrendiği için ona acıyordu. Terri Bridges'in ona neden sırt çevirdiğini çok iyi anlıyordu. Terri kahramanından acımasız ve küçümseyici e-postalar alıyordu ya da aldığı sanıyordu. Artık canına tak edince halkın gözünde Scarpetta'mn değerini düşürmek için plan yaptı. Terri kendi tetiğini kendi çekmişti. Ömür boyu süren aşağılamanın sonunda bardağı taşıran son damla hayranlık duyduğu kadının kötü muamelesi olmuş ve o kadına birkaç mermi boşaltmıştı.

Lucy, yeni yıla ait iki sütunu Terri'nin 30 Aralık'ta yazdığını belirlemişti. Yazılar sırada bekliyordu ve Terri öldükten sonra otomatik olarak Eva Peebles'a gönderilmişti. Lucy, 31 Aralık öğleden sonrasında, Terri öldürülmeden yalnızca birkaç saat önce Scarpetta'dan gelen bütün e-postaları silmişti, ama Benton'a göre bunun nedeni öleceğini bilmesi değil, sonunda morgda tanışacağı adli tabibe karşı kendi suçunu işlemesi olduğuna inanmasıydı.

Benton Terri'nin bir vicdanı olduğuna inanıyordu, hem de büyük bir vicdanı. Bu yüzden Scarpetta'yla arasında geçtiğine inandığı yüz küsür e-postayı silmişti. Terri'nin kaygısı, Terri Bridges'le Gotham Gotcha arasındaki ilişkiye dair her türlü kanıtı silmesine yol açmıştı. Bu yazışmaları silerek gözünden düşen kahramanını hayatından da çıkarmıştı.

Benton'ın teorisi böyleydi. Scarpetta'nınsa her zaman başka teoriler olacağı görüşü hakimdi.

"Oscar'a bir mektup yazdım," dedi çantasını açıp bir zarf çıkararak. "Herkesin okuması gerektiğini düşünüyorum. Herkese göstereceğim. Ama önce senin okumanı istiyorum. Bu bir e-posta değil, gerçek kâğıda yazılmış bir mektup. Tanrı bilir ne zamandan beri kullanmadığım kendi kâğıtlarımdan. Ama elyazımla yazdım. Yazım giderek daha okunaksız hale geldi. Jaime, bir mahkeme olmayacağına göre Oscar'a istediğim her şeyi anlatabileceğimi söyledi, ben de anlattım. Terri'nin ailesi yüzünden bazı zorluklar yaşadığını ve bunun sonucunda her şeyi kontrol etme ihtiyacı içinde olduğunu elimden geldiğince açıklamaya çalıştım. Terri öfkeliydi, çünkü incinmişti ve incinen insanlar genellikle karşılarındakileri de incitirler, ama bütün bunların ötesinde iyi bir insandı. Sana bir özet vereceğim, çünkü çok uzun."

Krem rengi, ağır, katlanmış dört sayfayı zarftan çıkardı ve dikkatle düzeltti. Benton'ın duymasını istediği kısmı okumaya başladı.

Sessizce okudu.

... Üst kattaki sütunları yazdığı gizli dairede ona verdiği sarı güller vardı. Hepsini saklamıştı. Eminim bunu sana söylememiştir. Duyguları gerçekten derin değilse kimse böyle bir şey yapmaz Oscar. Bunu hatırlamanı istiyorum. Eğer unutursan bu mektubu tekrar oku. Bu yüzden yazdım; saklaman için.

Ayrıca ailesine de yazıp başsağlığı diledim ve onlara söyleyebileceklerimi söyledim, çünkü çok, çok fazla soruları vardı. Korkarım Doktor Lester onların istediği kadar yardımcı olmadı, bu yüzden ben elimden geleni yapmaya çalıştım. Bu konuşmaların çoğu telefonda, bazıları e-posta yoluyla oldu.

Onlarla senin hakkında konuştum. Belki şimdiye kadar seni aramışlardır. Eğer aramadılarsa arayacaklardır. Seni Terri'nin vasiyetnamesi hakkında bilgilendirmemi istediler. Bu konuda sana yazacaklar. Belki de yazmışlardır.

Terri'nin isteklerinin ayrıntılarına girmeyeceğim, çünkü bunu söylemek bana düşmez. Ama ailenin benden isteğine uyarak şu kadarını söyleyeceğim. Terri Amerika'nın Küçük İnsanları'na büyük miktarda para bıraktı. Sağlık sigortasının karşılamadığı estetik amaçlı ameliyatlar için ihtiyaç duyanların yararlanabilmesi için bir vakıf kurmak istiyormuş. Senin de bildiğin gibi yapılması gerekli olanlar haksız bir şekilde lüks bir ihtiyaç gibi görülüyor: örneğin ortodontik bakım ve bazı durumlarda kemik uzatma.

Şunu söylemek çok yerinde olur: Terri'nin çok nazik bir kalbi vardı...

Scarpetta daha fazlasını okuyamamıştı, hüznün dalgası tekrar içini kaplıyordu. Sayfaları katlayıp zarfa koydu.

Louie içkilerini getirmiş ve sonra yanlarından hemen ayrılmıştı. Scarpetta bir yudum aldı. İçki kanını ısıtırken, tecrit edilmiş ve ortaya çıkmak için cesaretlendirilmeyi bekler gibi duran beynini yeniden hareketlendirdi.

"Tedavine müdahale olarak düşünmezsen bunu ona verebilir misin?" Zarfı Benton'a uzattı.

"Bu onun için tahmin edemeyeceğin kadar anlamlı olacak," dedi Benton, zarfı siyah deri ceketinin cebine koyarak.

Kartal başlı tokalı kemeri ve el yapımı çizmeleri gibi ceket de yeniydi. Lucy'nin bir mermiden -ölümden- daha kurtulmasının kutlama şekli insanlara hediyeler almaktı. Hem de ucuz olmayan hediyeler. Scarpetta'ya ihtiyacı olmasa da karbon fiber kadranlı bir titanyum Breguet saat ve bir de siyah Ferrari F430 Spider almıştı. Tanrıya şükür bu bir şakaydı. Scarpetta o şeylerden birine binmektense bisiklete binmeyi tercih ederdi. Marino'nun yeni bir motosikleti vardı, kırmızı bir Ducati 1098. Lucy bunu Marino için White Plains'deki hangarda saklıyordu, çünkü şehirde dört taneden az tekerlekli bir şeye binmesi yasaktı. Ayrıca Marino'ya kaba bir şekilde kilosunu koruması gerektiğini, yoksa ne kadar süper olursa olsun Superbike'ma binemeyeceğini de eklemeyi ihmal etmemişti.

Scarpetta'mn Lucy'nin Berger'e verdiği hediye konusunda hiçbir fikri yoktu. Lucy sormasını istemediği takdirde soru sormazdı. Lucy, Scarpetta'mn onu Berger'le ilişkisi konusunda yargılamasını bekliyordu ama Scarpetta'mn böyle bir şey yapmaya niyeti yoktu, çünkü öyle hissetmiyordu. Hem de hiç. İlk şoku atlattıktan sonra durumdan memnundu.

Geçen hafta Berger'le öğle yemeğine çıkmışlardı. One Hogan Place yakınlarında Forlini'deydiler ve Berger'in neredeyse Scarpetta'nın adının verildiğini söylediği bir locada oturmuşlardı. Berger oranın şanslı bir loca olduğunu söylemişti, çünkü ayrılma locasıydı. Scarpetta bunun neresinin şans olduğunu sorunca, bir Yankee taraftarı olduğu ve eskiden maçlara gittiği anlaşılan ve bunu yeniden yapabileceğini söyleyen Berger, maçın kaderinin dokuzuncu topa kimin vurduğuna bağlı olduğunu söylemişti.

Scarpetta'nın bunların anlamını kavraması için beyzbol seyretmesi gerekmiyordu. Nevv York itfaiye daire başkanının adının verildiği locanın yakın geçmişte olduğu gibi idam sehpası olmayışına seviniyordu. Çok az insan Scarpetta hakkında Berger'in bildiği kadar şey bilirdi.

"Soruna cevap vermedim," dedi Benton, kapıya bakarak. "Üzgünüm."

"Soruyu unuttum."

"Mektubunu bana okuduğun için teşekkür ederim, ama onlara okuma."

"Neden?"

"Senin iyi bir insan olduğunu bilmek için kanıtı ihtiyaçları yok." "Bu o kadar açık mı?"

"Herkes internetteki o pisliği, Morales'in senmiş gibi yaparak ona yazdığı şeyleri biliyor. Biz senin kim olduğunu biliyoruz. Olanların hiçbirisi senin suçun değil. Sen ve ben bu konuda konuşmaya devam edeceğiz, aynı şeyleri tekrar tekrar konuşacağız. Duygusallığından kurtulup olaylara objektik yaklaşman biraz zaman alacak. Üstelik suçlu hissetmesi gereken benim. Morales bütün o pislikleri Nancy denen o kadından aldı ve ben onu göndermeseydim Marino o terapi merkezine gitmez ve ben de o kadınla görüşüp zaman harcamazdım."

"Morales'le hiç konuşmamalıydı, sana katılıyorum. Ama neden konuştuğunu anlayabiliyorum."

"Hayır," dedi Benton. "Böyle bir şey hiç olmamalıydı. Herhalde Morales onu telefonda baştan çıkarmıştır. Ne söylediğini bilmiyorum, ama Marino'nun ona anlattığı hiçbir şeyi Morales'e söylememeliydi. Bu bir gizlilik ihlali ve o kadın artık tarih oldu. Bunun için elimden geleni yapacağım."

"Kimseyi cezalandırmayalım. Yeterince insan acı çekti zaten. İnsanların birbiriyle anlaşamaması ve başkalarının savaşı vermesi, başkalarının hayatlarına müdahale etmesi ve öteki insanlara bedel ödetmesi

yetsin artık. Terri dolaylı olarak bu yüzden öldü, Eva da öyle. Terri herkese bedel ödetmeseydi... Marino.eski beyinsiz terapistinin peşine düşmek istiyorsa bırak bunu o yapsın."

"Haklı olabilirsiniz," dedi Benton. "İşte geldiler."

Marino'nun kalabalık ve karanlıkta kendisini görmesi için ayağa kalktı. Marino'nun asıl ismi Georgia olan yeni kız arkadaşı Bacardi'nin de aralarında olduğu dörtlü kalabalığın arasından geçti. Berger ve Lucy, Elaine'e saygılarını iletip Scarpetta'mın duymadığı şeyler söyledikten sonra dörtlü sandalyelerini çekip oturdu. Herkes neşeli görünüyordu. Lucy biraz Red Sox'tan nefret eden Berger'i kızdırmak, ama büyük ölçüde kazanmış kafasını gizlemek için Red Sox beyzbol şapkası takmıştı.

Hepsi buydu. Lucy'nin kibrine bir hakaret olan başının arkasındaki mermi yarası, beyindeki minik hasar düzelmmişti. Marino yalnızca onun yapabileceği şekilde durumu özetleyip Lucy'nin iyi olduğunu, çünkü başında kemikten başka bir şey olmadığını söylemişti.

Louie, Elaine'in meşhur kalamar tabaklarıyla gelip hiçbir şey yazmadan sipariş aldı. Berger ve Lucy onun özel Scotch'undan istedi. Bacardi adının hakkını vermeyip elmalı martini ısmarladı. Marino biraz tereddüt ettikten sonra olumsuz anlamda başını iki yana salladı. Rahatsız görünüyordu. Kimse dikkat etmiyordu, ama Scarpetta ne olduğunu anlamıştı. Lucy'nin arkasından uzanıp Marino'nun koluna dokundu.

Marino arkaya eğilirken sandalyesi çatırdadı. "N'aber?"

"Buraya daha önce geldin mi?" diye sordu Scarpetta.

"Hayır. Benim tarzım değil. Barbara Walters iki masa ötedeyken özel sohbetler etmekten hoşlanmıyorum."

"O Barbara Walters değil. Burada Red Stripe, Buckler, Sharp's var. Ama senin bugünlerde ne içtiğini bilmiyorum."

Onu içmeye ya da içmemeye teşvik ediyor değildi. Ne içtiğini umursamadığını, buna yalnızca kendisinin karar vereceğinize onun umursadığı tek şeyin Marino olduğunu söylüyordu.

"Hâlâ Red Stripe var mı sizde?" diye sordu Marino Louie'ye.

"Tabii."

"Belki daha sonra."

"Belki daha sonra," diye tekrarladı Louie, diğer siparişleri de alıp uzaklaştı.

Berger Scarpetta'ya bakıyordu. Bakışları camın kenarında oturan beyaz Stetsonlu adama gitti.

"Ne düşündüğümü biliyor musun?" dedi Scarpetta'ya. "O değil."

"İçeri girdiğimde neredeyse kalp krizi geçiriyordum," dedi Berger. "Bu nasıl olabilir, dedim kendi kendime."

"Hâlâ olması gereken yerde mi?"

"Yani cehennemde mi?" diye araya girdi Lucy. Neden bahsettiklerini çok iyi biliyor gibiydi. "Olması gereken yer orası."

"Aklına herhangi bir fikir gelmesin Rocky," dedi Marino.

Bu, Marino'nun eskiden Lucy'ye taktığı isimdi, çünkü Lucy on iki yaşına gelip âdet görmeye başlayana kadar sallanmayı ne zaman bırakacağını bilmez, boksta, güreşte ona hep meydan okurdu. Marino'nun takma ismi Rocco'ydu, bu yüzden ona Rocky demesi Scarpetta'ya hep biraz yansıma gibi gelirdi. Marino, Lucy'de kendisini görüyordu ama bunun farkında değildi.

"Kimin ne dediği umurumda değil, ben o filmlere deli oluyorum," dedi Bacardi. Louie yeniden yanlarına gelmişti bile. "Sonuncusuna bile. Rocky Balboa. Filmin finalinde hep ağlarım. Neden bilmem. Gerçek hayatta kandan etkilenmem ama filmlerde ağlar ve mahvolurum."

"Araba kullanan var mı?" diye sordu Louie. Sonra her zamanki gibi kendi kendine cevap verdi. "Elbette hayır. Kimse araba kullanmıyor. Nek-ı l olduğunu bilmiyorum. Yerçekimi," diye ekledi, içkilerinin güçlü olduğunu hatırlatarak. "Ben doldurmaya başlarken yerçekimi kontrolü ele geçiriyor. Şişeyi kaldıramıyorum, durmadan dolduruyorum."

"Çocukken anneler beni buraya getirirdi," dedi Berger Lucy'ye. "Burası eski New York. Her ayrıntıyı zihnine kaydetmelisin, çünkü bir gün her şeyin daha iyi olduğu çağdan eser kalmayacak. İnsanlar buraya gelip sanattan ve fikirlerden söz ederdi. Hunter Thompson ve Joe DiMaggio bunlardandı."

"Joe DiMaggio'nun sanat ve fikirlerle ilgilenebileceği hiç aklıma gelmezdi. Marilyn Monroe'yla ilgisi biliniyordu, gerçi ondan söz etmediğini biliyoruz, ama beyzboldan haberim yoktu," dedi Lucy.

"Hayalet diye bir şey olmadığını umut etsen iyi olur," dedi Benton. "Yaptığın o şeyden sonra."

"Sana bunu sormayı istiyordum," dedi Bacardi Lucy'ye. "Vay canma. Bunun içinde bir sürü elma olmalı."

Kolunu Marino'nun gövdesine dolayıp ona yaslandı. Dar bluzundan iri göğsündeki kelebek dövmesi göründü.

"O lanet olası şey çöktüğü için ve bu da nasıl bir esrarsa artık, o fotoğrafı hiç göremedim. Sahteydi, değil mi?" dedi Bacardi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Lucy masum bir şekilde.

"Bana aptalı oynama." Bacardi gülümseyip höpürtülü sesler çıkarıp elmalı martinisini yudumladı.

Scarpetta Berger'e döndü. "Çocukken burada ilginç insanlar görmüş-sündür."

"Duvarlardaki insanların çoğunu," dedi Berger. "Yarisinin adını Lucy duymamıştır bile."

"İşte yine başladık. Birilerinin bana içki servisi yapması çok garip," dedi Lucy. "Hâlâ on yaşıdayım. Hep öyle kalacağım."

"JFK vurulduğunda sen yoktun. Bobby ve Martin Luther King vurulduğunda da. "Vaterrate skandalında bile yoktun," dedi Berger. "İyi olan bir şey kaçırırım mı?"

"Neil Armstrong'un ayda yürümesini. O iyiydi," dedi Berger.

"O zaman ve Marilyn Monroe öldüğünde ben vardım." Bacardi tekrar konuyu oraya getiriyordu. "Duyalım bakalım. Bana fotoğrafı anlat. Solucan mı virüs mü, medya her ne diyorsa."

"İnternette onun cesedine ait fotoğrafları dönüyor" dedi Marino. "Olan şey bu. Morgda çalışan bazı serseriler fotoğrafları satıyor. İnsanların cep telefonlarını morga sokmalarına izin vermemeliyiz," dedi Scarpetta'ya. "Telefonlarını morg ofisine bırakmalılar. Kasa filan olmalı."

"O fotoğraf gerçek değil," dedi Lucy. "Tam olarak yani. Yalnızca başı gerçek gerisi fotomontaj."

"Sence öldürüldüğü doğru mu?" diye sordu Bacardi ciddi bir şekilde.

Scarpetta değiştirilmiş fotoğrafı ve Eva'nın bu konuda yazdıklarını görmüştü. Bu vakayla ilgili bütün kayıtları biliyordu. Scotch'unun yarısını bitirdiğinde içkinin etkisiyle daha samimi davranıyordu.

"Olabilir," dedi.

"Bunu CNN'de söylemek pek akıllıca olmaz," dedi Benton ona. Scarpetta bir yudum daha aldı. İçkinin etkisi kendini giderek daha çok gösteriyordu.

"İnsanlar benim neler bildiğimi öğrenseler çok şaşırlar," dedi. "Eva Peebles büyük ölçüde haklıydı."

Lucy kadehini eline alıp teyzesinin şerefine kaldırdı, sonra dudaklarına götürüp bir şarabı, bir eksper gibi koklayarak ve tadarak keşfetmeye çalıştı. Beyzbol şapkasının altından Scarpetta'ya bakıp gülümsedi.

SON

PEMBE